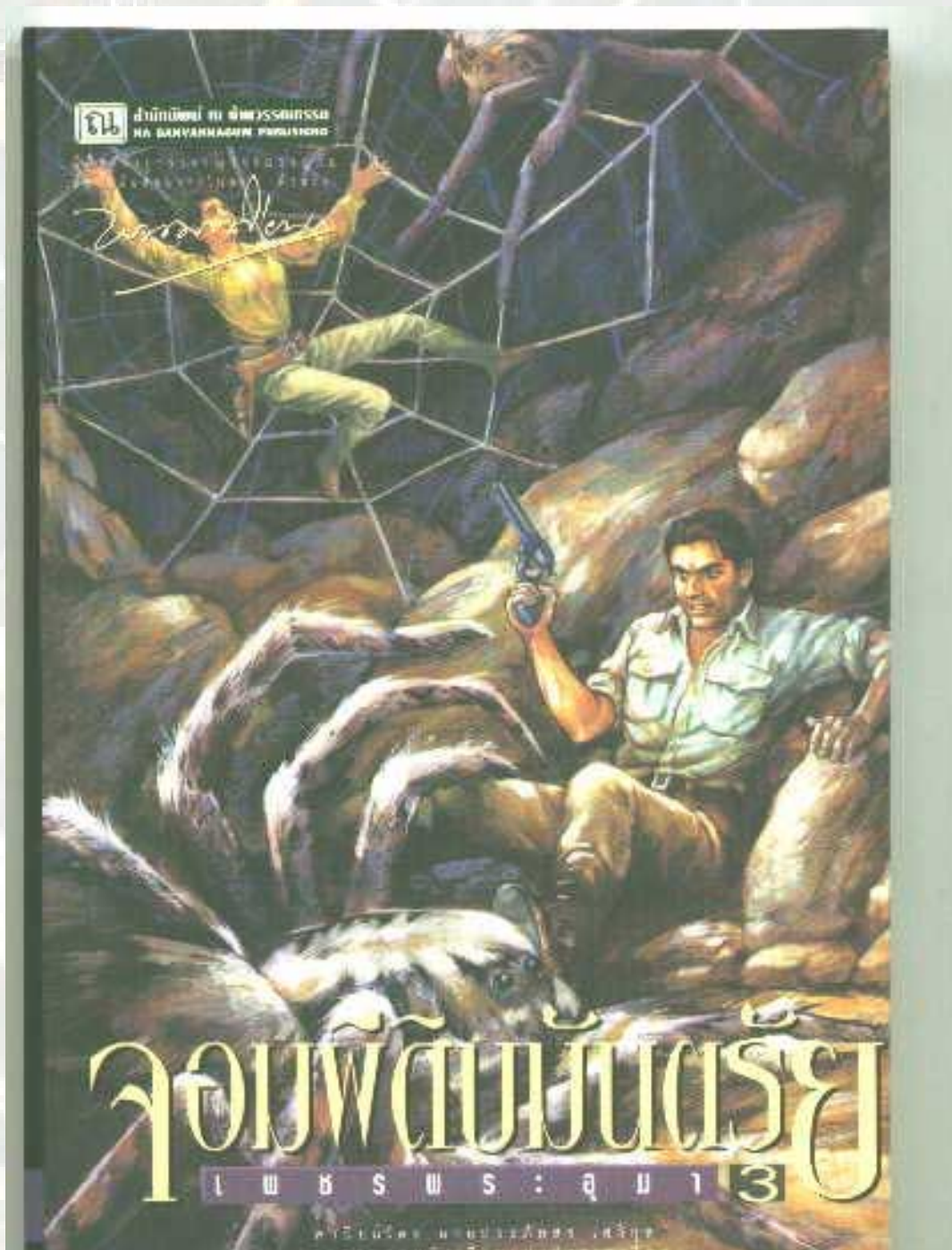

ราชสกุลหนุ่มหัวหน้าคณะตะลึงพรึงเพริด เขาไม่แน่ใจว่าฝันไปหรือเปล่าเมื่อได้ยินคำบอกเล่าเช่นนี้ มารู้สึกตัวแน่ใจก็ต่อเมื่อสหายรักร่วมตายถูกกระชากแขนให้ยืนขึ้น และพร้อมกันนั้นพรานใหญ่ ดาริน มาเรีย ก็พรุกันเข้ามาห้อมล้อม สีหน้าของทุกคนชิดเผือด

“รพินทร์”

เชษฐาหลุดปากออกมาเสียงแทบไม่ผ่านลำคอ จ้องหน้าจอมพรานตาเบิกโพลง

“เป็นความจริงหรือ?”

“มันผิดวิกลอย่างไรเสียแล้วละครับ คุณชาย หินก้อนที่เป็นรูปเสื้อที่เราพบบนถ้ำตอนเย็นเมื่อวานนั้น อันตรธานไปได้จริงๆ ผมกับบุญคำซ้อนขึ้นไปดูหยๆ นี่เอง ไม่พบมันเสียแล้ว”

ความตื่นเต้นตกใจต่อเหตุการณ์ ขจัดความง่วงเงยโผของเชษฐาไปราวกับปลิดทิ้ง ก้มลงคว้าไรเฟิลประจำตัวขึ้นมา

“ไปดูด้วยกันให้เห็นชัดว่า มันจะเป็นไปได้อย่างไร!”

เขาพูดหนักๆ ในลำคอ และออกเดินลี้วนำหน้าไป ในทันทีนั้นทั้งหมดก็ติดตามกันมาเป็นขบวนอย่างกระชั้นชิด ตลอดเวลาไม่มีใครปริปากพูดคำใดกันเลย เพียงไม่กี่อึดใจต่างก็บรรลุถึงปากถ้ำที่ขึ้นมาก่อนแล้วเมื่อเย็นวาน

ณ ที่นี้ ยกเว้นจากรพินทร์กับบุญคำ ทุกคนยืนตะลึงเหมือนถูกสาปให้กลายเป็นหินไปชั่วขณะ

“โน!...อิมพอสซิเบิล!!”

เสียงมาเรียระเบิดลั่นออกมา ดวงตาของหล่อนเหลือกลานมโอาการเหมือนจะช็อกหมดสติลง

มุมหนึ่งของปากอุหาถ้ำกว้าง ซึ่งทุกสายตาสันยัณได้ว่าเมื่อเย็นวานนี้ มีหินใหญ่หุ้มหีมา รูปลักษณะเป็นเสื้อโคร่งใหญ่ยื่นผวดเอี้ยวคออยู่ และต่างก็ได้เข้าไปลูบคลำพิจารณาจนใกล้ชิด

ณ บัดนี้ มันหายไปแล้ว!

ไชยยันต์เป็นคนแรก ที่กระโจนพรวดเดียวเข้าไปถึงตำแหน่งนั้นและคนอื่นก็ถลันเข้าไปติดๆ แสงแดดในยามเช้า ส่องผ่านสายหมอกที่โปรยปลิวเป็นละอองเข้ามาถึงยังบริเวณนั้น ทำให้สังเกตเห็นอะไรอย่างถนัดชัดเจนที่สุด และ ณ บัดนี้ อติศนายทหารปืนใหญ่กำลังเอามือลูบคลำอยู่กับก้อนหิน ซึ่งจำได้ว่า แท้หน้าทั้งสองของเสื้อหินยื่นเหยียบเกาะอยู่เมื่อเย็นวาน มือของเขาสัมผัสพื้น มีสีหน้าปั่นป่วนที่สุด

คารินหัวเข้าอ่อนอยากจะร้องกรีดออกมาให้สุดเสียง แต่ก็ไม่มีคำใดหลุดพ้นริมฝีปาก อันเหง้าผากของหล่อนออกมาได้ ชวนเซไปพึ่งแกงผนังหินงอกตอนหนึ่ง มาเรียขยับริมฝีปากขมุบขมิบเหมือนจะสวดอ่อนวอนพระผู้เป็นเจ้า

ส่วนพวกพรานทั้งนั้นก็มิสนึกหน้าไม่เป็นผู้เป็นคน สันเพิ่มกันไปหมด...ร่ำๆ จะออกเล่นป่าราบไปไม่รู้ทิศทาง

มีเชษฐาคนเดียวเท่านั้น ภายหลังจากสะกดสติอารมณ์ควบคุมสติไว้ได้ เขาก็กวาดสายตาไปรอบๆ อย่างถี่ถ้วนพิจารณา

ไม่มีร่องรอยหรือวี่แววอะไรทั้งสิ้น

“เอ!...”

หัวหน้าคณะร้องขึ้นดังๆ พร้อมกับฟันหัวเราะเสียงเปรม

“นี่มันเป็นฉากของการเล่นกลมหิพารทีเดียวแหละ ก็เมื่อวานนี้เราก็เห็นกันอยู่ทุกคน ไม่ใช่หรือว่า มันเป็นหิน และยืนอยู่ตรงนี้ หินภูเขาไฟอย่างการวิเคราะห์ของเมย์”

“ละ หิน...แต่หินมันย้ายตัวเองได้”

มาเรียตอบมาเกือบไม่มีเสียง

“ฮือ...เป็นไปไม่ได้แน่ๆ ต้องมีใครเล่นกลให้เราดูแล้ว!”

เชษฐายังคงพูดปนหัวเราะอยู่เช่นนั้น อันเป็นตรงข้ามกับความรู้สึกแท้จริง พลังมองไปยังจอมพราน กล่าวต่อมาเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้น เป็นการปลอบขวัญทุกคน

“หรือยังงี้ผู้กอง คุณกับตานุญคำถามช่วยกันแบกไอ้เสือหินตัวนั้นไปซ่อนไว้ที่ไหน?”

พรานใหญ่ไม่ตอบ เพียงแต่ยิ้ม และยิ้มนั้นเหง้าผาก เดินวนไปรอบๆ บริเวณ พยายามตรวจดูตามพื้นโดยไม่ปริปากคำใดกับใครอีกทั้งสิ้น ไชยยันต์ศักดิ์ริมฝีปากแน่นแทบห่อเลือด เพื่อจะพิสูจน์ให้แน่ชัดว่าสิ่งที่ปรากฏกับตาในขณะนี้ไม่ได้ฝันไป หน้าผากเป็นริ้วรอยย่นส่อแววอัศจรรย์ใจเหลือที่จะกล่าว ระหว่างนี้ทุกคนดูเหมือนจะกลายเป็นบ้ากันไปหมด สายตาที่มองจ้องกันเองอยู่ไปมา ล้วนเป็นคำถามที่ไม่มีคำตอบ

มาเรียเล็งเข้ามาขึ้นเบียดชิดกับเพื่อนสาย กระซิบเบาที่สุด

“มันหายไปได้อย่างไร?”

“พระเจ้าเท่านั้น ที่จะรู้ได้!”

คารินตอบด้วยริมฝีปากขมุบขมิบ

ระหว่างที่เชษฐาขึ้นหัวเราะเหมือนจะขบขันแปลกใจที่สุด ซึ่งมีเขาเพียงคนเดียวเท่านั้น ที่มองสถานการณ์ในแง่ขบขัน บุญคำก็เคลื่อนเข้ามาชิดพรานใหญ่ พุดเสียงสั้นเครือไต่กันเพียงสองต่อสอง

“เมื่อวานผมบอกนายแล้ว นายก็ไม่เชื่อ มันคือสมิงพราย! วิญญาณกลับคืนเข้ามาสิงร่าง หิน มันกลายเป็นเสื้อจ้องจะเล่นงานเราเมื่อคืน แล้วก็หนีไปแล้ว ไอ้โครงดำที่จ้องรังควานพวกเรามา ตลอดกับเสื้อหินที่เราพบที่นั่นเมื่อเย็นวานนี้เป็นตัวเดียวกัน”

เขาเหลือบตาขึ้นสบปรานแต่่าคู่ใจ อึ้งไปนาน สุดที่จะตัดสินใจอย่างไรได้ แต่อย่างไรก็ตาม สำหรับเดี๋ยวนี เขาไม่ว่าคำพูดประสาบุญคำจะเป็นสิ่งเลื่อนลอยเหลวไหลเกินไปแล้ว จากหลักฐานสิ่งแวดล้อมที่เผชิญอยู่

“เราจะต้องได้พบมันอีก บุญคำ!”

“หรือไม่ เราก็ตายกันทั้งหมดเสียก่อน”

แกกระซิบตอบ แก่หน้ายื่นกระด้างเหมือนหิน

รพินทร์ตบแขนพรานแต่่าเบาๆ แล้วเดินกลับมารวมกลุ่มกับคณะนายจ้าง ซึ่งยังมุงล้อมอยู่ตรงตำแหน่งที่เห็นเสื้อหินยื่นตระหง่านอยู่เมื่อเย็นวาน

“เห็นวีแววการเคลื่อนไหวของมันบ้างไหม?”

เชษฐาถาม จอมพรานลั่นสิริระแทนคำตอบ

“ถึงไม่ได้หลักฐานอื่นใดเลย อย่างน้อยที่สุดเราก็ควรจะพิจารณาให้ถี่ถ้วนตรงตำแหน่งที่เสื้อหินอยู่ตรงนี้...”

ไชยยันต์บอกมาเสียงหนักๆ ใช้มือกวาดลูบบนก้อนหินลูกที่ขาคู่หน้าของเสื้อหินเหยียบยืนอยู่

“เห็นไหมว่า มันไม่มีร่องรอยอะไรสักนิดเดียวที่จะแสดงให้เห็นว่ามีก้อนหินรูปเสื้อมาตั้งแต่ตรงนี้ ตามปกติ ถ้ามันเป็นก้อนหินจริง และประดิษฐานอยู่ตรงนี้มาเป็นเวลานาน หากมีอะไรสักอย่างมาเคลื่อนไหวยักตอนมันออกไปก็ควรจะเห็นรอยอะไรบ้าง ต่อให้ใช้วิธีแฉะหรือประคองกันอย่างระมัดระวังสักเพียงไหน หินสองก้อนซ้อนทับกันอยู่ เมื่อก้อนหนึ่งถูกจัดเอาออกไป มันจะต้องเหลือรอยให้เห็นอย่างไม่มีปัญหา แต่นี่ไม่มีวีแววอะไรสักนิดเดียว ราวกับว่าเป็นสัตว์ที่มีชีวิตมาอาศัยเหยียบยืน และแข็งตัวนิ่งอยู่ชั่วระยะสั้นๆ ต่อจากนั้นก็เคลื่อนตัวเองไป มันถึงไม่ทิ้งรอยอะไรไว้ให้พบ”

“ฉันเห็นด้วยกับเหตุผลข้อคิดของคุณ ไชยยันต์!”

มาเรียรับรองมาอีกคนหนึ่ง และทุกคนก็ไม่รู้จะค้านหรือมีความเห็นแยกไปในทางอื่นใดได้ รพินทร์ไม่จำเป็นต้องเข้าไปตรวจสอบตามที่ไชยยันต์ว่า เพราะเขาเองก็เผลอคิดพร้อมกับประสพกับความงงจนจับต้นชนปลายไม่ถูกมาก่อนแล้ว ขณะที่เข้ามาพบพร้อมกับบุญคำ ก่อนที่จะไปรายงานให้คณะทั้งหมดทราบถึงสิ่งพิศวงนี้

หัวหน้าคณะยังหัวเราะเสียงแปร่งอยู่เช่นนั้น สหายของเขาขึ้นขึ้นซ้ำๆ กล่าวว่า

“มันไม่มีประโยชน์อะไรหรอก เชษฐา ที่เกาะมายืนหัวเราะร่วนอยู่อย่างนั้น ฉันเองก็อยากจะหัวเราะเหมือนกัน และถ้าหัวเราะออกไปได้เสียงมันก็จะฟังพิลึกเหมือนๆ กับเสียงหัวเราะของแกขณะนี้แหละ”

“ฉันทำที่ก้อนหินทั้งก้อน มันหายไปได้อย่างลึกลับ จำสิ่งวิกลจริตที่เราหาเหตุผลไม่ได้ ซึ่งมันแวดล้อมคุกคามอยู่รอบตัวเราไปหมดในขณะนี้ บางทีพวกเรอาจฝันไปพร้อมๆ กันหมด ว่าแต่นี้แหละ มาช่วยกันพิจารณาดูซิว่า พวกเรานอนหลับกันอยู่ที่บ้านพักหนองน้ำแห่งของรพินทร์ แล้วฝันพิสดารกันไปหรือเปล่า บางทีระยะเวลาระหว่างนี้อาจเป็นคืนสุดท้ายที่เราเตรียมตัวออกเดินทาง แล้วค้นฝันล่วงหน้าไปก่อนก็ได้”

ว่าแล้วเชษฐาก็ขีดไลท์เตอร์สว่างพริบขึ้น ลนกับฝ่ามืออีกข้างหนึ่ง เขาสัมผัสได้กับความร้อนจากเปลวไฟนั้น จึงยกไหล่ สีหน้าคงยิ้มอย่างเยือกเย็นตามเดิม ขณะที่พิมพ์คำต่อว่า

“อ้อ! ความจริงซะ ไม่ใช่ความฝันแน่ๆ ถูกไฟยังร้อนแทบพองอยู่นี่ เอาละ พวกเราลงความเห็นกันว่าอย่างไรในสิ่งที่พบเห็นนี้?”

ประโยคหลังเขาถามกราดไปยังทุกคนที่ยืนกันอยู่ในอิริยาบถต่างๆ
ทุกคนเงิบกริบ

พรานใหญ่มองนิ่งไปยังราชสกุลสาว ผู้ยื่นพียงง่หินกอดปิ่นนั่งเหมือนลูกสะกด

“นักมานุษยวิทยาจะว่าอย่างไรครับ?”

“ฉันเป็นนักมานุษยวิทยา ไม่ได้เป็นนักสัตวศาสตร์ หรือว่าผู้เชี่ยวชาญในทางโลกพิศวง เพราะฉะนั้นตอบได้คำเดียวว่าจนด้วยเกล้า! คุณเองเปรียบเหมือนเจ้าป่า ทำไมถึงไม่บอกให้เรารู้ว่ามันคืออะไร”

“เชื่อไหมครับว่า เสือหินตัวนั้นกับเสือโคร่งดำที่ทำตัวเป็นศัตรูจ้องทำร้ายพวกเรา มันคือตัวเดียวกัน ขณะที่โจมตีเรามันเป็นเสือจริง แต่เมื่อลับตาและต้องการจะปลุกหลบ มันก็ทิ้งซากให้แข็งแกร่งเป็นหิน”

คารินยกมืออันสั้นเทาขึ้นเสยเส้นผม

“ขณะนี้ เคียวนี้ เมื่อยังไม่อาจเห็นชัดกับสายตาดานิดคาหนังคาเขา ยังไม่เชื่อ เพราะไม่รู้จะเอากฎเกณฑ์ใดๆ มาเชื่อได้ แต่ยอมรับว่านี่เป็นสิ่งลึกลับพิสดารที่สุด ก็คุณล่ะเชื่อเช่นนั้น?”

จอมพรานโคลงศีรษะอย่างอดัดใจเป็นที่สุด

“ผมเองก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน แต่ก็อยากจะคิดอย่างที่คุณหญิงคิดนั้นแหละ ผมยอมรับว่า รู้เรื่องสัตว์และเรื่องป่าดงมาดีพอสมควร ทว่าตั้งแต่ออกจากหล่มช้างมาแล้ว ผมรู้สึกเหมือนกับว่า ป่านรกคำของมังมหาราชนี่กำลังจะทำให้ผมต้องสิ้นตาย มันก็อาจเช่นเดียวกับนักสำรวจทั้งหลาย ที่พากันเอาชีวิตมาทิ้งเสียก่อนหน้าเราแล้ว ไม่ทราบที่รุ่นที่สมัย”

“ไพรวัลย์ จอมพรานผู้ยิ่งใหญ่อย่างคุณไม่น่าจะพูดอะไรให้พวกเราทอดอวยเลยนะ”

มาเรียคำหนิมา ดวงตาอันเต็มไปด้วยแวทรหดบึกบึนจับนิ่งมาที่เขา พรานใหญ่ยิ้ม
แค้นๆ ก้มศีรษะให้นิดหนึ่ง

“ขอภัย ผมกล่าวอย่างจริงใจ สัญญากันไว้แล้วว่า เรามีอะไรที่จะพูดกันอย่าง
ตรงไปตรงมา ไม่จำเป็นจะต้องปกปิดเงื่อนไขไว้ ผมชักไม่แน่ใจขึ้นมาเสียแล้วว่า ผมจะนำพวกคุณ
ฝ่าความลับ อันน่าสยงกลัวของคมหากาพนี้ไปได้ตลอดรอดฝั่งเพียงไหน และไม่คิดว่าคำพูด
ของผมจะทำให้พวกเรารู้สึกเสีย เพราะทุกคนในที่นี้ ผมไว้วางใจแล้วทั้งสิ้นว่าเป็นนักสู้ที่
เพียบพร้อมไปด้วยฝีมือ เป็นนักผจญภัยที่เลือดเข้มข้น พวกเราทั้งหมดหลวมตัวเข้ามาใจกลางความ
ลึกลับมหัศจรรย์นี้แล้ว ถอยกลับหรือก้าวไปข้างหน้าย่อมมีผลเท่ากัน สิ่งที่ผมต้องการจากพวกคุณทุก
คนก็คือ สติและกำลังใจอันมั่นคงที่สุด ตลอดจนความรู้ความสามารถในวิชาการแขนงต่างๆ ซึ่งพวก
เรามีกันอยู่แทบจะครบองค์ รวมทั้งอำนาจของลูกปืนที่เรามีอยู่ในมือ”

“ฟาดกับมัน รพินทร์ ให้รู้ไปว่า พวกเราต้องตายกันทั้งหมดเหมือนนักสำรวจรุ่นก่อน!
สำหรับพวกผมสี่คนนี่เย็นใจได้ สำคัญกล่อมใจปลอบขวัญพวกพรานพื้นเมืองทุกคนไว้ให้ดีกว่าแล้ว
กัน พวกนี้กล้าหาญและฝีมือดีก็จริง แต่เขาอาจหวั่นไหวไปกับสิ่งที่มองดูเหมือนอำนาจภูผีปีศาจนี้
ได้”

ไชยยันต์บอกมาอย่างเด็ดเดี่ยวห้าวหาญ

รพินทร์ลอบชำเลื่องไปทางกลุ่มคนของเขาอย่างกริ่งเกรงตามคำพูดของไชยยันต์ พวก
พรานพื้นเมืองเหล่านี้ ต่อให้มีฝีมือและความกล้าหาญสักเพียงใดก็ตาม แต่ก็ยังเป็นพวกที่ด้อย
การศึกษา และมักจะหวาดกลัวระย้อต่ออำนาจลึกลับที่มันผิดปกติไปจากธรรมชาติเสมอ เหตุการณ์ที่
ประจักษ์ชัดอยู่กับตาในขณะนี้ มันหลอกหลอนความรู้สึกรักของพวกนั้นเสียจนสุดที่จะควบคุมสติได้
ขวัญเริ่มจะเสียไป

ยิ่งจะหยิ่งกับสา่งปา ก็ยิ่งอาการหนัก ทั้งสองกายสั่นเทาเป็นลูกนก แสดงความ
หวาดกลัวพรั่นพรึงขีดสุด จนถึงกับบุญคำซึ่งเป็นคนมั่นคงอาวุโสที่สุดในกลุ่มพรานพื้นเมือง ต้อง
พูดจาพลอปลุกใจระคนไปกับการพรุสวาทคำทอตามนิสัยของแก

อย่างไรก็ตาม เขาก็ยังมีความเชื่อมั่นว่าจะควบคุมกำลังใจของบุคคลเหล่านี้ไว้ได้

“มันอยู่ที่พวกเรารับ...”

จอมพรานกระซิบ

“ถ้าพวกเราไม่แสดงให้เห็นว่า มันเป็นเรื่องน่ากลัว และมีขวัญคืออยู่เสมอ พวกเขาก็จะ
คลายความหวาดกลัวลงเอง”

“ก็น่าเห็นใจพวกนั้นเหมือนกัน ฉันทเองก็แทบจะซ็อกอยู่แล้ว”

คารินกล่าวขึ้นแผ่วเบา ดวงตาอันเคยเป็นประกายแวววาวแจ่มใส บัดนี้ลึกโรยแห่งผาก
ด้วยอำนาจความหวาดระทึก ผสมกับความกรากกร้าสมบุกสมบัน ขวัญและกำลังใจของหล่อนไม่
ปกติมาตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว พรานใหญ่จ้องดูอย่างกังวล แต่แล้วก็บังเกิดความแน่ใจจากประสบการณ์

เท่าที่เคยรู้เห็นกันมาก่อน เขาเชื่อว่า เมื่อวินาทีคับขันที่สุดมาถึง น้องสาวของนายจ้างย่อมเข้มแข็ง
อาจอง สามารถเผชิญกับทุกสถานการณ์ได้เสมอ เพราะอย่างน้อยที่สุด หล่อนก็มีเลือดกระหำมทะเล
อยู่ในตัวไม่น้อย

“คุณหญิงรู้สึกเป็นอย่างไรบ้างครับ สำหรับเช้าวันนี้?”

เขาหมายถึงอาการของหล่อน

หมอดารินฝันยิ้มอย่างแห้งแล้ง แว่ฮึดสู้ฉายผ่านไปในดวงตาทั้งคู่

“ยอมรับว่าไม่สู้จะสบายนัก ทั้งจิตและกาย แต่ถึงอย่างไรคุณและทุกคนก็ไม่ต้องห่วง
ฉันไปได้เสมอและเผชิญได้ในทุกสถานการณ์”

“จะว่าอันที่จริง เหตุการณ์ที่เราพบนี้ มันก็ไม่ใช่สิ่งใหม่และแปลกอะไรไปนัก เราพบ
อะไรที่มันวิตถารอย่างนี้ขึ้นมาก่อนแล้วนับไม่ถ้วน ทำไมถึงจะมาใจฝ่อกันเสีย กะเพียงไอ้เสือ
ประหลาดตัวนี้”

ไชยยันต์เปรยประกาศ พร้อมกับหัวเราะหยันเย้ยเหตุการณ์อยู่ในลำคอ

“สำหรับพวกเรา ก็ไม่มีใครขวัญเสียผิดปกติไปนี่”

เชษฐาว่า มองกราดไปยังพรรคพวกทุกคน แล้วมาหยุดนิ่งอยู่ที่มาเรีย ถามว่า

“คุณกลัวมากไหม เมย์?”

แหม่มสาวยิ้มกร่อยๆ

“ครั้งแรกที่เห็นหินรูปเสือนั้นอันตรายกันไป ฉันตกใจมากค่ะ แต่ถึงจะตกใจหวาดกลัว
เพียงใด เราก็ไม่มีทางเลือกอย่างอื่น ความกลัวมีแต่จะทำให้เราตายเร็วยิ่งขึ้น ฉันคิดว่าถ้ารอดชีวิต
กลับไปยังถิ่นศิวิไลซ์ตามเดิม ฉันคงจะเขียนหนังสือได้เล่มหนามาก เกี่ยวกับสิ่งที่ได้พบเห็นในการ
เดินทางเข้ามายังโลกหลังสำรวจส่วนนี้ และชาวโลกเขาก็คงจะเห็นว่า มันเป็นบันทึกเหตุการณ์ที่
เหลวไหลที่สุด หรือมีจะนั้นคนเขียนก็เสียสติไป”

“อย่าเพิ่งคิดการณืไกลถึงเพียงนั้นดีกว่า มาคิดกันว่าวันนี้เราจะเริ่มต้นกันอย่างไร...”

หัวหน้าคณะบอก แล้วหันมาทางจอมพราน พักหน้า

“ถอยเถอะ รพินทร์ กลับไปปรึกษาคนที่แคมป์”

ทั้งหมดผละออกจากปากถ้ำ ย้อนกลับลงมายังที่พัก รพินทร์เรียกคนของเขาทั้งสี่
รวมทั้งกะหิ้นและช่างปาเข้าไปรวมกลุ่ม ชุบซิบบอะไรกันครู่ใหญ่ ซึ่งเชษฐาเชื่อว่าพรานใหญ่คงจะ
พูดจาปลอดขวัญ และกำหนดเนอะอะไรกับคนพวกนั้น เพราะเห็นทั้งหกคนคลาญความหวาดหวั่น
ลง แต่ก็เคร่งขรึมกันไปหมด ไม่มีใครเบิกบานเล่นหัวหรือดลกค่นองเหมือนเคย

ระหว่างบรรจุกะเพาะจากเสบียงตามมีตามเกิด ซึ่งเจียดแบ่งมาจากเมื่อเชิ่นวาน เชษฐา
ก็เอ่ยถามทุกคนขึ้นว่า

“เอาละ เรามาช่วยกันวินิจฉัยว่า เสือหินตัวนั้นหายไปได้อย่างไร”

ในกลุ่มนี้จันทน์กันไปชั่วขณะหนึ่ง ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบต่อคำถามชนิดนี้ ก็คือพรานใหญ่ โดยปริยาย เพราะทุกคนในกลุ่มนายจ้างไม่มีใครปริปาก นอกจากส่งสายตามาที่เขาเป็นเป้าเดียว

“ผมไม่กล้าวินิจฉัยลงความเห็นอย่างใดได้ เพราะถ้าจะบอกว่ามันกลายร่างเป็นเสือจริง ภายหลังเมื่อลับดาพวกเราแล้ว และเคลื่อนไหวไปได้ ผมก็ไม่มีเหตุผลที่จะมาอธิบายได้ว่า มันเกิดขึ้นได้อย่างไร”

รพินทร์ตอบอย่างสำรวม

“ทำไมไม่ลองถามความเห็นพวกพรานพื้นเมืองดู โดยเฉพาะอย่างยิ่งบุญคำ แกอาจมีคำตอบอะไรบ้างก็ได้”

ไชยยันต์ยังมา

ภายหลังจากลั้งเล็งใจอยู่ครู่ รพินทร์ก็ตะโกนเรียกบุญคำ กวักมือให้เข้ามานั่งรวมกลุ่ม คณะนายจ้าง

“เล่าให้นายจ้างฟัง บุญคำคิดว่าไอ้เสือหินตัวนั้นมันเป็นอะไร”

เขาสั่ง

บุญคำกะพริบตาปริบๆ ทำหน้าเลิกลึกเหมือนจะไม่แน่ใจ เมื่อเขาพยักหน้าเตือน และไชยยันต์กับเชษฐาเร่งเร้าชักใช้ขอความเห็นมาอีกครั้ง แกจึงบอกถึงสิ่งที่เคยได้พูดกับจอมพรานไว้แล้ว ถ้าจะละเว้นก็แต่เพียงเรื่องวิธีแก้อาถรรพณ์เท่านั้น เพราะดาแต่่าย่อมฉลาดพอที่จะรู้ว่ามันเป็นสิ่งที่แกไม่สมควรจะพูดออกไป

ทั้งสี่ฟังอย่างตื่นตะลึงและใช้ความคิด อีกคนหนึ่งได้รับการแปลถ่ายทอดให้เข้าใจ แต่ก็เข้าใจได้เฉพาะคำบอกเล่าเท่านั้น

“บุญคำกระซิบบอกผมตั้งแต่เช้านี้แล้ว แต่ผมเห็นว่าไร้สาระเกินไป ถึงเดี๋ยวนี้ ผมก็ยังไม่เชื่อในสิ่งที่แกเล่า”

รพินทร์พูดขึ้นต่ำๆ เมื่อบุญคำกล่าวจบลง

“สมิงพราย!”

เชษฐาทวนคำเข้มซ้ำ ดวงตาทั้งคู่หรี่ลงขณะที่บดเม้มริมฝีปากแน่น

“ไอ้เสือตัวนั้นนะรี ที่เป็น ‘สมิงพราย’ อย่างที่บุญคำเข้าใจ ก็แล้วถ้านั้นขณะที่วิญญาณของมันถลอกออกจากร่าง ทิ้งซากให้กลายเป็นก้อนหิน วิญญาณของมันจะไปสิงสู่อยู่ที่ไหน”

“มันต้องมีร่างอีกร่างหนึ่ง นายใหญ่ แต่จะเป็นร่างของอะไร เรายังไม่รู้”

ดาพรานแต่่าบอกมาโดยเร็ว น้ำเสียงมันคง

ทันใดนั้นเอง ราวกับจะนัดกันไว้ รพินทร์และอีกสี่คนในกลุ่มนายจ้างหันมาจ้องหน้ากันเองอย่างทุกใจ คารินร้องออกมาเร็วปรือ

“มันจะเป็นไปได้ไหม? สมมติว่า เมื่อวิญญาณนั้นเข้าเสือหินมันก็กลายเป็นเสือมีชีวิตขึ้นมา แล้วพอถอดออกมาเข้าร่างของไอ้ศพตายชากนั้น ศพก็ลุกขึ้นมาเดินได้โดนสลับกัน สุดแต่ความต้องการของมัน ร่างใดร่างหนึ่งในระหว่างสองร่างอันเป็นเสือหินกับศพตายชากนี้ จะเริ่มมีบทบาทขึ้นก็ต่อเมื่อวิญญาณเลือกเข้าสิงร่างใด”

“น้อย! ฉันกำลังคิดอย่างเธอ!”

มาเรียพูดเสียงสั้น

“นายหญิงน่าจะคิดถูกแล้ว บุญคำก็เพิ่งจะนึกได้เดี๋ยวนี้เอง มันต้องเป็นอย่างนั้น ไอ้เสือหินกับไอ้ผีตายชากจะต้องเป็นวิญญาณเดียวกัน!”

บุญคำร้องขึ้นละล่ำละลัก

“น่าคิดนะ ผู้กอง หรือคุณมีความเห็นอย่างไร?”

เชษฐาถาม เริ่มมีอาการตื่นเต้นกระตือรือร้นในการคล้อยตามขึ้น

“ขอให้เป็นอย่างนั้นจริงเถิดครับ ทางแก้ไขของเราก็มองเห็นอยู่ง่ายๆ แล้ว”

“คุณจะทำยังงัย?” ไชยยันต์ซักโดยเร็ว

“ทำลายมันเสียทั้งสองร่าง สุดแต่ว่าจะมีโอกาสพบร่างใดเข้าก่อน และไม่ต้องคำนึงด้วยว่า ขณะที่เราพบนั้น มันจะมีวิญญาณครองอยู่หรือไม่ ต่อไปนี้เราจะทำอย่างที่เครเมอร์เคยทำ คือถ้าพบศพตายชากนั้นนอนให้เห็นอยู่ที่ไหนอีก เราจะเผาเสีย และเผ่าคูมันจนกว่าจะกลายเป็นขี้เถ้า แต่ถ้าเห็นมันขณะที่เคลื่อนไหวอย่างสิ่งมีชีวิต เราจะสกัดจับมันในทุกวิถีทาง ไม่ว่าจะโดยลูกปืนหรือโดยกำลังคน สุดแต่ว่าอย่างไรจะหยุดมันลงได้ สำหรับเสือตัวนั้นก็เหมือนกัน ถ้าประจันหน้ากันแบบเสือจริงก็ยิง ถ้าไปพบตอนเห็นหิน เอระเปิดในโตรยัคเข้าไป ไม่เห็นมีปัญหาหายากเย็นอะไรเลยที่เราพลาดโอกาสอย่างแล้วๆ มากี่เพราะเรายังไม่รู้ว่าจะอะไรเป็นอะไรเท่านั้น”

“มันจะไม่ง่ายเหมือนอย่างที่ว่านั้นนะซี!”

คารินแย้ง

“ก็ไม่เห็นมีอะไรยาก ที่แล้วมา ไม่ว่าจะในร่างเสือหรือร่างคน เรายังไม่มีโอกาสยิงมันถูกเท่านั้น ผมก็อยากเห็นเหลือเกินว่า ถ้ามันโดนลูกปืนอย่างจังๆ มันจะเป็นอย่างไร กลัวแต่ว่า มันจะไม่ได้เป็นอย่างที่คุณหญิงว่าเท่านั้น”

“ก็ถ้ามันเป็นอย่างที่คุณบอกว่า แล้วคุณมีเหตุผลที่จะสนับสนุนอย่างไร?”

มาเรียตั้งกระทู้มาสวนคว้น เขาสั้นหน้า

“ผมบอกแล้วว่าไม่ทราบ ทุกสิ่งทุกอย่างมันขึ้นอยู่กับพิสูจน์ในบันทึกาย ขณะนี้เข็มของเราก็คือติดตามเงาขอยอย่างเดิม ระมัดระวังปกป้องชีวิตพวกเรากันเองไว้อย่างสุดความสามารถ และจัดการโต้ตอบทำลายล้างกับทุกสิ่งที่มีมันจะมาเป็นภัยอันตรายต่อเรา สุดแล้วแต่เหตุการณ์เฉพาะหน้าสำหรับเรื่องสมิงพรายนี้ ถ้ามันเป็นไปอย่างที่เราสงสัยกันแบบนี้ ผมก็บอกวิธีแก้ไขแล้ว ซึ่งมันก็ไม่มีอะไรจะเหมาะสมไปกว่านี้”

เซฐาหัวเราะออกมาเบาๆ มองสบตาจอมพราน

“คุณพูดได้ถูกต้อง และควรแก่สถานการณ์ที่สุดแล้ว ผู้กอง การวิตถวิจารณ์ หรือคิดอะไรให้วนเวียนไปกว่าเหตุการณ์เฉพาะหน้ามันพันปัญหาของพวกเราทุกคน แก้ไขจับเกี่ยวมันไปทีละเปลาะ พวกเราพร้อมกันตั้ง 11 คนจะชนะอะไร”

“คุณตรวจร่องรอยรอบบริเวณที่พักของเราละเอียดแล้วหรือ เมื่อคืนนี้ทั้งร่างเสื้อและร่างคนมันมาเดินป่วนเปื้อนเลียบเคียงอยู่ใกล้เรา อาจมีหลักฐานอะไรที่ช่วยให้ชี้ชัดขึ้นอีกก็ได้”

ผู้แนะคือมาเรีย

“ไม่มีประโยชน์ ผมตรวจรอบบริเวณไม่ได้ผลแล้ว ถึงได้ไถ่ถอนขึ้นไปดูบนถ้ำนั้นอย่างไม่ตั้งใจ จึงพบว่าหินก้อนนั้นมันหายไป มันเป็นการขึ้นไปพบโดยบังเอิญ เหมือนเมื่อตอนที่ไอศพลายชากันหายไปตรงแอ่งน้ำที่เราพบครั้งแรกนั่นแหละ”

“เราจะต้องได้คำตอบนี้อย่างแน่นอน ว่าอะไรมันคืออะไร”

หัวหน้าคณะอย่างมั่นใจ

แดดเริ่มแรงขึ้น อากาศที่ทวีความอ้าวแห้งผาก วันมหานรกเริ่มต้นสัญลักษณ์อันแห่งแล้งกันดารของมันให้เห็นชัดอย่างไม่มียะไรมาเปลี่ยนแปลง

รพินทร์สอบถามความรู้สึกและภาวะทางกายของคณะนายจ้างทุกคน เมื่อแน่ใจว่า การเดินทางไม่จำเป็นจะต้องประวิงหรือยับยั้ง เขาก็สั่งเก็บของ บรรจุน้ำเต็มอัตราศึกเท่าที่จะมีภาระจะเก็บใส่และขนเอาไปเป็นทุนสำรองได้ แล้วนำออกเดินทางทันที

ไม่มีใครเข้าใจว่า เริ่มต้นของการเดินทางวันนี้ พรานใหญ่ยึดอะไรเป็นหลัก และไม่มีใครปรปักษ์ ปล่อยทุกสิ่งทุกอย่างให้เป็นการตัดสินใจของเขาเพียงคนเดียว

การเดินทางผ่านขึ้นมายังปากถ้ำแห่งเดิม แล้วไต่เลาะป่าขึ้นเนินเขาทางด้านตะวันตกเฉียงเหนือ มาหยุดชะงักลงอยู่ครู่หนึ่งในระหว่างป่าพลวงสลบไปกับรกฟ้า พื้นเบื้องล่างรกไปด้วยเห็ด ปรัง และเป้ง มีด่านเล็กๆ พาดสลบกันไปมา รวากับโครมาลากเส้นแผนที่ไว้ ส่วนหนึ่งทอดลงไปสู่เบื้องต่ำทางด้านดินเขา อีกส่วนหนึ่งนำขึ้นสู่เบื้องบนเว้นระยะห่างกันออกไปเป็นไม้ใหญ่ลักษณะเหี่ยวแห้ง อุดมไปด้วยหนามราวกับต้นจั่ว ชูลำต้นซึ่งมีแต่กิ่งก้านตระหง่านเงื้อมท่ามกลางเปลวแดดสีไฟที่ฉายจนปานจะอบล้าต้นไม้เหล่านั้น ให้กลายเป็นถ่านสุกหลายต้น มีรอยคำเหมือนถูกไฟกิน

มันเป็นป่าแดงที่อยู่ใจกลางดงดิบ

สี่คนเดินเลี้ยวตัวตามแนวเดินอันเอียงลาดขึ้นเข้ามาทัน โดยเกาะยึดก้อนหินและลำต้นไม้พองไว้เป็นหลัก ภูมิประเทศที่เห็นอยู่นี้ มันทำให้แทบจะสิ้นหวัง จอมพรานเป่าลมออกจากปาก ระบายความร้อนอบอ้าวในตัว หน้าผากเต็มไปด้วยริ้วรอย่น

“เงชาอาศัยตัดทางขึ้นมาจากด้านนี้...”

เขาบอก จี๋ม็อลไปยังทางด่านที่ทอดลงสู่เบื้องต่ำ รอยเท้าไถลลื่นไวยังพื้นดินลูกรังปรากฏให้เห็นรางๆ

“แต่ดูที่นั่นสิครับ ไอ้กองกอยยังไม่ยอมทิ้งเรา เครื่องหมายของมันทำทางให้เราบ่ายหน้าขึ้นบน”

พลางก็บ๊วยปากขึ้นไปยังด้านตรงข้าม ซึ่งมีเศษกิ่งไม้ยาวขนาดศอกเศษตั้งอยู่บนทางปลายส่วนหนึ่งหักงอไว้เป็นลูกศรชี้ทิศทาง เซษฐาก้าวเข้าไปหยิบขึ้นมาพิจารณา แล้วกัดริมฝีปากเบาๆ

“ใช่แล้ว มันละ พบสัญญาณของมันเข้าอีกจนได้ ว่าแต่พรอยของเงาขายขึ้นทางด้านนี้บ้างไหม?”

“ยังไม่พบครับ แต่เชื่อว่ามันคงล่องหน้าไปแล้ว เงาขายกับกองกอยแยกกันไม่ออกในขณะนี้ แต่ผมเชื่อว่า ทิศทางที่มันชี้ออก ก็คือช่วยให้เรารู้ว่าเงาขายไปทางไหน เพื่อหวังผลในการตามเท่านั้น”

เมื่อพวกลูกหาบหามของเข้ามาถึง พรานใหญ่ก็เคลื่อนที่ต่อ หนทางมันเลาะอ้อมลูกเขาอันแห้งแล้งและขึ้นสูงทุกขณะ มีสัญญาณหักกิ่งไม้ให้เห็นอยู่เป็นระยะ จากด่านเล็กอันเลี้ยวลัด โผล่ทะลุออกมาสู่เส้นทางสายใหญ่ราบโล่ง แล้วก็แยกเข้าสู่เส้นทางเคี้ยวคดเล็กแคบสลับกันไปครั้งแล้วครั้งเล่า

สิ่งที่พบเห็นไม่มีอะไรนอกจากต้นไม้แห้ง ก้อนหินแล้วก็ก้อนหิน ไม่มีที่สิ้นสุด ปรากฏแดดก็ร้อนแรงกล้าขึ้นทุกขณะที่เวลาล่วงผ่านไป

มีทุ่งอยู่บนยอดเนินแต่ละลูกที่ผ่านขึ้นมาถึง แล้วก็ไต่ขึ้นสูงเพื่อที่จะบรรลุดังยอดเนินอีกลูกหนึ่ง ที่เรียงสลับซับซ้อนตามลำดับไหล่ขึ้นไป สัตว์ที่พบมีแต่นกหัวขวานขนาดใหญ่ที่เกาะอยู่ตามลำต้นไม้แห้ง และโขกจะงอยปากอันแข็งแรงราวสีวลีเหล็กของมันดังร่ำอยู่เป็นจังหวะ แต่ละตัวที่พบมีขนาดเกือบไก่ชน และสีสันคำสนิทราวอีกา ส่งเสียงร้องพิกลเมื่อเห็นสิ่งแปลกปลอมคือนมนุษย์ทั้ง 11 ชีวิตที่กรำกันมาอย่างอดโรยสะบักสะบอม ไชยยันต์สะกิดให้คารินดู กระซิบบอกว่านั้นแหละคืออีกาปากเหล็กในรอก

ไปไร่ดินจืดมานานแล้ว ผ่านพบสองสามแห่งปราศจากร่องรอยของสัตว์สี่เท้าชนิดใด นอกจากรอยลงขาของช้างโตน รอยทิ่มแทงเหล่านั้นขุดลึกลงไปดินราวกับรถแทรกเตอร์ไถ แต่มันเก่าไม่ต่ำกว่าอาทิตย์หนึ่งมาแล้ว

พรานใหญ่อธิบายให้ทราบว่ มันพยายามที่จะขุดหาน้ำกิน เพราะช้างมีคุณสมบัติพิเศษในการสามารถดมกลิ่นน้ำใต้พื้นดิน และมีปัญญาขุดหากินเองได้ แต่รอยที่เห็นนั้น แม้อัฒพลายโตนตัวนั้นมันก็คงหมดหวังที่จะได้กินน้ำ เพราะสุดช่วงงาอันยาวเหยียดของมันที่ขุดดินลึกเป็นหลุมถึงหนึ่งเมตร

สิ่งที่ได้ก็คือ ทรายปนกรวดลูกรัง ที่มีลักษณะแคระแกร็น เล็กน้อยเท่านั้น รอยดินที่มันย่ำไว้ ทำให้ไฮยันทันถึงกับกระเด็นน้ำลายลงคออย่างยากเย็นที่สุด เพราะคนร่างใหญ่อย่างเขาลงไปทดลองนั่งขัดสมาธิได้อย่างพอดีพอดี

“นี่เห็นจะใหญ่กว่าไอ้แหวงมากทีเดียว”

อดิคนายทหารปืนใหญ่ครางออกมา

“ก็สองเท่าไอ้แหวง ลงไอ้ตัวนี้เท่าเดียวนั้นแหละครับ เป็นบุญตาอีกอย่างหนึ่งที่พวกเรามีโอกาสเห็น”

“เดี๋ยหรือ?”

เชษฐาถาม

“ช้างโบราณใหญ่โตผิดปกติแบบนี้ มันจะอยู่ตามลำพังตัวเดียวครับ และส่วนมากก็เห็นกันแค่รอยเท่านั้น ไม่เคยมีรายงานว่าใครเผชิญหรือพบเห็นตัวจริงของมันเลย แต่สำหรับพวกเราเห็นจะเจอมันแน่ไม่ช้าก็เร็ว”

“ต่างคนต่างไปดีกว่า อย่าพบพานกันเลย”

คารินภาวนาเผ่าเบา ส่งกระแสดิจแด่เมตตาไป หล่อนไม่คิดว่าสัตว์ป่าประเภทช้างจะเป็นศัตรูร้ายกาจอะไร เมื่อเปรียบเทียบกับมหาภัยพิบัติที่จูโจมราวีมาในระยะหลังๆ และตั้งใจไว้ว่าถ้าไม่จำเป็นที่สุดในด้านป้องกันชีวิตตนเอง หรือคณะพรรคแล้ว หล่อนจะไม่ทำอันตรายมันอย่างเด็ดขาด

มาเรียอีกคนหนึ่งก็เข้าไปดรอมน้อยอย่างสนใจยิ่ง แล้วเบ้าปากไม่พูดคำใด นอกจากส่ายศีรษะซ้ำๆ

อย่างไรก็ตาม คณะทั้งหมดไม่มีใครตื่นเต้นกับรอยช้างอันใหญ่โตนั้นจนเกินไปนัก เพราะความเคยชินกับขนาดของสัตว์อันผิดปกติในป่าหลังสำรวจนี้เสียแล้ว ช้างรอยดินวัดเส้นผ่านศูนย์กลางได้สามฟุตตัวนี้ไม่มีความหมายอะไรสักนิด เมื่อต่างหวนคิดไปถึงเจ้างูยักษ์ดึกดำบรรพ์ขนาดเท่ารถด่วนทั้งขบวน หรือตะขาบตัวเท่าซุง เพราะถึงอย่างไร สัตว์ประเภทช้างซึ่งชาวโลกทั้งหลายถือกันว่าเป็นสัตว์บกที่ตัวใหญ่ที่สุดในพื้นพิภพนี้ นั่น ความจริงมันได้ปรากฏออกมากับสายตาของคณะเดินป่าชุดนี้แล้วว่า ความเข้าใจชนิดนั้นผิดถนัด

มีน้ำดื่มไว้สำรองแล้ว สำหรับสองวัน แต่ปัญหาที่ผุดขึ้นกลางใจของทุกคน ขณะที่รอนแรมบากบั่นกันไปขึ้นอีกว่า วันนี้จะได้อาหารจากไหนมาประทังชีพ ถ้าไม่ใช่เสบียงกระป๋อง ซึ่งเหลืออยู่ขอบแถบเต็มที ทว่ามติประจำใจมีกันอยู่แล้วว่าตายเอาดาบหน้า และบัดนี้ในด้านความรู้สึกนึกคิด ไม่มีใครหวังอะไรอีกแล้วทั้งสิ้น ไม่หวังแม้แต่จะชีวิตตนจะรอด

ไฮยันทันและเชษฐาผ่านสนามรบมาแล้ว กลางสมรภูมียันยากแค้นกันดาร ตกอยู่ในที่ล้อมท่ามกลางกระสุนปืนใหญ่และจรวดที่ตกระเบิดอยู่รอบตัว หิวโหยเพราะขาดเสบียงเหน็ดเหนื่อยสิ้นแรงเพราะรบนรก หนาวสั่นกอดปิ่นจอมอยู่ในบังเกอร์ อันท่วมท้นไปด้วยหิมะ

ขามนั้นใครมาต่อรองชีวิตให้กับตนเอง ระหว่าง 1 ต่อ 100 ว่าจะรอดไปได้ เขาก็ไม่
ปรารถนาที่จะรอง

เหตุการณ์อันยากแค้นแสนเจ็บในครั้งกระนั้น ก็ยังไม่สามารถเปรียบเทียบกับขามที่
เดินโซซัดโซเซลากขาตามหลัง รพินทร์ ไพรวลย์ อยู่ในขณะนี้ได้ ที่นี่ไม่มีกระสุนปืน ระเบิดหรือ
จรวด แต่มีอำนาจทำลายชีวิตที่ร้ายกาจโหดเหี้ยม ยิ่งไปกว่านั้นนั่นคือภัยที่เกิดขึ้นจากการพ่ายตัวเอง
ขณะใดขณะหนึ่งที่หมดความเหนียวรั้งจิตใจ อาจทำให้ลุ่มคลั่งเสียสติไปได้ในทันทีจากสิ่งแวด
ล้อมรอบด้าน

พรานนำทางที่คณะของเขาได้มอบความไว้วางใจฝากชีวิตไว้ให้ ในการเดินป่าทำ
มัจจุราชในครั้งนี้ ไม่เคยทำให้ผิดหวัง เขาต่อสู้กับภัยเฉพาะหน้าที่จะบั่นทอนกำลังและคร่าชีวิตของ
ทุกคนไป คือความหิวโหย ด้วยการเสาะแสวงหาอาหารไปพลาบ เผือก มัน กลอย และพืชบางชนิด
พอจะใช้เป็นอาหารได้ ถูกเขาสั่งให้พวกพรานพื้นเมืองเก็บตุนไว้เป็นรายทางไป สุดแต่จะหาได้
ต่อมาที่ริมทุ่งหญ้าคาดินเนินอีกแห่งหนึ่ง เขาก็ให้เก็บลูกเดือยที่ขึ้นอยู่เป็นดง

“ไม่เลือกอาหารเสียอย่างเดียว ไม่ต้องกลัวอดตายในป่า”

เขาบอกพร้อมกับยิ้มให้อย่างปลุกปลอบใจทุกคน ยิ้มชนิดนั้นช่างให้ทุกคนอบอุ่น
เชื่อมั่นและมีกำลังใจขึ้น ความเหน็ดเหนื่อยกรำหนัก ทำให้ทั้งหมดเคร่งขรึม พุดกันน้อยคำที่สุด
ยกเว้นจำเป็นจริงๆ

แม้ไชยยันต์ผู้มีอารมณ์สนุกคะนองและมองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างในแง่ขันอยู่เสมอ ก็
ไม่อาจสร้างความครึกครื้นใดๆ ออกมาได้ ในระหว่างก้มหน้าก้มตาเดินกันไป ความจริงเขาอยากจะ
พุดคุยกับพรรคพวกทุกคน แต่มันไม่มีเสียงที่จะผ่านลำคออันแห้งผากออกมาได้ ในระหว่างก้มหน้า
ก้มตาเดินกันไป ความจริงเขาอยากจะพุดคุยกับพรรคพวกทุกคน แต่มันไม่มีเสียงที่จะผ่านลำคออัน
แห้งผากออกมาได้

ผ่านเข้าได้ช่องเขาชะโงก ตะวันอันแรงกล้าแผ่เงาเข้ากลีบเมฆ เบื้องหน้าเป็นป่าเต็งใบ
แห้งแดงราวกับขี้มอดด้วยครั้ง พื้นดินจับหนาไปด้วยฝุ่น บัดดลจอมพรานผู้เดินนำอยู่เบื้องหน้า ก็มี
อาการผิดสังเกตไป เขาหยุดชะงัก ก้มๆ เงยๆ อยู่กับพื้นตอนหนึ่ง

เขยฐาเข้าไปถึงเป็นคนแรก แล้วก็เห็นทันทีโดยไม่จำเป็นต้องชี้บอกจากพรานใหญ่

รอยเท้าของมนุษย์คู่หนึ่ง เหยียบประทับไว้บนพื้นฝุ่นนั้น เห็นได้อย่างถนัดเป็นรอยที่
เดินไปในทิศทางเดียวกับที่คณะทั้งหมดพากันไป ช่วงของการก้าวหน้าจากรอยหนึ่งไปสู่อีกรอย
หนึ่งห่างประมาณ 3 ฟุต เป็นรอยเดินอย่างถ่วงน้ำหนักตัวได้สมำเสมอ และเดินโดยปกติ รอยนั้น
ปรากฏให้เห็นอยู่ช่วงสั้นๆ จากนั้นก็กลืนหายไปบนพื้นใบไม้แห้งที่หล่นลงมาปกคลุมทึบ

ระหว่างที่เซฐาขึ้นจ้อง รพินทร์ผลจากที่เดิม ออกเดินค้นหาติดตามอย่างรวดเร็วห่างออกไปประมาณ 20 เมตร สีหน้าของเขาง พยายามเดินอ้อมแยกไปทางด้านอื่นๆ ในรัศมีรอบด้าน แล้วย้อนกลับมายังที่เดิม ซึ่งบัดนี้ทุกคนมาขึ้นมุงรวมกลุ่มกันอยู่

“เจ้าเงชาของเราเดินมาทางนี้เอง อะถูกไหม ผ่านมานานสักเท่าไรแล้ว”

ไชยยันต์เงหน้าขึ้นถาม แล้วต่างก็เห็นสีหน้าของรพินทร์ผิดปกติไป

“ช่วยกันพิจารณาให้ดีสิครับว่า นั่นมันเป็นรอยตีนของเงชาหรือเปล่า”

คำพูดนั้นเอง ทำให้ทั้งหมดสะดุ้งใจ ก็ลงจ้องสำรวจอีกครั้ง เซฐาผู้สงสัยอยู่ก่อนแล้ว แยกเขี้ยวหรีตยาบยียลง ปาดแขนเสื้อขึ้นป้ายเหงื่อที่คาง

“เรื่องจะให้จํารอยตีนกันนี้ มันยากเหลือเกิน เพราะไม่คุ้นตาหรือวัดขนาดเอาไว้ แต่ผมกล้าพนันได้ว่า ใครก็ตามที่เป็นเจ้าของรอยตีนนี้ ไม่ควรจะเป็นเงชา...”

“น้อยก็ว่าไม่ใช่ค่ะ...”

ผู้เชี่ยวชาญในทางมานุษยวิทยาเสริมมาโดยเร็ว นำเสียงตื่นเต้น

“เงชาไม่ควรจะมีเท้าที่ใหญ่ถึงขนาดนี้ ถึงเขาจะรูปร่างสูงใหญ่สักขนาดไหนก็ตาม เท้าก็ไม่ควรจะกว้างถึง 6 นิ้ว และยาวถึง 1 ฟุต รอยตีนประทับพื้นไว้เต็ม ไม่มีรอยเว้าเลย ราวกับใครเอาเท้าที่หล่อด้วยพลาสติกormaกดไว้ มันผิดปกติไปมากทีเดียว นิ้วทุกนิ้วมีช่วงยาวเสมอกันหมด”

“แล้วนั่นมันเป็นรอยตีนใคร?”

ไชยยันต์ร้องลั่นออกมา

ต่างยืนมองหน้ากันเงียบไปชั่วขณะ พวกพรานพื้นเมืองปลงหาบลงชั่วคราวพากันเข้ามา พอเห็นเข้าก็เลิกกักกันไปหมด

“ไอ้เงชาทำไมตีนโตยังงี้”

บุญคำร้องอุทาน ลืมตากว้าง

“เงชาน่ะตีนไม่โตหรอก ที่มันโตก็เพราะมันไม่ใช่เงชา!” ไชยยันต์ตอบ

บุญคำทรุดตัวลงจ้องพิจารณาโดยใกล้ชิดอย่างลุลกลน กระหยื่นและส่างปาผู้เป็นเอดทักกะในการอ่านรอย ก็ก้มจนหัวแทบจะชนกันเอง ภายหลังจากแหวกฝุ่นและใบไม้ข้างเคียง ตลอดจนสำรวจลักษณะอยู่ครู่ ส่างปากก็พูดลุลกลน

“ไม่นานนี้เอง นาย! มันผ่านไปล่วงหน้าเราไม่ถึงชั่วโมง”

ว่าแล้ว เจ้าต๋องผู้ก็ออกคลานจับตามรอยตีนที่บ่าหน้าไปให้เห็นช่วงสั้นๆ นั้น ราวกับหมาปลัดฮาวนด์สุดกลั่น กระหยื่นยืนยันเห็นด้วยมาอีกคน

“น้ำหนักตัวอยู่ในระหว่าง 70 ถึง 75 กิโลกรัม”

พรานใหญ่สรุปการอ่านรายนั่นอย่างแม่นยำ

“มีใครจำได้บ้างไหม ขนาดเท้าของศพตายชากนั้น เป็นขนาดเดียวกับรอยดินนี้หรือเปล่า?”

เชษฐาถามโดยเร็ว

ทุกคนนิ่ง แลตากันไปมา อึดใจ รพินทร์ก็อ้อมแอ้ม

“ผมก็ไม่แน่ใจเหมือนกันครับ ตอนที่ลากมันขึ้นมาจากแอ่งน้ำเมื่อวานขึ้น ก็ไม่ทันสังเกต รู้สึกว่าคุณหญิงตรวจมันละเอียดกว่าพวกเราทุกคน”

เป็นความจริงตามที่จอมพรานพูด นักมานุษยวิทยาสาวเป็นผู้ที่เข้าตรวจซากศพเก่าแก่เป็นท่อนหินนั้นด้วยความพินิจพิจารณาถี่ถ้วนไปกว่าทุกคน เพราะมันเป็นหน้าที่ของหล่อนโดยตรง คารินมีสีหน้าปั่นป่วนที่สุด เมื่อพรรคพวกมองขอความเห็นมาเป็นตาเดียว ริมฝีปากของหล่อนเผยอ ขมุกขมิบสั่นหน้าไปมา แล้วก็หลุดออกมาว่า

“จัน...จันไม่กล้าลงความเห็น เพราะไม่ได้สังเกตในข้อนั้นเหมือนกัน บอกได้อย่างเดียวว่า ขนาดน้ำหนักตัวควรจะได้ใกล้เคียงกัน”

“พบโดยบังเอิญ หรือได้ร่องรอยอะไรมาก่อน แล้วตามมาพบเข้า?”

ไชยยันต์ถามบ้าง จ้องหน้าเขา

“ควรจะเรียกว่าบังเอิญมากกว่า ผมบ่ายหน้ามาทางนี้ ก็โดยตามสัญลักษณ์นำทางของไอพวกกองกอยที่บอกไว้ จึงพบเข้า”

“ก็แปลว่า มันเดินอยู่ในทิศทางเดียวกับเรา โดยนำอยู่เบื้องหน้า?”

“อย่างน้อย ก็อาจจะระยะหนึ่งครับ”

ไม่ทันจะขาดเสียง เขาก็โบกมือเป็นสัญญาณให้ออกเดินต่อโดยเร็วเร่งฝีเท้าขึ้นอีก สิ่งแปลกปลอมที่ปรากฏแทรกขึ้นมา ทำให้ทั้งหมดตื่นตัวจากความกะปลกะเปลี้ยอีกครั้ง

“จำไว้อย่างเดียว รพินทร์ อย่าสนใจมุ่งตามรอยดินลึกลับนี้เป็นหลัก เราจะยึดหลักของเงาหรือฝีกองกอยที่ทำไว้ให้เห็นเท่านั้น”

หัวหน้าคณะสั่ง

จอมพรานรับคำ สายตาของเขากราดไปรอบด้านในขณะที่เดินไปอย่างเร่งรัด น้องสาวแทบจะลืมหันเหินหนี้อยู่ เร่งฝีเท้าขึ้นมาจนทันพี่ชายผู้เว้นระยะห่างจากพรานใหญ่ประมาณ 10 ก้าว หล่อนเหวี่ยงไรเฟิลเปลี่ยนไหล่สะพาย

“ทำไมหรือคะ พี่ใหญ่ ทำไมถึงสั่งเขาเช่นนั้น?”

หล่อนถามอย่างสงสัย

“จุดหมายของเราคือตามเงา ไม่ใช่มุ่งตามรอยประหลาดนั้น ขึ้นไปมัวใส่ใจกับมัน ประเดี๋ยวเขวออกนอกเส้นทางไปไหนก็ไม่รู้ มันอาจเจตนาล่อเราให้ไปทางอื่นก็ได้”

แล้วเขาก็หันไปสั่งไชยยันต์กับมาเรีย ให้ลดฝีเท้าลงไปคุ้มกันอยู่ท้ายขบวนอย่างรอบคอบ ทั้งสองเข้าใจความหมายโดยไม่จำเป็นต้องซักไซ้ หยุดยืนริมทาง รอคอยให้ลูกหาบทั้งสามคู่เดินผ่านล่งหน้าไปก่อนแล้วปิดท้ายขบวน

“คุณเดินหน้า ผมจะอยู่รั้งท้ายเอง”

ไชยยันต์บอกเพื่อนสาวต่างผิว พร้อมกับยิ้มให้ มาเรียยิ้มตอบ ปลดไรเฟิลจากการสะพายไหล่ขึ้นมาถือไว้ในมือทั้งสองในท่าเตรียมพร้อม และไชยยันต์ก็บอกตนเองว่าเพิ่งจะสังเกตเห็นเดี๋ยวนี้เอง วิธีสะพายไรเฟิลของมาเรียผิดไปจากพรรคพวกทุกคน แม้กระทั่งรพินทร์เองก็ห่อหุ้มจะสะพายโดยวิธีเอาปากกระบอกลงดิน

“ให้ฉันอยู่ท้ายดีกว่า ถ้าคุณยอมรับความจริงว่า ฉันหุตาไวกว่าคุณ?”

“ผมไม่เก่งไปกว่าคุณหรอก แต่อย่างน้อยที่สุด ก็ขอให้ได้รับเกียรติในความเป็นผู้ชายบ้าง”

“เกียติลมๆ แล้งๆ ชนิดนี้เป็นเรื่องของวัฒนธรรมในเมือง ไม่ใช่ในป่าลึกท่ามกลางภัยอันตรายร้ายกาจเช่นนี้ เราเลือกเอาวิธีปลอดภัยที่สุดไว้ดีกว่า”

หล่อนว่า เอามือปาดเหงื่ออย่างสนิท ผลักให้เดินล่งหน้า แต่ไชยยันต์รีรอ เดินชะลอลงมาเคียงกัน ตาสบกันอีกครั้ง วันนี้มาเรียแกร่งกว่าเมื่อวานมาก ตรงข้ามกับคาริน ซึ่งระโหยอ่อนเปลี้ยลงไป ลักษณะของหล่อนไม่เหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลียอะไรนัก กำลังวังชาอยู่ตัว

“ถ้าฉัน เราเดินไปใกล้ๆ กันก็แล้วกัน ผมทิ้งคุณไว้หลังไม่ได้”

“ตกลง ไชยยันต์”

หล่อนบอกยิ้มๆ ปาดท่อนแขนเช็ดเหงื่อบนใบหน้า นักผจญภัยหนุ่มชาวกรุงชำเลื่องจ้องสาวผมทองที่เดินเคียงข้างไม่วางตา อารมณ์ชุ่มชื่นอันเร้นลับก็ก่อเงาขึ้นด้านกับความแห้งผาก แร้นแค้นทุกข์ทรมาน เขาบอกกับตนเองว่า ความเหนื่อยอาจลดน้อยลงในการมีโอกาสได้เดินเคียงคู่สนทนาไปกับหล่อนตามลำพัง โดยไม่ต้องหวังว่าคารินหรือเชษฐาจะจับตามองอยู่

“เมย์!”

“อ้อหือม”

“คุณเป็นคนสวยมากนะ ดร.ซอฟมันโชคที่ได้คุณเป็นภรรยา แต่ก็โชคร้ายที่มีอันเป็นไปต้องจากภรรยารูปงามไปเสียก่อน”

ตาสีผักตบชว้นั้นชายดูเขา ปรากฏรอยยิ้มที่มุมปาก

“ปามันเปลี่ยวกันดาร และว้าเหว่มากจนกระทั่งทำให้คุณเห็นฉันเป็นคนสวยไป”

“ผมพูดจากใจจริง พูดจากความรู้สึกที่เริ่มจะค่อยๆ เห็นในความจริงข้อนี้ ไม่ใช่พูดเพราะความขาดแคลน หรือความหน้ามืด”

“ฉันสวยในด้านไหนกันนะ?”

“เปิดเผย – ตรงไปตรงมา – กล้าหาญ – ทرح – ฝีมือ แล้วก็ใบหน้าและทรวดทรง”
มาเรียเบิกตานิดหนึ่ง ตะแคงใบหน้าพร้อมกับเลิกคิ้วขึ้น

“ขอบคุณ – คุณทำให้ฉันมีความรู้สึกเหมือนกับว่ากำลังเดินเล่นอยู่ในอุทยานอันรื่นรมย์
สมัยอายุ 15 – 16 ตอนเริ่มจะมีเพื่อนชายเป็นคนแรก แต่ฉันว่าสเตเกลโซครายทุกด้านในการได้ฉัน
เป็นภรรยา”

“ทำไมหรือ?”

แวตตาของหล่อนสลดลงวูบหนึ่ง ขณะที่ทอดไปเบื้องหน้า

“นั่นเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เขาต้องเอาชีวิตมาทิ้งเสียในไพร่ลี้กนี้ ถ้าเขาแต่งงานกับ
ผู้หญิงอื่น เขาคงจะถูกภรรยาเหี้ยมรังไว้ ให้ใช้ชีวิตร่วมสุขกันตามปกติของผู้ครองเรือนทั้งหลาย
คงไม่ปล่อยให้เขามานุกบ้นตระเวนคงอยู่เช่นนี้ แต่ฉันมาแต่งงานกับฉัน ซึ่งฉันไม่เคยขัดขวางเขา
เลยในเรื่องนี้ ดูเหมือนจะสนับสนุนเสียอีกด้วย เพราะนิสัยนิยมไพร่ของฉันมันตรงกันกับเขาอยู่ก่อน
แล้ว”

“ไม่ควรจะลงโทษตัวเองเช่นนี้ คนเราถ้าลงถึงที่ ต่อให้เขาอนกอดคุณอยู่บนเตียงเขาก็
ต้องตายอยู่วันยังค่ำ หนีไม่พ้น”

“คุณเชื่อว่าพรหมลิขิตมีจริงหรือ?”

“มันเป็นคติทางตะวันออก และผมก็เป็นคนตะวันออก เราเชื่อกันว่า แต่ละชีวิตของ
มนุษย์มีเส้นทางกำหนดไว้เรียบร้อยแล้ว ไม่มีสิ่งใดมาตัดแปลงแก้ไขเสียได้ โดยมี ‘กรรม’ เป็นตัว
บันดาล แต่เราไม่สามารถจะรู้ได้เท่านั้นว่า ‘กรรม’ ของเรามีอยู่เช่นไร และจะส่งผลให้วิถีชีวิตเรา
ดำเนินไปในทางไหน”

หล่อนหันมาจ้องหน้าเขาอีกครั้ง ด้วยแวตที่

“คุณเป็นนักปรัชญาด้วยหรือ?”

“ผมเป็นชาวพุทธ และพุทธศาสนา ก็คือปรัชญา หรือตรรกศาสตร์ที่ว่าด้วยความจริง
แบบกำปั้นทุบดินนั่นเอง...คุณแต่งงานมานานเท่าไรแล้ว เมย์?”

“3 ปี”

ไชยยันต์มองไปที่ทรวดทรงของหล่อนโดยไม่ตั้งใจ

“คุณคงไม่ใช่ภรรยาคนแรกของเขากระมัง?”

“คุณก็น่าจะรู้แล้วว่า ้วยอย่างสเตเกล คงไม่แต่งงานกับฉันเป็นครั้งแรก เขาสมรส
มาแล้ว 3 ครั้ง หย่าทั้ง 3 ครั้ง ครั้งที่ 4 คือฉัน เราเข้าโบสถ์กันภายหลังจากที่เขาหย่าขาดจากภรรยาคน
หลังสุดเพียงวันเดียวเท่านั้น”

“แล้วคุณล่ะ?”

“หมายถึงอะไร?”

“รักเดียว รักแรกนั้นหรือ?”

มาเรียหัวเราะเสียงใสกังวาน นัยน์ตาปรากฏแสงวาววาม

“ฉันมีคู่รักหลายคน แต่พอหนุ่มหัวใสเหล่านั้นหนักแน่นมั่นคงสูงอายุไม่ได้ ฉันเลือกสเตเกลเป็นคู่สมรสเป็นคนแรก ชีวิตแต่งงานอะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับจิตใจที่จะอยู่ด้วยกันได้หรือไม่”

“สามปี...” ไชยยันต์พิมพ์

“เฮส, ฮว้าย?”

“ไม่มีเด็กเลยรี?”

“เราะกันไว้ว่า เราจะมีลูกด้วยกันในปีที่สี่ หมายถึงว่าสเตเกลยุติงานค้นคว้าบุกป่าบุกดงของเขาลงแล้ว และเรามีชีวิตอยู่ร่วมกันแบบชาวเมืองเสยที แต่...วันเวลานั้นหมดโอกาสเสียแล้ว”

“ทำยังไงนะ ถึงได้...ห้ามผลผลิตของธรรมชาติไว้ได้?”

หลุดปากถามออกไปเช่นนั้นแล้ว ไชยยันต์ก็รู้สึกที่ตนเองถามอย่างโง่งที่สุด

ภรรยาสาวสวยของนักสำรวจผู้ล่ำลับ หันมาจ้องหน้าเขาด้วยสายตาดงนระคนขบขันน้อยๆ อาการมองเช่นนั้น ทำให้ไชยยันต์กระดาก เมินหลบไปอ้อมแอ้ม

“ขออภัย ผมก็ไม่ทราบตัวเองเหมือนกันว่าทำไมถึงถามอะไรโง่ๆ อย่างนี้” หล่อนกลับหัวเราะเบาๆ

“ถ้าฉันพร้อมที่จะมีลูกกับเขาได้ รับรองได้ว่าเพียงสัปดาห์แรกเท่านั้นมันจะเป็นผลสเตเกลยังแข็งแรงมาก เขามีลูกกับภรรยาเก่าๆ รวมแล้วหลายคน แต่อย่างทีบอกแล้ว ความจำเป็นทำให้ฉันต้องระวังไว้ก่อน เราเริ่มมีลูกเมื่อไหร่ เราจะมีใช้ชีวิตกรากฎาผจญภัยกันอยู่อย่างนี้ไม่ได้ บางทีคุณอาจอยากศึกษาเกี่ยวกับเบิร์ธคอนโทรลกระมัง คุณไม่มีความรู้ในเรื่องนี้เลยรี?”

“ผมจะไม่สงสัยเลย ถ้าคุณอยู่ในเมือง แต่ชีวิตส่วนมากระยะหลังนี้ คุณกับสามีอยู่กันในปีา”

“ทุกครั้งก่อนที่จะออกป่า หรือถิ่นทุรกันดาร นรีแพทย์จะต้องมีการจัดการให้ฉันเสมอ มีห่วงวงแหวนชนิดหนึ่งสำหรับวัตถุประสงค์ชนิดนี้โดยเฉพาะ เชื่อได้แน่นอนเท่าๆ กับวิธีอื่นปลอดภัยอื่นๆ ถ้าหากเพียงแค่เฉพาะเวลาใส่เท่านั้น แต่สะดวกที่ไม่ต้องมากอดกังวลถึงมันอีกตลอดระยะอันยาวนานเป็นแรมเดือน แล้วอีกอย่างยาคุมก็มีสารพัดยี่ห้อ”

“แต่คุณใช้ห่วงวงแหวน?”

“ถามหมอคาริน ถ้าคุณยังไม่เข้าใจ”

“ถึงไม่เข้าใจ ก็เห็นจะไม่ถามหรอก – เป็นอันว่าเข้าใจละว่าคุณมีวิธีป้องกันที่ดี ที่แรกยังนึกเป็นห่วงแทนว่า คุณใช้ชีวิตร่วมกับสามีในปีานานๆ บางทีก็หากำหนดไม่ได้ว่าจะได้กลับเข้าเขตเจริญเมื่อใด ระหว่างนี้เกิดตั้งครรภ์ขึ้นจะทำยังไง”

“พนันก็ได้ว่า ไม่มีทาง!”

ไชยยันต์เอียงหน้าเข้ามากระซิบ

“แน่หรือ?”

“เอาอะไรเป็นเดิมพันล่ะ?”

หล่อนกระซิบขึ้นมา ตาเต็มไปด้วยประกายท้าทาย

ไชยยันต์เสียววบเข้าไปถึงหัวใจ เหมือนใครเอาระฆาตมาেলাให้ปลายแหลมแล้ว
แห่เข้าไปในหู หน้าที่ซัดคล้ำเพราะความเหนื่อยของเขาแดงเข้มขึ้น

“ทำไมถึงสะพายปืนเอาปากกระบอกลงดิน”

เขาเปลี่ยนเรื่องแก้ความอลหม่านดาลใจของตนเอง

“คุณเป็นทหารมาแล้ว ไม่น่าจะสงสัยเลยว่าทำไมฉันถึงชอบสะพายปืนแบบนี้”

“นั่นมันพวกคาร์ไบน์หรือซบแมชินกัน ที่มีล้าล้องสั้น ไม่ใช่ไรเฟิล”

“ก็โดยนัยเดียวกันนั่นแหละ การเอาล้าล้องลง ช่วยให้เรารู้ตัวปืนขึ้นมากอยู่ในท่าเตรียม
ยิงได้รวดเร็วกว่าสะพายเอาล้าล้องขึ้นบน สามารถยิงได้ในทันทีโดยไม่ต้องเอาสายสะพายออกไป
พันไหล่ ถ้าจะเป็นเพียงแต่ตัวปืนขึ้นมากอยู่ในระดับเอวเท่านั้น แต่การสะพายเอาล้าล้องขึ้น อย่าง
น้อยคุณก็ต้องปลดปืนออกจากไหล่ก่อน มันทำให้เสียเวลา”

“วันเดอร์ฟูล! รู้สิว่าคุณจะถนัดในเรื่องของลูกผู้ชายใจกล้าโดยเฉพาะทีเดียว”

“สิ่งแวดล้อมตั้งแต่วัยเด็ก ฝึกสอนฉันมาเช่นนั้น”

“เคยคิดอยากกลับเพศมาเป็นผู้ชายบ้างไหม?”

“บางขณะ บางเวลา ฉันทำหน้าที่เป็น ‘แมน’ เหมือนกัน”

ยิ้มของหล่อนมีความหมายให้ต้องคิดหนัก

“ขณะที่มีความจำเป็นจะต้องปกป้องคุ้มครองผู้อื่นกระมัง?”

“โน้ หน้าที่การปกป้องคุ้มครอง มันไม่จำกัดว่าจะเป็นของผู้ชายโดยเฉพาะ บางขณะ
ผู้หญิงก็ต้องทำหน้าที่นี้อยู่แล้วเหมือนกัน”

“แล้วนั้น – ยังไง?”

หนุ่มไทยโง่อีก

“ในคอนเวนต์ หรือในหอพักหญิงของมหาวิทยาลัยฯ ฉันเลือกบทบาทของผู้ชายเสมอ
เพื่อนๆ ก็ถนัดที่จะเกณฑ์ฉันให้ต้องทำอย่างนั้นเสียด้วย”

“วาว!”

ไชยยันต์ใจหวิวอีกครั้ง คิดไปถึงราตรีสดก้าดัดดึกในคืนหนึ่ง ภายใต้โปงคลุมของ
แบล็กเก็ตผืนเดียวกัน ขณะเมื่อพรรคพวกอื่นๆ พากันนอนหลับกันไปหมดแล้ว เหลือไว้แต่เขากับ
หล่อนสูนออนเตียงกันอยู่ตามลำพัง

เหตุการณ์ในคืนนั้น จนกระทั่งบัดนี้ เขาก็อยากจะคิดว่ามันเป็นความฝันอันเกิดขึ้นจาก
อำนาจกดดันทางธรรมชาติ

คุณพระช่วย! น้ำมันของจริงเสียแล้ว

“ตกใจหรือ?”

“ประหลาดใจและตื่นเต้น คุณนิยม เลสเบียนนิชิมหรือ?”

“ก็ไม่ถึงกับขึ้นสมองหรอก แต่คุณต้องเข้าใจ สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องสามัญธรรมดาในกลุ่มของเพศเดียวกัน ที่ยังไม่มีโอกาสเกี่ยวข้องกับเพศตรงข้าม ฉันกล้าสาบานว่ามันมีอยู่ทุกแห่ง โดยสิ่งแวดล้อมดังกล่าว ไม่ว่าจะในคุก หรือไม่กลุ่มชิคอนเวนต์”

“แล้ว...ปัจจุบันนี้ล่ะ?”

“หมดความจำเป็น เมื่อฉันก้าวหลุดพ้นจากที่กักกันออกมาสู่โลกกว้าง แต่ถึงอย่างไรฉันก็ตัดสินใจที่จะเป็น แอคทีฟมากกว่า พาสซีฟ”

“แม้กระทั่ง...กับสามีของคุณ?”

“ดูเหมือนเขาจะพอใจอย่างนั้นเสียด้วยซิ”

ไชยยันต์กระเดือกน้ำลายอันแห้งเหนียวลงคออย่างยากเย็น ลืมความเหน็ดเหนื่อย และวิกฤติการณ์ที่แวดล้อมอยู่ในขณะนี้ไปชั่วขณะ สัมภาษณ์ต่อ

“คุณฝึกฝอยอยู่ในด้านไหน โฮโม หรือเฮเทอโร”

มาเรียหัวเราะจนอกภูเขาไหวกระเพื่อมเป็นระลอก มองดูเขาอย่างขบขันที่สุด

“ไม่น่าสงสัยอะไรเลยนี้ ถ้าฉันหมกมันอยู่กับอย่างแรกจนแก่ไม่หลุด ฉันก็ยังไม่แต่งงาน คุณคิดว่าฉันจะลักเพศผิดปกติไปจั้นหรือ”

“ขอถามอะไรอีกสักนิดเถอะ”

“มากกว่านี้ก็ได้”

“สำปะ ไอ้ทาสต้องสู้ของคุณคนนั้น?”

“ฮวาย?”

“จริงหรือ ที่ว่ามันพิการในทางเพศ”

แหม่มสาวผู้เลิศจรื้อนระอุอยู่เป็นนิจอมยิ้ม

“ฉันบอกน้อย และน้อยก็คงบอกคุณอีกต่อหนึ่งซิ?”

“ใช่! ผมอยากรู้ความจริง”

“จะรู้ไปทำไม?”

ดูเหมือนหล่อนก็รู้สึกสนุก ในการที่จะชั่วอารมณ์เพื่อดูอาการของเขา

“ก็อยากรู้ว่าสำปะเกี่ยวข้องกับอะไรกับคุณบ้าง นอกเหนือไปจากการเป็นทาสรับใช้”

“ภายหลังจากให้สับกัญชาสักสองสามบ้อง เขาเป็นนักนวดที่ดี คุณจะลองดูก็ได้”

“คุณตอบไม่ตรงคำถามผม!”

“ถามว่ายังไงนะ?”

“มันพิการทางเพศ จริงหรือเปล่า?”

“ก็ถ้าไม่จริงล่ะ”

“ถ้าฉันมันก็เป็นทาสหรือคนใช้ชาย ที่มีความสุขอย่างน่าอัศจรรย์ที่สุดในโลก”

“อย่าอัศจรรย์เขาเลย ถ้าคุณเป็นอย่างเขาละก็ คุณแทบจะฆ่าตัวตายทีเดียว แต่สาปปาก็อยู่มาได้โดยไม่อาทร ฉันก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเขามีชีวิตอยู่ไปเพื่ออะไร ข้ายังรักชีวิตอยากจะอยู่ไปให้อายุยืนนานอีกเสียด้วย”

“สักวันหนึ่ง ผมจะจับมันแก้ผ้าพิสดาร”

เขาพูดออกมาด้วยเสียงคำราม

คราวนี้สาวผมทองหัวเราะออกมาดังลั่น ทำเอาจันผู้หาบของอยู่ท้ายสุดคู่กับเกิด เหลียวหน้ากลับมามอง

“ก็ลองดู แล้วคุณจะรู้ว่าฉันไม่ได้โกหกเลย”

หล่อนบอก แล้วทันทีนั้นก็หยุดชะงักก็ลงอย่างกะทันหัน เงยวูบขึ้นไปยังยอดปลวกสูงริมทางอันทึบไปด้วยรกฟ้า

ไชยยันต์ก็สัมผัสได้กับความผิดปกติบางอย่างนี้ขึ้นพร้อมกัน สะบัดไรเฟิลออกจากไหล่อย่างรวดเร็ว

พรรคพวกที่เดินเข้าแถวเรียงเดียวกันไปเป็นงูกินหาง เว้นระยะห่างออกไป ไม่มีใครเหลียวมาสนใจพบกับอาการของสองคนรั้งท้ายเบื้องหลัง ซึ่งบัดนี้ จ้องตาไม่กะพริบจับขึ้นไปบนยอดปลวกด้วยอาการเตรียมพร้อม

เพราะเหตุที่ว่า เศษดินก้อนขนาดเท่ากำปั้นเล็กๆ ก้อนหนึ่งกลิ้งหล่นลงมาจากยอดปลวกนั้นอย่างพิศตรมชาติ มันเล็กน้อยแทบไม่มีความหมายอะไรเลย ถ้าหากเหตุการณ์นี้มันเกิดขึ้นในห้องถิ่นอันเป็นบ้านเมืองที่อยู่อาศัยของมนุษย์ แต่ในดงมหาภาพที่แวดล้อมอยู่ในขณะนี้

มันยิ่งกว่าสัญญาณภัยใดๆ ทั้งสิ้น

บางที อาจเป็นเพราะเสียงหัวเราะลั่นของมาเรียเมื่อหยกๆ นี่เอง ทำให้สิ่งมีชีวิตอันหลบซ่อนอยู่เบื้องบนในซุ้มรานั้นไหวตัว เป็นผลให้เศษดินหล่นร่วงลงมา

ทั้งสองจรดฝีเท้าแผ่วเบา แยกกันเข้าหาที่มันตั้งหลักซึ่งเห็นว่าพอจะยึดได้ใกล้เคียงที่สุดโดยไม่จำเป็นต้องนัดแนะหรือกล่าวเตือนกันเลย สัญญาณแห่งการประจัน รวมทั้งหาทางปลดปล่อยไว้ก่อนให้แก่ตนเอง กลายเป็นสัญญาณไปเสียแล้ว เนื่องจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีกเป็นบทฝึกหัดให้อย่างขึ้นใจ

มาเรียนุ้ยไปให้เขาสงบคอยระวังเหตุการณ์อยู่ที่เดิม อันเป็นก้อนหินใหญ่ขนาดตุ่มสามโคกงอกอยู่ริมทาง ตัวหล่อนเองค่อยๆ ย่องอย่างเบากริบ .375 แม็กนัมยกขึ้นในจังหวะพร้อมที่จะ

ประทับไหล่ปลดห้ามไก อ้อมไปทางฐานโคกด้านขวาจอมปลวกใหญ่ เพื่อค้นหาที่มาของต้นเหตุ ไซยยันต์ก็ประทับดับเบิลไโรเฟิลพร้อมใจเต็มแรง

จิตใจต่อมานั่นเอง ก่อนที่มารีจะเคลื่อนไหวจากที่เดิมไปได้ไม่เกิน 10 ก้าว ก็ปรากฏเสียงดังพริบ!

นำหนักตัวอันมากมายของอะโรชนิดหนึ่ง ผ่นจากที่สูงลงมายังพื้นเบื้องล่าง แหม่มสาว ผ่นหัวเข้ายึดโคนตะแบกใหญ่ ด้วยอาการอันรวดเร็วปานสายฟ้าแลบ ไซยยันต์ผู้เฝ้าอยู่ยังอีกมุมหนึ่ง ก็เห็นปาปรงทางซีกซ้ายที่ขึ้นเป็นดงไผ่ พร้อมกับเงาสีดำ เขาเหวี่ยงลากล่องไปทางด้านที่ทางตาชำเลื่องเห็นในพริบตานั่น แล้ว .600 ในโตรๆ ก็กัมปนาทขึ้นเหมือนฟ้าผ่าท่ามกลางความเงียบสงัด

ที่เห็นถนัดที่สุดก็คือ กิ่งไม้เล็กปลิวกระจายขึ้นเป็นทางโล่ง พร้อมกับความปั่นป่วนเหมือนเกิดพายุหมุนขึ้นในป่าปรงห่างออกไปราว 30 หลา นั้น ร่างของไอ้กาพพยัคฆ์ผ่นลอยลี้วขึ้นมาให้เห็นทั้งตัวในลักษณะกระโจน มันพุ่งไปเบื้องหน้าข้ามเหนือพงไม้เตี้ยๆ แลดูไม่ผิดอะไรกับม้าลูกผสม พริบตาเดียวก็หายวับลงไปในความรกทึบนั้นอีก ซึ่งก็ไล่ๆ กันกับที่ลากล่องซ้ายของเขา ค่ำรามก็ก้องซอขึ้นอีกนัดเสียงตูมใหญ่

รพินทร์ ไพรวัลย์ ขณะนี้กำลังสาวเท้าพรวดๆ ไปเบื้องหน้าและห่างจากท้ายขบวนประมาณ 50 เมตร สะดุ้งสุดตัว ซึ่งก็เป็นอาการเดียวกับทุกคนที่ไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัว เขาหันหลังกลับผ่นสวนทางผ่านหน้าคารินกับเชษฐาที่ยืนตะลึงไปชั่ว 1 ใน 10 ของวินาที

ไซยยันต์เมื่อลั่นนัดที่สองออกไปแล้ว ก็หักทางเหยี่ยวฟาดลากล่องปืนหักลง เพื่อคายปลอกกระสุนเก่าพร้อมทั้งบรรจุใหม่อย่างรวดเร็วที่สุด เท่าที่เขาจะทำได้ มารีก็กระโจนตัดหน้าเขาขึ้นไปเหยียบยืนอยู่บนก้อนหินเบื้องหน้า เสียง .375 ในมือของหล่อนแผดระเบิดสนั่นหวั่นไหวถึยบมันเป็นการยิงอย่างรวดเร็วที่สุด เท่าที่กลไกของปืนแบบโบลท์แอ็คชั่นจะอำนวยให้ได้จากมือที่ชำนาญเยี่ยมยอด หล่อนยิงออกไปทั้ง 5 นัด ภายในเวลาเพียง 4 วินาที แหม่มสาวไม่เห็นเป้าหมายใดถนัดเท่ากับไซยยันต์ แต่หล่อนส่งกระสุนไปตามแนวทางไม้ที่เห็นไผ่อยู่อย่างยิงสุม

ในวินาทีที่ 6 จอมพรานก็แล่นเข้ามาถึงยังที่ทั้งสองยืนอยู่ ระหว่างที่เขาเบิกตาโพล่งกวาดสายตารวดเร็วพยายามค้นหาจุดหมาย พวกลูกหาบก็ร้องกันขึ้นเอะอะโวยวายพลางซื้บอกเขาหันขวับไปทางป่าหินซีกซ้ายมือด้านหลัง อันเป็นแนวติดต่อกับป่าปรง ก็แลเห็นช่วงตะโพกดำสนิทกำลังผ่านแวบไปในแนวก้อนหินเหล่านั้น มันเร็วราวกับปรอท ระยะที่กระโจนหนีแนวลูกปืนของไซยยันต์และมารีเพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น สามารถถกอ้อมไปอีกทางหนึ่ง ซึ่งอยู่ห่างไกลออกไปได้เสียแล้ว

รพินทร์เหวี่ยงไโรเฟิลหันมาทางนั้น ยังไม่ทันจะหมุนตัวตามตั้งหลักได้ทัน .300 เวเธอร์บีแม็กนัม จากระสุนกลดสาว ซึ่งยังยืนอยู่ที่เดิมก็แผดแหลมกังวานป่า เสียงหัวกระสุนแรงสูงหวีดเสียดอากาศแล่นผ่านเลยหัวรพินทร์ มารี และไซยยันต์ไปได้ยืนถนัด กระทบเข้ากับก้อนหินที่เห็น

เงาต่างๆ ลับล่ออยู่นั้น แดกเป็นม่านฝุ่นขาวมัว แล้วแสงบัพเตียผ่านเข้าไปดงไม้ดงสนั่น ปรางกุเสียง
คำรามโหกระเทือนลั่นเลื่อนขึ้นเป็นครั้งแรก

ร่างใหญ่โตนั้นหมุนกลับ พุ่งผ่านพงไม้ระยะสั้นๆ เข้าหาแนวหิวใหญ่อีกฟากหนึ่ง
จังหวะนี้เอง เชษฐา และพวกลูกหาบจึงมีโอกาสดักระเบิดกระสุนขึ้น เอ็ดอึงประสานกันฟังไม่ได้
ศัพท์

รพินทร์กระชากมาเรียที่กำลังยืนร่ำราสาละวนในการบรรจุกระสุนชุดใหม่อยู่ ดึงให้
นั่งคุกเข่าราบกับพื้น เพื่อหลบแนวกระสุนจากพวกพ้องที่ตามมาจาด้านหลัง ส่วนไชยยันต์ก็ไ
พอใช้อดีตนายทหารปืนใหญ่โจนเข้ากำบังอยู่หลังก้อนหิน ในขณะที่คนอื่นๆ ระดมยิงกันเป็นประทุ
งานตรุษ กระสุนลูกซองจากใครสักคนหนึ่ง ถ้าไม่ใช่จันก็คงเป็นกะหยิ่นถากยอดหินที่เขาหุดหัว
หลบอยู่กระจายว่อน ถ้าช้าในการเอาตัวรอดกว่านั้นเพียงเสี้ยววินาที เขาก็มีหวังถูกกระสุนปืนพวก
เดียวกันเข้าอย่างจังที่สุด

มันแผดเสียงคำรามขึ้นอย่างโกรธแค้นอีกครั้ง แต่คราวนี้ดังห่างออกไปในป่าหินนั้น
และไม่สามารถจะมองเห็นตัวได้ เพราะแนวบังของก้อนหินอันงอกอยู่สูงๆ ต่ำๆ สลับซับซ้อนระคน
ไปกับพงไม้ เชษฐา คาริน และกลุ่มพรานพื้นเมืองก็วิ่งฮือกันเข้ามาถึงบริเวณที่ทั้งสามคนหมอบ
หลบซิดดิน โดยไม่มีโอกาสจะเงยขึ้นมาได้ ขณะที่พวกข้างหลังกำลังยิงกันอย่างดุเดือด

โดยที่ยังไม่มีโอกาสจะพูดคำใดกันได้ทั้งสิ้น ทุกคนไหวตัวอีกครั้ง เมื่อเห็นรพินทร์แผ่น
ลุกขึ้น พุ่งตรงเข้าไปยังป่าหินที่เห็นอยู่เบื้องหน้า และได้ยินเสียงคำรามลั่นมานั้น ด้วยลักษณะครึ่ง
เดินครึ่งวิ่ง

“ตามรพินทร์ไปเร็ว แยกกันออกเป็นปีกกา น้อยมากับพี่!”

เชษฐาตะโกนสั่งการเร็วปรือ

ทั้งหมดแยกกระจายกันออกอย่างรวดเร็ว แม้เป็นหน้ากระดาน วิ่งดีโอบเข้าหาแนวหิน
เบื้องหน้านั้นด้วยเลือดในกายที่เด่นเร้า ไชยยันต์กระชับปืนที่เพิ่งบรรจุกระสุนชุดใหม่เสร็จ อีกมือ
หนึ่งกำสำรองไว้พร้อม กวดกระชั้นตามหลังพรานใหญ่ไป มาเรียกวิ่งแยกไปทางด้านซ้ายพร้อมกับ
พรานต๋องคู่ของหล่อน เกิดกับจันหื้อแนบติริศมีอ้อมห่างออกไปอีก ในขณะที่เส่ย บุญคำ คะหยิ่นกับ
ราชสกุลสองพี่น้องเล่นสก๊ตไปทางด้านขวา อันเนื่องมาจากป่าเบื้องหน้าโปร่งพอสมควร

ทั้งหมดพอจะมองเห็นแนวการเคลื่อนไหวของกันและกันได้ สำหรับรพินทร์นั้นเขาไม่
สนใจกับอะไรอีกทั้งสิ้น ตะลุยพรวดๆ ไรเฟิลถ่อกระชับแนบตัวอยู่ในระดับเอว แวบเดียวก็หายลับ
เข้าไปในกลุ่มหินและพงไม้เหล่านั้น

ครั้นแล้ว เมื่อต่างเข้ามาถึงบริเวณป่าหินและยัดที่กำบัง สอดสายสายตาค้นหา พร้อมกับ
ปากกระบอกปืนที่จ้องพร้อม ความเงียบก็ปกคลุมชั่วขณะ คงได้ยินแต่เสียงหัวใจของตนเองเต้น
หลายคนเคลื่อนไหวยัดตนเอง ค่อยๆ ยัดที่กำบังทีละระยะบุกลึกเข้าไปเป็นลำดับ

เชษฐา คาริน บัดนี้ย่องเข้ามาหยุดยืนเคียงกันอยู่ในระหว่างชอกหินแคบสองลูก ป่าเล้งไปไม่กี่จิง แต่ก็ยังรกทึบ และเกาะไปด้วยมมกำบังต่างๆ จากกิ่งก้านของเถาเครือและก้อนหินใหญ่ๆ นื่องสาวขยับจะรุดหน้า แต่พี่ชายเหนียวไหลไว้

“ป่ารกมาก คอยอยู่ตรงนี้ดีกว่า อย่าอิง จนกว่าจะเห็นตัวแน่ชัด ไม่งั้นอาจถูกพวกเรากันเองเข้า” เชษฐากระซิบ

คารินชะงักนั่งอยู่กับที่ เสยลากล้องไรเฟิลประจำมือขึ้นสูงสี่สิบห้าองศาจากระดับพื้นกายของหล่อนสั้นน้อยๆ ด้วยความตื่นเต้น ตาเบิกกว้างไม่กะพริบ

จิตใจใหญ่ในความเงียบสงัดอันเต็มไปด้วยความระทึกใจ ทำนายสิ่งใดไม่ถูกนั้น ทั้ง 11 คน ออกพ้นจากสายตาของกันและกันแล้ว ไม่มีใครรู้ว่าใครอยู่ที่ไหน เคลื่อนไหวอย่างไร นั่นเป็นลึกลับน่าเกรงอันตรายอย่างที่สุดของการตามเผชิญสัตว์ร้ายในป่ารก ทุกคนตระหนักดีว่า ต้องเตรียมเผชิญกับภัยอันตรายจากไอ้ดำมหากาฬ โดยอิสระลำพังตนเอง ขณะเดียวกันก็ต้องระมัดระวังการยิงพลาดถูกกันเอง เพราะไม่ทราบว่าจะพวกตนแยกย้ายกันไปอยู่ที่ไหนบ้าง

เชษฐาเห็นสถานการณ์แล้วก็เริ่มกังวลหนัก เขาไม่ควรสั่งให้ทุกคนตามหลังรพินทร์เข้ามาเลย จะสั่งให้ถอยกลับก็ไม่มีโอกาสเสียแล้วในนาทีคับขันที่สุดเช่นนี้ ต่างฝ่ายต่างได้แต่คอยรอฟังเสียงปืนที่ลั่นขึ้นพร้อมกับเหตุการณ์คืบหน้าด้วยใจอันเต้นไม่เป็นจังหวะ

ต่อมา จึงมีเสียงกู่ขึ้นเบาๆ ดังมาจากใจกลางป่าหิน แล้วก็มีเสียงกู่ตอบกันไปมารอบด้านไปหมด มีซำมินาน ร่างของพรานใหญ่ก็ปรากฏตัวขึ้นก่อน เขาเดินกลับออกมาด้วยสีหน้าเคร่งเครียดผิดหวัง เดินกุ่มาไม่ขาดปากเพื่อเป็นสัญญาณเตือนให้พวกพ้องรู้โดยไม่เข้าใจผิด

จากนั้น อีกหลายต่อหลายคนก็ค่อยๆ โผล่กันออกมาคนละด้าน แล้วมารวมกลุ่มครบจำนวนอยู่ที่ริมปากทาง อันเป็นตำแหน่งที่กลุ่มกระสุนปืนที่ช่วยกันระดมยิงในครั้งแรก กินก้อนหินไว้เป็นรอยแตกพรุนไปหมด เชษฐานับจำนวนจนครบไม่มีใครขาดหายไป

“เป็นยังไงบ้าง?”

เขาถามขึ้นอย่างร้อใจ จอมพรานยกแขนขึ้นป้ายริมฝีปากอย่างเดือดดาลใจ แล้วสะบัดเหงื่อออกไป

“หมดหวัง! มันได้ป่าหินรกเต็มไปด้วยที่กำบังนี้ หลบไปเสียอย่างฉลาดที่สุด ดูคล้ายจะล่อให้ตามเหมือนกัน เพราะทิ้งท้ายให้เห็นอยู่แวบๆ ราวกับจะเล่นเอาเถิดเจ้าล่อ ไม่ได้จังหวะเหมาะๆ ผมก็เลยไม่ได้ยิง ระหว่างชอกโขดหินตอนหนึ่งมันล่อหน้าออกมามองผม เห็นชัดทีเดียว พอยกปืนขึ้นเท่านั้น มันก็หลบวูบ”

“ดีแล้ว ที่ถอยออกมาเสียก่อน ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะตาม ภูมิประเทศตอนนี้อันวายให้มันมาก ว่าแต่ที่ยิงกันสนั่นเมื่อตะกี้ ไม่ถูกมันบ้างเลยหรือ?”

“ไม่มีร่องรอยอะไร ว่ามันจะถูกลูกปืนของเราเลยครับ เพราะไม่เห็นรอยเลือด มีแต่รอยดินปรากฏอยู่บางแห่งที่ฝุ่นจับมากๆ เท่านั้น ตอนนี้ผมก็กล้ารับรองได้ว่ามันยังไม่ไปไกล หลบคุ่ม

เชิงอยู่ในป่าหินนี้แหละ ถ้าเราตาม มันก็จะล่อหลอกให้ตามไปเรื่อยๆ โดยอาศัยความรทึบของป่า เป็นที่หลบตัว...”

แล้วเขาก็หันไปทางมาเรียกับไชยยันต์

“เห็นตัวมันอย่างไรกันนี้ ใครเป็นคนยิงก่อน?”

สองคน ผู้ร้งท้ายขบวน และเป็นคู่แรกที่เผชิญกับเหตุการณ์มองดูหน้ากันเอง เดินไปหมดทั้งระบบประสาท แทบไม่มีเสียงผ่านลำคอออกมาได้ในขณะนั้น

แล้วไชยยันต์ก็อธิบายให้ทุกคนทราบถึงเหตุการณ์ที่เขาและมาเรียเผชิญด้วยเสียงแหบพร่า พฤติการณ์ลักษณะเช่นนี้ มันเกิดขึ้นซ้ำสองเหมือนเมื่อคราวที่มันดันจู่โจมขบวนเดินทางมาก่อนแล้ว แต่ในครั้งแรกนั้น เชษฐาเป็นผู้คุมอยู่ร้งท้ายขบวน ก้อนหินที่มันทำร่วงหล่นลงมา อันเนื่องมาจากการไหวตัวนั้นแท้ๆ ที่ช่วยชีวิตไชยยันต์และมาเรียไว้ก่อนที่มันจะแผ่นลงมาขย้ำมองคนใดคนหนึ่ง

“พอเมย์แยกจะอ้อมไปดูทางด้านหลัง มันก็แผ่นพรวดผละออกกระโจนไปในป่าปรง เพราะไหวทันว่าเรารู้ตัวเสียแล้ว ฉันทิ้งตามหลังมันไปทั้งๆ ที่เห็นไม่ถนัด มันปัจจุบันทันด่วนเหลือเกิน ไม่มีโอกาสจะเล็งได้เลย”

ไชยยันต์บอกตอนท้ายของการเล่าอันรวดเร็วขึ้น

ระหว่างที่ทุกคนนั่งคอแข็ง หน้าใจต่อสถานการณ์อันล่อแหลมกันไปหมด พรานใหญ่ก็หันไปทางหัวหน้าคณะ พุดคำๆ

“โชคดีมาก ที่คุณชายสั่งให้สองคนนี้คุมอยู่ท้ายขบวน มันกะที่จะเล่นงานท้ายขบวนเราอยู่ตลอดเวลา ซึ่งก็คงจะเป็นพวกที่หาบของนั่นเองเพราะรู้จุดอ่อน”

เชษฐาโคลงศีรษะซ้ำๆ กัดกรามแน่น

“ไอ้มหากาฬนี้มันเจตนาจงล้างจงผลาญพวกเราจริงๆ และทำศึกติดพันกับพวกเราในระยะคาบเกี่ยว ติดต่อกันมานานที่สุด นานกว่าสัตว์ร้ายทุกชนิดที่เคยจับเกี่ยวกับเรามาแล้ว และด้วยเล่ห์กลไหวพริบเหนือกว่ามากนัก ยิ่งกว่าไอ้แห้วงักสับเท่า เอาละ ให้มันรู้ไป ถ้าไม่มันก็เราคงได้แหลกกันไปข้างหนึ่ง แต่น่าแปลกเหลือเกิน พวกเรายังมันมาแล้วหลายครั้ง มันหลบรอดไปได้ทุกที”

“ทำไมไม่รู้ลึกในความผิดปกติ ถึงไม่ส่งสัญญาณให้พวกเราตัวบ้าง?”

คารินถามขึ้น เต็มไปด้วยความวิตกเป็นทุกข์

“โอ ก็อด! เราไม่มีโอกาสบอกอะไรพรรคพวกที่ล่วงหน้าไปก่อนได้เลย...”

มาเรียตอบอย่างสาลึก ตาสีเขียวลุกวาว

“ก่อนหินมันกลิ้งตกลงมาตรงทางเดินข้างหน้าเรา มีอะไรสักอย่างหนึ่งซุ่มอยู่บนยอดปลวกนั้น ซึ่งเราก็ไม่แน่ใจว่า มันคืออะไร แต่สังหรณ์ว่ามันเป็นสิ่งร้าย สิ่งที่เราะทำได้ก็คือเตรียม

ระวังตัวเองและคันหามัน แล้วเหตุการณ์ก็เกิดขึ้นอย่างที่ไชยยันต์เล่าให้ฟังแล้ว ฉันคิดว่า มันอาจเป็นเพราะฉันกำลังคุยสนุกอยู่กับไชยยันต์และหัวเราะดังลั่นขึ้น มันกำลังหมอบข่มอยู่ก็เกิดการตกใจ จึงขยับตัวทำให้ก้อนดินหลุดร่วงลงมาเป็นการเตือนเรา”

“ถ้าฉันก็จงขอบคุณพระเจ้าเถิด ที่บันดาลให้คุณหัวเราะขึ้นก่อนที่หัวผมจะแหลกไป”

รพินทร์ตอบเสียงแห้ง หย่อนกายลงนั่งพักขาอย่างอ่อนเปลี้ยเพลียใจบนเงาหินใกล้ๆ เปิดกระตักน้ำออกดื่มกลั้วคอเป็นครั้งแรก

“ตอนที่พวกเราอิงกันสนั่นหวั่นไหวเมื่อตะกี๋ คุณไม่มีโอกาสได้ลั่นกระสุนบ้างเลยหรือผู้กอง?”

เชษฐาถาม เขาสิ้นศึกระยะเวลาดาแห่งผากเคร่งขรึม

“ผมเองก็เจ็บใจอยู่คนเดียวนี้ว่า มันไม่เคยเข้าทางปืนของผมนัดเลยจนครั้งเดียว พวกเราส่วนมากได้เป้าหมายดีกว่าผม แต่เพราะความตื่นเต้นและรีบด่วนเกินไป ทำให้ยิงพลาดกันหมด แม้กระทั่งมือดีๆ อย่างคุณหญิงกับเมย์ ตลอดเวลามันกลายเป็นว่า พวกเรายิงไล่มันเท่านั้น และมันก็เจตนาจะล่อให้ยิงเสียด้วย”

“ฉันก็เห็นเป้าหมายไม่ถนัดเหมือนกัน แต่ในภาวะเช่นนั้นผิดถูกเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ทว่าต้องยิงละ สุ่มไปตามเรื่อง”

คารินแก้ด้วยเสียงอ้อมแอ้ม ไม่เต็มปากนัก ความจริงหล่อนได้เป้าหมายนัดดาที่สุดอย่างน้อยก็หนึ่งในสี่ของวินาที ขณะที่มันวิ่งผ่านไปไประหว่างก้อนหิน แต่ความตื่นเต้นจนระบับสติไม่ได้ ทำให้หล่อนยิงพลาดไปอย่างหวุดหวิด กระทบก้อนหินเสียก่อน บุญคำเป็นอีกคนหนึ่งรองมาจากรพินทร์ ที่ไม่มีโอกาสยิงเลยแม้แต่นัดเดียว เพราะมองไม่เห็นตัว นอกจากเงาของมันที่เลี้ยวลัดผ่านไปไประหว่างก้อนหินอย่างรวดเร็วจนดูไม่ทันเท่านั้น แก่ขบเขี้ยวเขย่งฟันสบดคำอยู่ขรมมเถลด้วยความโกรธแค้นเหลือที่จะกล่าว

“ไอ้ป่าหินรกเถาวัลย์นั่นแท้ๆ ที่ช่วยมันไว้...”

แถวว่า

“มันก็ฉลาดเหลือหลาย เลือกจ้องจะเล่นงานเราในบริเวณที่สะดวกในทางหนีทีไล่ของมัน ความจริงป่าแถบนี้ส่วนมากก็โปร่งโล่ง มันไม่น่าจะกล้าเลย เอาจี้เหอะนาย มันคอยดักเล่นท้ายอยู่ยั้งนี้ นายลงมาเดินคุ่มหลังเสีย ให้นุญค่านำหน้าเอง ดูซิว่า คราวนี้มันจะเปลี่ยนไปดักตะครุบหัว บุญคำที่เดินอยู่หน้าไหม บุญคำแคะรอยไถ้กองกอยได้ นายไม่ต้องห่วงว่าจะพาดิทางหрок”

เชษฐาส่ายหน้าอย่างไม่เห็นด้วย จัดโดยเร็ว

“ฉันเชื่อว่าทั้งพรานใหญ่และบุญคำ คุณปิดหัวปิดท้ายขบวนได้โดยไม่ต้องห่วง แต่อย่าลืมว่าบุญคำไม่ได้เดินตัวเปล่าแต่หอบของอยู่ด้วย ถ้ามันข่มโจนเข้าใส่ บุญคำคงรับมือมันไม่ทันแน่ เพราะฉะนั้นบุญคำและพวกเราที่แบกหาม ทุกคนอย่าห่วงใยในข้อนี้เลย หน้าที่การคุ้มกันเป็นของ

พวกฉัน 5 คน โดยเฉพาะพรานใหญ่นำหน้าคิดแล้ว ส่วนด้านหลัง พวกฉันจะพิจารณากันเองว่าจะผลัดเปลี่ยนใครลงไปคุมไว้ เชื่อว่าทุกคนที่รับหน้าที่นี้ คงคุ้มกันได้”

“ด้านหลังสองครั้งแล้วที่มันพลาด คราวนี้เห็นจะต้องระวังกลางขบวนแล้วละครับ...”

ภายหลังจากนั่งอยู่ครู่ จอมพรานก็กล่าวขึ้นอย่างระมัดระวัง

“ถ้ามันโฉบไล่กลางขบวนเราเมื่อไหร่ เราจะเสียเปรียบมันอย่างที่สุด เพราะยังไม่แน่ว่าพวกเรากันเองทั้งหน้าหลัง ต่อไปนี้ผ่านเข้าไปในภูมิประเทศซับซ้อน เป็นต้นว่าดงรกทึบ เต็มไปด้วยที่กำบัง เราจะต้องเพิ่มการระมัดระวังตัวขึ้นอีกเป็นสองเท่า เชื่อใจได้แน่นอนแล้วครับว่า ไอ้คำปลอดจะตามรังควานดักจู่โจมเราอยู่เช่นนี้ไปทุกระยะการเคลื่อนไหวสุดแต่โอกาสเหมาะของมัน จนกว่าพวกเราจะแตกดับไปทีละคนจนหมดทั้งคณะ หรือมิฉะนั้นก็จนกว่าเราจะสังหารมันลงได้”

เชษฐาี่ยมเยือกเย็น เต็มไปด้วยความเด็ดเดี่ยวมั่นคง ตอบไหล่เขาเบาๆ

“ผมเห็นใจคุณเหลือเกินผู้กอง และเข้าใจความรู้สึกของคุณดีด้วยว่า เต็มไปด้วยความห่วงหน้าพะวงหลังเช่นไร ความกังวลของคุณมันอยู่ในข้อที่ว่าต้องรับภาระหนักในการคอยคุ้มครองป้องกันชีวิตพวกเราทั้งหมด อย่ากังวลไปเลย ทำให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ก็แล้วกัน สำหรับพวกผมสี่คนจะพยายามช่วยเหลือตัวเองให้ได้มากที่สุด หากเกิดเหตุคับขันขึ้น ขณะเดียวกันก็สำนึกในภาระที่จะคุ้มครองพวกลูกหาบด้วย”

แล้วหัวหน้าคณะก็หันไปกำชับซักซ้อมความเข้าใจกับทุกคน ให้ยึดถือหลักความปลอดภัยจากการยิงพลาดถูกกันเองให้มากที่สุด เพราะนั่นดูเหมือนจะเป็นสิ่งน่ากังวลหนักใจยิ่งกว่าอะไรทั้งสิ้น

เขามองเห็นเหตุการณ์ฉุกเฉินที่เกิดการยิงกันขึ้นอย่างอิสระเป็นโกลาหล เห็นอาการหมอบหลบอยู่กับที่โดยไม่กล้าเงยหัวขึ้นของ รพินทร์ ไพรวลัย ในขณะที่คนอื่นๆ ชลไวผ่านข้ามศีรษะจอมพรานไปหุบดับดับไหม้ โดยมีวแต่คำนึงถึงเป้าหมายที่ต้องการจะสังหาร และมันดูเหมือนจะเป็นเพราะรพินทร์ต้องมัวคอยหลบแนวกระสุนอยู่นั่นเอง จึงพลาดโอกาสนั้นไปอย่างน่าเสียดายหาไม่เช่นนั้น จอมพรานอาจคว้ามันลงได้แล้ว ด้วยกระสุนสังของเข

“ถ้ายังยิงมันไม่ได้ ก็ไม่เป็นไร ขออย่างเดียวอย่ายิงให้ถูกพวกเรากันเอง!”

เชษฐาี่ยมแล้วอ้ออีก

ต่างนั่งพักซักซ้อมความเข้าใจกันเป็นอันดีแล้ว ก็เร่งการเดินทางต่อไปโดยไม่ยอมเสียเวลาแม้แต่น้อย

ป่าแดงอันแห้งแล้งร้อนระอุนั้น ประเดี๋ยวขึ้นสูงประเดี๋ยวลดต่ำลง ทั้งหมดจับกลุ่มกันเข้าขบวนมา ในครั้งนี้ไม่ทอดระยะให้ห่างกันเกินไปนัก โดยมีไชยันต์และมาเรียมคุมหลังตามเดิม

จะเป็นนางสังหรณ์ หรือประสาทหลอนอย่างไรไม่ทราบได้ ไชยยันต์ผู้ซึ่งบัดนี้ลืมนึกถึงความสนทนา อันให้รสชาติที่น่าตื่นใจแปลกประหลาดระหว่างเขากับมาเรีย ก่อนหน้าที่จะมีเหตุร้ายเข้ามาแทรกขัดจังหวะเสียอย่างกะทันหัน

เขาเดินระวังตัวแจ้ หูตาเปิดพร้อม ปีนไม่ได้สะพายแต่ปลดมาถือกระซบอยู่ในมือ ราบกับกองรบหน่วยจู่โจมซึ่งเข้าเขตอันตราย โดยไม่ทราบว่าย่ายตรงข้ามจะโผล่พรวดพราดออกมาโจมตีเมื่อไหร่ เว้าเสียงคล้ายๆ จะมีอะไรย่องตามหลังกมาทุกระยะ ก็มักจะคลั่งคล้ายคลั่งคลว่าเงาคำประหนึ่งภาพมายาของปิศาจหลบวูบเข้าแอบซุ่มรกรหรือดันไม้ยู่เสมอ

หลายต่อหลายครั้งที่เขาหยุดพิจารณา และเกือบจะทดลองยิงสุมออกไป แต่ก็เกรงว่าพรคพวกจะตื่นโกลาหลและพิจารณาว่าเขาประสาทอ่อนเกินไป โดยมีอาการหลอกตัวเองขึ้นมาสังเกตอาการไปยังมาเรียซึ่งเดินเคียงอยู่ใกล้ๆ แหม่มสาวเคร่งขรึม ไม่ปรึปากพูดคำใดกับเขา ผิดไปกว่าครั้งแรก รู้สึกว่าหลอนจะคอยจับรหัสอะไรด้วยความระมัดระวังยู่เหมือนกัน

แล้วกรรขมายาของ ดร.ฮอฟมัน ก็หยุดชะงักยู่กับที่อีกรั้ง พลอยทำให้ไชยยันต์หยุดตามลงด้วย

“ฉันคิดว่าคุณรู้สึกเหมือนฉัน”

หลอนกระซิบ ตาวาวกร้าวกราดไปยังแนวป่าเบื้องหลัง ที่เต็มไปด้วยต้นไม้และโขดเนินอำพรางดาระเกาะระกะ

“อะไร?”

“มันย่องตามหลังกมาทุกระยะ และเหมือนจะอ่านท่าที่ท่ายใจเราถูก ทุกครั้งที่เหลียวกลับ มันหลบ”

“ถ้างั้นประสาทของผมนักไม่ได้หลอนตัวเอง ปล่อยให้พรคพวกล่งหน้าไปก่อน เราดักดูท่ามันยู่ที่ก้อนหินนี้ดีไหม มันอาจจะล่าโผล่ออกมาให้เห็นถนัดก็ได้อ โดยคิดว่าเราห่างออกไปแล้ว”

มาเรียยิ้มเครียดๆ

“ฉันอยากรจะทำอย่งนั้นเหมือนกัน แต่สถานการณ์แบบนี้ เราไม่ควรจะทำอะไรลงไปโดยอิสระ โดยไม่ให้พวกเรารับรู้ไว้เสียก่อน เฉพาะอย่างยิ่ง ไพรวลย์ เขาคนเดียวเท่านั้นจะคิดสินใจได้ถูกต้องที่สุดว่า เราควรทำอย่งไร ถึงแม้ฉันจะเชื่อมือตัวเองสักแค่ไหน แต่ก็ยังเชื่อได้น้อยกว่ามิสเตอร์ฮันเตอร์ของเรานั้น”

ความเห็นอันรอบคอบของมาเรีย ทำให้ไชยยันต์ถูกใจคิดขึ้นมาได้ เขามองไปเบื้องหน้าอันเป็นขบวนทั้งหมดเข้าแถวเรียงเดี่ยวเป็นหางันไป และร่างโปรงแกร่งเกร็งที่นำดุ่มๆ ยู่หัวขบวน ก่อนที่จะเอ่ยปากเช่นไรนั่นเอง มาเรียก็ยกไรเฟิลในมือขึ้น เป่าลมลงไปในรูของตุ้มลูกเลื่อนอย่างชำนาญปรากฏเป็นเสียงแหลมยาว เหมือนเสียงร้องของนกบางชนิด ในความเงียบสงัดเช่นนี้

มันดังกังวานไปไกล ร่างนั้นหยุดชะงักหันกลับมาพร้อมกับคนอื่นๆ ที่พลอยเหลียวหลังมอง หล่อนก็โบกมือเป็นสัญญาณเรียก

รพินทร์หลีกเข้าข้างทาง ให้พวกลูกหาบผ่านล่วงหน้าไปก่อน แล้วเขาก็เดินย้อนกลับมาแย้งมาเรียและไชยยันต์ซึ่งยังยืนอยู่ที่เก่า คารินขยับจะย้อนตามลงมาด้วยความสงสัย แต่พี่ชายจุดแขนไว้บอกว่า

“ไม่ต้องไปหรอก เราเดินล่วงหน้าไปก่อนดีกว่า ประเดี๋ยวก็รู้เองว่ามีอะไร พวกลูกหาบลัวไปโน่นแล้ว จะไม่มีใครกั้มกันให้ ถ้าเราไปรวมกลุ่มกันข้างหลังเสียหมด”

เมื่อจอมพรานเข้ามาถึง ไชยยันต์ก็เอี้ยวแม่่มือป้ายข้ามไหล่ไปทางเบื้องหลัง

“ไอนั่นกำลังแกะรอยเรามากุมกระยะ มันยังตามอยู่ข้างหลังตลอดเวลา”

รพินทร์ตาคู่โผลงด้วยความประหลาดใจ หันไปจ้องมาเรีย

“จริงหรือ เมย์?”

หม่อมสาว เชื้อสายพรานใหญ่พยักหน้านิดหนึ่งแทนคำตอบ ความเคลงใจของเขาในข้อที่ว่าไชยยันต์เพื่อไปเองก็สุดสิ้นไปในทันทีนั้น เขาไม่เชื่อไชยยันต์ แต่จำเป็นต้องเชื่อมาเรีย เพราะรู้มือกันมาก่อน

ระหว่างที่ยืนจ้องสวนไปทางป่าด้านหลังด้วยความสับสน ไชยยันต์ก็กระซิบต่อมาว่า

“ผมกับเมย์ไม่อยากจะพลาดโอกาสนี้อีก ถึงได้บอกให้คุณรู้”

“แต่ถ้าคุณไว้วางใจเรา ก็ไปเดินนำข้างหน้าตามเดิมก็ได้ เพียงแค่บอกให้รู้ตัวเสียก่อนเท่านั้น”

มาเรียกระซิบเสริมมาบ้าง

ไม่ทันจะขาดคำพูดของหล่อน ทั้งสามก็ได้ยินเสียงเล็บตะกูดังควากๆ มาจากดินเนินด้านตรงข้ามโดยไม่เห็นตัวเพราะยอดเนินบังอยู่ เสียงนั้นไม่ดังจนเกินไปนัก และพวกที่เดินล่วงหน้าไปก่อนก็ไม่มีอาการจะแสดงว่าได้ยิน เพราะขณะนี้ทั้งระยะห่างออกไป

“คุณสองคนล่วงหน้าขึ้นไปก่อนดีกว่า ผมจะอยู่ตรงนี้ก่อน ฝากเรียนถามคุณชายด้วยว่า จะอนุญาตให้ผมตามมันหรือไม่ ถ้าตกลง เมย์เป่าลูกเลื่อนปืนให้สัญญาณสองครั้ง แล้วทุกคนเดินต่อไปตามทิศทางได้ โดยไม่ต้องห่วงผม ให้นุญค่านำไป แล้วผมจะตามไปทันเอง”

สองคนผลจากเขา อย่างไม่มีปัญหาอะไรที่จะต้องเกียงงอน หรือถกเถียงกันให้เสียเวลา แล้วอึดใจใหญ่ๆ ต่อมานั่นเอง เชษฐากับคารินก็ได้รับรายงานให้ทราบว่...เกิดอะไรขึ้นทางเบื้องหลัง และพรานใหญ่ขอการตัดสินใจสั่งการจากหัวหน้าคณะมาเช่นไร

อดีตท่านทูตทหารบก บอกให้น้องสาวและอีกสองคนเดินตามขบวนลูกหาบเป็นหน่วยกั้มกันไปตามปกติ ส่วนตนเองเดินย้อนกลับมาพบพรานใหญ่ยืนสูบบุหรี่ช่มอยู่หลังจอมปลวก

“อย่าหลงกล รพินทร์ ผมแน่ใจว่ามันมีเจตนาชั่ว เพื่อหมายล่อให้เราพะว้าพะวังเปลี่ยนเส้นทาง การตามมันก็คือการออกนอกทิศทางที่เรากำลังมุ่งไป”

พรานใหญ่นั่งคิดหนักหน่วง ม่านตาเกรียวกระด้างทั้งคู่หรีซึ่มลง แล้วก็รู้สีกว่าคำพูดของนายจ้างน่าจะเป็นความจริง ไอ้ดำมหากาฬ...วางแผนอะไรบางอย่างกับคณะของเขาเสียแล้ว

รูปการของมัน ส่อชัดให้เห็นว่าต้องการจะดึงความสนใจของฝ่ายมนุษย์ให้หันไปพะวงห่วงอยู่กับมัน โดยมีเจตนาลึกลับอะไรบางอย่างประการ ถ้าไม่มีในรูปก่อวณแบบสงครามประสาท ก็คงเป็นอุบายที่จะชักจูงใจให้เดินทางเบนออกจากเข็มเดิม หรือมิฉะนั้นก็ถ่วงประวิงให้ล่าช้าลง หาไม่เช่นนั้นมันคงไม่เพียรพยายามสะกดตามมาเบื้องหลังขบวน และทำอาการลับๆ ล่อๆ เหมือนจะเตือนให้ฝ่ายมนุษย์รู้ตัวเช่นนี้

การข่วนตะกายโคนต้นไม้ก็ดี หรือการทำเสียงอื่นๆ เตือนให้มาเรียกกับไซยยันต์ได้รู้ตัวว่ามันข่องสะกดมาเบื้องหลังทุกระยะก็ดี น่าจะแสดงให้เห็นถึงเจตนาที่แน่นอนอย่างเด่นชัด ซึ่งถ้าจะพิจารณากันถึงสัตว์ในชั้นเครื่องจันทั่วๆ ไปแล้ว ต่อให้มีสมองฉลาดล้ำลึกเพียงใด ก็ไม่น่าจะคิดหรือทำได้ถึงเพียงนี้

อย่างไรก็ตาม เขามีความรู้สึกลึกภายในที่จะต้องแสดงให้นายจ้างทราบ

“ตั้งแต่เมื่อคืนนี้เป็นต้นมา เราเป็นฝ่ายรับถ่ายเดียวครับคุณชาย เหตุผลที่เราจำเป็นต้องมาคอยรับก็คือ มันเป็นเวลากลางคืน ซึ่งเกรงกันไปว่าเราจะเป็นฝ่ายเสียเปรียบ และขณะนี้เดี๋ยวนี้เรามองเห็นได้เท่าๆ กับมันแล้ว ในชีวิตพรานของผมไม่เคยเลยสักครั้ง ที่จะมีสิ่งมีชีวิตใดกระทำการอันดูหมิ่นหยามหยามได้เหมือนเช่นที่ไอ้เสือแมลงภู่นี้ทำอยู่ขณะนี้ ไม่ว่ามันจะร้ายกายสักเพียงไหน ผมเองก็เข้าใจอย่างคุณชาย คือรู้ว่ามันหลอกล่อเพื่อวัตถุประสงค์ลึกลับอะไรสักอย่างหนึ่ง แต่เมื่อวันบังอาจล่อทำความพะว้าพะวังให้เราได้ มันก็ควรเสี่ยงกับวาระสุดท้ายของตัวเองด้วย ไม่ใช่ทำเอาได้ข้างเดียว...”

เขาหยุดเว้นระยะบริมฝีปากสนิทแน่น จ้องมองไปยังแนวป่าด้านหลังอันเต็มไปด้วยชอกมูมอำพรางตา ซึ่งล้วนเป็นที่แอบกำบังได้เป็นอย่างดี เพียงแค่ห่างออกไปไม่เกิน 20 – 30 เมตร กล่าวต่อมาด้วยเสียงเข็มเกรียว

“แทนที่จะเดินคอยระวังตัวจากการดักโจมของมันอยู่เช่นนี้ ผมอยากจะเดินเข้ามามันบ้างละ โอกาสอย่างนี้ไม่มีที่ไหนอีกแล้ว ตลอดเวลาสัตว์ร้ายทุกชนิดมีแต่จะหลบหลีกหนีหน้าผมไปห่างไกลลิบ ตามกันไม่ไหว แต่ไอ้นี้ย่องป้วนเปี้ยนเข้ามาใกล้อยู่ตลอดเวลา คุณชายคุมขบวนของเราทั้งหมดไปตามทิศทางเดิมเถิดครับ ไม่ต้องกลัวว่าผมจะผิดเส้นทาง เพราะบุญค่านำได้ และไม่ต้องเป็นห่วงผม ถึงอย่างไร ผมก็จะตามไปทันภายในเวลาไม่นานนัก”

เขษฐามองดูเขาด้วยสายตารักสนิท ยิ้มให้ พลางส่ายศีรษะค้านอย่างไม่ยอมให้ปฏิเสธหรือบ้ายเบี่ยงใดๆ ได้

“อย่าดีกว่า ผู้กอง อย่าเสียเวลา และอย่า ‘ติดกับ’ ล่อของมัน ไม่เจตนาคิดบ้างหรือว่ามันมาช่วยให้คุณออกตามห่าไปทางหนึ่ง เพื่อจะย้อนกลับมาเล่นงานพวกเราอีกทางหนึ่ง พนันกันก็ได้ว่า ถ้าคุณมาเดินคุมหลัง มันจะอ้อมไปดักอยู่ข้างหน้า หลบหลีกอยู่อย่างนี้แหละ เพราะฉะนั้นเราไปตามเส้นทางของเราดีกว่า ไม่ต้องคิดว่าจะต้องไปติดตามล่ามัน คอยจังหวะอยู่แต่ว่า ถ้ามันหลวมตัวเข้าทางปิ่นเราเมื่อไหร่ก็ไม่ต้องยุ่ง ชดให้هلكเลย ผมเคาได้ว่า ถ้าคุณผละจากขบวนของเราทั้งหมด มุ่งตามมันเมื่อไหร่ ลักษณะของคุณจะกลายเป็น ‘พระลอตามไก่’ เมื่อนั้นคือไปอย่างชนิดหายห่วงเลย มันขี้ใจทิ้งท้ายให้คุณเห็นลับล่ออยู่เรื่อย พอจะเข้าทางปิ่นเหมาะก็หลบซุ่มเสียแล้วก็ถอยห่างล่อให้ตามไปอีก จากเท่าที่เห็นมาแล้วมันฉลาด ล่วงรู้พอที่จะกำหนดได้ว่าการหลีกหลบลูกปิ่นนั้นควรทำอะไร ระหว่างมันกับคุณ มันอาจทำอันตรายอะไรคุณไม่ได้เลยก็จริง แต่ที่มันทำได้ก็คือ หลอกให้คุณตามและพลัดกับคณะของเราทั้งหมด ใจเย็นๆ ไวรัพินทร์ เราต้องได้ฟาดกับมันอย่างเหมาะๆ อีกแน่นอน โดยไม่จำเป็นต้องไปมุ่งตามมันให้เสียเวลาหรอก”

แม้ว่ามีความรู้สึกที่ขัดแย้งเช่นไร เขาก็จำเป็นต้องยอมปฏิบัติตามความเห็นชี้ขาดนั้นโดยฝ่าฝืนมิได้

เชษฐาจึงเป็นอีกผู้หนึ่งที่เดินอยู่ท้ายขบวน เคียงคู่กับพรานใหญ่เหมือนจะไม่ไว้ใจ ถ้าปล่อยจอมพรานไว้เบื้องหลังคนเดียว เขาอาจปลิดตัวแยกตามไอ้ดำมหากาฬไปในขณะใดขณะหนึ่งที่มารายล้อมเข้ามาใกล้ๆ

ระหว่างที่เดินปิดท้ายขบวนไปเงียบๆ พร้อมทั้งประสาทแห่งการสดับตรับฟังที่เปิดพร้อม ทั้งรพินทร์และราชสกุลหนุ่มไม่ได้วิแววใดๆ ของมหากาฬพยัคฆ์อีกเลย เหมือนกับว่ามันเปลี่ยนเส้นทาง ล้มเลิกการสะกดติดตามมาละนั้น ต่างไม่ได้ปริปากคำใด นอกจากสายตาของเชษฐาที่มองมาเงียบๆ เหมือนจะเป็นความหมายบอกให้พรานใหญ่ทราบว่ ที่เขาพูดไว้นั้นมันเป็นความจริงเพียงไหน แต่รพินทร์ไม่ยอมวางใจประสาทใดๆ ทั้งสิ้น เขาเชื่อมั่นว่ามันอาจเว้นระยะการตามห่างออกไปก็ได้

ไม่เกินครึ่งชั่วโมงของเหตุการณ์ที่ผ่านไปอย่างดุสนิภาพนั่นเอง บุญคำกับกะหยิ่น อันเป็นลูกหาบคู่แรกที่เดินนำไปเบื้องหน้า โดยมีไชยยันต์คุมมาอย่างกระชั้นชิด ก็หยุดชะงักก้มลงมองดูพื้น และพูดกันเอะอะอย่างตื่นตระหนกกระคนประหลาดใจ ไชยยันต์วิ่งเข้าไปยืนงออยู่ด้วย จากนั้นไม่ถึงพริบตา ดารินและมาเรียซึ่งเดินเคียงคู่กันเบาๆ อยู่ในระหว่างลูกหาบอีกสองคู่ ก็พรุกันเข้าไปถึง

คนเหล่านั้นหันกลับมายังรพินทร์ และหัวหน้าคณะผู้ทอดทิ้งท้ายทอดห่างจากขบวนประมาณ 30 เมตร แล้วโบกมือเรียกมาอย่างรีบร้อน

เมื่อทั้งสองวิ่งตามเข้ามาถึง ก็เห็นพื้นด้านอันจับหนาไปด้วยฝุ่นในระหว่างสองฟากป่าหินนั้น ปรากฏรอยตีนของไอ้เสือปิสางประทับอยู่อย่างถนัดชัดเจน เป็นรอยใหม่เหมือนกับว่ามันจะ

เดินผ่านไปเมื่อจิตใจใหญ่ๆ นี่เอง โดยเกาะลัดออกมาจากแนวโขดหินซ้าย ตัดข้ามทางหายเข้าไปในป่าชิงขวามือ จากรอยนั้นทำให้มีความรู้สึกคล้ายๆ กันว่า ถ้าจะแกะรอยตามก็แทบมองเห็นบันท้ายกันภายในสองสามนาทีทีเดียว

เชษฐาแยกเงี้ยวออกมา

“จริงอย่างที่ผมพูดไว้ไหม ผู้กอง พอคุณลงไปเดินคุ้ยหาขบวนมันก็วกมาอยู่ด้านหน้า และพับฝ่าเกาะ รอยดินชนิดนี้มันเจตนาให้เราตามชัดๆ”

“ให้มันได้แบบนี้ซิ พ่อเจ้าประคุณเอ๊ย!”

ไชยยันต์ครางออกมา

“ถ้าตามรอยนี้ สาบานได้ว่าเราจะพบตัวมันภายในไม่เกิน 5 นาที”

มาเรียบอกโดยเร็ว กวาดสายตาตามรอยซึ่งเกาะเลี้ยวหายไปในระหว่างก้อนหิน ที่ขึ้นอยู่สลับซับซ้อนสูงประมาณแค่ยอดอก ไม่พูดเปล่า แหม่มสาวขยับตัว แต่ดารินคว้าเข็มขัดด้านหลังไว้

“อย่าทำอะไรโง่ๆ เหมย์!”

ภายหลังจากพินิจนิ่งเหมือนจะเข้ามาอ่านรูปการอยู่ครั้งจิตใจ รพินทร์ก็หันไปทางตาพรานเต่า

“รอยไก่อกองกอยไปทางไหน บุญคำ?”

คนของเขาชี้ไปทางเส้นทางด้านที่บ่ายหน้ามา

“มันหักไม่ทำสัญญาณ ชี้ให้ไปตามเส้นทางนี้แหละนาย แต่รอยดินไ้อ้จิบหายนี้มันเดินตัดเส้นทางไปโน้น แยกคนละทาง”

“เห็นชัดหรือยัง มันพยายามดึงความสนใจเราให้ตามมัน แทนที่จะเดินไปตามเส้นทางเดิม”

เชษฐาหันมากล่าวโดยเร็วกับจอมพราน รพินทร์ถ่วงหนักไปหมดทั้งสอง

“เราไม่เปลี่ยนเส้นทางเสียอย่างเดียว ดูซิว่าจะเกิดอะไรขึ้นอีก...”

เขาตัดสินใจฉับพลันนั้น หันไปสั่งการกับบุญคำและพวกลูกหาบให้ยึดแนวทางเดิม แล้วบอกหัวๆ กับคณะนายจ้างว่า

“เอาละครับ ข้างหลังมีอันตรายกว่าข้างหน้า ผมจะรับภาระระวังหลังตามเดิมเอง โปรดเพิ่มความระมัดระวังขึ้นให้มากที่สุดด้วย ภูมิประเทศที่เราจะผ่านตอนนี้ ชัยภูมิเป็นข้อได้เปรียบของมันเต็มที่ เพราะที่กำบังตามากเหลือเกิน”

การเดินทางที่มีอันเป็นไปต้องให้พะวักพว้างค์ หุคชะงักกันอยู่ตลอดเวลา เพราะจากราวิของไ้อ้ดำปลด เริ่มต้นต่อไป ตะวันบ่ายยิ่งทวีความร้อนระอุปานจะเผาผลาญทุกสิ่งทุกอย่างให้มอดไหม้เป็นถ้ำถ่าน หินทุกก้อนในละแวกนั้นเป็นสีน้ำตาลปนดำล้าปราศจากต้นไม้หรือพืชใดๆ

ขึ้นทั้งสี่น พ้นเต็มไปด้วยดินลูกรังและกรวด ริมฝีปากของทุกคนแห้งผากแตกเป็นสะเก็ด โชคดีที่มีน้ำเป็นทุนสำรองอยู่พอเพียง หากไม่เช่นนั้นก็ยังมีใครกล้ายืนยันได้ ขบวนเดินทางมหาวิบาจะผ่านพ้นกระทะทองแดงนี้ไปได้หรือไม่

ที่สุด โดยหนทางแคบๆ รวบรวมจะมีใครมาตัดไว้ให้เป็นทางเดินอันเลี้ยวลดคั่น ต่างก็พบตนเองถูกบีบเข้าซอกอยู่ในระหว่างผนังหินผา ลักษณะเป็นโตรกช่องเขาทั้งสองด้าน มีแต่หินล้วนๆ แต่ละโขดหินที่งอกชะโงกอยู่ระเกะระกะรอบด้าน แลดูราวกับภาพของสัตว์ประหลาดที่ยืนเด่นเหินหาวอยู่ในลักษณะต่างๆ บางก้อนมีส่วนฐานอันคอดกึ่งติดอยู่กับผาใหญ่เพียงนิดเดียว เพราะถูกกระแสลมและพายุทรายที่พัดผ่านมานานนับศตวรรษ ทำท่าเหมือนจะขาดหล่นลงมาวินาทีใดวินาทีหนึ่งก็ได้ทั้งสิ้น ขณะที่ต่างเดินผ่านลอดกันไปด้วยจิตใจอันเต็มไปด้วยระทึกหวาดระแวง

บัดนี้ ทั้งหมดไม่มีใครกล้าผล่อตัว นอกจากช่วยกันสอดสายตาค้นหาทางภัยที่อาจแฝงซ่อนอยู่ยังซอกมุมใดรอบด้าน

“เคยผ่านไปที่แกรนด์ แคนยอน ในรัฐอริโซนาบ้างไหม?”

ในความเงียบซึ่งมีแต่เสียงฝีเท้าของ 11 คน ย่ำสวบสับไปบนพื้นกรวดทราย มาเรียกระซิบถามไชยยันต์

“ไม่เคย”

“มันเหมือนกับภูมิประเทศตอนนี้ไม่มีผิด มองไปทางไหนเห็นแต่ภูเขาหินโตรกหวล็ก”

“ผมภาวนา ขอให้มีความบอยจี้มาสวนทางมาสักคน!”

ไชยยันต์กระซิบตอบด้วยเสียงแหบแห้ง

บัดใจนั่นเอง ก็ปรากฏเสียงลั่นคึกขึ้นจากยอดผาด้านบนเหนือศีรษะของทุกคนขึ้นไปรพินทร์ ไพรวลย์ ผู้กำลังเดินไต่เนินชันอยู่ท้ายขบวน เงยดูขึ้นไปเป็นคนแรก ภาพที่เห็นกลางเวหาในระหว่างซอกเขาท่ามกลางแสงตะวันอันแผดจ้า ซึ่งทอดเป็นลำลงมา ทำให้หัวใจของเขาแทบหยุดเต้นลงชั่วขณะ ตะลึงตัวแข็งอ้าปากค้าง เสียงที่จะร้องตะโกนเตือนพรรคพวกออกไป ไม่สามารถหลุดพ้นลำคอออกมาได้...

คนที่แหงนขึ้นไปพบเป็นคนที่สอง ก็คือคาริน วราฤทธิ์ หล่อนแผ่ร้องเสียงหลงไววายออกมาไม่เป็นภาษาอย่างตกใจที่สุด...

มีเสียงคุมสนั่นขึ้นอีกครั้ง บนแง่หินระดับต่ำลงมา พร้อมกับม่านฝุ่นและสะเก็ดหินแตกกระจายเป็นฝอยราวกับถูกระเบิด และบัดนี้ทุกคนที่กำลังเดินงดูๆ เรียงแถวกันอยู่เป็นลำดับ ได้เงยขึ้นไปพบกับมหัศจรรย์อันเป็นที่มาของเสียงนั้นพร้อมกันหมด ด้วยเลือดในกายที่จับแข็งเป็นก้อน

หินภูเขา ก้อนขนาดโถงมังกร หลุดจากที่ใดที่หนึ่งยังเบื้องบนนั้น ลอยละล้าบั้งแสงตะวันหล่นสวนลงมายังช่องทางเดินแคบๆ นั้นด้วยอัตราความเร็วสูงของพื้นโลก คึกที่ลั่นขึ้นครั้งแรกเป็นเสียงที่มันหลุดเลื่อนจากที่เดิมของมัน ส่วนที่ปรากฏเสียงกรืน คือการหล่นลงมากระทบกับแ่ง

เบื่องดำที่ขึ้นล้าออกมา จากนั้นก็กระดอนกระทบหน้าผาทั้งด้านซ้ายและขวา สุดแต่แรงเหวี่ยงของมันจะบันดาล และด้วยน้ำหนักเป็นต้น บ่ายหน้าลงมายังขบวนเดินทางทั้งหมดในซอกอันบังกับแรงส่งและแสงสะท้อนจากการที่มันปะทะกับจอหินในระดับลาดต่ำลงมา เสริมให้ทวีพลังร้ายกาจยิ่งขึ้น รวากับถูกขว้างมาด้วยมือของอสูรย์

พริบตาสุดท้ายที่เห็น มันกระแทกสนั่นหวั่นไหวลงกับเนินหินเบื้องหน้าของทุกคน ซึ่งห่างออกไปประมาณ 20 เมตร และหมุนตัวด้วยความเร็วสูงสุด พุ่งสวนลงมาใส่ด้านหน้าของขบวนที่กำลังไล่ตามกันขึ้นไป

“นายหญิง หลบเร็ว!”

เสียงพรานพื้นเมือง ถ้าไม่บุญคำก็จัน ตะโกนสุดเสียงตะเบ็ง

ใครจะเคลื่อนไหวเพื่อหลบหลีกเอาตัวรอดเช่นไร ในวินาทีคับจិតนี้ไม่มีใครรับรู้ได้ เพราะมันเป็นภาวะตัวใครตัวมัน แต่ภาพที่เห็นเด่นชัดที่สุดก็คือ นักมานุษยวิทยาสาวดาริน วราฤทธิ์ ประสาททุกส่วนของหล่อนถูกยึดให้แข็งนิ่งอยู่กับที่ เพราะความตะลึงตกใจ

หินมฤตยูก้อนนั้นพุ่งลี้วตรงเข้ามาหาหล่อนอย่างรวดเร็ว...

81

ใครคนหนึ่งที่ยืนเยื้องจากหล่นไปทางเบื้องหลัง และเป็นคนเดียวที่อยู่ใกล้เคียงที่สุด
แผ่นเข้าปะทะหล่นสุดแรงเกิด แล้วกระซากล้มคะมำลงด้วยกัน กลิ้งเข้าไปในระหว่างชอกหินแฉก
จำกัดริมทาง นอนหมอบซ้อนทับกันอยู่พร้อมกับตำแหน่งที่คารินยืนตะลึงอยู่เดิม อันห่างออกไป
เพียงแค่เอื้อมก็ถูกบดกระแทกเสียงดังสนั่น เหมือนโลกทั้งโลกจะถล่มทลายลง

ประสาททุกส่วนขาดิกไม่สามารถจะตระหนักได้ในขณะนั้นว่า ตนเองยังมีชีวิตอยู่
หรือว่าล่องลอยไปสู่โลกไหนแล้ว ในอนุดิอันเลื่อนรางรู้สึกได้ต่อไปว่า หลังจากที่มีมันพุ่งกระแทก
พื้นตรงที่เคยยืนอยู่นั้น แล้วมันก็กระโจนครืนโครมชนทุกสิ่งทุกอย่างที่กีดขวางหน้าอย่างครุร้าย ระ
ต่ำลงไปเป็นลำดับอย่างรวดเร็ว และทิศทางที่มันบดขยี้ลงไปนั้น ก็คือช่องทางเดินแคบๆ ในระหว่าง
ชอกเขา ซึ่งขบวนทั้งหมดกำลังเข้าแถวเรียงรายกันอยู่ท่ามกลางสรรพสำเนียงร้องอย่างตระหนก
ตกใจที่แซ่ประสานกันอื้ออึงฟังไม่ได้ศัพท์

ผู้ที่ช่วยชีวิตราชสกุลสาวไว้ได้อย่างหวุดหวิดที่สุด ก็คือมาเรีย ฮอฟมัน พิสูจน์ให้เห็น
ชัดว่า ในวินาทีฉุกเฉินที่สุดนั้น แม่สาวไม่ได้เสียสติไปเลย ตรงข้ามกับนักมานุษยวิทยาซึ่ง
ความงง ไม่ทันรู้ตัวทำให้มัวตะลึงอยู่

เชษฐาดูเหมือนจะเป็นคนที่สองที่ประจันหน้ากับหินมฤตยูก้อนนั้น เขาเองไม่ได้ตกใจ
ต่อก่อนหินที่พุ่งสวนลงมา แต่ก็มีมัวตกตะลึงที่เห็นน้องสาวเป็นเป้าขวางทางอยู่หน้ามรณภยันนั้นอย่าง
ไม่อาจช่วยตัวเองได้ และเขาก็อยู่ห่างเกินกว่าที่จะให้การช่วยเหลือใดๆ ได้ทั้งสิ้น มาได้สติขึ้นอีก
ครั้ง เมื่อมันกระแทกโครมผ่านตำแหน่งที่คารินยืนอยู่ลงมาแล้ว และกำลังโจนลี้เข้าใส่เขา หัวหน้า
คณะถีบตัวเองพุ่งเข้าไปเบียดแนบอยู่กับผนังผาอย่างไม่คิดชีวิต โดยสละไรเฟิลประจำมือที่เกาะกะอยู่
ทิ้งลงกับพื้น

มันก็คุ้มสะเทือนเลื่อนลั่นผ่านสันหลังเขาไป ห่างเพียงชั่วฝ่ามือเดียว อย่างครุร้ายเกรี้ยว
กราดราวกับพายุพระกาฬ

เชษฐาหลุดผละลงมายืนอยู่กลางทางเดินอีกครั้ง ขณะที่มันผ่านพ้นไปแล้ว ท่ามกลาง
ม่านฝุ่นสะเก็ดธุลีที่กระจายว่อนตามหลังมันลงไปนั้น เขาเห็น .458 แม็กนั่มแอฟริกันประจำมือของ
เขาที่หล่นอยู่กับพื้น กระเด็นว่อนตามแรงเหวี่ยงของมันไปด้วย ตัวล้ากลิ้งเหล็กและพานท้าย แยก
ชิ้นส่วนกระจัดกระจายออกจากกันไปคนละทิศละทาง!

มันแหลกเหลวย่อยยับไม่มีชิ้นดี!

พริบตาต่อไป ไชยยันต์ เกิด เสีย และสา่งปา ก็กระโจนผละออกจากที่เดิมของตนไปคน
ละทิศละทาง โชคดีอยู่บ้างที่ตำแหน่งซึ่งคนเหล่านั้นเดินอยู่นั้น ยังมีบริเวณกว้างพอที่จะหลีกหลบได้

ไม่แคบจำกัดเหมือนระยษหน้าอันเป็นช่องที่ดารินกับมาเรียเผชิญ สภาพของคนเหล่านั้น แต่ไม่ผิดอะไรกับสิ่งต่างที่แผ่นหินเอาชีวิตรอด

แล้วมันก็ลื่นเลยมายัง รพินทร์ ไพรวลย์ อันเป็นคนรั้งท้ายขบวนต่ำสุด ไม่เป็นการคับขันสำหรับเขาเสียแล้ว เพราะมองเห็นเหตุการณ์อยู่ทุกระยะ มีเวลาพอที่จะเตรียมได้ และแรงที่กลิ้งลงมาก็เริ่มจะอ่อนลงแล้ว เขาหลบเข้าหาโศดหินก้อนหนึ่งซึ่งกบังอยู่ข้างหน้า ปล่อยให้มันกลิ้งข้ามหัวไป แล้วแผ่นหินขึ้นโดยเร็ว ท่ามกลางความพะว้าพะวังห้วงใยพรคพวก ซึ่งขณะนี่ยังไม่ทราบว่าจะใครจะได้รับอันตรายเช่นไรบ้าง

ทันทีนั้น ก็เห็นเงาดำผ่านแนวไปบนยอดชะง่อน อันเป็นที่หลุดร่วงลงมาจากหินก้อนนั้น

จอมพรานวังสุดฝึเท้า โดยทั้งความหวังกังวลใดๆ ไว้ก่อนทั้งสิ้น ได้ปีนขึ้นไปยังภูเขาหินอย่างรวดเร็วพร้อมกับสายตาที่เบิกโพลง พยายามกวาดค้นหาเป้าหมายไปยังแง่หิน อันงอกอยู่เป็นกำบังระเกะระกะนั้น จ้องไรเฟิลนิวแะระอยู่ทีใด คัดสินใจที่จะยิงในทันที แม้เพียงชั่วพริบตาที่สิ่งแปลกปลอมผ่านไปให้เห็นโดยจะไม่ยอมเสียโอกาสอีกแล้ว ปล่อยหน้าที่คู่ตะโกนค้นหาและสอบถามความปลอดภัยของกันและกันให้แก่พวกเบื้องล่าง

มาเรียเป็นคนฉลาดเฉลียวให้ลูกขึ้นยืน นักมานุษยวิทยายังงงๆ อยู่ เหมือนตกอยู่ในห้วงฝัน ไชยยันต์กับเชษฐาก็แผ่นเข้ามาถึง รู้สึกเหมือนตายแล้วเกิดใหม่ เมื่อเห็นหญิงสาวทั้งสองปกติเรียบร้อยดี ไม่มีร่างกายส่วนใดบุบสลายย่อยยับไป เชษฐานั้นร้องสั่งเร็วปรือให้ทุกคนอยู่ที่เดิมตนเองฉวยได้ .600 ในโตรๆ ของไชยยันต์ แล้วก็ปีนป่ายตัดทางตามรพินทร์ขึ้นไปอีกด้านหนึ่งอย่างรวดเร็วที่สุด

ทั้งสองมองเห็นกันอย่างถนัด แม้จะไต่เขาขึ้นมาคนละด้าน รพินทร์โบกมือเป็นสัญญาณไปทางกลุ่มหินด้านขวามือ พร้อมกับกระโดดไต่เข้ามาโดยเร็ว อดีตท่านทูตทหารบกก็ออกวิ่งพร้อมกับพยายามมองขึ้นไปทุกซอกทุกมุมโศดหิน ปีนประทับพร้อมอยู่บนไหล่ ไม่ก็ี้อึดใจจอมพรานก็วิ่งเข้ามาถึงนายจ้าง

“ทางโน้นครับ บนยอดหินลูกข้างหน้านั้น!”

เขาบอกเร็วปรือ แล้วแผ่นข้ามแง่หินไปที่ละช่วงอย่างแคล่วคล่องปราดเปรียว เชษฐาก็กวาดตามกระชั้นมาติดๆ ครู่เดียวทั้งสองคนก็มาขึ้นเด่นอยู่บนชะง่อนหินอันเป็นลานเรียบยื่นล้ำออกไปจากซอกผาสูง จากระดับที่พวกข้างล่างยืนชุมนุมแหงนมองดูในขณะนี้ประมาณ 50 ฟุต หมุนตัวไปรอบๆ สีหน้าของพรานใหญ่สื่อความแค้นเคืองผิดหวังอีกครั้ง กัดกรามแน่น เชษฐาจ้องหน้าเพราะเดาเหตุการณ์ไม่ถูก วิ่งกวาดตามรพินทร์ขึ้นมาเพราะความเป็นห่วงเท่านั้น

“เห็นอะไรผิดปกติหรือ ไอ้หินมฤตยูก้อนนั้นมันหล่นลงไปใต้เราได้อย่างไร?”

“ถ้าตาไม่ผ่าด ผมสาบานว่า เห็นบันทึยของไอ้ดำมหากาพนั้นเว็บหนึ่ง ตอนที่ก๊อห็น
พลัดหลุดจากเซง่อนนี้ร่วงลงไปใส่พวกเรา”

เขาตอบด้วยเสียงคำรามตาลุกโอรัน

“แต่มันเร็วเหมือนผีแวบเดียวเท่านั้น หายไปเลย กะว่าขอให้เห็นถนัดสักนิดเท่านั้น มัน
ไม่เปิดโอกาสให้เลย”

“คุณแน่ใจหรือว่า มันไม่ได้เกิดขึ้นจากอุบัติเหตุ บังเอิญพวกเราผ่านเข้าไปในเวลาที่ยก๊อ
ห็นที่ลอคกั้ว ถูกลมกรรโชกขาดหล่นไปพอดี”

รพินทร์เสยะยัม

“นั่นมันโอกาส 1 ในพันล้านครับที่ห็นที่ซึ่งถูกลมพัดมาเป็นเวลาแสนๆ ปี จนลอคกั้ว
แล้วบังเอิญถึงวาระสุดท้ายขาดตกลงในเวลาที่เราผ่านมาพอดี ห็นก๊อที่ตกลงไปใส่เราไม่ใช่ห็นที่
ขาดลงไปเอง แต่เป็นก๊อห็นที่วางอยู่เพียงหมื่นๆ บนชายเซง่อนนี้”

พร้อมกับพูด เขาชี้ให้เชษฐาดูรอยอันเคยมีก๊อห็นวางอยู่ตรงพื้นเบื้องหน้าริมหน้าผา
ตัดชัน

“มันถูกกำลังชนิดหนึ่งเคลื่อนผลักให้หลุดลงไป กำลังชนิดนั้นมหาศาลมากและต้อง
ไม่ใช่มนุษย์ปฤชน เพราะสามารถจะเคลื่อนห็นน้ำหนักเป็นตันให้หลุดร่วงลงไปได้ โดยอาศัยแรง
ส่งของก๊อห็นที่วางอยู่หมื่นหมื่นก่อนแล้วเป็นทุน”

“ไอ้เสื่อตัวนั้นมาผลักก๊อห็นนี้รึ?”

เชษฐาร้องลั่น

“โดยวิธีใดวิธีหนึ่งซึ่งผมก็เดาไม่ถูกเหมือนกัน อาจใช้ดินตะกายดัน อาจเอาสี่ข้างเบียด
ปะทะหรืออาจวิ่งเข้าชน แต่เป็นมันแน่ๆ ครับ เพราะผมเห็นตอนที่เงยขึ้นมา เนื่องจากได้ยินเสียง
ก๊อห็นลั่น เสียงคายที่มันหลบจากทันอีก”

เชษฐายืนตะลึงครางออกมา

“นี่มันมีปัญญาที่จะฆ่าเราด้วยวิธีนี้เชียวหรือ?”

“อาจยิ่งกว่าวิธีนี้ก็ได้อีก สำหรับไอ้สมิงพราดตัวนั้น มันดำเนินการร้ายกับเราครบถ้วน
หมด ไม่ว่าเขี้ยวเล็บ เล่ห์กลและอุบายทั้งทางตรงทางอ้อม”

ระหว่างที่หัวหน้าคณะยังงันไป ด้วยความรู้สึกอันไม่สามารถจะกล่าวถูก จอมพราณ
มองลงไปยังพรรคพวกข้างล่าง ถามว่า

“พวกเราเป็นยังงัยบ้างครับ?”

“เรียบร้อย ปลอดภัยดีทุกคน ไม่มีใครเป็นอันตราย”

“ขอบคุณสวรรค์ ตอนที่เห็นก๊อห็นลอยคว้างลงมา ผมคิดว่าไม่มีใครก็ใครในพวกเรา
คงจะهلكและกันไปบ้าง โชคดีแท้ๆ ที่ทุกคนหลบรอดไปได้หมด”

เชษฐาพยายามก้มลงมองตามพื้นหินอันร้อนระอุราวกับย่างไฟ เพื่อจะหาร่องรอย แต่มันก็ปราศจากประโยชน์ เพราะมันเป็นหินภูเขาที่แห้งผากแข็งแกร่ง แล้วหัวหน้าคณะก็หัวเราะออกมาด้วยเสียงพิกล

“เออ เอาละมันชี นอกจากจ้องจะคอยขบขย้าแล้วยังมาดักกรอกคอยจ้องหว่าทิ้งระเบิดใส่เราก็ได้เสียอีกด้วย ถ้าเป็นลิงหรือช้างละก็ จะไม่สงสัยเลยในยุทธวิธีแบบนี้ แต่นี่มันเป็นเสือ พอเจียหินใส่เราแล้วก็เหินหลบไปเลย โว้ยๆกาจะอะไรยังงี้”

“มันอาจรู้อะไรเท่าที่เรารู้ เพียงแต่ว่าพูดไม่ได้เท่านั้น เดียวนี้ผมไม่คิดว่ามันเป็นเสืออีกแล้ว แม้ว่ารูปร่างของมันจะเป็นเสือ”

พรานใหญ่พูดล่อใจฟันออกมา

“คุณคิดเหมือนผมหรือเปล่า?”

หัวหน้าคณะกล่าวโดยเร็วอย่างลูกใจบางอย่าง

“อะไรครับ?”

“พฤติกรรมของไอ้เสือผีตัวนี้นะซี เรามาดูและเผชิญกับมัน ขณะที่เรากำลังเริ่มต้นในการติดตามเงาๆ คล้ายๆ กับว่ามันจะพยายามสกัดกั้นทำลายแผนการ ไม่ให้เราตามเงาๆ ไปจนถึงแหล่งเราจะได้ร่องรอยเงาๆ กระชั้นชิดเข้าไปเท่าไร มันก็ขัดขวางเล่นงานเราหนักขึ้นเพียงนั้น สมมติว่าถ้าไม่เกิดเหตุให้เราต้องตามเงาๆ หรือไอ้ฝักองกอยมามันจะมายุ่งเกี่ยวกับเราไหม?”

“ผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน ยังอ่านอะไรไม่ถูก แต่อย่างน้อยก็เกรงใจกับพวกของเขา ก็ตกเป็นเหยื่อของมันมาก่อนแล้ว เมื่อเขาผ่านเข้ามาในเขตมฤตยูนี้ จากหลักฐานของบันทึกที่เขาได้เอ่ยอ้างไว้”

ระหว่างที่ทั้งสองยืนพูดกันอยู่ เสียงไชยยันต์ก็ถูกเรียกขึ้นมา เพราะเห็นทั้งคู่ขึ้นไปยืนอยู่บนชะง่อนผา รพินทร์กับเชษฐาชวนกันไต่กลับลงมายังเบื้องล่าง แล้วพรรคพวกทั้งหมดก็เพิ่งจะทราบว่าอะไรเป็นสาเหตุให้รพินทร์กวัดตามขึ้นไปบนไหล่ผา คารินกับมาเรียตะลึงพรึงเพริดไปแทบจะเชื่อเสียมิได้ ส่วนไชยยันต์ตาเหลือก

“โอแบบนี่ ถ้ามันแย่งปืนจากพวกเราไปได้ มันคงเอาเป็นกระบอกนั้นมายิงเราได้เหมือนกัน ไอ้เสือผีตัวนั้นให้ธรณีสูบเดี๋ยวนี้เถอะ ฉันทึกว่าก้อนหินก้อนนั้น มันร่วงลงมาเพราะอุบัติเหตุ คิดไปไม่ถึงเลยว่าไอ้ซิบหายนั้นจะผลัดลงมาใส่เรา คุณแน่ใจหรือผู้กองว่าเมื่อไหร่ที่คุณเห็นมัน”

“ยิ่งกว่าแน่อีกครับ คุณไชยยันต์ ไม่งั้นผมก็ไม่กวัดตามมันขึ้นไปหรอก แต่มันก็กลัวเกินไป ไม่ยอมโผล่เงาให้เห็นอีกแม้แต่ปลายหาง ภูมิประเทศอันวายให้มันอีกตามเคย เพราะเป็นดงหินที่หลบกำบังซ่อนตัวเต็มไปหมด”

แล้วเขาก็หันมาทาง ม.ร.ว. คาริน จ้องอย่างจะสำรวจให้แน่ชัดว่า ตัวตนของหล่อนยังอยู่ครบถ้วนสมบูรณ์เหมือนเช่นที่ตาเห็นในขณะนี้หรือเปล่า พร้อมกับเป่าลมออกจากปากพึมพำ

“ผมนึกว่าคุณหญิงแหกไปแล้ว ตอนที่หินก้อนนั้นกลิ้งเข้าใส่เพราะเห็นยื่นตะลิ่งไม่ขยับเขยื้อนอยู่คนเดียว”

ราชสกุลสาวฝืนยิ้มออกมาอย่างแห้งแล้งที่สุด มองไปยังมาเรียคู่ปรับในยามปกติ ทว่าเพื่อนแท้ในยามคับขันของหล่อน ด้วยสายตาที่สำนึกในการตกเป็นหนี้ชีวิต

“ถ้าไม่ใช่เพราะเมย์ช่วยไว้ทัน ฉันก็คงแหกไปอย่างที่คุณหรือใครๆ เข้าใจแล้ว ประสาทของฉันซ้ำเกินไป ขอบใจเมย์!”

ประโยคหลัง หล่อนหันไปบอกกับเพื่อนสาวต่างผิวด้วยคำพูดเสียงสั้นๆ แต่เต็มไปด้วยความหมาย มาเรียสั่นศีรษะใบหน้าเครียดตอบคำๆ

“ทำไมถึงจะต้องมาขอบใจ คนที่เคยเป็นหนี้ชีวิตเธอมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน ฉันช่วยเธอไว้ในครั้งนี้ ก็ไม่ได้คิดที่จะชดเชยกับสิ่งที่เธอทำให้แก่ฉันมาแล้ว เพราะมันมากเกินไปที่จะตอบแทนได้ ฉันทำไปเพราะสัญชาตญาณเท่านั้น อย่างว่าแต่ต้นตะลิ่งกันอยู่เลย ช่วยกันตรวจสอบเต๋ยนี้เถอะว่า สัมภาระข้าวของอะไรของเราถูกหินรกรกนั้นบดแหลกเสียหายไปบ้างหรือเปล่า ฉันเป็นห่วงแต่เครื่องเวชภัณฑ์ของเธอเท่านั้น น้อย”

ทุกคนนึกขึ้นมาได้ตามคำพูดของสาวเลือดเยอรมันผสมฝรั่งเศส ต่างหันไปสั่งพวกลูกหาบที่กำลังยืนพูดกันแซด ระคนไปกับเสียงสวดพรสวดสาปแข่งต่อเหตุการณ์ แล้วแยกย้ายกันออกตรวจสอบหีบห่อสัมภาระโดยเร็ว

เชษฐาไต่เนินลงมาหิบบชากรไโรเฟิล อันแหกย่อยยับของเขาขึ้นมาพิจารณาอย่างสุดเลียดาย พร้อมกับโคลงศีรษะ นอกจากพานท้ายที่แตกสะบัดกลายเป็นเศษไม้แล้ว ตัวลากล้องเหล็กบริเวณลูกเลื่อนและรังเพลิง ยังถูกกระแทกเสียดจนเหล็กกล้าทั้งดุ้นบิดเบี้ยวไป อีกสี่คนตามเข้ามาล้อมดูอยู่ด้วยพร้อมกับเสียงอุทาน หัวหน้าคณะส่งเหล็กลากล้องไปให้พรินท์แล้วบ๊าก ไชยยันต์ก็หัวเราะหึๆ ตบไหล่สหายของเขา

“อย่าไปมัวปลงอนิจจัง เสียคมเสียดายอยู่กับไอ้ปืนกระบอกนี้เลย ดีแล้วละที่มันรับเคราะห์แทนแกเสียได้”

“แล้วคราวนี้ฉันจะเอาปืนที่ไหนใช้?”

เชษฐาบัน ก็ได้ยินเสียงหัวเราะเบาๆ ดังแว่วมาจากพรานใหญ่ ในมือของรพินท์ขณะนี้ถือไรเฟิลชูอยู่สองกระบอกข้างละกระบอก กระบอกหนึ่งคือ .460 เวเธอร์บีแม็กนัม อันเป็นสมบัติของ ดร.ฮอฟมัน ซึ่งขณะนี้เขารับภาระถือติดมือมาด้วยตลอดเวลา นับตั้งแต่เงาชนหินหายไป ส่วนอีกกระบอกหนึ่งเป็น .458 ซึ่งเป็นไรเฟิลประจำมือที่เชษฐามอบให้ก่อนออกจากหล่มช้าง

“นี่ยังไคร้รับ เรามีไรเฟิลสำรองอยู่อีกกระบอกหนึ่ง ผมคนเดียวถือกระบอกหนึ่ง สะพายอีกกระบอกหนึ่ง เก่งก้างเป็นภาระนานแล้วตั้งแต่เจ้าเงาชนหินเราไป คราวนี้ถึงเวลาที่คุณชาย

จะต้องแบ่งภาระไปบ้างละ เลือกลงได้สุดแต่ใจชอบ จะเอา .458 ขนาดเดิมที่เคยถนัด หรือถ้าจะให้
 อุ่นใจที่สุดก็ควรเป็น .460 ของ ดร.ฮอฟมันกระบอกนี้”

สุภาพบุรุษในราชสกุลยิ้มแฉ่งๆ ขณะนั้นไชยยันต์ก็ส่ง .600 ในโตร๑ มาให้อีก
 กระบอกหนึ่ง บอกว่า

“หรือแจะเอาไอ้รูโคของแจะกระบอกนี้คืนไปก็เอา ฉันแบ่งเอาจากทรัพย์สินก็ได้”

“แบกให้ไหล่ลู่ของแจะไปตามเดิมเถอะ ไม่รับประทานหรือไอ้ ป.ต.อ.กระบอก
 นั้นนะ”

เขษฐาว่าพลางปิดปืนของไชยยันต์เฉไปอย่างไม่สนใจ หันไปคว้า .460 มาจากมือของ
 รพินทร์ เตะถ่วงน้ำหนักแล้วทดลอง ยกขึ้นประทับไหล่ ถอดลูกเลื่อนดูกระสุนที่บรรจุพร้อมอยู่ใน
 รังเพลิง

“ศูนย์เป็นยังงี้? ยังไม่เคยยิงซักทีกระบอกนี้”

“ใช้ได้ครับ ผมปรับไว้แล้ว จะให้ตีลองทางปืนให้รู้ไว้สักนัดก็ได้”

“กระสุนสำหรับปืนกระบอกนี้เหลืออยู่เท่าไร?”

“ยี่สิบแปดนัด”

หัวหน้าคณะหมุนตัวไปรอบๆ แล้วเขาก็ประทับไรเฟิลขนาดหนักกระบอกนั้นขึ้น เคียง
 ผ่านศูนย์กลางขึ้นไปยังปลายชะง่อนหินบนหน้าผาตอนหนึ่ง ระยะห่างออกไปประมาณ 150 เมตร
 ลักษณะของมันเป็นตุ่มงอกเด่นออกมาดูขนาดมะพร้าวห้าว

ทุกคนแหงนมองตามคารินกับมาเรียผู้ยืนเยื้องไปทางปากกระบอกที่ส่องขึ้นไป หลีก
 อ้อมมายืนทางด้านหลัง ในขณะที่พวกพรานพื้นเมืองพากันนั่งของๆ กับพื้น ยกมืออุดหูอย่างงก

ครู่เดียว มันก็ระเบิดตูมสะเทือนเลื่อนลั่นไปทั้งซอกเขา เศษดินที่เกาะอยู่กับผนังผา
 ข้างเคียงร่วงพรู เสียงนั้นทุ้มหนักและสะท้อนไปดังครืนอยู่ยังขุนเขาไกลรอบด้าน ร่างอันสูงใหญ่
 กำยำของราชสกุลหนุ่มสะท้านยวบ ผงะเชลยหลังมาก้าวหนึ่ง

ภาพที่ทุกคนเห็น แ่งหินขนาดลูกมะพร้าวนั้นกระเด็นขาดหายไปในพริบตาชนิดหา
 ซากไม่พบ เหลือไว้แต่ผืนคั่นขาวมัวตรงบริเวณที่มันถูกปลิดปลิวไป เขษฐากระซุกลูกเลื่อนสลัด
 ปลอกกลงไปกระเด็นกลิ้งอยู่กับพื้นส่งควั่นกรุ่น แล้วยกมันขึ้นพิจารณาอีกครั้งอย่างพอใจ ในขณะที่
 คนอื่นๆ ยิ้มออกมาด้วยความยินดี

“ฉันเพิ่งเห็นฝีมือพี่ใหญ่ถนัดตาเดี๋ยวนี้เอง”

มาเรียพูดอย่างตื่นเต้นยินดี มองมาที่ราชสกุลหนุ่มด้วยตาอันเป็นประกายนับถือ และ
 เคารพยำเกรง

“ไม่มีใครใช้ปืนกระบอกนี้เหมาะสมเท่าพี่ใหญ่ รับมันไว้เถอะละ ฉันจะยินดีมาก หาก
 ปืนของสเตเกลกระบอกนี้ถูกใช้โดยผู้ที่ฉันเคารพเสมอพี่ชายร่วมสายโลหิต”

“กำลังหลีกเลี่ยงปืนที่มันถึบหนักๆ จนแลกกับไซยยันต์ไปทีหนึ่งแล้ว มาเจอไอกระบอกนี้ทำรุมหนักขึ้นไปกว่าเก่าเสียอีก เอาละ ถึงอย่างไรก็เห็นจะไม่มีทางเลี่ยง”

พลางเหลือบตาจุ่มพราน ถามว่า

“อีตอนที่คุณยิงตะขบยักษ์ตัวนั้น รู้สึกเป็นยังไงบ้าง ผมหนากว่าคุณตั้งเยอะ ยังเต็มกลิ่น”

พรานใหญ่แต่ฝีมืออันเป็นตรงข้ามกับรูปลักษณะอันเพริยวจะทศรัด หัวเราะเบาๆ

“ก็ดีลึงกาไปสองหรือสามครั้ง ขณะที่ลั่นกระสุนออกไปนั้นแหละครับ แต่ตอนนั้นมันไม่รู้สึกละไรเลย อำนาจความตกใจ ความกลัว มันทำให้ลืมแรงถึบของปืนเสียหมด ถ้าจะให้ยิงเป้ากันเล่นๆ ก็ออกจะขาดเข็ดเขี้ยวอยู่เหมือนกัน”

“ถนอมมันไว้ให้ดีที่สุดเถิด เชษฐา แรงปะทะแปลพันกว่าฟุตปอนด์ของมัน มีความจำเป็นที่สุดสำหรับไอ้ดงนรกที่เวดล้อมเราอยู่ในขณะนี้ ผู้กองของเรารอบคอบมาก ที่อุตส่าห์หอบหัวมันมาด้วย”

ไซยยันต์พูดหนักแน่น

“เครื่องเวรภัณฑ์เป็นอย่างไรบ้าง?”

เชษฐาถามน้องสาว

“เรียบร้อยปลอดภัยค่ะ สัมภาระถูกระทอนแตกไปห่อหนึ่ง แต่ไม่มีความหมาย เพราะเป็นห่อที่บรรจุเครื่องนอน พวกนั้นจัดการห่อมัดเรียบร้อยตามเดิมแล้ว”

หัวหน้าคณะเดินไต่ย่อนลงมาถึงชายเนิน ตำแหน่งที่หินมระก้อนนั้นมาหมดฤทธิ์เดช พังติดอยู่กับซอกหินใหญ่ตอนหนึ่ง จากการพิจารณาอย่างถี่ถ้วนระมัดระวัง เขาก็บอกกับตนเองว่า ที่พรานใหญ่บอกไว้นั้น ถูกต้องแล้ว หินก้อนนั้น...เป็นหินก้อนที่เคยวางอยู่ยงหน้าผาเฉยๆ และถูกดันให้ตกลงมา ไม่ใช่หินที่ขาดหักจากภูเขอันเกิดจากถึงกาลเวลาของมัน

ไรเฟิลที่ถูกกระแทกหักย่อยยับกระบอกนั้น ถูกเจ้าของปีกเหล็กของล่าถ้องเป็นอนุสรณ์ไว้คาทางเดิน แล้วลูกปืนที่ติดตัวเขาซึ่งใช้ประจำกับปืนที่เสียหายไปแล้ว ก็ถูกส่งมอบต่อไปให้รพินทร์ เพราะเหลืออยู่คนเดียวที่ใช้ปืนสำหรับกระสุนขนาดนั้น ในขณะเดียวกันพรานใหญ่ก็มอบลูกปืน .460 เวเธอร์บีไปให้เชษฐา เพราะไม่มีประโยชน์อะไรเหมือนกันที่เขาจะติดตัวไว้อีก และบัดนี้เขาก็ไม่จำเป็นต้องถือกระบอกหนึ่ง และสะพายอีกกระบอกหนึ่งให้เกะกะเพิ่มน้ำหนักอีกแล้ว จะว่าเป็นผลดีหรือผลเสียก็ไม่ทราบเหมือนกัน ที่ไรเฟิลประจำมือของเชษฐาต้องเสียหาย และจำเป็นต้องทิ้งไปเพราะเหตุการณ์อันร้ายกาจรุนแรงนั้น

“รบกับลิงสาราสัตว์มาก็มาก เพิ่งจะมาเจอไอ้เสือผีตัวนี้แหละที่เล่นเสียปืนนายใหญ่พัง”

บุญคำครางออกมาพร้อมกับจู่ปากเบาๆ

“ปิ่นพังไม่เป็นไร อย่าให้ชมองของพวกเราคนใดพังก็แล้วกัน” เชษฐาตอบ

ท่ามกลางความร้อนอ้าวจนรู้สึกแสบผิวนั้น การเสียเวลาอยู่ช้ำกับที่เท่าใด ก็เป็นการบันทึกตอนกำลังลงเท่านั้น ดังนั้น พอตั้งตัวสงบอารมณ์ราบคาบลงได้ ขบวนทั้งหมดก็เริ่มบุกบันรุดหน้าต่อไปอย่างทรหด ภายหลังหารื้อกันไม่กี่คำ ก็มีมติเห็นพ้องในระหว่างบุคคลชั้นหัวหน้าที่ว่า รูปขบวนจะเป็นไปตามเดิมคือรูปนักรบระวางอยู่ทางข้างหลัง และเชษฐาขนานบิชพิทักษ์คุ้มกันให้แก่บุญคำกับกะหยิ่น อันเป็นลูกหาบนำหน้าคู่แรก ซึ่งมีหน้าที่เป็นผู้นำทางด้วย ส่วนไชยยันต์ คาริน และมาเรีย เดิมระวางเว้นระยะเรียงรายกันอยู่กลางขบวน

การจู่โจมจากกาพย์ักษ์อันเป็นศัตรูร้ายที่หมายพิฆาต จะมาอีกในรูปแบบใดยังไม่มีใครกำหนดได้ แต่เชื่อตามหลักว่ามันจะไม่ดำเนินการซ้ำรอยเดิมในเวลาที่ไม่เลี้ยวกัน

นอกจากจะแสวงหาวิธีอื่นต่อไป

หนทางนั้นยิ่งสูงขึ้น – และสูงขึ้น เหมือนกับว่าจะไต่ขึ้นไปสู่หลังคาโลก ที่มีดวงตะวันแดงฉานปานลูกไฟแผดแสงกล้า รอคอยอย่างอยู่ไม่มีทางที่จะเลี้ยวหลีกเลี่ยงด้านอื่น เพราะรอยของฝึกองกอยปรากฏทิ้งไว้ให้เห็นชัดทุกระยะ

บางครั้งหนทางก็ไต่ชันจนถึงกับต้องค่อยๆ ปีนป่ายพุงกันขึ้นไปอย่างเชื่องช้า บางครั้งก็เป็นเนินลาดพอที่จะเดินได้โดยสะดวก แต่ก็ต้องฝืนกับกฎดึงดูดของโลก ไม่มีความยากแค้นแสนสาหัสใดๆ ของการเดินทาง จะยิ่งไปกว่าการเดินทางขึ้นเขานั้นไม่รู้ที่กำหนดยุทธศาสตร์

ขาของทุกคนสั่นตึงและอ่อนเปลี้ย น่องตึงปวดร้าวมีความรู้สึกเหมือนจะระเบิดออกมา รองเท้าที่เดินย่ำกันมาจนเคยชิน และไม่เคยกัดมาเลยก็เริ่มแสดงพิษสงของมัน เพราะต้องใช้จิกและยันอยู่ตลอดเวลา ทั้งมาเรียและคารินอยากจะถอดออกทิ้ง และเดินไปด้วยเท้าเปล่าอย่างพวกพรานพื้นเมือง แต่ก็ตระหนักได้ดีว่า นั่นย่อมเป็นสิ่งโหดร้ายทารุณเหนือไปกว่า เพราะพื้นกรวดหินดินลูกรังทุกตารางนิ้วร้อนเหมือนเตาขนมครกมีถ่านลนอยู่ข้างใต้

และบางขณะ ในความสำนึกที่เกิดวูบวาบขึ้นกลางใจอันฟุ้งซ่านเลื่อนลอย เพราะเหนื่อยหนักของแต่ละคน ต่างคิดพิศวงว่าชาติก่อนนี้ตนได้ทำบาปหนาอะไรไว้ จึงต้องมาได้รับความยากแค้นทรมานเหมือนตกอยู่ในนรกเช่นนี้

มันเป็นนรกจริงๆ นรกที่พานพบขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ยังพื้นพิภพนี้ แม้กระทั่งจอมพรานรพินทร์ ไพรวัลย์ เอง เขาก็ยอมรับสภาพอันเลวร้ายเลือดตาแทบกระเด็นนี้

ห่างกันประมาณ 30 เมตรเท่าเดิม ในระหว่างหัวขบวนและท้ายขบวน ซึ่งก็บีบได้ตามกันขึ้นไปอย่างไม่สามารถจะเร่งเวลาได้นัก กลุ่มข้างหน้าลัดสายตาหายขึ้นไปบนตะพักตอนหนึ่ง ภายหลังจากทยอยปีนป่ายบริเวณที่สูงเป็นหน้าผาราว 12 ฟุตนั้นขึ้นไป

รพินทร์ยังคงเดินอย่างทอดฝีเท้าถ่วงเวลาอยู่ด้านหลังอ้อมแรงไปพลาง เพราะเล็งเห็นอยู่ว่าไม่มีประโยชน์อะไรที่เขาจะทำเวลาขึ้น เพราะพรรคพวกด้านหน้าเดินช้าอยู่แล้ว ทันใดนั้นก็ถูก

ปลุกให้ตื่นขึ้นจากความคิดคำนึงอีกครั้ง เพราะเสียงพูดกันเอะอะของพวกที่ล่องหน้าขึ้นไปก่อนแล้ว พอเขยขึ้นไปก็เห็นแสงแล่นถลาโผล่ออกมาริมชายผาแน่น โบกมือร้องเร่งมาด้วยเสียงตะโกนกระหืดกระหอบ

“นาย! เร็ว ขึ้นมาคู่อะไรนี้!!”

ทุกคนลืบทายขึ้นไปหมดแล้ว เหลือแต่เขาคนเดียวที่รั้งท้าย รพินทร์รวบรวมกำลังวิ่งขึ้นเนินชัน แล้วปีนป่ายหน้าผาขึ้นไป อึดใจเดียวเขาก็ขึ้นมาอยู่บนไหล่หินกว้างบริเวณหนึ่ง ซึ่งพรรคพวกยืนชุมนุมกันอยู่ก่อนแล้วตรงชะง่อนหินลูกใหญ่บังแสงแดงเป็นเงาร่ม ลักษณะของมันมองคล้ายๆ โพรงหรือคูหาห้องอย่างดี เพราะหินสองลูกตั้งแทนผนังสองด้าน และหินใหญ่อีกแผ่นหนึ่งปิดทับอยู่ด้านบนแทนหลังคา

คนเหล่านั้น กำลังยื่นรายล้อมมุงดูอะไรอยู่ เขายังไม่ทันเห็นพอแผ่นแทรกเข้าไปถึงที่นั่น พรานใหญ่ก็ยื่นตัวแข็งแทบจะเชื่อตาตัวเองเสียมิได้

ศพตายซาก ซึ่งไม่สามารถจะกะเนอายุของมันได้ซากนั้นนั่นเอง!!

มันนั่งเหยียดเท้ายื่นยาวไปเบื้องหน้า มืออันเป็นหนังหุ้มกระดูกอยู่บนเข่าด้านละข้าง หลังพิงกับก้อนหินแข็งทื่อเท่าๆ กับก้อนหินทุกก้อนที่แวดล้อมอยู่ในขณะนี้!

ซากนั้นนั่งอยู่ในเงาร่มของเพิงหิน

ก่อนที่จะใครจะยับตัวเคลื่อนไหวอย่างใดต่อไปนั่นเอง พรานใหญ่ก็ร้องเร็วปรือ

“อย่าเพิ่งครับ! เชนไว้ก่อน!!”

ไชยยันต์ผู้กำลังจะเคลื่อนไหวใกล้ ก็ชะงักกึก ทุกคนจ้องภาพนั้นตาไม่กะพริบ ด้วยดวงตาอันเบิกโพลงแทบจะถลนออกมานอกเบ้า อึดใจใหญ่ๆ ที่เดียว ที่ทั้ง 11 ชีวิตยืนล้อมมุงจ้องดูมันตาไม่กะพริบท่ามกลางคุษณภาพ

“ทุกคนแน่ใจหรือเปล่าครับว่า มันเป็นซากเดียวกับที่เราพบนอนแช่อยู่ในแอ่งน้ำ”

ครั้นแล้ว จอมพรานก็ประกาศถามขึ้นไปยังพรรคพวกโดยไม่เปลี่ยนสายตา

“เห็นจะไม่มีปัญหาหรอก รพินทร์”

เชษฐาตอบด้วยเสียงที่แทบจะไม่ผ่านลำคอออกมา ดายังจ้องนั่งอยู่เช่นนั้น

“คุณสงสัยอะไรอีกหรือ?”

ไชยยันต์โพล่งออกมาด้วยเสียงสั้นสะท้าน

“ก็เพราะไม่ต้องการสงสัยอะไรอีกเลยแม้แต่เปอร์เซ็นต์เดี๋ยวนะครับ ผมถึงขอสอบความเห็นของพวกเราทุกคน เพื่อยืนยันให้แน่ชัดที่สุด...คุณหญิงครับ โปรดบอกว่า ใช้ไอ้ผีตายซากตัวเดียวกับที่เราพบกันมาก่อนแล้วนั้นหรือเปล่า”

นักมานุษยวิทยาสาวสันเพิ่มไปหมดทั้งกาย หน้าขาวเผือด ทุกคนอยากจะเข้าไปใกล้ซัดมัน ดิดจริตแต่รพินทร์ยังไขว่ไขว่ มีหล่อนคนเดียวเท่านั้นที่ค่อยๆ ถอยห่างออกไปโดยไม่รู้สึกรู้สึมาเรียสสังเกตเห็นอาการที่มีท่าเหมือนจะช็อกของเพื่อนสาว ก็คว้าแขนไว้มัน กระซิบเรียกปลุกสติ

และเมื่อรพินทร์ถามเข้ามาอีกครั้ง หล่อนก็มีสีหน้าเหมือนจะร้องไห้ เต็มไปด้วยความหวาดสยองพรันพิริวสุด

ริมฝีปากคู่นั้นขมขมิบ แต่ก็ไม่มีเสียงใดจะลอดออกมาได้ ในที่สุดก็หันหน้าหนี ยกมือขึ้นปิดตา มันเป็นอาการหวาดกลัวซึ่งทุกคนไม่เคยเห็นมาก่อน สำหรับดาริน วราฤทธิ์ ผู้แกร่งกร้าว ปานอกสามศอก เชษฐาเห็นท่าผิดปกติก็คว้าตัวน้องสาวเข้ามากอดไว้แน่น กระชับปลอบโยน มาเรียกระโดดเข้ามาประคองอีกคนหนึ่ง คงเหลือแต่เพียงไชยยันต์กับรพินทร์เท่านั้นที่ยืนมองตากันอยู่ เสียงมาเรียร้องบอกมาว่า

“น้อยกำลังจะเป็นลม! ไปรวลธย์ คุณอย่าถามให้เสียเวลาเลย พวกเราทุกคนมีความเห็นตรงกันว่า มันคือไอศพธายชากร่างเดียวกันนั่นแหละ หรือคุณคิดว่ามันมีอีกตัวหนึ่งที่รูปลักษณะหน้าตาเหมือนกันราวกับลูกแฝดก็ตามใจ”

“เสียเวลาอยู่ทำไม ลองเด็ดหัวมันเสียด้วยลูกปิ่นนี่เถอะนะ!”

ไชยยันต์คำรามออกมา ประทับดับเบิลไฟเฟลขึ้น จ้องไปยังศีรษะของร่างนั้น แต่รพินทร์ข่มข้อมือไว้ บีบแน่น

“ใจเย็นๆ ไว้ครับ คุณไชยยันต์ มันเป็นโอกาสดีที่สุดของเราแล้ว ที่จะพิสูจน์กันให้เห็นชัดออกไป ถึงอย่างไรมันก็อยู่หมัดเราแล้ว ไม่มีทางหนีไปไหนได้แน่นอน ไม่มีเหตุผลอะไรที่เราจะต้องทำด้วยอาการขาดกลัวเช่นนั้น”

คำพูดอันเตือนสติของเขา ทำให้นักผจญภัยหนุ่มชาวกรุงคิดขึ้นมาได้ลดปิ่นลง รพินทร์พูดถูกแล้ว เหตุใดเขาจึงจะต้องรีบร้อนทำอันตรายต่อซากอันเห็นน่าแข็งเป็นท่อนไม้ ในเมื่อมันตกอยู่ในกำมือแล้ว สิ่งที่จะต้องค้นคว้าหาหลักฐาน มันมีอยู่มากมายนัก แล้วก็รู้สึกตนเองว่า เขาตื่นเต้นตกใจเกินไปนั่นเอง ตรงกันข้ามกับจอมพรานผู้เยือกเย็นและมั่นคงที่สุด

ระหว่างที่เชษฐากับมาเรียกำลังช่วยกันสาละวนปฐมพยาบาลดาริน โดยการประคองให้นั่งพักเงาร่ม และเอายาดมลงจนมูกให้ รพินทร์ก็ใช้ลากล้องไฟเฟลค่อยๆ แหย่ทดลองไปยังใบหน้าและลำตัวของซากนั้นอย่างระมัดระวัง

ท่อนไม้แกร่งๆ เราดีๆ นี่เอง!

คราวนี้เขาใช้ด้ามพานท้ายกระทุ้งหนักๆ ไปที่ศีรษะ แล้วออกแรงย่นมันก็ล้มตะแคงลงไปในอนกงไถ่ ในลักษณะทำนองเหยียดเท้าเช่นนั้น ตัวโค้งงอเป็นมุมฉาก เสียงมันล้มลงไปกระทบพื้นดินดังกึก และไม่ว่าจะเขี่ยกระทุ้งให้มันขยับเขยื้อนไปเช่นไร สภาพแข็งทื่อในทำนองชนิดนั้นก็ยังคงอยู่เช่นเดิม พรานใหญ่หันไปสบตาไชยยันต์อีกครั้ง

“หิน หรือมีจะนั้นก็ไม้ท่อนซัดๆ ไซ้ไหมครับ?”

“ไซ้! ก็สภาพเดียวกับที่เราองข้ามไอ้เสือหินตัวนี้นั่นแหละ”

ไชยยันต์ตอบอย่างยากเย็นที่สุด ขณะนั้น คาริน ซึ่งดูเหมือนจะค่อยยังชั่วจากการวิ่งเวียน ก็ตั้งใจเดินเข้ามาโดยการประคองของพี่ชายและมาเรีย อันเป็นเวลาเดียวกับที่รพินทร์ทรุดกายลงนั่งพิจารณาครุ่นนั้นอย่างใกล้ชิด โดยมีไชยยันต์จ้องป็นเตรียมพร้อมคอยระวังอยู่อย่างไม่ไว้ใจ

“อย่ามองข้ามความจริงอะไรไปเสียอย่างหนึ่งนะ...”

เสียงมาเรียบอกมาดังๆ

“เราพบมันครั้งแรก ในลักษณะนอนแข็งเหยียดยาวอยู่ในแอ่งน้ำ จะจับมันเคลื่อนไหวอย่างไรมันก็แข็งทื่อในท่าเหยียดยาวอยู่เช่นนั้น แต่เราพบในครั้งนี้น มันอยู่ในท่านั่ง ซึ่งเปลี่ยนอิริยาบถไปจากครั้งแรก พิสูจน์ชัดแล้วว่าตัวมันเองจะต้องเคลื่อนไหวได้ ไม่งั้นสภาพที่เขยนอนเหยียดยาวจะเปลี่ยนมาเป็นนั่งได้อย่างไร สมมติถ้าจะคิดว่ามีสัตว์อะไรเป็นพาหนะนำมันมาจากที่เดิม”

ทุกคนเห็นด้วยกับเหตุผลข้อคิดของหม่อมสาวผู้รอบคอบด้วยความสะท้านใจ ระหว่างที่ต่างตะลึงนั่ง ขบคิด มาเรียก็บอกต่อมาว่า

“และฉันกล้าสาบานว่า ไอ้ร่างนี้แหละ ที่โพล่ให้เห็นในคืนนั้น ซึ่งฉันยังมันออกไปขณะที่ไฟฉายของไชยยันต์ดับ”

จอมพรานเม้มริมฝีปากเล็กน้อย

“มาพบมันเข้าได้อย่างไรครับนี่”

“ตอนที่ขึ้นมาถึงไหล่ต่อนี้ ผมรู้สึกว่าการเราจะแยกกันเต็มทีแล้ว ก็เลยอยากหาที่ร่มพักกันสักครู่ เหลือบมาเห็นเพิงหิน ก็เลยหลบเข้ามาแล้วก็พบมันนั่งอยู่ก่อนแล้วตรงนี้แหละ โพล่พรวดเข้ามาเห็นครั้งแรกแทบช็อก!”

เชษฐาเป็นคนตอบ

“ไชยยันต์ วัดขนาดดินของมันซิ”

เสียงแหบพร่า ดังมาจากริมฝีปากของคารินเป็นประโยคแรก ทั้งหมดก็เพิ่งจะคิดถึงมาได้ และเข้าใจความหมายของนักมานุษยวิทยาสาวในทันทีนั้น

ก่อนที่อดีตนายทหารปืนใหญ่จะปฏิบัติตามคำแนะนำของคาริน รพินทร์ก็เดินอ้อมไปทางด้านปลายเท้าของซาก สำนวอย่างพินิจพิจารณา ทุกคนนอกจากคาริน ก็มุ่งกันเข้ามาตรวจที่เท่านั้นแล้วอึ้งกันไปหมดอีกครั้ง

“ว่ายังไง ผู้กอง?”

เชษฐากระซิบเบาที่สุด จอมพรานกลืนน้ำลายลงคอ แล้วเอานิ้วชี้เดี๋ยวก่อนที่เกาะพราวอยู่บนขนตา

“เท่ากันพอดีครับ ไม่เพียงแค่ดินเท่ารอยที่เราเห็นอยู่นั้นเท่านั้น ที่ผาหินของซากนี้ ยังเห็นได้ชัดว่ามีการเหยียบเดินมากับพื้น จากรอยฝุ่นของเศษดินที่ติดอยู่!”

ขาดคำ ท่ามกลางความพริ้งเพริดของทุกคน รพินทร์ก็ลงคว้าข้อเท้าทั้งสองของศพ ตายซากอันแข็งทื่อเป็นท่อนไม้ นั่น ลากโกรกจากใต้เพิงที่มันนอนอยู่ ออกมาสู่พื้นหินโล่งเบื้องนอก ท่ามกลางแสงแดดอันแผดเปรี้ยว ใครต่อใครที่ขวางทางอยู่เบื้องหน้าเขา พวกมันกระโดดหลบหนีห่าง ออกไปอย่างลืมตัว พอออกมาสู่แสงแดดเบื้องนอก เขาก็ปล่อยมันให้นอนตะแคงกึ่งนั่งกระด้างอยู่ เช่นนั้น ถอยกลับมายืนอยู่กับพรรคพวกกล่าวต่อมาด้วยเสียงคำราม

“ถูกต้องตามที่คุณหญิงเข้าใจแล้วครับ ไอนี้เดินได้จริง!!”

ทุกสายตาดูจับจ้องไปที่ร่างนั้นเป็นเป้าเดียว ด้วยความรู้สึกลึกซึ้งไม่สามารถบรรยายได้ เชษฐาเดินตรงเข้าไปอย่างเข้มแข็ง ใช้ปลายไธพัสทดลองเขี่ยดูด้วยตัวเอง ซึ่งเขาก็ไม่สามารถค้นพบอะไรมากไปกว่าซากอันแข็งกระด้างเป็นท่อนหินปราศจากชีวิตจิตใจ

“ผมพอจะนึกอะไรออกแล้ว...”

หัวหน้าคณะเอ่ยขึ้นห้าวๆ

“ตลอดครึ่งชั่วโมงหลังมานี้ ไอ้โครงค่านั้น ใช้ความพยายามทุกวิถีทางเท่าที่มันจะทำได้ เพื่อจะหลอกล่อและสกัดกั้นโดยหมายเปลี่ยนทิศทางการเดินของเราเสีย ไม่ให้มุ่งมาทางด้านนี้ มันรู้ว่า ถ้าเรามุ่งมาตามเส้นทางเดิม เราก็จะต้องมาพบเข้ากับซากนี้ จึงก่อความกังวลใจให้ออกนอกเส้นทางตลอดเวลา มันไม่ต้องการให้เราพบร่างนี้เข้าแน่นอน!”

“จริงของแก เชษฐา มันจะต้องเป็นอย่างที่เกสตันนิษฐานนั่นแหละ”

ไชยยันตร์ร้องบอกมาอย่างร้อนรน

“คุณหญิงจะไม่เข้าไปตรวจดูมันสักครั้งหรือครับ?”

พราณใหญ่หันมาถามราชสกุลสาว ผู้ยืนนิ่งอยู่ คารินสั่นศีรษะโดยเร็ว สีหน้าของหล่อนสื่อให้เห็นชัดว่า พยายามอย่างยิ่งที่จะต่อสู้กับอำนาจบางสิ่งบางอย่างที่วังเข้าจับใจ

“ไม่มีประโยชน์ กฎของสรีระและชีววิทยาไม่สามารถนำมาใช้วิเคราะห์ได้ กับเจ้าสิ่งประหลาดน่าสยดสยองนั้น ถ้าจะถามความเห็นของฉันทันขณะนี้ ก็บอกได้อย่างเดียวว่า จะโดยวิธีใดก็ตาม จงทำลายมันเสียให้เร็วที่สุด ก่อนที่มันจะพรวดพราดลุกขึ้นทำร้าย หรือวิ่งหนีเราไปซึ่งๆ หน้า”

“โอเคเนี่ย ไว้ว เดี่ยวก่อน ขอพิจารณาดูมันให้เต็มตาอีกหน่อยเถิด ก่อนที่จะตัดสินใจจัดการอย่างไรลงไป

เชษฐาอันเป็นคนหนึ่งที่ไม่ได้มีความสะอึดสะเทือนจนเสียขวัญ กล่าวขึ้นพร้อมกับยิ้มๆ ใช้เท้าเขี่ยและเหยียบลงไปบนซากนั้น แล้วในที่สุดก็ลงทุนทดลองสัมผัสด้วยมือเอง โดยไม่สนใจกับเสียงร้องห้ามของน้องสาว ผู้จิตใจครองอยู่ด้วยความหวาด แล้วก็เงยขึ้น ยิ้มกับทุกคนที่แวดล้อมอยู่ กล่าวต่อมาว่า

“ให้ตายเถอะ ผมมีความคิดใหม่เกิดขึ้นเสียแล้ว แทนที่จะทำลายร่างมันให้สลายไปเสียเถียวนี้ กลับอยากที่จะให้มันเคลื่อนไหวลุกขึ้นมาได้ อยากจะพูดคุยสัมผัสกับมันเสียจริงๆ เพื่อว่ามันจะบอกอะไรเราได้บ้าง ไม่ว่าจะเป็นด้านร้ายหรือดีก็ตาม”

“สวรรค์ทรงโปรดเถอะ ขออย่าให้อัสนีตายชากนั้นลุกขึ้นมาได้อย่างที่พี่ใหญ่ต้องการเลย พวกเราจะซ็อกกันทั้งหมด!”

มาเรียร้องลั่นมา

“ถอยออกมา เชษฐา ฉันอยากจะทดลองเอาลูกปืนผ่าสมองของมันดู”

ไชยยันต์ผู้กระเหี้ยนกระหยาพุดเหี้ยมๆ ประทับไรเฟิลขึ้น แต่เชษฐาไม่ยอมลุกขึ้นจากการนั่งของๆ อยู่ข้างชาก ลั่นสิริระะ

“ป่วยการ ทำไมถึงจะต้องเสียลูกปืนด้วย กับไอ้ชากแข็งโปกนอนนิ่งเป็นท่อนไม้เนี่ย เรามีวิธีที่จะทำลายมันได้โดยไม่ต้องลงทุนหมดเปลืองอะไรเลย แก่หวาดกลัวมันมากเกินไปไชยยันต์”

สหายของเขาอิงไปอีกครั้งในคำพูดนั้น ค่อยๆ ลดปืนลง บุญคำก็ร้องบอกมาเสียงแหบแห้งว่า

“อย่ามัวไปคุ้มมันอยู่เลย นายใหญ่ รีบเผามันเสียเถอะ แต่บุญคำก็ยังสงสัยว่าไฟจะกินมันหรือเปล่าก็ไม่รู้ มันเป็นชากอาถรรพณ์ ห่อหุ้มด้วยเวทมนตร์”

เชษฐาหัวเราะอีกครั้ง “มันดึกมันดึละ บุญคำ ประเดี๋ยวเราจะได้เห็นกันกับตาอย่างชัดที่สุดว่า จะมีอะไรบ้างในโลกนี้ ที่มีอำนาจยิ่งไปกว่าพระเพลิง”

กล่าวจบ เขาก็ลุกขึ้น ถอยเข้ามายืนเคียงไหล่กับพรานใหญ่ ออกคำสั่งว่า

“เอาละ ผู้กอง จัดการช่วยกันฉาปนกิจมันเสีย!”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ตะโกนสั่งคนของเขาทันทีนั้น

ทั้งหมดกระจายกันอยู่โดยเร็ว เพื่อค้นหาไม้มาทำฟืนอย่างเร่งรีบ ต่างหยุดยั้งขวานลงชั่วคราวตรงตำแหน่งนั้น แต่ภูเขาคินทั้งลูกแทบจะมองไม่เห็นไม้ที่จะนำมาเป็นฟืนได้เลยแม้แต่ท่อนเดียว นอกจากพวกซุ่มไม้อันแห้งกร็นซุ่มเล็กๆ ซึ่งออกประปรายอยู่ตามซอกหิน

พรานพื้นเมืองทั้ง 6 คนแยกย้ายกันออกเดินแสวงหา ในระหว่างที่กลุ่มนายจ้างและจอมพรานหลบกำบังเปลวแดดอยู่ใต้เพิงหิน จับสายตาเฝ้าชากของมันไว้ในระยะที่ห่างออกไปเพียงไม่เกิน 20 ก้าว

กลุ่มพรานพื้นเมือง แยกกันเดินห่างออกไป และเพียงแค่วะยะที่คนทั้งห้าทรุดตัวลงนั่งกับพื้นนั่นเอง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลันโดยไม่คาดฝัน และไม่ทันจะเตรียมระวังก็อุบัติขึ้นชั่วพริบตา

มีเสียงดับพริบปรากฏขึ้นจนแผ่นดินสะเทือน ตรงตำแหน่งที่ซากถูกทิ้งนอนตากแดดอยู่นั้น พร้อมกับเงาดำมะเมื่อมมหิมาที่บังแสงตะวันเข้ามาราวกับราหู ทุกคนเห็นพร้อมกันหมดด้วยอาการตะลึงไปชั่วเสี้ยววินาที เสียงไชยยันตร์ร้องออกมาอย่างลึมดว่า

“เฮ้ย!”

คำเดียวเท่านั้น เจ้าร่างทะมึนมหิมาที่ดูเหมือนจะกระโจนลงมาจากยอดหินด้านบน ก็อัปปากเห็นกรงเขียวขาววับพร้อมกับแผดเสียงคำรามคู่ขวัญสะท้านสะเทือน มันไม่ได้พุ่งเข้ามาใส่คนทั้งห้าที่นั่งตัวแข็งกันอยู่ในอาการต่างๆ หากแต่ก้มลงอัปปากคาบศพตายซากไว้ในกรงเขียว อีกพริบหนึ่งต่อมา ก็คือ เสียงที่มันแผ่กระโจนขึ้นไปบนยอดก้อนหินใหญ่ที่มันโคดลงมาเมื่อพริบตาที่แล้ว

รพินทร์กับไชยยันต์ข่มไรเฟิลที่พาดักอยู่ วดขึ้นแล้วลากล้องปืนก็ตีกันเองขลุกลกอยู่ตรงนั้น เชษฐากระโจนขึ้นยืนแต่ก็ปะทะมาเรียผู้กำลังเฆจากพื้น แต่เสียงลั่นเปรี้ยง! เปรี้ยง! เปรี้ยง! ซ้ำถึยกันขึ้นสามครั้ง เป็นเสียงปืนสั้น .357 ที่กระซกขึ้นมาจากช่องข้างเาของ ม.ร.ว. หญิงคาริน หล่อนเป็นคนเดียวเท่านั้น ที่มีโอกาสลั่นกระสุนขึ้นได้อย่างทันกับเหตุการณ์จากท่าที่นั่งหมดแรงพิงผนังหินอยู่ ไรเฟิล .300 ยังคงวางพาดอยู่กับดัก และหล่อนไม่ได้ใช้มัน เพราะจวขึ้นมาไม่ทัน เป็นการยิงด้วยสัญชาตญาณแห่งความตกใจ ซึ่งบันดาลให้เกิดความว่องไวรวดเร็วขึ้นอย่างไม่น่าเชื่อ

หัวกระสุนอันแรงฤทธิ์ทั้งสามนัด ไล่แถวตามติดหลังเงาดำนั้นขึ้นไปอย่างหวุดหวิด กระทบก้อนหินในระยะที่ห่างออกไปไม่ถึง 10 เมตร แดกเป็นสะเก็ดสะท้อนกลับเข้ามาเข้าหน้าของพรานใหญ่ ผู้กำลังเล่นถลาเป็นธนูพุ่งจากแหล่งอย่างถนัดนี้ เขาผงะกลับเอามือทั้งสองตะปตาไว้แน่น แล้วยืนตัวอหมุณกว้างอยู่ตรงนั้นเองหาทิศทางไม่ถูก เชษฐากับไชยยันต์โจนผ่านพ้นตัวเขาออกไปโดยไม่ทันหันมาสังเกตเห็น พร้อมกับเสียงตะโกนเอ็ดอึงราวกับเกิดมิดลัญญี

“เร็ว! มันคาบเอาไอ้ผีนั่นหนีไปแล้ว!”

ท้ายประโยค ถูกกลบด้วยเสียงกึกก้องของปืนที่ประสานกันนับนัดไม่ถูก ซึ่งพรานใหญ่ไม่มีโอกาสจะลืมหึมาขึ้นเห็นเหตุการณ์ต่อไปได้ในขณะนั้น ดวงตาทั้งสองแปลบปวดแสพบร่าไปหมด นอกจากเสียงรัวสนั่นหวั่นไหวของปืนชนิดต่างๆ ซึ่งแผดเช่ออยู่รอบตัว แล้วก็ป็นเสียงของความโกลาหลอ้ออิงของพรรคพวก ฟังดูไม่ผิดอะไรกับแจ็กเรือแตก ดูเหมือนจะแว่วเสียงเข้าตัวคนที่ป็นต้นเหตุทำให้เขาดวงตาพิการไปชั่วขณะ ดังเหล็กแทรกขึ้นด้วย คล้ายๆ กับว่าหล่อนจะตะโกน

“ทางด้านนี้ ซอกหินซ้ายมือ!”

พร้อมกันนั้น ก็ได้ยินเสียงแหลมหนักเสบแก้วหูของปืนสั้นถึยขึ้นอีกสามนัด รอบด้านป็นเสียงวังคึก เสียงฝีเท้ากระโจนไล่กันไปบนแง่หิน ท่ามกลางการแผดตะโกนส่งภาษาบอกความกัน จนจำแนกไม่ถูกว่าใครพูดอะไรบ้าง จอมพรานยังยืนหมุณกว้าง โลกมีดมนไปหมดอยู่ทีเดิม ต่อมาเขาก็รู้สึกลัวว่ามีใครคนหนึ่งเข้ามาโอบประคองไว้ เซปะปะเข้าไปกระทบส่วนอกอันนุ่มนักรวกับสปริง แล้ววงแขนนั้นก็รัดไว้รอบไหล่เขา พยุง

“ไพรวัลย์! คุณเป็นอะไรไป?”

เปล่า! หาใช่คนที่ป็นต้นเหตุให้ ‘ตะเกียง’ ของเขาดับไม่ใช่คนที่เข้ามาประกองถามร้อนรนอยู่ในขณะนี้ หากแต่เป็นภรรยาฆ่าของอดีตนายจ้าง หล่อนอาจเป็นคนเดียวที่หันมาพบกับอาการผิดปกติของเขา

รพินทร์ยังคงเอามือทั้งสองปิดดวงตาแน่นอยู่เช่นนั้น แยกเขี้ยว เสียงมาเรียร้องถามละล้าละลักมาอีก หล่อนพยายามจะแกะมือเขาออก

“ตาผม...มันลึ้มไม่ขึ้น แสบเหลือเกิน!”

“โอก็อด! ถูอะไรเข้าล่ะ?”

“สะเก็ดหิน มันปลิวเข้าตา” เขากัดฟันบอก

มาเรียอุทานออกมาอย่างตกใจอีกครั้ง ครึ่งประกองครึ่งลากเข้ามาได้ร่มเฟิงหิน กดให้นั่งลง

“นั่งเฉยๆ อย่าขี้ ฉันทจะดูแลเอง”

หล่อนพูดเร็วปรือ แกะมือที่กุมปิดตาของเขาออกด้วยความป็นห่วงร้อนใจ ขณะนั้นเองพรรคพวกที่ออกไปสกัดยิงไอ้กาพพิชฌ์ ก็วิ่งกลับมาด้วยความเกรี้ยวกราดผิดหวัง แต่แล้วความรู้สึกก็เปลี่ยนแปลงไปอย่างกะทันหัน เมื่อเห็นเหม่มสาวกำลังลูกลี้ลุกลนปฐมพยาบาลพรานใหญ่อยู่

“รพินทร์ เป็นอะไรไปนั่น!”

เชษฐา ไชยยันต์ตะโกนถามลั่น พร้อมกับแผ่นพรวดเข้ามา ส่วนคารินจ้องอย่างพิสวงระคนตกใจ

“สะเก็ดหินแตกจากลูกปืนของน้อย กระเด็นเข้าตาเขา!”

มาเรียเงยหน้าขึ้นตอบ ทั้งสามอุทานออกมาด้วยความตระหนก นายจ้างชายทั้งสองกรากเข้าไปทรุดตัวร่ายล้อมพรานใหญ่ช่วยกันดู ส่วนนายจ้างสาวคนสวยเข้ามายืนหน้าซีดงอยู่ตรงหน้า

“คุณพระช่วย เป็นยังงี้บ้างนี่...”

เสียงของหล่อนเครือ เต็มไปด้วยความเสียใจ

“คงไม่เป็นไรนักหรอก มีเลือดออกนิดหน่อยที่เขี้ยวตาข้างล่าง ฉันเห็นเศษหินที่เข้าไปติดอยู่ใต้ขอบตาแล้ว ขอผ้าสะอาดสักผืนเถอะน้อย จะเช็ดออก”

มาเรียทำหน้าที่ตอบแทนมาเช่นเดิม

คารินหันมาคั่นเบ้าหลังของหล่อนอย่างรีบร้อน คัวผ้ากอซม้วนหนึ่งออกมาส่งให้เพื่อนสาวต่างผิว ซึ่งทำหน้าที่เป็นพยาบาลอยู่ในขณะนี้ มาเรียรับไปขมวดชายให้เป็นปลายเรียบแหลม ปลิ้นเปลือกตาข้างล่างของพรานใหญ่ถ่างออก แล้วใช้มือแผ่วเบาๆ ค่อยๆ บรรจงเช็ดเศษหินที่ติดอยู่

ในเปลือกล่างออก โดยมีเชษฐากับไชยยันต์คอยช่วยกันให้ความร่วมมือ อีจใจเดียวหล่อนก็เป่าลมออกจากปาก

“ออกหมดแล้วละ รู้สึกเป็นยังไงบ้าง?”

รพินทร์ไม่ตอบคำถามของหล่อน นั่งก้มหน้าเอาฝ่ามือกดเปลือกล่างไว้ ปากก็ถามว่า

“อยู่หรือเปล่าครับ ไอ้เสือตัวนั้น ผมได้ยินเสียงพวกเรายังกันหุบ?”

“อยู่อะไรกันเล่า มันคาบไอ้ผีตายซากนั้นเผ่นหายไปแล้ว ยิ่งกันไม่ถูกเลย เพราะก้อนหินมันสลับซับซ้อนไปหมด ไม่ต้องไปกังวลถามถึงไอ้เสือ หรือไอ้มัมมึ้นนั่นอยู่หรือก ถึงยังงี้เราก็อ้วอีกครึ่งหนึ่งแล้ว ว่าแต่คุณเออะ ตาเป็นยังไงบ้าง?”

เชษฐากับไชยยันต์พูดเร็วปรือมาด้วยความเป็นห่วงเหลือที่จะกล่าว

ขณะนั้นพวกพรานพื้นเมืองก็พากันวิ่งตามเข้ามาถึง และเห็นเหตุการณ์นั้น พากันรายล้อมมุงดูแทบจะลืมเรื่องเสือกกับศพตายซากที่สูญหายไปด้วยต่อหน้าต่อตาเสียชั่วขณะ เสียงพูดถามกันแซด

รพินทร์ค่อยๆ กะพริบตาลืมขึ้น กลอกตาไปมา มาเรียกส่งผ้ากอซไปให้ซับ อีจใจใหญ่ต่อมาก็พอจะลืมได้สว่างขึ้น แต่ก็ต้องกะพริบตาบ่อยๆ เพราะยังเคืองตาอยู่ฝืนยืมออกมา

“คงไม่เป็นไรหรอกครับ รู้สึกค่อยยังชั่วขึ้นมากแล้ว แสบๆ เคืองๆ อยู่บ้างนิดหน่อยเท่านั้น ประเดี๋ยวคงหาย”

แล้วเขาก็หันไปกล่าวขอบคุณมาเรีย

“ฉันเสียใจเหลือเกินที่เป็นต้นเหตุให้คุณต้องเจ็บตัว...”

คารินทรุดตัวลงนั่งคุกเข่าลงตรงหน้า กล่าวขึ้นแผ่วเบา

“แล้วก็ไม่รู้ตัวเลย เพิ่งจะมาเห็นเอาเดี๋ยวนี้ ตอนนั้นมันซุ่มนไปหมด”

รพินทร์ยิ้มให้ทั้งๆ ที่ยังเอามือกดผ้ากอซปิดตาอยู่

“โธ่! คุณหญิงครับ มันเรื่องอุปัทวเหตุแท้ๆ แล้วก็เรื่องเล็กน้อยเหลือเกิน โปรดอย่ากังวลไปเลย บอกแล้วว่าประเดี๋ยวผมก็หาย”

“ก็มัวแต่นั่งเฉยอยู่ทำไม – ทำไม่ถึงไม่ตรวจตาให้เขา ไม่รู้แก้วตาแตกไปหรือเปล่า ขอดชายนายพรานของเราดันตาบอดไปละก็ สวัสดิ์แค้นกันอยู่ในปามขณะนี้เอง ไม่ต้องมีปัญญาไปไหนกันอีกแล้ว”

ไชยยันต์บอกมาด้วยเสียงขุ่นๆ

หมอดารินไม่มีปากเสียงคำใดทั้งสิ้น – ในคำคุณั้น เพราะกำลังตกใจยับตัวเข้ามาใกล้พิมพ์้าขอตรวจอาการจากเขา รพินทร์ยื่นหน้าไปให้โดยดี ราชสกุลสาวเปิดเปลือกล่างของเขาขึ้นอย่างระมัดระวัง ทั้งด้านล่างและบน ปากก็บอกให้เขาทดลองลิ้มตาขึ้น และกรอกลูกนัยน์ตาแล้วสีหน้าของหญิงสาวก็ดีขึ้น ยืมออกมาได้

“ก็คงไม่เป็นไรมากนักหรอก เศษหินเข้าไปบาดเยื่อขอบตาด้านล่าง เลือดออกนิดหน่อยเท่านั้น แต่ผงฝุ่นที่ปลิวเข้าตาครั้งแรก ทำให้แสบมาก ลืมตาไม่ขึ้น นอนหลับตานิ่งๆ เสียสักครู่ อาการจะดีขึ้นเอง”

“โล่งอกไปที่...”

เชษฐาถอนใจ รู้สึกเบาใจขึ้น

“ยังสงสัยแต่แรกว่า ตอนที่พวกเราไล่กวดยิงไอ้มหากาพวรายนั้น รพินทร์หายไปทางด้านไหน เพราะเห็นเล่นน้ำออกมาก่อน นี่เห็นจะมัวแต่ยืนเป็นไก่ตาแตกอยู่ตรงนี้นะซิ เวรแท้ๆ มันต้องให้มีเหตุเป็นไปทำให้พินทรต้องเสียโอกาสกับไอ้เสื่อวร้ายนั่นทุกที ดูเอาเถอะ ลูกปิ่นของน้อยทำให้พินทรต้องคาปัดไปโนวินาทีเข้าค่ายเข้าเขมที่ สุด ไม่รู้จะโทษอะไร นอกจากจะคิดว่ามันไม่ถึงคราวที่เราจะเอาชนะมันได้”

ไชยยันต์สยดพฐ์ สาปแช่งต่อเหตุการณ์ ตลอดเวลาจิตใจใหญ่ๆ จอมพรานยังนั่งกุมตานั้นอยู่เช่นนั้น เสียงพรรคพวกพูดกันแซ่รอบตัวถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งเต็มไปด้วยความขัดเคือง ผิดหวัง **ที่ไอ้เสื่อวร้ายโคตเข้ามาคาบศพตายซากอันเป็นตัวปริศนาพาหนีไปได้ซึ่งๆ หน้าอย่างปาฏิหาริย์ที่สุด โดยที่ไม่มีใครสามารถจะสกัดกั้นหรือหยุดยั้งมันไว้ได้ทัน** บรรยากาศเต็มไปด้วยความตื่นเต้นเร้าร้อนใจและรุนแรงกันไปหมด แทบไม่เชื่อสายตาในสิ่งที่เกิดขึ้น

พวกพรานพื้นเมืองทั้งสี่ของรพินทร์ พวกกันเข้ามานั่งของๆ รายล้อมเจ้านาย ซึ่งปิดหน้าอยู่ในขณะนี้ รุมซักถามอย่างเป็นห่วง แตรพินทรโบกมือ บอกกับคนเหล่านั้นไม่ให้วิตกกังวลกับอาการของเขา ต่อมาจึงค่อยๆ ลืมตาขึ้นอีกครั้ง ทุกคนสังเกตเห็นดวงตาข้างขวาของเขาแดงกำ มีน้ำตาไหลซึมออกมาตลอดเวลา

“ไพรวัลย์ นอนพักเสียก่อนเถอะ”

มาเรียบอกมาอย่างเป็นห่วงน้ำเสียงอ่อนโยน เอื้อมมือมาแตะไหล่เขา เชษฐากับไชยยันต์ก็ช่วยกันขอร้องไปอีก แต่จอมพรานสั่นศีรษะ ยืนยันให้กับทุกคน

“ไม่เป็นไรหรอกครับ หายแสบแล้ว พวกเราไม่มีใครยิงถูกมันเลยหรือเจ็บไปบ้างไหม?”

เขาถามอย่างเป็นห่วงต่อเหตุการณ์โดยไม่คำนึงถึงตนเอง

เชษฐายิ้มแค้นๆ ถอนใจพร้อมกับส่ายหน้า

“ผมเชื่อว่ามันไม่ถูกลูกปิ่นเลยสักนัดเดียว เพราะภูมิประเทศอันววยให้มันมากเหลือเกิน เราเห็นมันได้เพียงแวบๆ ขณะที่มันกระโจนหลบไปตามหมู่ก้อนหิน ที่ขึ้นอยู่สลับซับซ้อนเท่านั้น และที่ระดมยิงกันออกไป ก็เป็นการยิงสุ่มกันไปตามเรื่อง อุดแปลกใจไม่ได้อยู่จนเดี๋ยวนี้ว่า ทำไมมันถึงได้โอกาสแคว้นคลาดลูกปิ่นของเราไปได้ทุกครั้ง ทั้งๆ ที่มันก็พัวพันเข้ามาใกล้ชิดพวกเราตลอดเวลา อีกอย่างหนึ่ง เราได้ก้อนหินไล่มันไม่ทัน ประเดี๋ยวๆ ก็บังมุลเสียแล้ว ไม่มีใครได้เป้าเหมาะเลย น้อยเป็นคนแรกที่มีโอกาสลั่นกระสุนขึ้น แต่ก็ยังช้ากว่ามันอยู่ดี น้อยยังออกไปขณะที่มัน

แผ่นขึ้นไปบนยอดหินแล้ว มีหน้าเข้าเจ้ากรรม กระสุนของน้อยยังทำให้เศษหินกระเด็นเข้าตาคุณเสียอีก”

“ผมทะเล่ทะเล่าเล่นสวนออกไปพอดีครับ เศษหินก็เลยกระจายใส่หน้าเต็มเปา โลกมืดไปหมดตอนนั้น พวกเราไม่อิงพลาตูกกันเองก็นับว่าบุญที่สุดแล้ว เพราะมันหลุมลงไปหมด ก็ น่าจะจริงอย่างที่คนเขาว่า ก็ยังไม่ถึงโอกาสที่เราจะพิชิตมันลงได้ จึงบันดาลให้เกิดเหตุขลุกลั่น เช่นนี้มาตลอด”

“ไอ้เหตุการณ์ขลุกลั่นแต่ละครั้ง ก็ล้วนเป็นการล่อตัวคุณไว้ไม่ให้ทำอะไรได้นัด ทุกทีไป เหมือนจะมีอาภรณ์อะไรจันแหละ ดูเอาเถอะ ก็ครั้งมาแล้วบ้าง”

ไชยยันต์เสริมมาอย่างหัวฟัดหัวเหวี่ยง สบดคำอยู่ไม่ขาดปาก ทุกคนก็ร่นกิดงนจนยาก กันไปหมดในอุบัติการณ์ที่ปรากฏจริงอย่างว่า ในวินาทีสำคัญที่สุดต่อการโรมรันขับเคี่ยวกับไอ้กาพ พยัคฆ์ จอมพรานต้องมีเหตุอันเป็นไปให้เขาปฏิบัติสิ่งใดลงไปไม่ถนัดทุกครั้ง แม้จะเกิดขึ้นในรูป บังเอิญหรืออุปัทวเหตุก็ตาม

และที่สำคัญที่สุดในขณะนี้ก็คือ ไอ้ผีตายซากซึ่งเห็นแล้วว่าตกอยู่ในกำมือชนิดไม่มีทาง กระดิก แต่แล้วมันก็ปาฏิหาริย์หนีหายไปได้ซึ้งๆ หน้า โดยมีเสือโคร่งดำตัวนั้นเป็นพาหนะในการนำ หนี ก่อนหน้าที่ซากของมันจะถูกทำลายเพียงนิดเดียว

ซึ่งบัดนี้ก็เห็นกันอย่างชัดๆ แล้วว่า มันมีส่วนสัมพันธ์เกี่ยวกับไอ้โคร่งดำตัวนั้นแน่นอน เพียงแต่จะค้นออกมาให้ได้ว่ามันเกี่ยวข้องกับทางใดเท่านั้น

สำหรับคาริน วราฤทธิ์ หล่อนมีอะไรแปลกๆ อย่างที่ทุกคนคาดคิดไม่ถึงประจำตัว บางขณะหล่อนเป็นคนเชื่องช้าที่สุด เพราะมัดกตะลึง แต่บางขณะก็ฉับไวรวดเร็วที่สุดเหมือนกัน และรวดเร็วเหนือกว่าทุกคนด้วยซ้ำไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับการระเบิดกระสุนนัดปฐมฤกษ์

บัดนี้หญิงสาวนั่งตัวสั่นเทา ไม่สามารถเอ่ยพูดคำใดออกมาได้ เมื่อคิดถึงสิ่งที่เกิดขึ้น เกี่ยวกับไอ้ผีตายซากตัวนั้น ใครจะเชื่อว่า มันจะหลุดรอดเงื้อมมือไปได้ในแบบอัศจรรย์ที่สุด ทั้งๆ ที่ เห็นชัดว่าไม่มีทางแล้ว

“มันรู้...ว่าเรากำลังจะทำลายซากอันเป็น โคร่งมนุษย์ของมัน ร่างของเสือก็มาขัดขวาง คาบหนีไป”

บุญคำพูดขึ้นด้วยเสียงแหบลิกลี หน้าของแกเกรียมดำราบกับก้อนหินที่ถูกแดดเผาอยู่ใน ขณะนี้ และคำพูดประโยคนั้น ทำให้ทั้งหมดเย็นไปทุกมุมจนแม้ว่าอากาศจะร้อนอบอ้าวเพียงไรก็ตาม

ระหว่างที่ต่างนั่ง ไชยยันต์สะกิดเข้าเซษฐา กระซิบว่า

“ฉันคิดว่า ตลอดเวลามา เกี่ยวกับเสือและไอ้ผีตายซากตัวนั้น มีบุญคำเข้าใจได้ถูกต้อง อยู่คนเดียว และในครั้งนี่ก็เป็นการพิสูจน์ในคำพูดของแกอย่างเด่นชัดแล้ว”

“ยังมีอีกสิ่งหนึ่ง ที่เราต้องการให้เห็นชัดกับตาที่สุด”

หัวหน้าคณะกล่าวด้วยความรู้สึกอันมั่นคง เต็มไปด้วยสติและกำลังใจอันเป็นคุณ –
ลักษณะที่ดีของเขา

“อะไร?”

“เราต้องการเห็นเลือดตัวนั้น แปรสภาพจากร่างของสัตว์มีชีวิต กลายเป็นหินอย่างคา
หนังคาเขา เท่าๆ กับที่อยากจะเห็นศพตายซากพันปีค่อยๆ เคลื่อนไหวขึ้นมาได้ จากอาการแข็งทื่อ
เป็นท่อนไม้ของมัน พฤติการณ์ที่ปรากฏมาแล้ว แม้มีอะไรโน้มน้าวใจให้น่าเชื่อถือเช่นนั้นถึง 90
เปอร์เซ็นต์ก็ตาม แต่มันก็ยังเป็นเหตุการณ์ที่ซ่อนเงื่อนลับ บังเหลื้อมบังมุกกันอยู่ ทำไม? สมมติว่า
ถ้ามันถอดวิญญาณกลับไปกลับมาได้ ในระหว่างซากเสือกกับซากคน ตอนที่เราปล่อยให้มันนอน
ตากแดดอยู่ และกำลังไปหาพื้นมาเตรียมเผา มันจึงไม่ทิ้งร่างเสือกซึ่งขณะนั้นนำไปหลบซ่อนอยู่ที่ไหน
โดยที่เราไม่เห็น แล้วมาเข้าสิงร่างคนลุกขึ้นวิ่งหนีเราไปเสีย”

“มันก็โง่เท่านั้นสิ ถ้าทำอย่างนั้น...”

ไชยยันต์ร้องลั่นออกมา ในการถกเถียงตีปัญหากับสหายของเขา

“พวกเราล้อมซากมันไว้หมดทุกด้าน ขึ้นกระดิกกระเดี้ยมีชีวิตขึ้นมา ถ้าไม่ถูกรุมซัด
แหลกไป ก็มีหวังพรุนไปด้วยลูกปืน ร่างกายของมนุษย์ย่อมจะมีพลังกำลังน้อยกว่าร่างเสือกชนิด
เทียบกันไม่ได้ มันจึงใช้ร่างเสือกของมันกระโจนลงมาแย่งซากไปต่อหน้าต่อตา เพราะเห็นว่าซากคน
จวนเจียนเต็มที แล้วก็พาเผ่นหนีหายไป ดึกว่าที่มันจะคืนวิญญาณกลับเข้าซากคนแล้วลุกขึ้นวิ่งหนี
เรา ซึ่งเสียเปรียบกว่าทุกประตู และไม่มีทางที่จะหนีพ้นได้ แต่ฉันกล้าสาบานได้ว่า ถ้าเราดลี่ยหลัง
ไม่ได้นั่งจับตาเฝ้ากันอยู่ มันจะคอดลุกขึ้นมาเดินหนีเราทันทีอย่างที่มันเคยวิ่งหนีเรามาแล้ว เมื่อตอน
พบที่แอ่งน้ำครั้งแรกนั้น – ว่ายังงั้นน้อย มันควรจะเป็นอย่างที่เราเห็นว่านี่หรือเปล่า?”

ประโยคหลัง อดีตนายทหารปืนใหญ่หันไปขอความเห็นหมอดาริน ราชสกุลสาวสัน
หน้าโดยเร็ว ยกมือทั้งสองขึ้นจี๋ขมับตนเอง หลับตาลง

“ฉันพูดไม่ออก บอกไม่ถูกหรอก รู้อย่างเดียวว่า ถ้าเรายังเผชิญกับเหตุการณ์บ้าบอ
แตกชนิดนี้อีกต่อไป ฉันคงเสียดิไปก่อนทุกคน ความจริงฉันไม่เคยพรั่นพรึงกับเหตุการณ์ที่อุตร
พิศธรรมชาตวิทยาเช่นนี้เลย และถ้าได้ยินได้ฟังจากใครก็เห็นว่ามันเป็นเรื่องชวนหัว แต่เดี๋ยวนี้
ยอมรับว่ากำลังจะบ้าตาย ขวัญไม่อยู่กับเนื้อกับตัวแล้ว”

มีมาเรียคนเดียวเท่านั้น ที่นั่งหัวเราะจนใครๆ สงสัยหันไปมอง ไชยยันต์ถามว่า

“มีอะไรขันหรือ?”

“ก็จะไม่ขันได้อย่างไร อะไรต่ออะไรมันมหัศจรรย์แปลกประหลาดเสียจนน่าขันไป
หมด พวกเราพากันตกอยู่ในโลกพิศวงที่หาคำตอบไม่ได้ แล้วก็เอาหลักวิชาที่เราคิดว่าเจริญสูงสุด
แล้วของเรา เข้ามาเป็นบรรทัดฐานเพื่อวิเคราะห์หาข้อดี น่าเสียดายเหลือเกิน ที่ไพรวัลย์กับพี่ใหญ่
ใจเย็นประมาทไปหน่อย ถ้าไม่งั้น...ก่อนที่จะเสียเวลาหาพื้นมาเผาซากของมัน ให้คุณทดลองเอา

กระสุนขนาด 900 เกรน แรงปะทะ 6 พันกว่าฟุตปาวด์ ผ่ากะโหลกของมันดู เราอาจได้เห็นปรากฏการณ์แปลกๆ อะไรขึ้นก็ได้”

“ถึงว่าชิ เราเสียโอกาสนั้นไปเสียแล้ว”

ไชยยันต์ร้อง เหวี่ยงกำปั้นลงกับเข่าตนเอง

“ผมคาดไม่ถึงเลยจริงๆ ว่ามันจะหนีเราไปได้โดยวิธีนั้น...”

รพินทร์สารภาพ

“ไม่งั้นมันควรวางก่อนก็ดี หรือมิฉะนั้น แทนที่จะให้พวกมันไปฆ่าหาพินอยู่ให้เสียเวลา ขอมเสียไดนาไมต์สักลูกยัดตุมเข้าไป ซากของมันก็คงจะแหลกเป็นผงไปแล้ว ผมเองก็นึกบนบาน ทำทนายมันอยู่ในใจเหมือนกันว่า ถ้ามันมีฤทธิ์เดชจริง ก็ขอให้มันลุกขึ้นมาให้เห็นหน่อยเถิด ไม่คิดว่าไอ้เสียดมันนั้นจะกลายมาเป็นพาหนะ นำซากของมันหนีเราไป แต่ไม่เป็นไรหรอกครับ มันยิ่งสำแดงอะไรต่ออะไรให้เราเห็นเพิ่มขึ้นไปเท่าไร ก็เท่ากับเป็นการเตือนให้เรารอบคอบระมัดระวังเพิ่มขึ้นเพียงนั้น และเท่ากับให้เรารู้ชั้นเชิงของมันขึ้นเป็นลำดับสำหรับการเตรียมรับมือคราวหน้า”

“แน่ใจหรือว่า ‘คราวหน้า’ มันจะมีสำหรับเราอีก โดยที่ฉัน คุณ หรือพวกเราคนใดมือการครบสามสิบสองอยู่รวมเห็นหน้ากันครบเช่นนี้”

เสียงแผ่วเบาของคารินตามมา

“นั่นเป็นเรื่องที่ขึ้นอยู่กับสมอง ฝีมือ สติสัมปชัญญะและใจสู้ของพวกเราทุกคน ไม่ใช่การวิงวอนภาวนาขอให้สิ่งใดมาช่วยได้”

พี่ชาย อันเป็นผู้นำของคณะเดินทางทั้งหมด ตอบแทนให้แก่พรานนำทาง แล้วหัวเราะออกมาหัวเราะอย่างไม่หวั่นไหวต่อเหตุการณ์

ไชยยันต์ก็ประกาศก้อง

“เอาละ ฟาดกับมันต่อไป คราวนี้เป็นโชคของมัน หนีหลุดรอดไปได้ก็แล้วไป อย่าให้เจออีกก็แล้วกัน พ่อบ้าเลือดแล้ว! น้อยอย่าเสียขวัญ ยิ่งไว้อย่างเมื่อตะกี้นี้นะดีแล้ว แต่คราวหลังอย่ายิ่งให้ก้อนหินกระเด็นใส่ตาพรานใหญ่ของเราอีก ถ้าเขาไม่ดาบอดไปเสียชั่วขณะอาจรู้ตัวชั่วกันไปแล้ว”

คารินยิ้มเจื่อนๆ ซ้ำเลื่องมองดูจอมพรานผู้นั่งตาแดงบวมอยู่

“รับรองว่า ไม่ยิ่งให้อะไรกระเด็นมาเข้าหน้าอีกหรอก แต่อาจยิงพลาดเข้าหูซ้าย ทะลุออกขวาไปเลยก็ได้ ระวังนี้ไม่รู้เป็นยังงัย ยิ่งปืนใช้ไม่ได้เลย มือไม่มันสั่นไปหมด”

นานแล้วที่รพินทร์ ไพรวลัย ไม่ได้ยินคำแฉะชนิดนี้ เมื่อมาได้ยินอีกครั้ง มันก็เสมือนจะเป็นโอสตรูใจได้ดีเยี่ยมเหมือนกัน จะผิดกันไปบ้างก็แต่เพียง ประโยคถ้อยคำมันแฉะก็จริง แต่หางเสียงกระแสดความ เจื่อไปด้วยการสัพพยอดผูกมิตร

ทุกคนรวมทั้งหมอดาริน มีความเห็นว่าควรจะให้เขานอนพักต่อไป เกี่ยวกับอาการอักเสบที่ตา แต่พรานใหญ่ไม่ยอมให้การบาดเจ็บเล็กๆ น้อยๆ ของเขามาทำให้การเดินทางต้องล่าไป

“เราขอให้งถึงเวลาค่ำวันนี้ไม่ได้ ชัยภูมิไม่เหมาะ....”

นั่นคือเหตุผลในการเร่งออกเดินทางของเขา

“ถ้าจำเป็นต้องนอนกันระหว่างป่าหิน ที่แวดล้อมรอบด้านไปหมดเช่นนี้ละก็ เราจะลำบาก...เพราะที่กำบังมาก มันยังเข้ามาถึงตัวเมื่อไหร่จะไม่มีโอกาสรับมือมันได้ทันเลย ต้องหาที่โล่งเอาไว้”

ดังนั้น ขบวนทั้งหมดจึงกรากกราฝ่าเปลวแดดยามบ่ายต่อไปอย่างทรหด ภายหลังที่มีโอกาสได้พักเงาร่มชั่วคราวระยะเวลาหนึ่ง

ไม่นานต่อมานัก ร่องรอยของไอ้ฝีกองกอยก็นำตัดไหล่เขาเลาะทางด้านใต้แลเห็นทุ่งแฝก และหญ้าคา สลับไปกับเต็งกรอบเกรียมตายซากด้วยความแล้ง และเปลวอันร้อนแรงของตะวันซึ่งปราศจากฝนมานับแรมเดือน ยิ่งต่ำลงไปเท่าใดก็เหมือนจะถูกล้อมรอบอยู่ด้วยป่าแดงแห้งโกร่น ไหนจะไอร้อนจ้าวที่แผดเผาผลมาจากเบื้องบน ไหนจะไอระอุที่ระเหยอบขึ้นมาจากพื้น รวากับดินผ่านไปใ้ในเตาอบมหาภัย

“ทะเลทรายซาฮารา มันจะร้อนอย่างนี้หรือเปล่าโว้ย!”

ไชยยันต์แหกปากออกมาอย่างเหลืออด เป่าลมออกจากปากตลอดเวลา

“ทะเลทรายยังมีโอเอซิส แดนรกแฝกที่แวดล้อมเราอยู่นี้ พนันได้ว่าเราจะหาหนองน้ำไม่พบเลย”

เชษฐาตอบ

“ไพรวัลย์ หาทางเลี้ยวเถอะ พวกเราจะไปกันไม่ไหว”

มาเรียหันมาตะโกนบอกพรานใหญ่ผู้เดินอยู่เบื้องหลัง เมื่อเห็นคารินยกมือขึ้นปิดหน้าผาก มีอาการเหมือนจะชว่นเซล้มลง อ้าปากหายใจเอาหลังพืดันเต็งตายซากไว้

จอมพรานเร่งฝีเท้าตามขึ้นมาโดยเร็ว แล้วผ่านคณะนายจ้างเลยไปจนถึงบุญคำกับกะหยิ่น ผู้คงทำหน้าที่แบกของเดินดูปิดดูเป็นนำหน้า พวกอะไรกันอยู่ครู่พร้อมกับหมุนตัวสังเกดทิศไปรอบๆ ขณะนั้นเชษฐากับพวกก็เดินเข้ามาถึง

“บุญคำนำตามรอยชีบอกของไอ้กองกอยมาเรื่อย มันตัดไปกลางทุ่งแฝกนี่แหละครับ”
เขาชีมือนบอก

หัวหน้าคณะแยกเขี้ยว หรีดตาลง ค้างปีกหมวกให้หลบลงบมาบังแสงแดดแรงกล้าปิดขอบตา แล้วยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู ขณะนั้นมันเป็นเวลาบ่ายสองโมงเศษอันเป็นเวลาแดดดุร้ายที่สุด

“ถ้าจำเป็นจะต้องตามมันไปกลางทะเลแฝกนี่จริงๆ ละก็ เราเห็นจะไม่มีทางฝ่าไปได้ตอนนี้แน่นอน นอกจากหาที่พักรอให้ค่ำเสียก่อนแล้วเดินกันเวลากลางคืน หรือคุณไม่แน่ใจว่าพอจะหาที่หลบได้กลางทุ่งนี้”

ภายหลังจากคำนวณอย่างรวดเร็ว รพินทร์ก็ตัดสินใจ

“เปลี่ยนทิศออกเดินทางด้านนี้ดีกว่าครับ และไปตามชายเขาเตี้ยๆ ที่เห็นอยู่โน่น อย่างน้อยที่สุดมันก็ยังค่อยยังชั่วกว่าที่จะบุกไปกลางทุ่ง”

“เอางั้นดีกว่า ผมว่าไอ้กองกอยมันจะล่อเราให้ไปถูกอย่างสุกเสียกลางนรกแผล่นั้น ถ้าขึ้นกะเล่อกะล่าตามมันเข้าไป”

แทบทุกคนต้องคืบหน้าดับความร้อนและกระหาย คารินถึงกับขอมเทน้ำจากกระติกออกมาชโลมหน้าและลำคอ มาเรีย ฮอฟมัน ผู้มีจุดอ่อนอยู่ในเรื่องอากาศร้อน ก็เริ่มจะทนไม่ไหว ขึ้นมาอีก ไบหน้าของหล่อนแดงก่ำ กระสับกระส่าย ไบอันสากคายของแผล ทำให้คณะนายจ้างผู้วิวยังไม่สู้จะเคยชินนัก คืบยับไปหมด แม้พรานพื้นเมืองเองที่ว่าทรหดเยี่ยมยอด ก็ยังหน้าเหยร้องอุทธรณ์กันพึม

สถานการณ์มันชักจะไม่เข้าทำขึ้นทุกขณะ

รพินทร์เองก็เพิ่งจะมารู้สึกว่า หลวมตัวปล่อยให้นुकำนำคู้เข้ามา จนแทบจะหมุนตัวแก้ไขอย่างใดไม่ได้เสียแล้ว

“เอ็งนำดี ตาเต่า...”

เสียงกะหยิ่นผู้หอบตามหลังบ่นอุบอิบ

“ข้ากำลังรอคู้ยู่ๆ ข้ากับเอ็งใครจะสุกไปก่อนกัน ถ้าพรานใหญ่ไม่เปลี่ยนทิศ”

“มึงหุบปาก ไอ้กะหยิ่น”

นุกำร้องควดมาเบาๆ ร่างอันผอมเกร็งของแกแลกนำไอ้กะเหรียงร่างยักษ์เป๋ไปเบื้องหน้า

“พรานใหญ่ให้กูแคะรอยไอ้กองกอยมา เมื่อคำสั่งยังไม่เปลี่ยน กูก็ไม่เปลี่ยนเส้นทางเหมือนกัน ตบไตใครจะสุกไปข้างก็ที่ไม่รับรู้ เพราะกูเองก็แะเหมือนมึงเหมือนกัน เสือกบ่นมากะเดี๋ยวถูกตี”

“ตาแก่อย่าคู้ แรงจะเดินก็แทบไม่มีอยู่แล้ว ยกดินถีบข้าเมื่อไรก็ชักตายเมื่อนั้น”

อดีตนายบ้านหล่มช้างพูดมาเบาๆ ตาพรานเต่าแห่งเขาอิ้มคริมสบถลั่นออกมาอย่างเดือดดาล วางหาบลงจากบ่าหันกลับมาขยักดินส่องร่าจะเหยียบบอกกะหยิ่นให้ได้ พออดีตพรานใหญ่เดินผ่านเข้ามาถึงตัวใช้สายตาดูริ้มๆ มองผ่านหน้าแวบ แก่ก็เลยหยุดชะงัก ยกหาบขึ้นใส่บาแนกต่อไปแต่ไม่วายอาฆาตไว้

“ให้หยุดพักมีเวลาเหมาะสมเสียหน่อยเถอะมึง ไอ้กะหยิ่น”

เสียงกะหยิ่นหัวเราะอิๆ ยั่วโทสะ แล้วก็เดินหอบหลังสวบๆ ตามไปด้วยพละกำลังและความทรหดปานแรด

ภูมิประเทศที่เวดล้อมอยู่ในระหว่างนี้ ไม่จัดอยู่ในขั้นคับขันอันตรายเกินไปนัก เพราะปราศจากขอกมูกำบังสำหรับศัตรูร้ายที่จะจู่เข้าโจมตีโดยง่ายเหมือนเช่นที่ผ่านมาแล้ว การ

ระมัดระวังเตรียมรับมือกับไอ้กาพยัคฆ์จึงไม่จำเป็นนัก กลายเป็นเตรียมระวังสู้กับอันตรายจากธรรมชาติ

รพินทร์ ไพรวลัย กลับมาเป็นผู้เฝ้าอยู่เบื้องหน้าอีกครั้ง ในขณะที่เชษฐาทำหน้าที่ปิดท้ายขบวน คณะทั้งหมดเดินจับกลุ่มกันมาในระยะใกล้จัดเป็นหมู่ คนดันกับคนปลายแถวห่างไม่เกินสิบเมตร สามารถพูดกันเบาๆ ก็ได้ยิน

จอมพรานนำเลี้ยวหลบจากทุ่งแฝกอันกว้างใหญ่แลเลี้ยวไปสู่คสายตา เทพจะหาขอบเขตสิ้นสุดมิได้นั้น ไปทางซ้ายเขาได้ซึ่งเป็นทิวอันสลบซับซ้อน ติดต่อกันไปยาวเหยียดเสมือนกำแพงกันขอบจักรวาล ไม่มีสัญลักษณ์ของความเขียวสดของกิ่งไม้ใบหญ้าใดๆ จะให้สังเกตเห็นได้เลย นอกจากสีน้ำตาลคล้ำของหมู่โศดหินชะง่อนผา และสีเหลืองฟางของเถาวัลย์ตลอดจนพงไม้เตี้ยๆ ซึ่งในบางฤดูกาลอาจออกเขียวช่มชื่นขึ้นมาได้บ้าง จากฝนซึ่งคงมีอยู่เพียงระยะสั้นๆ เท่านั้น สังเกตได้จากการที่ไม่มีพืชพันธุ์ชนิดใด ซึ่งจำเป็นต้องอาศัยความชุ่มชื้นของพื้นดินขึ้นอยู่เลย นอกจากไม้เลื้อยประเภทล้มลุก

อีกชั่วโมงเต็มๆ ก็ยังไม่อาจหาทางตัดลงจากไหล่เขาสูงนั้นได้ นอกจากจะลงมาพบกับทุ่งแฝกกว้างใหญ่ไพศาลที่ล้อมไว้โดยรอบตามเดิม และแล้วพอไต่เนินอันทอดลาดต่ำลงมายังบริเวณที่ราบตอนหนึ่ง บนยอดของเขาสูงที่ระดับต่ำกว่าลงไป ทุกคนก็พบกับความประหลาดใจเล็กน้อย เมื่อแลเห็นปากถ้ำอันกว้างใหญ่ถ้ำหนึ่ง เจาะทะลุเป็นช่องเข้าไปได้ลึกเขาขอบบน ซึ่งปากถ้ำก็คือบริเวณพื้นที่ราบโล่งราวกับมีใครมาแต่งไว้ มีบริเวณประมาณไร่เศษอันทุกคนลงมามีขึ้นอยู่ในขณะนี้

พรานใหญ่พำนักเดินหลบเงาแดดและเงยเข้าไปถึงปากถ้ำนั้น พลางตรวจตราตามพื้นอย่างถี่ถ้วน ต่างหยุดพักรื้อกันเพียงแค่นี้แล้วตรวจตราไปรอบๆ ด้วยความฉงน

ระดับจากเพดานหินด้านบนลงมายังพื้นปากถ้ำเบื้องล่างในตอนที่สูงที่สุด ประมาณ 20 เมตร และค่อยๆ สอดต่ำบิบบแคบลงมาเมื่อลึกเข้าไป ลักษณะของมันดูเหมือนอุโมงค์รถไฟมากกว่าถ้ำ เพราะความใหญ่โตกว้างขวาง แสงสว่างอันเจิดจ้าจากเบื้องนอกส่องให้เห็นเข้าไปลึก ซึ่งเป็นเส้นตรงดิ่งยาวไม่ต่ำกว่า 20 เมตร แล้วต่อจากนั้นก็ค่อยๆ มีคสนิทจนไม่สามารถเห็นเข้าไปได้อีก เพราะแสงลอดเข้าไปไม่ถึง ปากถ้ำตอนต้นๆ และที่บริเวณพื้นโล่งเบื้องหน้า มีก้อนหินลูกย่อมๆ เรียงรายอยู่เกะกะ

เชษฐากับไชยยันต์ ก็ยืนพิจารณาคู่มืออย่างพิถีพิถะ ในระหว่างที่จอมพรานเดินตรวจลึกเข้าไปอีก ดารินกับมาเรีนนั่งพักขาอยู่ที่ก้อนหินเรียบปากทางอย่างอ่อนล้า พวกถูกหาบก็ปลงหาบลงจากไหล่ชั่วคราว เมื่อต่างหลบเข้ามายังใต้เพิงแห่งนี้ ก็รู้สึกว่อากาศอันอบอ้าวทรมาน เบื้องนอกที่ร่ากันมาโดยตลอดนั้น ผ่อนบรรเทาลงบ้างเล็กน้อย

เมื่อเห็นท่าว่าพรานใหญ่จะตรวจลึกเข้าไปมาก นายจ้างทั้งสองก็เคลื่อนออกจากที่สาวเท้าตามเข้าไปพร้อมกับร้องเรียกไว้ รพินทร์ชะงักหยุดรออยู่ จนกระทั่งเชษฐา ไชยยันต์ ตามเข้ามาทัน

“ได้รอรอยอะไรกระมัง?”

ไชยยันต์ถาม แม้จะเป็นคำพูดเสียงเบาๆ มันก็กังวานสะท้อนก้องท่ามกลางความเงียบงัน

รพินทร์แหงนหน้ามองดูตามเพดาน และผนังทั้งสองด้าน

“เปล่าหรือครับ เห็นลักษณะมันแปลก ก็เลยทดลองเดินเข้ามาดู รู้สึกบ้างไหมครับ ยิ่งลึกจากข้างนอกเข้ามาเท่าไร ก็ดูเหมือนอากาศจะเริ่มเย็นลงเท่านั้น”

ทั้งสองหันหน้าเข้าเผชิญกับด้านกันถ้ำอันมืดสลัว แล้วสูดลมหายใจลึก เหมือนจะค้นหากลิ่นไอแห่งความลึกลับดำมืดที่แฝงซ่อนอยู่ภายใน แล้วก็รู้สึกได้ตามที่รพินทร์บอก มีลมเย็นโชยริ้วเจือจางออกมาเป็นระยะคล้ายๆ ไอของเครื่องแอร์คอนดิชั่น ระคนกับกลิ่นอับของตะไคร่น้ำ

ขณะนั้นเอง ดารินกับมาเรียก็ตามเข้ามาหยุดยืนอยู่เบื้องหลังเงียบๆ

“ฮือม! พิลึกอยู่...”

เชษฐาคราว ล้วงชิปไปออกมาจิดเปลวไฟติดไส้ขึ้น แล้วยกชุดสำรวจดูทิศทางลมเพื่อความแน่ใจ ทุกคนสังเกตเห็นได้ว่า มีกระแสลมเย็นอ่อนๆ โขยออกมาจากด้านกันถ้ำ เพราะพัดเปลวไฟออกไปทางด้านตรงข้าม แต่มันเจือจางที่สุด

“ลักษณะมันไม่น่าจะเป็นถ้ำเลย แต่ควรเป็นอุโมงค์เสียมากกว่า หนทางก็คงกว้างขวาง และซอทะเลลึเข้าไปไกลลิบโดยที่เราจะกะเนไม่ถูกว่ามันจะไปถึงไหนบ้าง มีระยะถ้ายเทอากาศที่โปร่งด้วยลมที่พัดออกมา เป็นอากาศสดที่ผ่านความชุ่มชื้นผิดไปกว่าทุกถ้ำที่เราเคยพบ น่าแปลกที่ทำไมมันถึงมาอยู่ในท่ามกลางความแห้งแล้งรอบด้าน และมันเกิดขึ้นได้อย่างไร”

รพินทร์เฝ้าริมฝีปากเบาๆ พยายามเงี่ยหูฟังท่ามกลางความเงียบงัน ขนาดเข็มตักได้ยินนั้น แต่เขาก็จับเสียงอะไรไม่ได้เลย มันเงียบอย่างน่าพิศวง

“ผมคิดว่า ลึกเข้าไปควรมีแหล่งน้ำ แต่จะลึกสักขนาดไหนก็ยังคงเดาไม่ถูกเหมือนกัน มีสัญลักษณ์แห่งความชุ่มชื้นให้เราพบได้ที่นี่ ท่ามกลางความแห้งแล้ง แต่มันก็ลึกลับน่าคิด”

“ถ้าคุณจะคิดเดินเข้าไปหาน้ำในนี้ละก็ ขอท้วงไว้ก่อน...”

ไชยยันต์โพล่งออกมาพร้อมกับหัวเราะแปร่งๆ ห่อไหล่ลง จ้องสายตาฝ่าเข้าไปยังกันถ้ำที่เห็นลึกลับหายไปในความมืดมิด

“เราไม่รู้ว่ามันลึกเข้าไปถึงไหน และมีอะไรอยู่ในนี้บ้าง ภัยใดๆ ก็ตามที่มีมันจะมาถึงตัวพวกเรา ก็ขอให้มันโผล่ออกมาให้เห็นกันชัดๆ กับสายตา ดีกว่าที่จะเดินมเข้าไปในป่ากมฤตยู ซึ่งเรามองอะไรไม่เห็นเลยและที่สำคัญที่สุด ไอ้ฝีกองกอยหรือเงชายก็ไม่ได้นำทางเข้ามาในถ้ำนี้ไม่ใช่หรอ?”

“ไม่มีครับ มันไม่ได้ทำเครื่องหมายให้เราผ่านเข้าไปในนี้ ผมเองก็ยังไม่คิดว่าจะเสี่ยงเดินเข้าไปโดยไม่มีเหตุผล เพียงแต่ลองเลียบเลียงเข้ามาหาตู้ทางคูเท่านั้น”

“ฉันกล้าสาบานว่า ถ้าหลังเต๊ะพื้นที่นี้เมื่อไร ฉันจะกลับไปในทันที อากาศมันดีกว่าไอ้ทะเลทรายมหานรกข้างนอกนั่นสักร้อยเท่า”

เสียงมาเรียพึมพำ สู่อากาศอันเย็นรื้นที่โซยแผ่วรายรินออกมานั้นเข้าเต็มปอดด้วยความชุ่มชื้นขึ้น ลักษณะเช่นเดียวกับคนหนีร้อนมาพึ่งเย็น และหล่อนจะยินดีเต็มใจอย่างที่พูด ถ้าหากการเดินทางมหาวิบากของวันนี้มาสุดสิ้นหยุดยั้งกันที่ถ้ำนี้ ซึ่งมันก็เป็นความคิดเช่นเดียวกับทุกคน ยกเว้นแต่จะมีความจำเป็นเข้ามาขวางกั้นอยู่เท่านั้น

“ถ้ากลับไปในที่นี้ ใครจะบอกได้ว่าคุณจะมีโอกาสตื่นขึ้นอีกหรือเปล่า”

โซยยันต์ว่า แล้วสะกิดแขนพรานใหญ่

“ถอยเถอะรพินทร์ ผมไม่ไว้ใจมันเลยพับผ่า เรามีทิศทางที่จะต้องไปอยู่แล้ว อย่ามัววเสียวเวลาสนใจกับไอ้อุโมงค์ทำทางไม่ชอบมาพากลนี่อยู่เลย ถ้าวรของงาชายนำเราเข้ามาในนี้ ก็เป็นเรื่องจำเป็นที่เลี่ยงไม่ได้ แต่นี้คุณก็บอกอยู่เองแล้วว่ามันไม่ได้ผ่านเข้ามา บอกตามตรง ถ้าได้น้ำตกตรงหุบมหาหอนที่เราตามโขลงไอ้แหวงเข้าไป ผมยังไม่เสียวเท่ากับอุโมงค์มหัศจรรย์ที่เรามายืนกันอยู่นี้”

ไม่เพียงแต่โซยยันต์เท่านั้นที่จะรู้สึกเช่นนี้

ทุกคน แม้กระทั่งรพินทร์เองก็ย่อมจะสำนึกได้เช่นกัน ด้วยลางสังหรณ์จากสภาพอันลึกลับแฝงเลศนัยประหลาดเท่าที่เห็น

“ทำไม? คุณโซยยันต์กลัวว่าจะเป็นถ้ำไคโนเสาร์ หรือมังกรตาไฟหรือครับ?”

พรานใหญ่หันมาถามยี้มๆ อย่างพยายามให้เกิดอารมณ์ขัน อดีตนายทหารปืนใหญ่หัวเราะกร้อๆ

“เปล่า! ผมกลัวว่ารถด่วนสาย กรุงเทพฯ – เชียงใหม่ มันจะวิ่งสวนออกมา ลักษณะดูเหมือนถ้ำขุนตาลไม่มีผิด”

“ก็น่าคิดอยู่เหมือนกัน เพียงแต่ว่ารถด่วนขบวนนั้นของแกแทนที่จะวิ่งด้วยล้อ มันคงจะวิ่งด้วยตีนนับร้อยๆ คู่ของมันอย่างที่เราเจอจะกันมาแล้ว”

เชษฐาเสริมเบาๆ

ระหว่างที่พรานใหญ่ออกเลาะเลียบเดินสำรวจถ้ำถนัด ไปยังริมผนังถ้ำเหมือนจะติดอกติดใจอะไรบางอย่างนั้น หัวหน้าคณะก็แยกไปตรวจดูตามพื้นอีกด้านหนึ่ง

ถัดต่อมา ทุกคนก็เห็นจอมพรานทรุดตัวลงนั่งกับพื้นหลังก้อนหินเดี่ยวๆ ลูกหนึ่ง จุดไลท์เตอร์ขึ้นส่องคล้ายจะสะกดใจอะไรบางอย่าง มีเสียงเขาพึมพำเหมือนจะพูดกับตนเองเบาๆ แล้ว

เอามิดโบว์แฉะพื้นเสียงกรอกรก ไชยยันต์ร้องถามเข้าไปอย่างสงสัย รพินทร์ยังไม่ตอบทันทีนั้น อีกอีดีใจนั้นเขาก็กลับเข้ามายังบุคคลทั้งสามโดยเร็ว ในมือถืออะไรชนิดหนึ่งมาด้วย ส่งให้ไชยยันต์

“ลองช่วยกันดูซิครับ นี่อะไร?”

ไชยยันต์ขมวดคิ้ว หันหน้าเข้าหาแสงสว่างปากถ้ำ พลิกกลับไปมาในมือพิจารณาดูระหว่างนั้นเอง หญิงสาวทั้งสองก็เข้ามาดู ทันใดนั้น มาเรียก็แย่งไปจากมือไชยยันต์อย่างร้อนรน เอามือทั้งสองลูบยี้กับวัตถุนั้น ยกขึ้นส่องกับแสงสว่างแล้วอุทานลั่นออกมาด้วยความตื่นเต้น

“ขวานหิน! โอ้ก็อด! นี่มันคือขวานหิน!”

“ขวานหิน? หมายความว่าอย่างไร?”

ไชยยันต์ถามอย่างงงๆ ไม่รู้เรื่อง แหม่มสาวก็ละล้าละลักมาด้วยคำพูดอันเร็วปรือว่า

“ก็ขวานที่ทำด้วยหินนะซิ เครื่องมือสำหรับตัด ฝึบ และเป็นอาวุธเช่นเดียวกับมีด หรือขวานโลหะในยุคปัจจุบันนี้ แต่ที่มันทำด้วยหินก็เพราะมันเป็นเครื่องมือของมนุษย์ดึกดำบรรพ์ ยุค แพลไอลิธิค หรือสมัยต้นประวัติศาสตร์นั่นเอง”

“แพลไอลิธิค!”

คารินร้องเสียงสูง ลืมตาโต สีหน้าอาการของมาเรีย ฮอฟมันยังเต็มไปด้วยความตื่นเต้น อยู่เช่นนั้น แทบจะลืมภาระเฉพาะหน้าในขณะนี้โดยสิ้นเชิง หันขวับไปทางจอมพราน ถามโดยเร็ว ว่า

“ไพรวัลย์ นี่เป็นหลักฐานสำคัญที่สุดของมนุษยชาติ ซึ่งมีคุณค่าทางโบราณคดีอย่างยิ่ง คุณได้มันมาจากตรงไหน?”

พรานใหญ่ป้ายหัวแม่มือข้ามไหล่ไปเบื้องหลัง

“ริมผนังถ้ำหลังก้อนหินนั่นแหละ สงสัยว่าจะไรมันโผล่ขึ้นออกมาสะดุดเท้า ก็เลยส่องไฟแล้วขุดมันขึ้นมา มันจมอยู่ในกองขี้ค้างคาว เห็นลักษณะแปลกก็เลยเอามาให้ดู”

“สำรวจทรงโปรดเถอะ นี่เรามาพบแหล่ง หรือถิ่นที่อยู่ของมนุษย์ยุคต้นประวัติศาสตร์ เข้าแล้ว จากหลักฐานที่เห็นนี้ ฉันไม่คิดว่ามันจะมีอยู่อันเดียวหรอก ถ้าเรามีเวลาและช่วยกันขุดค้น เราจะได้หลักฐานอะไรเพิ่มเติมขึ้นอีกมากทีเดียว อย่างน้อยที่สุดก็พวกเครื่องมือเครื่องใช้ในยุคนั้น...และโครงกระดูก”

แหม่มสาวกระหืดกระหอบพูด เต็มไปด้วยความกระตือรือร้น คาซีเขียวทั้งคู่เป็นประกายยินดี ระหว่างที่รพินทร์กับคารินยังยืนนิ่งอยู่那儿 ไชยยันต์ก็ขอเอาไปพิจารณาดูอีกครั้งอย่างถี่ๆ

วัตถุนี้เป็นชิ้นหินแกร่งสีดำสนิท แผ่นสี่เหลี่ยมขนาดเท่าฝ่ามือ ลักษณะของมันเป็นสี่เหลี่ยมสอบที่ปลาย ด้านกว้างมีขนาดประมาณ 4 นิ้ว ฝนไว้บางจนพอจะอนุโลมเป็นด้านคมใช้สำหรับลับหรือเฉือนอะไรได้ ส่วนด้านแคบเป็นสันหนา กว้าง 2 นิ้ว หนา 1 นิ้ว รูปร่างของมันเป็นใบขวานเรียดๆ นี่เอง ทางด้านคมนั้น เมื่อลูบดูกับมือก็รู้สึกว่ามันจะไม่ถึงกับคมกริบเหมือนของมีคม

ที่ทำด้วยโลหะ แต่ถ้าใช้ความแรงฟันหรือเฉือนลงไปในวัตถุที่อ่อนกว่าประเภทเนื้อ ก็น่าเชื่อว่ามันมีพิษสงพอที่จะสร้างบาดแผลได้ทันที โดยอาศัยความแกร่งของเนื้อหิน และดุลของน้ำหนักที่ทำให้เหมาะสม

“คุณรู้ได้อย่างไรว่ามันเป็นขวานหินที่มนุษย์ยุคต้นประวัติศาสตร์ใช้ มีอะไรเป็นข้อสันนิษฐานหรือ?”

ไชยยันต์ถามต่ำๆ ขยี้มูกอย่างกังขา

“พ่อฉัน นอกจากจะเป็นพรานแล้ว แกยังเป็นนักค้นคว้าทางโบราณวัตถุ และที่ชำนาญมากที่สุดก็คือการดูหินและซากฟอสซิล แกพยายามจะสอนฉันมาแต่เล็กๆ ที่เดียว ซึ่งฉันเองก็ไม่เอา ถ่านแท่งไหนสักแท่งในเรื่องนี้ เพียงแต่จำเจออยู่กับงานค้นคว้าของแกมาตั้งแต่เล็กจนโตมันก็เลยเข้าหัว เคยเห็นมาก่อนแล้ว ทั้งที่พ่อฉันพบและในพิพิธภัณฑ์สมาคมค้นคว้าวัตถุโบราณหลายต่อหลายแห่งในโลกนี้ ฉันพอจะดูออกและกล้าทำพ่นได้ถ้าคลาดเคลื่อนไป ขวานหินที่ไพรวัลย์พบอันนี้ไม่ใช่อันแรกที่ฉันเคยเห็น”

นักผจญภัยชาวกรุงผู้มีอดีตเป็นนายทหารผิวปากหวิว มองไปทางเพื่อนสาวเหมือนจะขอความเห็น

“น้อยมีความเห็นยังไง เธอเป็นนักมานุษยวิทยาอยู่แล้ว อย่างน้อยที่สุดนอกจากการสืบชาติพงศ์ของมนุษย์แล้ว เธอก็น่าจะต้องศึกษาเรียนรู้เกี่ยวกับขนบประเพณี วัฒนธรรม วิวัฒนาการ และเครื่องมือเครื่องใช้ของมนุษย์ในยุคอื่นๆ มาบ้างไม่ใช่หรือ”

หมอดารินทำหน้ายุ่ง ซอยเปลือกตาถี่จิบไปยังหินในมือของไชยยันต์ซึ่งนั่นอย่างน่าสนใจ แต่ก็สายสิริชะงักๆ สารภาพ

“ฉันไม่กล้าที่จะมอมทะลุเข้าไปจนถึงยุคเพลีโอลิทิกหรอก เพราะมันจะเป็นการยกเมฆเกินไปสำหรับเท่าที่ฉันเรียนรู้มา หรือจะพูดให้ตรงก็คือ ยังศึกษาไปไม่ถึง แต่เมย์อาจรู้ก็ได้ เพราะเขาเป็นสเปเชียลลิสต์ในทางนี้...”

แล้วหล่นก้นหันไปทางเพื่อนสาวต่างผิว ซึ่งยังยืนกรานอยู่ด้วยความมั่นใจ

“บอกได้ไหมว่า เนื้อหินจากไบขวานที่เธอว่าอันนี้มีอายุประมาณสักเท่าไร?”

“ไม่ต่ำกว่าสี่หรือห้าหมื่นปี!”

มาเรียตอบโดยไม่มีอาการลังเลหรือขบคิดให้เสียเวลา น้ำเสียงของอดีตภรรยาмайของ ดร.ฮอฟมัน นึกแน่นจริงจังยิ่ง

“แล้วคุณว่ามันเป็นอะไร นายพราน?”

ดารินถามพรานใหญ่เบาๆ

รพินทร์ ไพรวัลย์ ยักไหล่

“ผมไม่มีความรู้สักอะไรเลยในเรื่องนี้ เพราะเท่าที่เคยรู้เคยเห็นก็คือ ครั้งหนึ่งสมัยที่ยังท่องเที่ยวหาสัตว์อยู่ตามริมฝั่งแควน้อยเข้าไป พบชิ้นหินลักษณะอย่างเดียวกันนี้ในถ้ำหลายแห่ง

เห็นมันแปลกตาดีก็เอากีบติดตัวมาไว้ดูเล่นที่บ้านพัก วันหนึ่งฝรั่งเคนมาร์กเพื่อนเก่าไปเยี่ยมผม จนถึงที่พัก...ต้องการให้นำออกล่าสัตว์ ไปเห็นจีนหिनชนิดนี้เข้าโดยบังเอิญก็ตื่นเต้นใหญ่ บอกผม คล้ายๆ ที่เมย์บอกนี่แหละ คือบอกว่ามันเป็นใบขวานของมนุษย์ยุคหิน แล้วก็ไม่สนใจที่จะเที่ยวล่าสัตว์ตามที่เจตนาไว้ ตรงข้าม กลับโทรเลขเรียกพวกพ้องมาจากเมืองนอกอีกหลายคน ศาสตราจารย์หรือด็อกเตอร์อะไรบ้างผมก็จำไม่ได้ คนทั้งคณะซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญในด้านโบราณคดี เหล่านั้น จึงให้ผมนำไปสำรวจและค้นหาแหล่งที่พบขวานหินเหล่านี้ ผมก็พาไปขุดจนมาได้ กระบุงใหญ่ๆ ฝรั่งเหล่านั้นก็ขนกลับไปเมืองนอก เรื่องมันก็เงียบไป จนกระทั่งปรากฏเป็นข่าวโลก ออกมาทางหน้าหนังสือพิมพ์ต่างประเทศ เกี่ยวกับการสำรวจพบแหล่งมนุษย์หิน พร้อมทั้งหลักฐาน ในป่าเมืองกาญจน์ประเทศไทย เจ้าพวกนั้นค้นผ่านกระบุงซื้อผมในฐานะพรานนำทางเสียด้วย ทางกรม ศิลปากรก็เลยเดินโกลาหลกันเป็นยกใหญ่ ทั้งๆ ที่ตลอดเวลามาไม่เคยสนใจ และที่ร้ายที่สุดก็คือ จะ เล่นงานเอาคดีมาใส่ผมเข้าให้ด้วย ในข้อหาว่านำฝรั่งไปค้นหาโบราณวัตถุอันเป็นสมบัติหรือทรัพย์สิน ของชาติ อะไรเทือกๆ นี่แหละ ทั้งที่ตลอดเวลามาก่อนที่ฝรั่งจะเอาไปทำเป็นข่าวดั้นดั้นกันขึ้นนั้น พวกนักเดินป่าพื้นเมืองไปค้นพบกันมาก่อนแล้วเสียนักต่อนัก และก็ขนกันเอามาขายทั่วทั้งเล่นจนเต็ม บ้านเมือง ไม่เห็นว่ามันจะมีราค่างวดอะไรเลย นอกจากเศษหินรูปร่างแปลกๆ กรมศิลป์เพิ่งจะมา แสดงความห่วงแหน และรู้ว่ามันมีค่าก็ตอนที่พวกนักโบราณคดีของโลกเขามาสำรวจกันนี่แหละ ก่อนหน้านั้นเขาก็คงจะเห็นว่ามันเป็นไอ้เศษหินภูเขาธรรมดาๆ เท่านั้น”

จากคำพูดเรื่อยๆ ของจอมพราน ไชยยันต์กับคารินก็มองเห็นชัดขึ้นมาทันทีว่าสิ่งที่มา เรียกว่า สอฝมัน บอกนั้นพอจะมีเค้าแห่งความจริงขึ้นมาแล้ว ต่างหันขวับไปจ้องหน้าเหม่มสาวเป็น ตาเดียว

“เมย์ เธอน่าจะสันนิษฐานได้ถูกแล้ว ถ้าจะพิจารณาจากสิ่งที่พรานใหญ่เล่ามาให้ฟังนี้ แต่ฉันยังมองไม่เห็นเค้าเลยว่า ใบหินอันนี้มนุษย์ยุคนั้นจะเอามาประกอบเป็นขวานได้อย่างไร เพราะมันเป็นตัวใบหินตันๆ ไม่ได้เจาะ หรือเขาจะรูไว้สำหรับให้ประกอบสวมกับด้ามเพื่อจับถือได้ เลย และอีกอย่างหนึ่ง ส่วนแบนตรงปลายนี้ดูลักษณะว่าฝนไว้จนบางก็จริง แต่มันก็ไม่ได้มีความคม อะไรมากนัก จะตัดหรือหั่นอะไรเข้าหรือ?”

“เธอต้องนึกถึงปัญญาและความฉลาดของมนุษย์สมัยต้นประวัติศาสตร์ด้วยว่า มันยังไม่ก้าวหน้านัก เท่าที่สามารถดัดแปลงหินเอามาเป็นเครื่องมือใช้งานได้ ก็จัดว่าดีเยี่ยมแล้ว...”

มาเรียบียบโดยเร็ว

“พวกนั้นยังไม่ฉลาดพอที่จะเจาะ หรือเขาใบขวานให้สวมติดกับด้ามได้อย่างแน่น กระชับเหมือนขวานสมัยยุคหลังๆ นี่วิธีประกอบด้ามของเขาทำกันอย่างง่ายๆ คือหาไม้มาประกบ ติดกับส่วนที่เป็นสันอันยาวแหลมยื่นออกมานั่น แล้วใช้หวายหรือเถาวัลย์มัดไว้อีกทีหนึ่ง ซึ่งมันจะ กลายมาเป็นอาวุธได้ดีกว่ามือหรือไม้ หรือก้อนหินกลมๆ ที่ใช้กันอยู่เดิมตามธรรมชาติ ส่วนในด้าน ความคมก็เหมือนกัน จะให้มันคมเหมือนโลหะย่อมไม่ได้ แต่ขอให้สังเกตถึงความแกร่งของมันเมื่อ

ใช้ฟันลงไปแรงๆ มันก็เข้าเนื้อได้เหมือนกัน ไม่เชื่อเธอลองเอากระแทกเนื้อแรงๆ กับเนื้อ มันจะบาดทันที...”

แล้วหล่อนก็เหลียวมองไปรอบๆ ตัว พึมพำออกมาว่า

“เคยมีมนุษย์ถ้า อาศัยอยู่ที่นี้มาก่อนแล้ว เมื่อ 4 หรือ 5 หมื่นปี ไพรวัลย์ถ้าไม่เสียเวลามากเกินไปนัก ช่วยพาฉันเข้าไปตรงที่คุณพบขวานหินอันนี้หน่อยเถิด ฉันจะลองค้นหาดู เชื่อว่า จะต้องพบอะไรก็อย่างแน่นอน”

ก่อนที่รพีพัทธ์ หรือใครจะเอ่ยออกมาเช่นไรต่อไปนั้น เชษฐาผู้เดินแยกตำราลงหาเข้าไปทางซอกกุหาฝั่งตรงข้าม ก็โผล่ร่างอันสูงใหญ่ก้าวเข้ามาสมทบ สะพายไรเฟิลไว้กับไหล่ มือทั้งสองไขว้ไว้เบื้องหลัง คล้ายๆ จะถืออะไรซ่อนไว้ ไชยยนต์ก็ส่งขวานหินพร้อมทั้งบอกเล่าให้ฟังในสิ่งมหัศจรรย์ที่ค้นพบ แต่อ้าปากได้เพียงคำเดียวหัวหน้าคณะก็สอดแทรกขึ้นทันควันว่า

“นั่นได้ยินตลอดแล้วเรื่องที่พูดกันนะ และเรื่องขวานยุคหินฉันก็เคยได้ยินได้ฟังมาก่อนตอนที่ฝรั่งไปพบที่เมืองกาญจน์ เพราะฉะนั้นไม่เป็นปัญหาหรอก เมย์เข้าใจได้ถูกต้องแล้ว แต่คุณอะไรนี่แน่ะ ฉันมีมาอดเหมือนกัน”

กล่าวจบ อดีตท่านทูตทหารบกก็ยื่นมือข้างขวาออกไปตรงหน้าของทุกคน เมื่อสิ่งนั้นปรากฏชัดกับสายตา ทั้งหมดที่รวมกลุ่มกันอยู่ก็อุทานออกมาด้วยความประหลาดใจอีกครั้ง

สิ่งที่อยู่ในฝ่ามือของเชษฐาเป็นเครื่องปั้นดินเผาสีดำสนิท ลักษณะเหมือนจะเป็นคนโทใส่น้ำ ลูกขนาดผลน้ำเต้าเล็กๆ ส่วนกลางป่องกลมปากเรียวยาว ปลายบานเล็กน้อย ชิ้นส่วนนั้นเป็นเศษแตกที่เหลืออยู่เพียง 1 ใน 3 ของใบจริง แต่ก็พอจะสังเกตเห็นลวดลายที่สลักไว้เป็นรูปบัวคว่ำบัวหงาย และลายกนกจักรได้ชัดเจนพอสมควร

“นี่มันเห็นจะเป็นคนละยุคแล้วกระมังกับสมัยหิน โดยหลักฐานของขวานที่รพีพัทธ์พบ เพราะมนุษย์รู้จักเครื่องปั้นดินเผาแล้ว มิน่าซ้ำลักษณะของภาชนะตลอดจนลวดลายที่ปรากฏอยู่ มันยังแสดงให้เห็นถึงความรุ่งเรืองในยุคนี้ กงจักรกับดอกบัวเสียด้วย!”

เชษฐากล่าวขึ้นซ้ำๆ ในระหว่างที่อีกสามคนผลัดเปลี่ยนกันพิจารณา ดูด้วยการใคร่ครวญพิศวงเป็นล้นพ้น

มาเรีย ฮอฟมัน ไม่สามารถจะลงความเห็นใดๆ ได้ทั้งสิ้น เพราะมันเป็นวัตถุที่หล่อนไม่มีความชำนาญ แต่พอมาถึงมือของนักมานุษยวิทยา ภายหลังจากพยายามทดลองหักปลายอันเป็นรอยแตกด้านหนึ่งออกดูเนื้อ หล่อนก็บอกว่า

“คนโทน้ำ หรือมีฉะนั้นก็เหล้า ไม่ก็เครื่องสำอางสมัยที่อารยธรรมของอินเดียแผ่เข้ามายังดินแดนนี้แล้ว”

“น่านเจ้าหรือ...หรือว่าหนองแส โยนกนาคนครอะไรนั่น?”

คนประวัติศาสตร์และโบราณคดีไม่สู้จะกระดิกหู เพราะตลอดเวลามาศึกษาแต่อาวุธ และยุทธวิธี จนกระทั่งปัจจุบันนี้ก็ถนัดแต่เรื่องสิ่งสารพัด งามมาออกมาเสี่ยง

คารินแม้ริมฝีปากนึกหนึ่ง ตาหริ่ง สันตึระน้อยๆ

“ฉันก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน แต่คิดว่ามันคงไกลกว่านั้น ที่คุณเอ่ยอ้างมา มันยังไม่แน่นอนมานัก แต่เครื่องใช้ชิ้นนี้ก่อนพุทธกาลยุคของเทพเจ้า ศาสนาพราหมณ์”

“เธอมาจากอะไร?”

ไชยยันต์ถามเร็วปรือ

“จากอายุของเนื้อเครื่องดินเผา และจากลวดลายที่แกะสลักให้เห็นอยู่ประกอบกัน ฉันไม่กล้ากำหนดเวลาแน่นอนลงไปว่ามันนานมาแล้วเท่าไร แต่จะแน่ว่าไม่ต่ำกว่าสี่พันปีขึ้นไป ดอกบัวหมายถึงชมพูทวีป กงจักรเป็นอาวุธของพระนารายณ์อันเป็นเทพเจ้าสำคัญองค์หนึ่งของลัทธิพราหมณ์ แล้วตรงคอคนโทนี้ มันมีลายอะไรอยู่อีกอย่างหนึ่ง ซึ่งมันน่าจะบอกได้ชัดทีเดียว พิจารณาให้ดีซิ มันเป็นลายอะไร?”

พร้อมกับกล่าว หล่อนยื่นเศษแตกของชิ้นคนโทโบราณนั้นไปให้ทุกคนดู

“เอ...แปลก คล้ายๆ สวัสดิกะแฮะ”

ไชยยันต์คราวออกมา และเพื่อความแน่ใจ คารินยื่นส่งไปให้มาเรียบพิจารณาเพื่อขอความเห็นอีกครั้ง หม่อมสาวดาโศกาทานออกมา

“สวัสดิกะ จริงๆ ด้วย!”

“ถ้าฉันก็เป็นคนโทของฮิตเลอร์ แอบหนีกองทัพสัมพันธมิตร ตอนเบอร์ลินแตกมาหลบตัวซ่อนอยู่ที่นี้เอง!”

ไชยยันต์ร้องออกมาตามนิสัยไม่วยาคิดสนุก

คารินมองหน้าแล้วหัวเราะหึๆ

“บ้า! อย่าชักใบให้เรือเสียหน่อยเลย สวัสดิกะ ไม่ได้เป็นเครื่องหมายที่พวกนาซีทำขึ้น หากแต่มีมาเก่าแก่โบราณแล้ว มันเป็นเครื่องหมายประจำเผ่าอารยัน ซึ่งแทนลัทธิเวียนอันหมุนไปเบื้องหน้า หมายถึงความยิ่งใหญ่เจริญรุ่งเรือง พวกอารยันเข้ายึดครองแผ่นดินชมพูทวีป โดยกระจายลงมาทางทะเลสาบแคสเปียนเมื่อหลายพันปีมาแล้ว รุกรานไล่ที่พวกดราวิเดียน อันเป็นพวกป่าเถื่อนเจ้าของแผ่นดินเดิม สถาปนาเผ่าของตนเองขึ้นเป็นใหญ่ ซึ่งพวกนี้เป็นต้นตระกูลของพวกภารตะในปัจจุบันนี้ นำเอาลัทธิและความเจริญรุ่งเรืองของตนเข้ามาแผ่ ศาสนาพราหมณ์เกิดขึ้นภายหลังจากที่อารยันเข้ามามีอำนาจอยู่แล้ว คนโทลูกนี้มีลายสวัสดิกะติดอยู่ด้วย ซึ่งหมายถึงอารยธรรมของพวกอารยันนั่นเอง ซึ่งมันต้องกว่าสี่พันปีขึ้นไป”

“เข้าเค้า ไม่มีใครเถียงเพราะไม่รู้จะเถียงได้อย่างไร หรือยังงัยผู้กอง?”

ไชยยันต์หันไปพูดกับพรานใหญ่ หางเสียงเข้าๆ แต่คารินไม่สนใจ พินิจดูลวดลายในคนโทเก่าแก่โบราณนั้นอย่างพิเคราะห์ถี่ถ้วน

“โบราณคดีในยุคที่มนุษย์มีความรุ่งเรืองแล้ว ฉันคิดว่าน่าจะวินิจฉัยใกล้เคียงที่สุด เพราะเขาศึกษาเรื่องนี้มาโดยตรง”

มาเรียบอมรับอย่างเลื่อมใสและศรัทธา

“แต่ถึงอย่างไร มันก็คนละยุคกับขวานหินนี้ และห่างไกลกันเหลือเกิน ทำไมมันถึงมาอยู่ในถ้ำเดียวกันได้”

รพินทร์ถามเปรยๆ

“ไม่สำคัญหรือมีอะไรค้ำกันเลย ในการที่เรามาพบเครื่องใช้ของคนต่างยุค ไม่ว่ามันจะนานห่างกันสักเท่าไร”

นักมานุษยวิทยาตอบ เล้าหน้าเต็มไปด้วยความขบคิดใคร่ครวญ ขณะนี้ทุกคนแทบจะลืมความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า และสถานการณ์แวดล้อมรอบตัวเสียหมดสิ้น เพราะอารมณ์ตื่นเต้นต่อสิ่งที่ค้นพบใหม่

“มนุษย์เกิดและตายหมุนเวียนผลัดเปลี่ยนไปตามยุคตามสมัย แต่สถานที่มันเป็นแห่งเดิมอยู่เช่นไรก็เช่นนั้น หรือจะพูดให้ตรงก็คือสถานที่ที่มีอายุยืนนานกว่าชีวิตอันแสนสั้นของคนเรานัก ถ้าในยุคต้นประวัติศาสตร์เคยเป็นที่อยู่อาศัย หรือมีเจ้านั้นก็แหล่งผ่านไปมาของคนสมัยหินมาก่อน หลักฐานของการเป็นอยู่ของคนในยุคนั้นจึงเหลือตกค้างให้เราเห็น เช่นขวานหินอันนี้ แล้วต่อมาอีกหลายหมื่นหลายพันปี มนุษย์อีกยุคหนึ่งก็ได้ใช้เป็นที่อยู่อาศัย หรือที่สัญจรผ่านแล้วก็ตามทั้งหลักฐานเอาไว้อีกทีรอบเกิด ก็รอบตาย ก็ไม่สามารถจะเอาได้ แต่อย่างน้อยเรารู้ชัดแล้วว่าเครื่องใช้สองสิ่งที่ต่างสมัยกัน ว่ามันเคยเป็นถิ่นของมนุษย์มาแล้วไม่น้อยกว่า 2 สมัย...”

แล้วหล่อนก็มองไปยังพี่ชาย ถามว่า

“พี่ใหญ่ไปได้มาจากตรงไหนคะนี่?”

“ก็ใกล้ๆ นี่แหละ ในชอกกุหาขวามือนั้น คุณี้อีกอย่างหนึ่งซิ”

ขาดคำ เชษฐาก็แบมืออีกข้างหนึ่งที่ยังไขว้หลังไว้ออกไปให้ทุกคนเห็น

มันเป็นกระพรวนโลหะอันขนาดเท่าตัวหอยแครงย่อมๆ มีรอยผุกร่อนด้วยกาลเวลา แต่เม็ดโลหะเล็กๆ ที่ใส่อยู่ในตัวกระพรวนยังลึกลงไปในนั้น เมื่อเขย่ามีเสียงกังวานเบาๆ ทั้งสองฝาของกระพรวน ซึ่งคาบประกบกันอยู่โดยมีรอยผ่าแตกเป็นรูปหัวสิงห์ ลักษณะหน้าตาแปลกประหลาดกำลังส่ายเซี้ยว

ทุกคนผลัดเปลี่ยนดูมันอย่างมีดม่น นอกจากจะสันนิษฐานได้อย่างเดียวว่า นั่นเป็นเครื่องประดับในยุคโลหะ แล้วก็คิดไปถึงอดีตอันลึกลับซับซ้อนเกินกว่าที่จะมองเป็นภาพได้ ยกเว้นดาริน วราฤทธิ์ คนเดียว ที่ดูมันอย่างมีความหมายที่สุด ตาของหล่อนเป็นประกายวาววาม และคนอื่นๆ ก็รอฟังความเห็นของหล่อน เพราะไม่มีใครจะรู้ดีไปกว่าผู้เชี่ยวชาญ

“ชัดเลยล่ะ พี่ใหญ่ กระพรวนอันนี้เป็นยุคเดียวกับเครื่องดินเผาที่นั่นแหละ หัวสิงห์ที่เห็นอยู่นี้ มันเป็นสิ่งแบบอินเดียบราณ เป็นยุคที่มนุษย์ชาติขึ้นถึงขีดสุด ในด้านอารยธรรม ศิลปกรรม

รวมกันเป็นเขตแคว้นอาณาจักรขึ้นแล้ว และมีกษัตริย์ครองนคร ไม่ได้เร่ร่อนพเนจรอยู่ จริงอย่างที่เมย์ว่า ถ้าเราพยายามค้นคงจะได้หลักฐานอะไรที่เป็นประโยชน์มากที่สุดที่เดียว พี่ใหญ่พบมาสองอย่างนี้เท่านั้นหรือคะ?”

“คิดว่าคงมีอีกมากนะ แต่มันมืดเหลือเกิน ไม่กล้าเดินลงไป อีกอย่างหนึ่งภาระจำเป็นเฉพาะหน้าของเรามี จะมีเสียเวลาสำรวจอะไรอยู่ไม่ได้ หน้าทีของเราจะมีอะไรอยู่บ้าง ทุกคนรู้ดีอยู่แล้ว”

ทั้งหมดระลึกถึงภาระหน้าที่เฉพาะหน้าขึ้นมาได้ ตามที่เชษฐาพูด ความกระตือรือร้นสนใจที่จะค้นคว้าแสวงหาความจริงออกไป ก็พลันต้องชะงักงันลงแต่เพียงเท่านั้นอย่างน่าเสียดาย

ขณะนั้นพวกพรานพื้นเมืองสังเกตเห็นกลุ่มเจ้านาย เข้ามายืนพูดอะไรกันอยู่นาน ผิดปกติ ก็ขับจะพากันเดินเข้ามาสมทบ เชษฐาจึงพยักหน้าชวนทุกคนให้กลับออกไปยังปากถ้ำตามเดิม ลงนั่งพักสูบบุหรี่กันคนละตัว ไม่มีใครสนใจที่จะเก็บหลักฐานที่ค้นพบทั้งสามอย่างนั้นไว้ นอกจากมาเรียคนเดียว ซึ่งหล่อนขอจากเชษฐาและรพินทร์เก็บติดตัวไว้ในย่ามหลัง

“ถ้ามีโอกาสกลับไปสู่โลกเจริญได้ ฉันจะส่งหลักฐานที่ค้นพบเหล่านี้ เข้าตรวจสอบในห้องทดลองของสมาคมค้นคว้าวัตถุโบราณ ซึ่งจะช่วยให้เรารู้อายุของมันได้แน่นอนขึ้นอีก”

ถึงอย่างไร มาเรีย ฮอฟมัน ก็เป็นนักศึกษาคนหนึ่ง ตามเผ่าพันธุ์สายเลือดของพวกคีวโลซ์แล้วเช่นหล่อน ซึ่งไม่ยอมมองผ่านไปเสียง่ายๆ นอกจากการเพียรพยายามทดสอบค้นคว้าเพื่อให้เข้าถึงแก่นข้อเท็จจริงให้ได้

ทันใดนั้น ทุกคนก็เห็นรพินทร์ ไพรวัลย์ ลุกขึ้นยืนอย่างรวดเร็ว สีหน้าและอาการของจอมพรานส่อแววสะดุดใจอะไรบางอย่าง เขาเดินห่างกลุ่มพวกพ้องที่นั่งพักกันอยู่ปากทางเข้าของถ้ำ ลักษณะประหลาดนั้น ออกไปหยุดยืนอยู่กลางลานโล่ง แล้วเพ่งพิจารณาภูมิภาพไปรอบด้านอย่างพิเคราะห์ และในที่สุดก็หันมาจ้องมองทางปากถ้ำ และบริเวณภูเขาด้านบนอีกครั้ง

เชษฐาดูเหมือนจะเป็นคนเดียวที่ตามทันในความคิด เดินตามเข้ามาหยุดยืนอยู่ใกล้ๆ เอ่ยขึ้นแผ่วเบา

“พยายามจะค้นหาร่องรอยให้ได้ใช่ไหมว่า ตรงนี้เคยเป็นที่ตั้งเมืองโบราณมาก่อนหรือเปล่า?”

จอมพรานยิ้มกร้านๆ เอนิ้วเสยปีกหมวกขึ้น ดาสีเหล็กทั้งคู่เป็นประกายแวววาว ขณะที่กราดไปรอบๆ

“ครับ แต่ผมมองไม่เห็นเค้าเลย หรือบางทีกาลเวลามันอาจทำให้ภูมิประเทศเปลี่ยนแปลงไปจนไม่เหลือร่องรอยอะไรให้เราจับสังเกตได้ เป็นไปได้ไหมครับ สมมติว่าที่นี่อาจเคยเป็นอาณาจักรอะไรมาก่อนที่ถล่มล่มสูญหายไปแล้ว ในอดีตกาลอันไกลโพ้น แบบเดียวกับปอมเปอีหรือกรุงบาบิโลน โดยเกิดขึ้นเพราะแผ่นดินไหว หรือภูเขาไฟระเบิด”

หัวหน้าคณะกัศกรฝึปากแน่น จ้องใบหน้าอันชาญฉลาดไปด้วยไหวพริบปฏิภาณของพรานนำทาง ด้วยความศรัทธาเลื่อมใสและรักใคร่สนิท

“น่าคิดมากทีเดียวนะรพินทร์ เสียหายที่เราไม่มีเวลาพอที่จะสำรวจมันได้ละเอียดกว่านี้”

“ผมกำลังคิดถึงเสียงมโหระทึก เครื่องดนตรีประหลาด ที่ลอยแว่วมาให้เราได้ยินเมื่อคืนนี้ – คิดถึงแผ่นภาพความฝันของคุณหญิง ที่มองไปเห็นขบวนพยุหยาตราของนางกษัตริย์องค์หนึ่ง และคิดถึงถ้อยคำของเงาชายที่อ้างถึง พันธุมดี นางพญาแห่งนครลับ...”

รพินทร์พูดเหมือนจะรำพึงกับตนเอง เสียงของเขาดังไม่เกินกระซิบ ตาทั้งคู่หรี่

“บางที ขณะนี้เราอาจเหยียบยืนอยู่เหนือดินแดนอาถรรพ์ประหลาดนี้แล้วก็ได้”

เชษฐาก็บังเกิดอาการขนลุกเกรียวขึ้นโดยไม่รู้สึกตัว

“ผมยอมรับว่ายังไม่ได้เฉลียวใจคิด จนกระทั่งได้ยินคุณพูดขึ้นเดี๋ยวนี้อะไรจริงๆ เอะ คุณเชื่อตามที่เมื่อก่อนน้อยสันนิษฐานในหลักฐานสองสามอย่าง ที่เราค้นพบหรือเปล่า”

“ทั้งเมื่อก่อนคุณหญิง มีหลักวิชาประกอบการสันนิษฐานครับ ผมเองก็แสดงความเห็นอย่างใดไม่ได้ เพราะไม่มีภูมิในเรื่องนี้เลย ไม่มีศาสตร์แขนงใดในโลกนี้จะลึกลับและมีดม่นเท่ากับวิชาโบราณศาสตร์ เพราะมันเป็นเรื่องของกรมองย้อนหลังไปถึงอดีตอันไม่มีที่สิ้นสุด ใครจะสามารถบอกได้ว่าโลกอันเป็นดาวพระเคราะห์ดวงหนึ่งที่เรอาศัยอยู่นี้ มันเริ่มเย็นลงและมีสิ่งอันมีชีวิตเกิดขึ้น เมื่อกี่ล้านๆ ปีมาแล้ว มนุษย์และสัตว์เกิดขึ้นมาในโลก ตลอดจนสูญพันธุ์หมดสิ้นไปแล้วหวนมามีวิวัฒนาการเริ่มต้นกันขึ้นใหม่ ก็ยุคกันมาบ้างแล้วตามกฎแห่งการหมุนเวียนเกิดดับ ในยุคของเราที่คิดกันเองว่าเจริญขีดสุดจนถึงขั้นจะก้าวไปสู่โลกอื่น สมมติว่าพรุ่งนี้หรือมะรืนระเบิดนิวเคลียร์ที่ร้ายแรงที่สุด อันมนุษย์สร้างขึ้นเอง มันเกิดระเบิดขึ้น จะเนื่องมาจากสงครามหรืออะไรก็ตามที หรือมิฉะนั้นดาวหางดวงที่แรงฤทธิ์ร้ายกาจมันโคจรครบรอบเฉียดใกล้โลกของเราเข้ามา มนุษย์ สัตว์ และพืช ก็คงจะสูญสิ้นพืชพันธุ์ไปจากโลกนี้ แล้วต่อไปเมื่อหมดฤทธิ์เดชแห่งการทำลายล้างนั้น ซึ่งอาจเป็นหมื่นแสนปีต่อมา สัตว์โลกก็เริ่มเกิดขึ้นมาอีก ค่อยๆ ตั้งวิวัฒนาการต่อไปอนาคตเบื้องหน้านั้นไม่แน่ว่ามนุษย์เราจะเจริญยิ่งขึ้นไปกว่านี้ อาจกลับกลายเป็นมนุษย์สมัยหินไปอีกครั้งก็ได้ ถ้ามีอะไรมาทำให้ต้องเริ่มต้นกันใหม่ เพราะฉะนั้นหลักฐานที่เราค้นพบเหล่านั้น มันเป็นเรื่องมือเครื่องใช้ของมนุษย์ในรอบวิวัฒนาการที่เท่าไร เราก็ยากที่จะรู้ได้ นอกจากรู้อย่างเดียวว่ามันเป็นยุคหิน ยุคโลหะ หรือยุคทอง ซึ่งแต่ละยุคเหล่านั้นมันเกิดขึ้นเป็นครั้งที่เท่าไร? ยังเป็นปัญหาของคุณหญิงสันนิษฐานตามหลักเกณฑ์ว่า ลูกกระพรวนและเครื่องปั้นดินเผานั้นอยู่ในราว 4 พันปีเศษ ผมยังสงสัยว่ามันจะเป็นสี่พันปีเศษของรอบเกิดที่เท่าใดของมนุษยชาติ เพราะถ้าจะคิดว่ามันเป็นรอบที่พวกเราเกิดกันมา และตั้งต้นนับศักราชจารึกประวัติศาสตร์กันนี้ เราควรจะแลเห็นหลักฐานร่องรอยของการเคยเป็นอาณาจักรบ้านเมืองของแถบนี้มาก่อน หรือไม่ก็บริเวณใกล้เคียง เพราะแค่สี่พันปี มันไม่นานจนเกินไปนัก ขนาดพระมิดยังอยู่ให้เห็นได้ คูเมืองโบราณที่เก่าแก่ไปกว่านี้ก็ยังพอให้ค้นพบ ผมอยากจะเดาเอาว่ามันต้องนานกว่านั้นลิบลับทีเดียว ย้อนหลังไปยังรอบวิวัฒนาการครั้ง

ก่อนๆ ไกลโพ้น และเข้าสู่เหล่านี้นี้ เดิมทีคงจะถูกฝังจมอยู่ใต้แผ่นพิภพอันลึกล้ำ ไม่ใช่มาวางดังอยู่บนนี้ตามรูปรอยเดิมของมัน ทีนี้ปรากฏการณ์เปลี่ยนแปลงทางธรรมชาติอันเนื่องจากแผ่นดินไหวหรือภูเขาไฟระเบิดดันปะทุมันให้ผุดขึ้นมาสู่ผิวโลกจากการที่ถูกฝังจมอยู่นานนม ขนาดที่เราสมมติฐานว่ามันเกิดจากอำนาจภูเขาไฟ เราก็ยังมองไม่เห็นหลักฐานเดี๋ยวนี้อย่างไร มีภูเขาไฟอยู่ในบริเวณนี้ที่ไหนบ้าง การเปลี่ยนแปลงของผิวโลกโดยอาศัยกาลเวลา มันทำให้อะไรเกิดขึ้นและอะไรหายไปได้ ใครจะกล้ายืนยันว่า หิมาลัยทั้งเทือกจะไม่ถูกกดจมไปอยู่ใต้กันสมุทรในอีกโกฏิล้านปีข้างหน้าเท่าๆ กับที่ทะเลทรายซาฮาร่าก็จะไม่กลายเป็นทะเลน้ำแข็งไปในระยะเวลาเดียวกัน”

นายจ้างผู้ทรงศักดิ์ เอี่ยมมีอมาตบไหล่จอมพรานเบาๆ

“ทฤษฎีของคุณมีเหตุผลชวนคิดเหมือนกัน คุณไม่เชื่อใช่ไหมว่าสิ่งของที่เราค้นพบเหล่านั้น มันจะถูกทิ้งหรือวางไว้ในรูปรอยเดิมของมัน”

รพินทร์สันศิริชะ

“ผมไม่เชื่อครับ เหตุผลของผมก็คือ สถานที่อันเป็นปากถ้ำ ซึ่งเราค้นพบสิ่งของเหล่านั้นไม่ใช่สถานที่อันควรจะเป็นแหล่งที่ของเหล่านั้นถูกนำมาทิ้งหรือเก็บไว้เลย เพราะมันไม่มีรูปรอยให้เห็นว่าเป็นเคหะบ้านเรือน หรือถิ่นที่อยู่ มิหนำซ้ำยังมีของอยู่ถึงสองยุคในบริเวณเดียวกัน คือยุคหินและยุคโลหะ ยุคหินเก่าแก่กว่ายุคโลหะมาก ทำไมมันถึงจะมาอยู่ใกล้เคียงกันได้เช่นนั้น จะว่าคนในยุคโลหะ เก็บเครื่องใช้ในยุคหินที่ตนค้นพบไว้ในฐานะวัตถุโบราณก็ใช่ที่ ผมเชื่อว่าของทั้งสองยุคจะต้องถูกดันปะทุขึ้นมาจากใต้ดินอย่างตามบุญตามกรรม โดยปรากฏการณ์ทางธรรมชาติเช่นที่กล่าวแล้ว มันปนเปกันขึ้นมาจากระดับหินที่ต่างชั้นกัน และครั้งสุดท้ายก็ผุดขึ้นสู่ผิวโลกพร้อมกัน เช่นที่เราบังเอิญไปพบเข้า”

เชษฐาพยักหน้าช้าๆ ตาวาวไปด้วยความคิด แล้วบ่นปากไปยังปากถ้ำ

“คุณคิดว่าถ้าเราเดินเข้าไปในถ้ำนั้น มันจะนำเราไปถึงไหน และพบอะไรบ้าง?”

“ผมไม่กล้าเดา แต่เชื่อว่าอาจมีหลักฐานอะไรเพิ่มเติมแน่นอน บางที คำตอบในปริศนา ลึกลับทั้งมวลที่พวกเราเผชิญอยู่ขณะนี้ อาจอยู่ในนั่นก็ได้ ถ้า...”

เสียงของจอมพรานแหบเหือดไปเพียงแค่นั้น ยกไหล่ขึ้นนิดหนึ่ง

“ถ้า?”

“ถ้าเรายังมีชีวิตรอดอยู่ได้ ตลอดระยะเวลาแห่งการล่องลำเข้าไปปะชิครับ”

ทั้งสองชาย คนหนึ่งนายจ้าง อีกคนหนึ่งพรานนำทาง ยืนสบตากันนั่งอยู่ชั่วขณะ ระยะ
แห่งการรู้จักมักคุ้นมันแสนสั้นถ้าจะนับตามกาลเวลา แต่อะไรก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่า เขาทั้งสองมี
ความรู้สึกประหนึ่งคบหาร่วมเป็นร่วมตายกันมาตลอดชีวิต ครั้นแล้ว ฝ่ายสูงศักดิ์ก็ยิ้มให้ จับแขนไว้
บีบแน่นกระชับ

“ผมปล่อยให้คุณตัดสินใจพิเรนทร์ สำหรับการเดินทางอีก 2 – 3 ชั่วโมง ก่อนค่ำวันนี้”

“เราต้องหันมาพิจารณาถึงว่า ที่เรามุ่งหน้ามานี้โดยถือหลักอะไร นั่นเป็นจุดสำคัญที่สุด
ของการรักษาเป้าหมาย เรากำลังติดตามรอยของเงาชายและไอ้พวกกองกอย トラบได้ก็ตามที่มัน
ไม่ได้นำเราเข้าไปในถ้ำนี้ ถ้าเราเข้าไปในถ้ำก็หมายถึงว่า เราทิ้งรอยของมันหันเหไปยังที่อื่น ซึ่งเราก็
บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าอะไรเป็นจุดหมายต่อไป”

“ถ้างั้น เราแสวงหารอยของผีกองกอยกับเงาชายต่อไปงั้นหรือ?”

“ก็ควรจะเป็นเช่นนั้นไม่ใช่หรือครับ”

ห้านาทีต่อจากนั้น ขบวนทั้งหมดก็ผละออกจากบริเวณหน้าถ้ำ เลาะเลียบชายเนินผา
ความร้อนระอุต่อไป

แนวทางเดินนั้นวกเวียนเลียบเหนือชายทุ่งแฝกอยู่ตลอดเวลา บางขณะก็อ้อมหลักขึ้นสูง
และบางขณะก็วนต่ำชิดขอบทุ่ง แล้วมีซีกถ้ำผ่านไปโน่นป่าแดงอีกครั้ง บริเวณโคกอันสูงๆ ต่ำๆ ลูกแล้ว
ลูกเล่าที่กำหนดนับหรือประมาณได้

จอมพรานผู้นำอยู่เบื้องหน้า พยายามแสวงหาเค้าเงื่อนร่องรอยของพวกกองกอยอยู่
ตลอดเวลา ซึ่งเขาก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่า ในการหลีกทางเสียด่านรกทะเลแฝกอันร้อนแรงปานจะ
เผาให้ดับจิตไปนั้น ตลอดเวลาที่ค้นหาหนทางใหม่ก่อนค่ำนี้ เขาจะพบหลักฐานอะไรที่มันทำหิ้งไว้
ให้เห็นอีกบ้างหรือไม่ บางทีอาจล้มเหลวและต้องไปเริ่มต้นกันใหม่ก็ได้ หรือมิฉะนั้น ถ้าพวกมัน
ปรารถนาที่จะให้ติดตามต่อไป ในเวลากลางคืน หลังจากหยุดพัก เจ้าสัตว์ลึกลับอาจแอบเข้ามาที่
ร่องรอยอะไรไว้ให้เริ่มต้นใหม่ในวันรุ่งขึ้น

ระหว่างโขกตัวไปข้างหน้าเดินจุ่มได้เนิ่นเดียว ลูกหนึ่งขึ้นไป ทุกคนเห็นรพิเรนทร์หยุด
นั่งลงอีกครั้ง แหงนหน้าขึ้นสูดอากาศรอบตัวพร้อมกับทำมุขฟุคฟิด บุญคำกับกะหยิ่นที่หาบของ
เคียงอยู่ใกล้ๆ ก็พลอยชะงัก

กลุ่มนายจ้างตามหลังกระชั้นมาในระยะไม่ห่างนัก จึงถึงตัวกันได้โดยเร็ว

“เอ๊ะ! กลิ่นคล้ายๆ ควันไฟซะ”

ไชยยันตร์ร้องออกมาดังๆ

และบัดนี้เอง ทุกคนก็ได้กลิ่นอะไรชนิดหนึ่งลอยมาสัมผัสผิวนานประสาทพร้อมกันหมด มันเป็นกลิ่นควัน ลมโชยมาจากยอดเนินเบื้องบน พัดเอาความร้อนจี้ผิผิวไปจากไอแดด ผ่านมาปะทะผิวกายเหมือนกับว่ามีใครมาสูบลมไฟกองใหญ่ไว้เหนือลม

“ใครก่อกองไฟอยู่ใกล้ๆ บริเวณนี้”

มาเรียสูดลมหายใจหนักๆ หลุดปากเปรยออกมาอีกคนหนึ่งด้วยอาการตื่นง

รพินทร์ขมวดคิ้วขึ้น ลืมตาโพล่ง และทันทีโดยไม่ได้เอ่ยคำใดกับใครทั้งสิ้น พรานใหญ่วิ่งไต่เนินเบื้องหน้าขึ้นไปโดยเร็ว พอถึงยอดเนิน ทั้งหมดก็เห็นเขาเย็นจันอยู่กึ่งที่ หันหน้าจ้องไปทางฝั่งตรงข้าม หมดอาการเคลื่อนไหวทั้งมวลลงทันทีเหมือนถูกอำนาจสะกด บุญคำ คะหยื่น และพวกพรานพื้นเมืองทั้งหมด ซึ่งดูเหมือนจะไหวทันอยู่ก่อนแล้ว แล่นตามหลังขึ้นไปเป็นพราน ทั้งกลุ่มนายจ้างทั้งสี่ไว้เบื้องหลัง

ภาพที่เห็นต่อมาก็คือ พวกพรานพื้นเมืองซึ่งบัดนี้ไปยืนรวมกลุ่มอยู่กักรพินทร์ กระโดดโลดเต้นอย่างตื่นตระหนก หันหน้าลงมาป้องปากตะเบ็งเสียงบอกแซ่สนั่นลงมา ฟังแทบไม่ได้ศัพท์ว่า

“นาย! บรรลัยแล้ว ไฟป่า! มันล้อมอยู่ข้างหน้าเรา!!”

คาริน วราฤทธิ์ เพียงคนเดียวเท่านั้น ที่ไม่เพียงสาวว่าไฟป่าที่พวกนั้นตะโกนเสียงหลงบอกลงมา มันจะมีความหมายร้ายกาจเช่นไร แต่เชษฐา ไชยยันต์ และมาเรียมีความรู้สึกเหมือนจะมอดดับลงไปบัดนั้น สะบัดหัวเข้า่อนไปหมด

ขณะจิตต่อมานั้นเอง ก่อนที่ทั้งสี่คนจะตื่นจากตะลึง ละอองจี๊ดและม่านควันก็ปลิวว่อนพันยอดเนินตลบอบอวลมาให้เห็น สามคนพุ่งตามขึ้นไปบนยอดเนินที่รพินทร์กับพรานพื้นเมืองจับกลุ่มกันอยู่ก่อนแล้วชนิดลืมหายใจ คารินเป็นคนสุดท้ายที่ตามขึ้นมาล่าหลังที่สุด

เบื้องล่างแลเห็นชัดจากระดับยอดเนินทั้งซีกซ้ายมือ อันเป็นทุ่งแผ่และป่าแดงทางด้านขวา บัดนี้แวดล้อมไปด้วยม่านควันหนาที่บีบพุ่งขึ้นไปบนท้องฟ้า ท่ามกลางแสงตะวันอันแผดกล้า แม้จะเป็นยามที่แดดฉายฉานอยู่ก็ตาม ยังสามารถจะสังเกตเห็นเปลวไฟที่ถูกติดอยู่ก้นต้นไม้ได้อย่างถนัดตา ส่วนทางด้านทุ่งแผ่นั้น มันทะเลเพลิงเร่าๆ นี้เอง ไอแห่งความร้อนระเหยขึ้นสู่อากาศเบื้องบน แลเห็นเด่นชัดไปหมด

ทุกด้าน ทุกทิศมีเท่าที่สายตาสายจะกวาดไป ล้วนไฟที่กำลังลุกลามกินป่าอันแห่งผากล้อมเข้ามาทั้งสิ้น ไม่มีบริเวณไหนว่างอยู่เลย และยามเมื่อขึ้นมาขึ้นดูขณะนี้ สามารถได้ยินเสียงคำรามคำรามของพระเพลิง ซึ่งกำลังเผาผลาญป่าทุ่งอยู่ชัดเจน เสียงไม้ปะทุแตก เสียงหักโค่นและพายุซึ่งเริ่มจะก่อตัวขึ้นจากอำนาจไฟป่านั้น กลุ่มควันที่ปลิวพัดผ่านมาก็เริ่มหนาที่ขึ้นอย่างรวดเร็วจนหลายคนรำลึก เปลวอันร้อนกล้าพัดตามลมวูบวาบเข้ามาสัมผัสอยู่เป็นระยะ

ท่ามกลางความเจียบ เหมือนกับว่าปากของทุกคนมีตะปูมาตรึงไว้ เสียงแหบของจอมพรานดังปลุกตะลึงของทุกคนมาว่า

“ขอลี้ภัยส่งทางไกลหน่อยครับ เร็ว!”

ไชยยันต์รีบลงลานหยิบกล่องส่งทางไกลส่งให้ รพินทร์ยกขึ้นส่งกวาดดูรอบๆ เหยื่อของเขาไหลพรังทุกชุมชน เวลาเดียวกัน เซษฐาก็เอากล่องของคารินมาส่งสำรวจด้วยอีกคนหนึ่ง

“กินเป็นรูปครึ่งวงกลม ล้อมดักหน้าเราไว้หมด แล้วกำลังลูกกลมเข้ามาเป็นลำดับ ทิวเขาใหญ่หลังทุ่งทั้งสองด้านโน้นก็เป็นทะเลเพลิงไปหมดแล้ว”

จอมพรานพึมพำออกมา ส่งกล่องคืนไปให้ไชยยันต์ดูบ้าง ตนเองยืนนิ่งอยู่กับที่ เบิกดาจ้องเหมือนจะยังตัดสินใจไม่ได้อยู่เช่นนั้น

“กะถูกไหม ระยะห่างจากเราเท่าไร?”

เซษฐาถามเร็วปรือ

“ประมาณกิโลเมตรครึ่งครับ และถ้าเข้ามาในรัศมีห่างเพียง 50 เมตรเท่านั้น เราจะอยู่ไม่ได้ กระแสลมพัดมาทางที่เราอยู่ด้วย ผมยังเดาไม่ถูกเหมือนกันว่า รัศมีมันกินกว้างไปถึงไหนบ้าง แต่เท่าที่เราเห็นอยู่นี้ มันก็เป็นทะเลเพลิงไปหมดแล้ว ไหม้ลามมาแล้วในอาณาบริเวณหมื่นๆ ไร่ อากาศที่เราพบว่าร้อนผิดปกติ นับตั้งแต่ออกเดินทางเช้าวันนี้เป็นต้นมา อาจเป็นเพราะไฟไหม้ป่าก็ได้ เสียทำเลถือถิ่นที่เรารู้เอาอย่างชนิดประจันหน้าจวนตัวอย่างที่สุด”

“ตัดสินใจเร็วเถอะ ไพรวัลย์ จะเอายังไงดี มันใกล้เราเข้ามาทุกขณะแล้ว”

มาเรียหลุดปากออกมาด้วยเสียงสอ่ก นัยน์ตาของหล่อนเหลือกลาน

จอมพรานกัดริมฝีปากแน่น เต็มไปด้วยอาการกระสับกระส่ายหันไปสบตาทุกคน ซึ่งบัดนี้แลจับมาที่เขาเป็นตาเดียว รัศมีของพระเพลิง...ทางด้านที่เป็นป่าไม้ยืนต้นขยายเข้ามาไม่รีบนึกแต่ที่เป็นบริเวณทุ่งแผกตาดชากลุกกลมกินแดนเข้ามาอย่างรวดเร็วมาก เพราะแผกเบากว่าและเป็นเชื้อเพลิงอย่างวิเศษสุด เป็นสื่อให้ไฟติดป่าบริเวณใกล้เคียงอื่นๆ ง่ายคายขึ้นอีก และไม่ผิอะไรกับข้อไฟพะเนียง

การตัดสินใจที่ฉับไวถูกต้อง ประกอบกับโชคชะตาเท่านั้นที่จะทำให้เขาสามารถนำทุกชีวิตภายใต้การรับผิดชอบ รอดพ้นออกไปจากการถูกย่างทั้งเป็นจากไฟนรกนี้ได้ ซึ่งรพินทร์ก็ไม่รับรองเหมือนกันว่าเขาจะทำได้สำเร็จหรือไม่จากภาวะจวนตัวนี้

“ถอยกลับทางเก่า เร็วที่สุด!”

เสี้ยววินาทีแห่งการปลงใจนั่นเอง จอมพรานก็ตะโกนร้องออกมาแล้วโบกมือไล่พวกพรานพื้นเมืองที่วิ่งลงเนินตรงไปยังสัมภาระที่วางทิ้งไว้ นายจ้างทั้งสี่ไม่ยอมให้เวลาผ่านไปแม้แต่พริบตาเดียว ร้องเตือนกันแล้วแล่นตามพวกลูกหาบลงมาอย่างรวดเร็วที่สุด เท่าที่กำลังวังชาจะอำนวยให้ได้ รพินทร์เป็นคนสุดท้ายที่ห้อยลงมาถึง เขาบงการให้พวกนั้นหอบของเร่งฝีเท้าย้อนกลับไปที่ทางเก่า

โดยมีกลุ่มนายจ้างครึ่งวังครึ่งดินห้อมล้อมมา ตนเองหวังเดินอยู่ข้างหลังสังเกตทางลมไปพลางอย่างร้อนใจ

พอถึงทางด่านใหญ่แยกตัดขึ้นสู่ยอดเขาอีกลูก พรานใหญ่ก็ตะโกนบอกบุญคำ ซึ่งหาบของกลุ่มหิวนำลี้วไปเบื้องหน้าราวกับติดเครื่องยนต์ ให้แยกขึ้นซ้ายมือนั้น มันเป็นหนทางที่ยังไม่ได้ผ่านกันมาก่อน แต่เขาก็เชื่อแน่ว่า...การหลบหนีพระเพลิงที่กำลังลามจากป่าทุ่งเบื้องล่างได้หลังขึ้นมานั้น สถานที่ปลอดภัยควรจะหนีขึ้นสูง ไม่ใช่वलงต่ำ ซึ่งเป็นบริเวณที่น่าจะเกิดเพลิงไหม้ขึ้นหมดแล้ว

ขบวนอันชมชานกันมาอย่างลนลาน ก็แปรทิศตามการโบกมือบอกของจอมพรานทันที ทุกคนรวบรวมกำลังกักฟันไต่ขึ้นไปบนไหล่เขาระดับสูงกว่าที่เคยเลาะเลียบผ่านกันมาแล้ว แต่ไม่ก็โอใจนั่นเอง พวกที่ล่องหน้าขึ้นไปหยุดยืนอยู่บนตะพักชั้นแรกของเชิงเขาก็แทบผงะหลัง รัศมีอันร้อนจ้าและกลิ่นควันโชยตลบสวนทางลงมาจากยอดเขาลูกนั้น

“นาย มันไหม้ลงมาจากยอดเขาโน่นด้วย!”

เสียงบุญคำตะโกนบอกลงมาสูดเสียง หมุนกว้าง พะว้าพะวังหาทิศไม่ถูกอยู่ตรงนั้นเอง กลุ่มนายจ้างซึ่งกำลังไต่ตามหลังกันขึ้นไปจึงหยุดชะงัก กระสับกระส่ายกันอยู่ครู่ทางนั้น รพินทร์วังสวนขึ้นไปโดยเร็ว พอพ้นเหลี่ยมผาใหญ่ที่ชะง่อนบังมุ่มอยู่ เขาก็ตกใจแทบจะสิ้นสติ

จริงดังว่า ตลอดแนวลาดเป็นมุมสี่สิบห้าองศาของเขาลูกที่คิดจะบ่าหน้าขึ้นไปพึ่งหลบนั้น ไฟโลกันตร์กำลังกินดินไม้และป่าหญ้าคารุกไล่ต่ำลงมา ระยะมองเห็นกันอยู่ห่างไม่เกิน 500 เมตรนี่เอง และสูงขึ้นไปบนสันเขานั้นเล่า ก็โชติช่วงตลบอบอวลไปด้วยหมอกควันหมดสิ้นแล้ว ดูประหนึ่งว่า ป่า ทุ่ง และขุนเขาทุกตารางนิ้วจะถูกจุดขึ้นด้วยไฟบรรลัยกัลป์ คงเหลือบริเวณที่ยังไม่ถูกเผาผลาญเพียงส่วนน้อย ซึ่งกำลังถูกบีบล้อมให้เข้ามาบรรจบกันทุกขณะ

และบัดนี้ไม่มีใครใจเย็นอยู่ได้ นอกจากร้อนรุ่มกระสับกระส่ายกันไปหมดทุกคน

เชษฐาแผ่นเข้ามาถึงร่างของจอมพราน ซึ่งยืนจ้องนิ่งอยู่ กระซอกแขนโดยแรง ตะโกนกรอกช่องหู ผ่าเสียงพวกลูกหาบที่แหกปากกันไว้อวยจนฟังไม่ได้ศัพท์ขณะนี้

“อย่าหมดสติรพินทร์! มันอาจมีทางที่ว่างอยู่ และเราต้องหนีออกทางด้านนั้นให้เร็วที่สุด เลี่ยงย้อนทางเดินที่เราผ่านมาแล้วดีกว่า บนเขานี้ไปไม่ได้แล้ว”

เสียงของหัวหน้าคณะเช่นนั้นเอง ปลุกให้เขาตื่นจากภาวะตะลึงงันอีกครั้ง รพินทร์ดื้อนพวกลูกหาบถอยถูลงมาอย่างไม่เป็นขบวน ล้มลุกคลุกคลานกันลงมาตามหนทางลาดนั้นจนถึงทางแยกเดิม กระแสลมที่เกิดขึ้นเพราะบริเวณลูกหม้ออันกว้างใหญ่กรรโชกมาถึงตัวแล้ว และกำลังปั่นป่วนกลายเป็นพายุพระกาฬ ยอดเตี้ย และป่าหญ้าแห้งบางแห่งสะบัดไหวสั่นพลิว ดำกรอบเกรียมเพราะไอร้อนที่โชยอย่างมาถึง ครั้นแล้วอยู่ไม่ยู่ก็ติดไฟลุกฮือขึ้นได้เอง ทั้งๆ ที่เปลวจากแนวไฟซึ่ง

กำลังไล่ตามเข้านั่น ยังไม่ทันจะแลบถึง ประเดี้ยวอดนั้นลูก ประเดี้ยวอดโน้นสว่างพรึบ ปะทุ ลั่นโผงผางเปรี้ยะประรอบตัวเต็มไปหมด รวากับมีได้ที่มองไม่เห็นแห่เลนเข้ามา

คารินคนเดียวเท่านั้นที่ขณะนี้หล่อนพูดคำใดออกมาไม่ได้เลย วิ่งตามพรรคพวกไป พลางเหลียวซ้ายแลขวา หล่อนมองเห็นปรากฏการณ์ของพระเพลิงที่ถูกคดียอดไม้สองฟากทางที่ ผ่านไปเหมือนตกอยู่ในห้วงฝันร้าย

ไฟที่ถูกความร้อนบันดาลให้ถูกคดียอดไม้แห้งขึ้นเองเหล่านั่น ปรากฏไล่หลังมาเป็น ลำดับ เชษฐาเป็นห่วงพวกลูกหาบอย่างที่สุด เพราะคนพวกนั้นต้องแบกหามของหนักไป พร้อมกับ การวิ่งให้เร็วที่สุดเพื่อการเอาชีวิตรอด เขาตะโกนบอกไชยยันต์ให้คอยระวังดูแลน้องสาวกับมาเรีย ไว้ไม่ให้เตลิดออกนอกทางไปด้านอื่น ตนเองถอยลงมาปิดหลังอยู่ท้ายขบวนคู่กับบริพินทร์ ร้องเตือนพวกลูกหาบที่รีบเร่งฝีเท้าอยู่ตลอดเวลา

“ผู้กอง! ถ้ามันไม่ไหวแล้ว สละของเถิด หนีเอาตัวรอด!”

ทั้งสองซึ่งวิ่งเหยาะๆ เหลียวหน้าเหลียวหลัง ส่งภาษากันด้วยเสียงตะโกน

“ยังก่อน จนกว่าจะถึงวินาทีสุดท้าย”

พราณใหญ่แผดเสียงฝ่าเสียงพายุ และเสียงไฟที่คำรนอยู่รอบตัวมา

“พวกลูกหาบจะวิ่งกันต่อไปไม่ไหว มันหนักของ!”

“ถ้าไม่ไหวจริงๆ พวกมันทั้งของตัวเอง ยังมีกำลังอยู่เอาสัมภาระของเราติดตัวไปให้ถึงที่สุด”

เขาตอบแล้วร้องคำขับสั่งพวกลูกหาบทั้งสามคู่ ให้พยายามแบกหามของไปจนถึงวินาทีสุดท้าย พราณพื้นเมืองของเขาทั้งสี่คนรวมกับคะหยิ่นและล่างปา ก็ทรหดเหลือร้าย คนเหล่านั่นไม่มีใครแสดงท่าทีว่าจะยอมสละของที่แบกหามอยู่ แต่พากันวิ่งตะเบ็งไปจนกำลังเท่าที่มีอยู่ ซึ่งในภาวะที่ความตายกระชั้นไล่หลังมาเช่นนี้ ก็ดูเหมือนจะเพิ่มทวีขึ้นอีกเท่าตัว อันเป็นสัญชาตญาณดิ้นรนของมนุษย์สัตว์ทั้งปวง ยามเมื่ออันตรายถึงตัว สภาพเช่นนี้มันผลักดันทุกเล่ห์เหลี่ยมที่จะกล่าวได้ของคนทั้ง 11 ชีวิต

ไชยยันต์นั้นชินเสียแล้วสำหรับภาระรับผิดชอบแบ่งแยกหน้าที่ เขาไม่จำเป็นจะต้องหันมาห่วงหลัง อันเป็นภาระของเชษฐากับบริพินทร์อีก แต่นำขบวนตะลุยไปเบื้องหน้า บุคคลที่ไม่น่าไว้วางใจที่สุดก็คือ คาริน วราฤทธิ์ เกรงว่าความตระหนกตกใจควบคุมสติไว้ไม่ได้ จะทำให้หล่อนแล่นเตลิดออกนอกทาง ไชยยันต์คว้าข้อมือไว้แน่น นำวิ่งกระเซอะกระเซิงไปด้วยกันชนิดไม่ยอมปล่อย

มาเรียนั้นเขาไม่ห่วงเลย เพราะเชื่อมือดีอยู่แล้ว แหม่มสาวติดหลังมาอย่างกระชั้นชิด

ในที่สุด ต่างก็กระเจิดกระเจิงมาถึงบริเวณลานกว้างหน้าปากถ้ำที่ผ่านกันมาก่อนแล้ว เมื่อครึ่งชั่วโมงที่แล้ว เสียงบริพินทร์ตะโกนบอกพร้อมทั้งชี้ทิศให้ย้อนตามหลังทางเดิมต่อไป มาเรียซึ่งสั่นทันทนทางมากกว่าไชยยันต์ จึงรับหน้าที่ออกนำหน้าแทน

แต่แล้วพอทั้งหมดผ่านหน้าถ้ำจะวกย้อนลงมาสู่ป่าดินเนินเบื้องต่ำ ระยะห่างมาได้เพียงไม่กี่สิบหลาตนเอง ก็ต้องหยุดชะงักลงกับที่...

เสียงซ้าง...แผดระงมประดังกันขึ้นจนกลบสรรพสำเนียงใดๆ ในขณะนั้นลงหมดสิ้น ดังสวนขึ้นมาจากหุบเบื้องล่าง มันอื้ออึงโกญจนาทสะท้อนสะท้อน ความรู้สึกของทุกคนยามนี้ เหมือนกับว่าโลกันตร์กับสันดาป เคลื่อนที่เข้าชนกันโดยมีตนเองอยู่ตรงกลาง เสียงนั้นบอกให้ทราบถึงปริมาณของมันได้เป็นอย่างดี คงไม่ใช่โขลงขนาด 20 – 30 ตัวเสียแล้ว แต่กองทัพของซ้างป่าที่เดียว กองทัพหรืออีกนัยหนึ่งคลื่นของคชสาร ซึ่งแตกเตลิดหนีไฟป่าแล่นสวนทางขึ้นมา มันมีสิทธิ์โดยทางธรรมชาติที่จะรักชีวิต และหลีกเลี่ยงภัยจากพระเพลิงในขณะนี้ได้เท่าๆ กับฝ่ายมนุษย์เหมือนกัน

เสียงของป่าที่แตกเนินลู่อุ่มครืนโครม อันดังสวนทางมานั้น อุปมาหนึ่งรุดถึงทั้งกองพันกำลังดาหน้าเข้าหา แม้ว่าจะมองไม่เห็นตัวกันในขณะที่ เสียงของมันบอกให้รู้ว่าไม่ห่างออกไปนัก คว้นจากฝุ่นธุลีรอยดินนับร้อยๆ คูที่หือตะบึง และคว้นจากมหาอัคคีเป็นหมอกหนา เห็นจับอยู่ยังยอดไม้แห่งส่วนที่ต่ำกว่าลงไป ซึ่งเป็นบริเวณหุบนั้น

“โอ! โน!...โน!...”

มารีย์ ฮอฟมัน ยืนตัวแข็ง กอดไรเฟิลไว้แนบกับอกหลุดปากออกมาด้วยเสียงกระซิบ ขณะที่ตาสีมโพล่งจ้องไปเบื้องหน้า ไชยยันต์เองในขณะนี้ก็ทำอะไรไม่ถูก ดึงเอาคารินเข้ามากอดไว้แน่น เหมือนคนที่มองเห็นวาระสุดท้ายของตนเองรออยู่ข้างหน้าในอนาคตอันใกล้ โดยสุดท้ายจะแก้ไขหลีกเลี่ยงได้อีกแล้ว

“ไชยยันต์ นี่คงจะเป็นวาระสุดท้ายของเราแล้วกระมัง”

ราชสกุลสาวคราวออกมาอย่างหมดสิ้นเร็วแรง ทอดอาลัย”

“ทำใจดีๆ ไว้น้อย มันจะต้องไม่วิ่งสวนมาทางนี้ คงแตกไปทางอื่นมากกว่า”

อดีตนายทหารปืนใหญ่แจ้งใจปลอมเพื่อนสาวด้วยเสียงแหบต่ำ ตบเบาๆ ที่ต้นแขน แต่เขาก็ไม่อาจขยับเขยื้อนอย่างใดได้เสียแล้วในขณะนั้น

ทั้งสามคนที่พากันยืนนิ่ง มารู้สึกตัวขึ้นอีกครั้งเมื่อถูกกระชากโดยแรงจากพรานใหญ่และเชษฐา แล้วเขาก็สำเหนียกเสียงตะโกน

“หนีกลับขึ้นหน้าถ้ำ!”

มารีย์ถูกรพันทร์ผลักหัวซุนถลาไปก่อน ต่อมาเขาก็กระชากไหล่ไชยยันต์เซผงะในขณะที่เชษฐาโจนเข้ามาจุดมือน้องสาวกระชากออกพากันวิ่งจนสุดชีวิต ยามนั้นพวกลูกหาบทั้งหกโกยแบบยื้อนไต่ทางขึ้นไปบนหน้าถ้ำ อันเป็นแผ่นดินส่วนเดียวที่จะวิ่งไปยึดเพื่อยึดชีวิตได้ในขณะนี้

ระหว่างที่คนอื่นเล่นถลาออกจากที่ จอมพรานหันหน้ากลับเผชิญทางด้านที่กองทัพ ช้างหนีไฟเล่นตะบึงสวนทางเข้ามานั้น เงยลากล้องไรเฟิลขึ้นฟ้า เห็นยาวไกลปล่อยกระสุนระเบิดตูม ขึ้นนัดหนึ่งเป็นการยิงได้

ปราศจากผลโดยสิ้นเชิง กัมปนาทปานฟ้าผ่าของกระสุนขนาด .458 แม็กนั่ม ไม่มีความหมายใดๆ ทั้งสิ้น สำหรับช้างป่าอันกำลังแตกตื่นโหล่นั้น หรือมิฉะนั้นอำนาจจากพระเพลิงที่ ลูกใหม่ไล่หลังมันเข้ามาก็มีอิทธิพลอยู่เหนือกว่า ไม่มีท่าเลยว่ามันจะตกใจเสียงปืนเบนทิศไปทางอื่น คงส่งเสียงร้องอยู่เปร่เปร้น ย่าบูกตะลุยตรงเข้ามาเป็นพายุบูแคม เสียงร้องเหล่านั้นเป็นเสียงที่ ตำแดงถึงความตื่นกลัวฉุนเฉียวมากกว่าที่จะเป็นเสียงแห่งความโกรธแค้น หรือสนใจกับอันใดทั้งสิ้น

บางทีพวกมันอาจไม่ได้ยินเสียงปืนเสียด้วยซ้ำ

พรานใหญ่ก็หันหลังกลับ วิ่งอย่างไม่ยอมเหลียวหลังตามพรรคพวกที่ล่องหน้าขึ้นไป ก่อนแล้ว เพราะเข้าใจสถานการณ์ได้ดีที่สุดว่า หากโอกาสที่จะจับได้หรือยับยั้งมันได้เสียแล้ว

เชษฐาคอยส่งมือให้จับ นุคกระซอกเขาพันขอบอันสูงชันขึ้นมา พวกลูกหาบได้รับคำสั่ง ให้วิ่งไปคอยอยู่ปากถ้ำก่อนแล้ว บัดนี้หน้าบริเวณลานคงมีแต่คณะนายจ้างและพรานใหญ่ที่ยืน กระหืดกระหอบกันอยู่ มองเห็นไฟกินลามล้อมใกล้เชิงเขาเบื้องล่างเข้ามาทุกทิศ ความร้อนแรงที่ แผลเข้ามาแทบจะทนอยู่ไม่ได้ คารินกับมาเรียสลักคว้นไฟจนตัวอ

แล้วบัดนี้เอง ท่ามกลางป่าทุกด้านอันกลายเป็นทะเลเพลิง เงาของแล้วบัดนี้เอง ท่ามกลางป่าทุกด้านอันกลายเป็นทะเลเพลิง เงาของภูเขาเคลื่อนที่จะคืบคลานได้ ก็ไหลออกมาจากป่า ดินเนินพร้อมกับเสียงแซ่ระงมปานฟ้าถล่มโลกหลายของพวกมัน ไซ้วงผลัดคันกันเอง ซึงกัน ป่าย หน้าวิ่งเหยาะๆ อย่างไม่เป็นระเบียบเหมือนมดแตกรัง ตรงมายังชายผาหน้าถ้ำที่มนุษย์ขึ้นมายังคอยู่ ก่อนแล้ว

“มันตรงขึ้นมานี่!”

ไชยยันต์สำคัญลั่นออกมา

“มันกำลังหนีไฟอย่างเดียวกับเราเหมือนกัน มากมายเหลือเกินเป็นกองทัพทีเดียว จะ หลบไปทางไหนกันนี้”

เชษฐากระสับกระส่ายแทบระเบิด ยามนี้หัวหน้าคณะเองผู้จัดว่ากำลังใจดีเยี่ยม ก็แทบ จะคุมสติไว้ไม่ได้ ในภาวะคับขันขีดสุดที่จะมองเห็นอยู่ดำตา

ระยะนั้นห่างลงไปประมาณ 150 เมตร และก็ปืนใกล้เข้ามาทุกขณะอย่างรวดเร็ว ทิศทางการบ่าหน้าของมันไม่มีการหันเหไปที่อื่นแน่นอน นอกจากจะไต่เนินตรงขึ้นมายังปากถ้ำที่ มนุษย์ขึ้นมาหลบอยู่ ซึ่งความจริงมันก็ต้องเป็นเช่นนั้นแน่นอน เพราะรอบด้านไฟกำลังลามไล่เข้ามา ทุกทิศ ไม่มีหนทางอื่นจะวิ่งฝ่าไปได้เลย

พริบตาต่อมานั้นเอง ไรเฟิลกระบอกหนึ่งในกลุ่มก็แผดเสียงกึกก้องขึ้น มันมาจากมา เรีย ฮอฟมันนั่นเอง

ไม่ทันจะขาดเสียง ภาพที่เห็นเจ้าตัวใหญ่ที่วิ่งหัวโขกคุ่มๆ นำหน้าโกลีเข้ามาที่สุดทรุดคว่ำลงอย่างไม่เป็นท่า แล้วชั่วเสี้ยววินาทีนั้นเอง ร่างอันมึนเมาที่ล้มกลิ้งอยู่กับพื้นของมันก็ถูกคลื่นของพวกมันเอง ซึ่งวิ่งตามมาเบื้องหลังเหยียบย่ำข้ามตัวบังมิได้หายไพล่หมด

เพราะการยิงนำขึ้นก่อนโดยไม่มีหนทางจะปฏิบัติอะไรให้ดีกว่านี้นั่นเอง เศษฐา ไชยยันต์ และคาริน ก็ประทับไรเฟิลประจำมือขึ้นใหม่ ต่างลั่นไกก็ก้องประสานกันลงไป ความหวังเพียงกระพริบตาแล่นก็คือ บางทีเสียงปืนและการล้มตายของพวกมันอาจทำให้ทั้งโขลงหยุดชะงักหรือเปลี่ยนเส้นทาง

ภาพที่ปรากฏต่อมา จึงเป็นภาพที่ชวนสังเวช สามสี่ตัวม้วนคว่ำลงไปอีก พร้อมกับส่งเสียงร้องแหลมขมโหยหวน แล้วก็ถูกเพื่อนๆ ของมันเองเหยียบกระแทกผ่านพื้นไปอย่างชนิดตัวใครตัวมัน ตะลุยบุกตรงแนวเข้ามาตามเดิม รพินทร์คนเดียวเท่านั้นที่ยืนถือปืนเฉย เบิกตากว้าง จ้องไปยังภาพเบื้องล่าง อีกสี่คนของคณะนายจ้างสลัดปลอกกระสุนอย่างรวดเร็ว หมายจะยิงสกัดกันลงไปอีก แต่แล้วราวกับนัดกันไว้ ไรเฟิลทั้งสี่กระบอกจ้องค้าง ไม่มีใครลั่นกระสุนนัดที่สองของตนลงไปเลย

“ไม่มีประโยชน์ เราสกัดมันไม่อยู่แน่ มันยกโขลงโกลีเข้ามาเต็มทีแล้ว!”

เศษฐาตะลึงตะลึง เหลียวพรวดพราดไปรอบๆ จะมองหาที่หลบกำบัง แต่ก็มองไม่เห็นที่ใดจะหลบกองทัพช้างป่าที่กำลังตะลุยตรงเข้ามาเหล่านั้นได้เลย นอกจากก้อนหินย่อมๆ ที่มีอยู่หน้าบริเวณปากถ้ำไม่กี่ลูก

แล้วโดยสัญชาตญาณแห่งการเอาตัวรอด ไม่จำเป็นต้องเอ่ยบอกกันเช่นไรเลย ทั้งสี่คนถอยผละจากที่มั่นเดิม วิ่งอย่างไม่คิดชีวิตตรงไปยังตำแหน่งปากถ้ำที่พวกลูกหาบพะว้าพะวังรวมกลุ่มคอยกันอยู่ที่นี่มาก่อนแล้ว

รพินทร์เป็นคนสุดท้าย ที่ยืนสังเกตท่าทีการบายหน้าตรงเข้ามาของโขลงช้างจำนวนมากมายนับไม่ถ้วนนั้น เสียงเศษฐากับไชยยันต์ และใครต่อใครอีกหลายคนแผดตะโกนร้องเรียกเขา มาฟังไม่ได้ศัพท์ อิดใจต่อมาเขาจึงวิ่งเหลียวหน้าเหลียวหลังตรงเข้าไปรวมกลุ่มพวกพ้อง ซึ่งบัดนี้สีหน้าแทบจะไม่เหลือความเป็นผู้เป็นคน

“มันหนีไฟขึ้นมาบนนี้แน่ และเราก็ไม่มีที่จะหลบ นอกจากถูกเหยียบแหลกหมดถ้ายังยืนกันอยู่ตรงนี้”

จอมพรานพุดเร็วปรือ

“ตายดาบหน้า ทุกคน หนีเข้าไปในถ้ำนั่นเร็ว!”

เศษฐาประกาศก้อง โบกมือไล่พวกลูกหาบให้ล่วงหน้าเข้าไปก่อน ไชยยันต์ก็ใช้ส่วนยาวของไรเฟิลผลักดันหลังให้พวกนั้นกระเจิดกระเจิงเข้าไปในอุโมงค์อันมืดมิดลึลับ พลางดื้อนดา

รินกับมาเรียให้ตามติดเข้าไปด้วย เชษฐาตรงเข้ากระซอกแขนพรานใหญ่ ผู้ยังกระสับกระส่ายรีรออยู่ปากทาง แตรพิณทร้องบอกว่า

“คุณชายเข้าไปก่อน ไม่ต้องห่วงผม – ผมจะตามเข้าไปทีหลัง”

อย่างรู้มือกันคืออยู่แล้ว หัวหน้าคณะเผ่นออกจากที่ตามกลุ่มของพรรคพวกที่ล้วงหน้าเข้าไปก่อนโดยเร็ว ทิ้งให้จอมพรานคุมเชิงสังเกตการณ์เป็นทัพหลัง

ทั้งขบวนบุกตะลุยเดินครึ่งวิ่ง งามกันไปในหนทางอันไม่รู้อนาคตนั้นอย่างตามบุญตามกรรม ไม่มีใครคิดถึงปัญหาอันใดได้ นอกจากมหันตภัยที่ไล่กระชั้นมาเบื้องหลัง อันเป็นปัญหาเฉพาะหน้าขณะนี้เท่านั้น กูตะโกนเรียกหากันอยู่ตลอดเวลา

มันไม่มีครั้งใดของเหตุการณ์ที่จะสับสนจำละหวั่นจวนตัวเท่าครั้งนี้ หนทางนั้นเมื่อแรกก็พอจะมีแสงสว่างส่องให้เห็นอยู่บ้าง ครั้นแล้วมันก็ค่อยๆ มีดมนลงทุกขณะเมื่อล้าลึกเข้าไป ในที่สุดก็เหมือนคนตาบอดที่เปะปะกระเซอะกระเซิงไปในราตรีอันดำสนิท ต่างชนปะทะเงและโขดหินเหลี่ยมมุมที่ขวางค้ำอยู่ ล้มลุกคลุกคลานอลหม่าน แล้วก็ช่วยกันหอบหิ้วหลุดถึงกันขึ้นมา

เสียงร้องอุทานด้วยความเจ็บปวดตกใจ เสียงกู่เรียกและสอบถามแซ่ซ่าไปหมด

เชษฐาตะโกนเรียกชื่อน้องสาวอยู่ตลอดเวลา ด้วยความว้าวุ่นเป็นห่วงเหลือที่จะกล่าวตัวเขาเองก็สะดุดหินล้มคะมำลงหลายต่อหลายครั้ง แล้วก็พยายามตะเกียกตะกายยันตัวขึ้นมานงตามหลังขบวนต่อไปอย่างจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว โดยอาศัยเสียงฝีเท้าและเสียงร้องอุทานที่ดังอยู่เบื้องหน้าเป็นเครื่องหมายบอกทาง

ครั้นแล้ว อึดใจต่อมา ใครคนหนึ่งในกลุ่มพรานพื้นเมืองก็สามารถเอาได้ขึ้นมาจุดได้ ยกชูขึ้นส่องทำให้ช่วยมองเห็นอะไรต่ออะไรได้รางๆ ท่ามกลางผนังหินรอบด้าน ซึ่งแยกแยะออกไปเป็นช่องเล็กช่องน้อยราวกับทางเดินของรังปลวก การมุ่งหน้าไป ปราศจากจุดหมายหลักเกณฑ์ที่แน่นอน สุดแล้วแต่คนข้างหน้าจะนำไปเช่นไร

อึดใจต่อมานั้นเอง เสียงไรเฟิลจาก รพินทร์ ไพรวลัย ผู้ล้าหลังอยู่ยังบริเวณปากทางเข้าถ้ำระเบิดกึกก้องขึ้น ดังสะท้อนเข้ามาได้ยินถนัด

“รพินทร์!...”

ไชยยันต์ผู้วิ่งตะลุยตามหลังพรานพื้นเมืองไปหยุดชะงัก ร้องลั่นขึ้นอย่างตกใจหันหลังกลับ ซึ่งก็ปะทะกับเชษฐาที่เล่นตามติดมา ต่างจับแขนกันไว้มัน

“รพินทร์อยู่ที่ไหน เสียงปืนดังอยู่ข้างนอก”

“อยู่ปากถ้ำ บอกให้พวกเราล้วงหน้าเข้ามาก่อน”

เชษฐาตอบรวดเร็ว ยังไม่ทันจะขาดเสียงต่างก็ได้ยินปืนระเบิดขึ้นอีกนัดหนึ่ง คราวนี้รู้สึกว่าจะย้ายเข้ามาดังอยู่ส่วนใดส่วนหนึ่งของถ้ำตรงบริเวณด้านหน้า แล้วก็มีเสียงตะโกนแว่วๆ เข้ามา

“ไม่ต้องห่วง ผมจะพยายามปะทะไว้ หนีต่อไปให้เร็วที่สุด มันกำลังจะบุกเข้ามาในถ้ำ”

“ไป เชษฐา!”

ไชยยันต์ร้องเตือน กระซอกแขนสหายให้ออกวิ่งต่อไป แน่ละ ทุกคนเต็มไปด้วยความห่วงหน้าพะวงหลัง และห่วงกันเองเหลือที่จะกล่าวได้ แต่ในภาวะเช่นนี้ การลงเลหรือตัดสินใจช้า แม้แตวินาทีเดียว มันหมายถึงชีวิต...และต่างก็ได้รับการฝึกปรือตลอดจนทำความเข้าใจซึ่งกันและกันมาเป็นอันดีแล้ว จะมารีรอหวังค์พะวงอยู่ไม่ได้

ปากถ้ำด้านหนึ่ง รพินทร์ ไพรวลัย เป็นผู้เดียวเท่านั้นที่ประจันหน้ากับมหาภัยพิบัติ ซึ่งเขาอ่านออกและแลเห็นชัดอยู่คนเดียวอย่างใกล้ชิดที่สุด

กระสุนนัดแรกที่ลั่นขึ้น เป้าหมายคือเจ้าชessarตัวแรกสุดที่โผล่ลำเนินขึ้นมายังถ้ำหน้าถ้ำ มันหลุดร่วงหางยั้งลงไปในทันทีที่ขาหัวน้ำก้ำวเหยียบขึ้นมา แต่แล้วขณะที่เขากระซอกลูกเลื่อนสลัดปลอกทั้งนั่นเอง ตัวที่สอง สาม และสี่ก็ดาหน้ากันขึ้นมาอย่างชนิดที่ถูกปืนปราศจากความหมายสำหรับพวกมัน พวกมันวิ่งดาหน้าตรงเข้ามายังปากทางเข้าอย่างแสดงให้เห็นว่า หนทางรอดจากไฟนรกของมัน...อยู่ที่การพาตัวผสมชนเข้ามาในถ้ำเช่นเดียวกับมนุษย์นั่นเอง

และบัดนี้มันเป็นข้อพิสูจน์ให้เห็นชัดได้แล้วว่า ถ้านั้นจะต้องมีทางทะลุออกไปยังที่ใดที่หนึ่ง ซึ่งเป็นสถานที่หลักให้พ้นจากไฟป่าอันลุกกลามอยู่รอบทิศขณะนี้ได้ มิฉะนั้นช้างโขลงนี้จะไม่มุ่งหน้าเข้ามาเลย อาจเป็นทางเร้นภัยของมันอยู่เดิมแล้ว สถานการณ์ร้ายขีดสุดก็คือ มนุษย์หนึ่งล่องหน้าเข้าไปก่อน ในหนทางอันแคบจำกัด และเป็นทางเดียวกันโดยมีโขลงหมี่มาของพวกมันเล่นตามคิดหลังเข้าไป

สิ่งที่มองเห็นอยู่ในอนาคตอันใกล้ก็คือ ทั้ง 11 ชีวิต มีหวังถูกเหยียบขยี้แหลกเป็นผุยผงภายในอุโมงค์นี้ トラบใดก็ตามที่มนุษย์ไม่มีความสามารถจะหยุดยั้งขับไล่มันได้ เท่าๆ กับที่เดินในถ้ำนั้นได้ช้ากว่าพวกมัน อุปมาไม่ผิดอะไรกับรถไฟทั้งขบวนที่กวัดไถตามหลังมาบนรางอันเดียวกัน

เป็นครั้งแรกในชีวิตที่คนอย่างรพินทร์ ไพรวลัยคิดถึงพระอรหันต์ คิดไปถึงบูรพกรรมและบาปเวรที่ตนอาจเคยก่อเอาไว้ แล้วก็เอาดวงชะตาขึ้นมาเสี่ยงอธิษฐาน เรียกสติสัมปชัญญะเข้ามารวมตัวมัน เขาพร้อมแล้วที่จะตายอย่างจอมพราวน ตายอย่างคนที่ตลอดเวลามาก็รู้สึกสำนึกตนว่ามีชีวิตอยู่กับมฤตยูแทบทุกลมหายใจเข้าออก

แล้วพราวนใหญ่ก็ผละจากปากถ้ำวิ่งเข้าไปหยุดคุ่มเชิงอยู่ด้านใน ซึ่งพรรคพวกล่องหน้าเข้าไปก่อนแล้ว ระยะห่างจากปากทางประมาณ 30 เมตร มองเห็นปากถ้ำทางเข้านั้นอย่างถนัดในแนวตรง ควักลูกปืนมาถือพร้อมไว้ในมือเต็มกำ ประทับพานท้ายขึ้นไหล่ จ้องตาคูกวารอจังหวะอยู่

นาทีต่อมา เขาก็เห็นศีรษะอันใหญ่โตราวกับเงาราวหูเหล่านั้นโผล่ลำเข้ามา รพินทร์ลั่นไกทันที พอต้ม สิดอใหญ่ตัวนั้นก็สวบถล่มลงคาขวางปากถ้ำ เขาสลัดปลอกอย่างรวดเร็วที่สุดในชีวิตการยิง และปล่อยนัดที่สอง และสามออกไปตามลำดับ

หนึ่งนัดที่ระเบิดสะท้อนสะท้อนจนหูดับ หมายถึงเจ้าชชะสารตัวหนึ่งที่ตกลงไปกับพื้น บริเวณที่มันพยายามจะเล่นฝ่าเข้ามานั้น แล้วถอยลึกเข้าไปตั้งหลักบรรจกระสุนกระหน่ำยิงออกมาอีก เขาไม่มีเจตนาที่จะฆ่ามันโดยตรง แต่ต้องการให้ซากอันใหญ่โตเหล่านั้นล้มลงขวางปากทางเข้าเป็นอุปสรรคหรือรั้วกันไม่ให้พวกมันที่วิ่งประดังตามกันมา...ได้ผ่านเข้ามาสะดวกรวดเร็วนัก

ตัวหนึ่งล้ม อีกตัวหนึ่งก็เหยียบใต้ศพเพื่อนเข้ามาอย่างไม่ย่อท้อร้องร่ำ พลางก็แผดเสียงร้องแหลมอย่างตื่นตระหนกอยู่เช่นนั้น แต่ก็ไม่มีอะไรมายับยั้งมันเสียได้ ตัวที่สองมันจะกองทับตัวแรก ช่วยให้ง่าแพงขวางกั้นนั้นสูงขึ้น

รพินทร์ขึ้นกัศกรามแน่น เขายัง และยิ่ง...ยิ่งอย่างเหี้ยมโหดที่สุดเพื่อการมีชีวิตรอดของตนเอง กับผู้ที่ตกอยู่ในรัศมีชอบทุกคน ด้วยความหวังอันเลื่อนรางว่า หนทางของอุโมงค์มันไม่กว้างขวางมากนัก ช้างป่าเหล่านั้นไม่สามารถจะบุกเข้ามาคราวเดียวได้มากไปกว่าการเรียงสอง และซากอันล้มกล่มก่ายกองซ้อนทับกันของพวกมันบางทีจะเป็นรั้วปิดทางก็ได้ ลำคัญอยู่ที่ว่า...เขาจะต้องเลือกยิงให้มันล้มกองสุมทับกันอยู่ในตำแหน่งเดียว

‘มนุษย์’ แสวงหาหนทางเพื่อมีชีวิตรอด **‘สัตว์’** อันเป็นโกลนขวางเหล่านี้ก็อยู่ในความหมายดุจเดียวกัน ความจำเป็นที่จะต้องประหัตประหารซึ่งกันและกัน ก็เพราะต่างก็มีหวังอยู่ที่หนทางหลบภัยเดียวกันนี่เท่านั้น เป็นการชิงโอกาสเพื่ออยู่รอด!

แล้วความหวังของรพินทร์ก็มอดดับไปโดยสิ้นเชิง เมื่อเห็นความพยายามของคชะสารโกลนนั้น ที่ล้มก็ล้มไป ที่ประดังประเดล้มคั่นกันมาจากเบื้องหลัง ก็หนุนเนื่องกันเข้ามาราวกับระลอกคลื่น พอดิตชะงักอยู่กับซากของเพื่อนที่สุมกองอยู่ พวกมันก็ช่วยกันผลักดันจุดกระชากออกจากแนวกีดขวาง แล้วตะลุยเข้ามาอีก เสียงร้องของพวกมันดับโศกประสาทของเขาหมดสิ้น

ขณะที่หันหลังกลับออกวิ่ง เท้าอันใหญ่โตคู่หน้าของตัวที่ไล่หลังไล่เข้ามามากที่สุดห่างจากเขาเพียงไม่เกิน 15 วา

แล้วรพินทร์ก็กวัดมาทันพรรคพวกทุกคนที่กำลังตะเกียกตะกายกันอยู่ ตะโกนบอกขึ้นสุดเสียงว่า

“ระวัง มันตามเข้ามาถึงตัวแล้ว”

เชษฐา อันเป็นคนรั้งท้ายสุด แว้งตัวกลับมาพร้อมกับปากกระบอกของ .460 กระแทกพรานใหญ่ปลิวออกนอกทางไปด้านหนึ่ง ครั้นแล้วกระสุนนัดนั้นก็ปะทุขึ้นขึ้น โดยที่มีลำกล้องห่างจากปลายวงเพียงฝ่ามือเดียว เปรียบไม่ผิดอะไรกับขวานมหาภัยที่จามผ่าลงไปกลางกระโหลกเจ้าไอยรา มันถอยพวงกลับสองก้าวแล้วล้มแผ่นดินสะท้อนขวางหน้าเพื่อนที่ตามกระชั้นชิดเข้ามาไว้

“ช่วยตัวเองโดยอิสระ ตัวใครตัวมัน”

นั่นเป็นเสียงประกาศก้องของเชษฐาครั้งสุดท้าย แว่วมากระทบหูของทุกคน ก่อนที่โลกในส่วนแถบๆ นั้นจะถล่มทลายลงท่ามกลางมิกสัญญูอันมืดมิด

บนความอลหม่านชนิดลำดับภาพไม่ถูกนั้น ทั้งหมดมองไม่เห็นชะตากรรมหรือ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นของพรรคพวกคนใดทั้งสิ้น นอกจากตัวของตัวเองเท่านั้น ได้ที่ถือส่องสว่างรางๆ ในมือของจันตกลดดับกับพื้น แล้วต่างก็กระเสือกกระสนเอาตัวรอดไปสุดแต่สัญชาตญาณจะบังคับ หมดโอกาสจะให้การช่วยเหลือใดๆ กันได้ทั้งสิ้น

รพินทร์ ไพรวัลย์ จำได้แต่เพียงว่า เขาวิ่งเข้าไปยังช่องทางแยกด้านซ้ายมืออันหมายตา ไว้ก่อนแล้ว โดยมีเงาหิมะของโหลงคชสารวิ่งไล่หลังมาติดๆ เท้าจะตะกายพาตัวเองโดดเล่นไปได้ สักก็ก้าวก็ไม่ทราบได้ ทันใดก็ปะทะเข้ากับแรงเหวี่ยงที่โผล่ยื่นล้ำออกมา ถึงขั้นกระดอนหงายหลัง เซ หักปีกไปยังหนทางอันเหลวลื่น เต็มไปด้วยความลื่นช่วงหนึ่ง และก็เหยียบวบลงไปในนอากาสอันว่างเปล่าหาที่กำหนัดมิได้

ร่างกายที่เวิ้งคว้างเหมือนพลรมซึ่งกระโดดผละจากเครื่องบินนั้น ถูกดูดลอยละลือลงไปในความว่างอย่างรวดเร็วบหวือ ดังวิญญาณจะปลิดปลิวออกจากกาย

มันต่ำลงไป...ต่ำลงไปทุกขณะจิต หมดการยึดเหนี่ยว หมดทุกสิ่งทุกอย่าง นอกจาก ลำนึกในห้วงสุดท้ายว่า นี่คือการระส่ำระสายแห่งชีวิต!...

ประจวบคนที่ค่อยๆ ตื่นฟื้นขึ้นมาจากความฝันอันวณทรมาน ประสาทแรกที่รับรู้ก็คือ ความเจ็บปวดร้าวและเมื่อยขบไปทั่วสรรพางค์ เหมือนกับว่าร่างกายจะถูกแยกชิ้นส่วนออกจากกัน ประเดี๋ยวหนึ่งมันก็ชาตึกมันตื้อไปหมด และอีกประเดี๋ยวหนึ่งก็รู้สึกในความขัดขอกเจ็บปวดนั้น ขึ้นมาอีก มันสลับกันอยู่เช่นนั้น

สติสัมปชัญญะมันอยู่กึ่งกลางระหว่างอาการรับรู้กับอาการเลื่อนลอยวิ้งว้าง นี่เขาเป็นใคร อยู่ที่ไหน?...

นาทีต่อมาอีกสักเท่าใดก็ไม่ทราบ ความรู้สึกอันชาตๆ หายๆ นั้นก็เริ่มจะแจ่มชัดขึ้นทีละน้อย แล้วมันก็คืบเข้าสู่เจตสิกครบถ้วนเหมือนดวงไฟที่ถูกบีบเข้ามารวมจุด สัมผัสแรกทางสรีระ ก็คือความเย็นฉ่ำของน้ำที่หยาดหยดลงกระทบกลางใบหน้าเป็นจังหวะ ทีละหยด

แขนขาขัดขอก จนไม่แน่ใจว่าจะกระดิกกระเดี้ยเคลื่อนไหวได้หรือไม่ ต่อมาส่วนที่เจ็บปวดมากที่สุดก็คือบริเวณศีรษะ มันหน่วงหนักมันงไปหมด

เสียงแหมะ - แหมะ ที่ประสาทหูสดับได้ในขณะนี้ ก็คือน้ำที่หยดลงกระทบใบหน้านั่นเอง ครั้นแล้วก็รู้สึกถึงความเย็นชื้นที่อาบไปตลอดทั้งกาย

จอมพราณค่อยๆ เปิดเปลือกตาอันหนักอึ้งขึ้นอย่างยากเย็น แล้วขยายกว้างพยายามลิ้มเต็มที

สิ่งแรกที่เห็นอย่างพราวราง คือรากไม้ขดงอันหนึ่งลอยอยู่เหนือใบหน้าซึ่งอยู่ในลักษณะนอนหงายของเขาห่างขึ้นไปประมาณ 3 ฟุต มีน้ำเคลือบเปียกชุ่มอยู่ตรงส่วนที่ยอดต่ำสุดนั้น และรวมตัวกันย่อยเป็นหยด หยาดลงมาบนหน้าผากของเขาพอดี นานๆ ครั้งต่อหนึ่งหยด แต่ก็

สวามีเสมอและคงจะพรมให้อยู่เช่นนั้นตลอดไปชั่วกาลปาวสาน
รองรับอยู่เช่นนี้ตลอดไป

หากว่าเขาจะนอนหงายเอาหน้า

แสงสว่างหลัวๆ อันช่วยให้มองเห็นนั้น จะมาจากทางใดไม่อาจบอกได้ แต่มันก็ยังพอมี
อยู่รำไรรุ่มร่า

รพินทร์ ไพรวลัย นอนล้มตาโพลง พินิจดูสิ่งแรกที่จักขุรับภาพได้นั้น ไม่แน่ใจตนเอง
ว่าเขาอยู่ในโลกไหน...ตายแล้ว หรือยังมีชีวิตอยู่

“รพินทร์ ไพรวลัย!”

เขาเอ่ยออกเสียง ขานนามของตนเอง

ประสาทหู รับเสียงอันแหบพร่าของตนเองนั้นไว้ได้

“คาริน วราฤทธิ์!”

อีกคำหนึ่ง ที่ทดลองใช้เสียงผ่านลำคอออกมา นั้น เขาก็ได้ยินเสียงของตนเองอย่างแน่
ชัดอีก ต่อจากนั้นก็ทบทวนเรียกชื่อผู้ร่วมคณะไปที่ละนาม จนครบทั้ง 11 คน และท้ายสุดเขาเอ่ย
เรียกเงชาย...ถูกแล้ว เขายังไม่ตาย เขายังมีชีวิตอยู่รอดอยู่ในขณะนี้ พร้อมทั้งความทรงจำทั้งหมด
ครบถ้วนทุกประการ

จอมพราวนสุตลมหายใจลึก กัดฟันแน่นต่อสู้กับอำนาจความปวดระบมเคล็ดขัด แล้ว
ทดลองขยับเคลื่อนไหวแขนขา สวรรค์ทรงโปรดเกิด...เขายังมีอาการครบสามสิบสอง ไม่ได้มีร่างกาย
ส่วนใดพิการขาดหายไปเลย แม้ว่ามันจะกะปลกกะเปลี่ยแทบไม่มีเรี่ยวแรงเหลืออยู่เลยก็ตาม

บัดนั้นเอง เขาก็รวบรวมกำลังกายและกำลังใจทั้งหมดเข้ามา ค่อยๆ พยายามขยับขึ้นนั่ง

พบว่าร่างของเขาขณะนั้นนอนติดอยู่กับสายระโยงระยางค์อะไรชนิดหนึ่ง ลักษณะขยับ
ไหวแกว่งไกวได้เหมือนกระเชาเล็ก และมันก็คือรากไม้กับเถาวัลย์ที่เกี่ยวพันประสานกันอย่าง
หนาแน่น โดยงอกออกมาจากผนังหินที่แวดล้อมรอบตัวของก้อนปล่องแหวนที่ใดที่หนึ่ง แสงสว่างสลัว
ราง ทอดลงมาจากกระดืบที่สูงขึ้นไปประมาณ 5 เมตร และเบื้องล่างมองเห็นพื้นหินระคนกรวดและ
ซุ่ม มีลำแสงจางๆ กระจายอยู่ทางซอกด้านหนึ่ง ปล่องที่ลงมานอนติดค้างเถาวัลย์อยู่นี้ เป็นวงกลม
ตะปุ่มตะป่ำขรุขระจากเงาหินที่โผล่ล้ำชะโงก และเว้าเข้าไปอย่างปราศจากระเบียบ เส้นผ่าศูนย์กลาง
ราวสองเมตรเศษ

เขารอดจากร่างกายแหลกเหลวเป็นภัสสมรฐ์ได้อย่างปาฏิหาริย์ ก็เพราะกระเชาเถาวัลย์
และรากไม้ที่แปรสภาพเป็นเปลญวนชิ้นนี้เอง!

การเคลื่อนไหวอย่างตื่นตัวของเขา ทำให้เปลธรรมชาตินั้นอยู่ไหวลู่ทำท่าจะคลายตัว
ออก รพินทร์ก็หันใจหยุดนิ่งอยู่กับที่ เขามียึดตั้งหลักไว้แน่น แล้วก็ใช้เวลาอันตึงตสนิ่งนั้น
ใคร่ครวญพิจารณาสิ่งแวดล้อมรอบตัว

นี่เขาหลุดร่วงลงมาจากรั้ว และมาติดอยู่ที่นี้ได้อย่างไร? มันลึกลับห่างไกลจากที่เขาพลัดลงมาครั้งแรกสักเท่าใด เงยหน้าสำรวจขึ้นไป จอมพรานก็ต้องหลับตานิ่งไปอีกชั่วขณะหนึ่ง เขามองไม่เห็นอะไรเลย บนด้านศีรษะที่เป็นปล่องสูงขึ้นไปนั้น เพราะมันมีมดเหมือนผ้าดำคลุมหีบศพ

เสียวปลาบที่ศีรษะด้านหลัง เดือนความเจ็บปวดขึ้นอีก พอเอามือคลำสำรวจก็พบกับเลือดอันอาบโชกเหนียวเหนอะ และรอยแผลแตกมันอาบชุ่มไปทั้งเสื่อด้านหลังที่สวมอยู่ ไม่มีปัญหา ระหว่างที่หลุดลอยกว้างลงมา ศีรษะของเขาจะต้องฟาดกระทบเข้ากับแท่งหินและนี่ก็กลับไปในทันที จากนั้นมันก็จะหล่นเปะปะลงมาตามบุญตามกรรม จนกระทั่งมาค้างอยู่ที่กระเช้าเถาวัลย์นี้ อันเปรียบเสมือนเครื่องผ่อนแรงรับเอาไว้

ขี้เลือดที่ติดมือขึ้นมาดู มันเริ่มจับเป็นก้อนเหนียว บอกได้ทันทีว่า ระยะเวลามันล่วงเลยห่างมาไม่น้อยกว่า 2 ชั่วโมงแล้ว

เสียวกริบ ปรasaจากลำสำเนียงใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากเสียงน้ำที่หยดกระทบหินดังเสียงตุ๋งๆ ต่ำๆ สลับกันอยู่เป็นระยะ และอีกเสียงหนึ่ง ก็คือลมหายใจของตนเอง

จอมพรานคลำดูรอบๆ ตัวอย่างระมัดระวังอีกครั้งเพื่อสำรวจสภาพของตนเอง ที่หลังของเขายังมีเป้สนามติดอยู่ตามเดิมไม่ได้หลุดหายไปไหน พอสอดมือล้วงเข้าไปก็พบกับด้ามของปืนสั้น .44 แม็กนัม ที่เขาเก็บไว้ประจํา นั้น จึงรีบดึงมันออกมาโดยเร็วอย่างยินดี เปิดรังเพลิงตรวจกระสุนเมื่อเห็นว่าครบถ้วนเรียบร้อยเหมือนเดิม ก็เหน็บมันไว้ที่เข็มขัดข้างเอว มิดโบว์อีกเล่มหนึ่งก็ยังสอดอยู่ในฝักข้างเอวโดยไม่ได้สูญหายไปไหน เมื่อนั้นเอง เขาก็เริ่มมองเห็นความหวังขึ้นมาจากความมืดมิดทั้งมวลที่แวดล้อมอยู่

แล้วขณะจิตนั้นเอง เขาก็คิดไปถึงคณะพรรคผู้ร่วมตายทุกคน ป่านนี้ คนเหล่านั้นกระจัดกระจายแยกย้ายกันไปอยู่ที่ไหน เผลอไปกับชะตากรรมเช่นไรบ้าง ความคิดชนิดนั้นทำให้ต้องนั่งตะลึงไปอีก...ยากที่จะมีใครเหลือชีวิตรอดอยู่ได้ นอกจากตายกันหมดแล้ว ถ้าไม่ถูกโขลงช้างที่เล่นเตลิดตามหลังมาอย่างกระชั้นชิดเหยียบย่ำละเอียดเป็นผง ก็คงจะหลุดร่วงกันลงไปปล่องเหวภายในถ้ำ ซึ่งเชื่อว่าคงมีอยู่แทบทุกฝั้วถ้ำ แต่อีกใจหนึ่งก็อยากจะเชื่อว่า อาจมีใครรอดตายไปได้บ้าง เพราะอย่างน้อยที่สุด...เขาเองก็ยังรอดอยู่ได้ ทว่าเขาจะติดตามค้นหาและสืบทราบเหตุการณ์ทั้งหลายแหล่ที่เกิดขึ้นนี้ได้อย่างไร

มีข้ออุปมาอุปไมยกันเป็นสำนวนว่า ‘มดมีดอับจนเหมือนตกอยู่ในก้นเหว’ ในภาวะของรพินทร์ ไพรวัฒย์ บัดนี้ไม่ต้องอุปมาแล้ว เพราะเขาได้มาตกอยู่ในก้นเหวจริงๆ เหวซึ่งไม่ทราบว่ามันลึกลับลึกแค่ไหน และจะหาทางขึ้นไปได้อย่างไร มาตราว่าชะตากรรมมีตัวคนให้มองเห็นได้ในขณะนี้ เขาก็อยากจะขึ้นขึ้นและไถ่ล้างค่านับให้อย่างงดงามที่สุด ในกรณีที่เขาได้ปฏิบัติหน้าที่ของมัน

ต่อเขา และคณะของเขาได้อย่างเจ็บปวดสาหัสที่สุด โดยที่ไม่สามารถจะเอาได้ล่วงหน้าถูก ไม่เคยมีการผจญภัยครั้งใดในชีวิต ซึ่งทำให้เขาคงอยู่ในภาวะอับจนสิ้นท่าเหมือนเช่นที่ได้เผชิญอยู่นี้

ครั้นแล้ว บรูซผู้มีชีวิตเกิดมาเพื่อดำรงชีพทำทนายมฤตยูก็ตัดสินใจเด็ดขาด **‘ชีวิตเมื่อยังไม่สิ้นก็ต้องดิ้นไปจนสุดฤทธิ์’** นี่เป็นสิ่งที่เขาถือเป็นหลักปฏิบัติอย่างแท้จริง ไม่ใช่เป็นเพียงคำพูดโก้ๆ ของนักวาทะที่ใช้ชีวิตในเมือง เพราะคนเหล่านั้นตั้งแต่เกิดมาจนกระทั่งตายไปบนที่นอน อาจยังไม่เคยได้เข้าใจถ่องแท้เลยว่า การต่อสู้เพื่อชีวิตจริงๆ นั้นมันเป็นเช่นไร

การที่มัวคิดถึงเหตุการณ์ด้วยความสลดใจ และปลงวาสนาชะตากรรมของตนเองอยู่ มันไม่ช่วยให้เกิดประโยชน์อะไรขึ้นมาได้ทั้งสิ้น นอกจากเท่ากับเป็นการรอคอยวาระสุดท้ายแบบงอมืองอตินเท่านั้น เขาอาจถูกขังตายอยู่ได้แผ่นพิภพบาดาลนี้โดยไม่มีโอกาสได้เห็นแสงตะวันอีก แต่นั่นมันก็หมายถึงว่าเขาได้คืนรณจันทมหายใจช่วงสุดท้ายแล้ว

ระดับที่กระเช้าถวัลย์แขวนอยู่นั้น มันไม่ห่างจากพื้นเบื้องล่างลงไปเท่าใดนัก จอมพรานเกาะสายหนึ่งของมันไว้ด้วยมืออันเหนียวแน่นแล้วค่อยๆ หย่อนตัว เอาเท้าความเหยียบพัก พงกายลงไปตามง่าหินที่งอกตะปุ่มออกมา ภายหลังจากพยายามอยู่ครู่เดียว เขาก็ทิ้งกายลงมาถึงพื้นแคบๆ อันชื้นแฉะนั้นได้

มีดน้ำซึมแฉะเล็กๆ อยู่ที่ริมผนังด้านหนึ่ง กว้างประมาณฟุตเดียว แต่ลึกแค่ฝ่ามือ เขาก้าวอย่างโผล่ตรงเข้าไปถึงตัวลูกเข่า ลงกอบน้ำใส่ปากดื่มกลืนแล้วลูบไล้หน้า พยายามเรียกพละกำลังกลับคืนมา ครั้นแล้วบัดนั้นเอง สิ่งหนึ่งก็ผ่านแวบขึ้นสมอง

แสงที่ช่วยให้เขาสามารถมองเห็นอะไรได้รางๆ ในขณะนี้ มันเกิดขึ้นได้อย่างไร มาจากไหน?

รพินทร์ก็ครีมีปากแน่นกวาดตามองไปรอบๆ ทันทีที่ไปสะดุดก็เข้ากับวัตถุอะไรชนิดหนึ่ง ลักษณะยาวค้ำมะเมื่อม วางอยู่ริมก้อนหินข่มๆ ข้างผนังอีกด้านที่โผล่ขึ้นมาเป็นหลังเต่า เหลือบเห็นในครั้งแรกเกือบสะดุ้งผะ แต่แล้วภายหลังเมื่อจ้อง เขาก็แทบจะร้องอุทานออกมาดังๆ ด้วยความยินดี นรกส่งเขาลงมายังกันบาดาล แต่สวรรค์ก็ไม่โหดร้ายเกินไปนัก วัตถุค้ำมะเมื่อมที่โผล่ปลายด้านหนึ่งออกมา ซึ่งมองทีแรกคิดว่าเป็นงู แท้ที่จริงก็คือปากกระบอกของไรเฟิล จอมพรานคลานเข้าไปที่มันโดยเร็ว ลากมันออกมาจากซอกที่หล่นอยู่ อะโฮ! วินเชสเตอร์ .458 แม็กนัม แอฟริกันประจำมือของเขานั่นเอง!!

นอกจากค้ำไม้ที่มีรอยบินไปเล็กน้อย นอกนั้นทุกสิ่งทุกอย่างคงสภาพเดิมของมันหมด รพินทร์แยกเขี้ยวยิ้มออกมาได้ ภายหลังจากตรวจมันจนแน่ใจแล้ว เขาก็กดประทับมันไว้กับอกราวกับสิ่งมีชีวิต ปีนคลุ้พิที่กลับคืนมาสู่มือพราน มันก็เหมือนกับสิงหราชซึ่งสวมไว้แล้วด้วยเขี้ยวเล็บ มีอะไรที่จะต้องยื่นระย้ออีก สำหรับอนาคตเบื้องหน้า ไม่ว่ามันจะมาในรูปใด

ด้วยความรู้สึกอันเข้มข้นอบอุ่นเชื่อมั่นขึ้น ขวัญและกำลังใจกลับคืนมาเป็นของเขาในบัดนั้น รพินทร์นั่งลงใช้สมองแก้ไขภาวะอัจนของตนเองอย่างรอบคอบที่สุด ไม่นานนักเขาก็พบลำช่องของแสงที่สว่างลอดเข้ามา มันเป็นโพรงแคบๆ กว้างเพียงสองฟุตและสูงศอกเดียว อยู่ชิดระดับพื้นโดยทะลุเข้าไปใต้ผนังหินอันตันทึบ ใกล้เคียงกับแอ่งน้ำนั่นเอง

พอรานใหญ่ทั้งตัวลงนอนพิงพาดกับพื้น ค่อยๆ ลอดศีรษะเข้าไปสำรวจ เขามองเห็นก้นปล่องเหวอีกส่วนหนึ่ง ซึ่งลอดทะลุเชื่อมกันโดยช่องนี้ ปรากฏอยู่ข้างหน้าไม่ห่างออกไปนัก และช่องนั้นก็กว้างพอที่จะเลื้อยตัวผ่านเข้าไปได้อย่างครีๆ มันจะนำไปสู่สถานการณ์ที่ดีขึ้นหรือเลวลงเช่นไรก็ตาม เขาก็ต้องตัดสินใจย้ายตัวเองโดยหุคหนึ่งอยู่ไม่ได้

อย่างเข้มข้น และยากเย็นที่สุด รพินทร์เลื้อยกระดืบเข้าไปลากไฟเฟลตามไปด้วย บางส่วนมันแคบต้งเขาต้องใช้มือขุดกรวดและทรายให้เป็นช่องกว้างขึ้น อากาศแวดล้อมรอบตัวเต็มไปด้วยความเย็นเยือกชื้นแฉะ

ไม่นานนักเขาก็มาถึงตรงบริเวณที่หมายตาไว้ครั้งแรก ลักษณะของมันไม่ผิดอะไรกับปล่องก้นเหวเดิมที่หล่นลงมาเลย เบื้องบนเป็นทางสูงชันแหว่งคอดังบำ และมืดมิด แสงรำไรมาจากบริเวณด้านล่างเท่านั้น ระดับเหนือศีรษะขึ้นไปเล็กน้อยที่พอจะมองเห็นก็กรงรังไปด้วยรากไม้ และเถาวัลย์ลักษณะแปลกๆ พันกันอยู่เป็นขุมกระเชิง ตำแหน่งนี้มีโพรงทะลุแยกออกไปหลายสาย บางโพรงก็ลึกดำมืด บางโพรงก็เห็นแสงสว่างปรากฏอยู่ไม่ห่างนัก เหมือนจะเป็นช่องเดินของสัตว์เลื้อยคลานบางชนิด เพียงแต่ว่ามันจะเข้าไปในผนังหินโดยธรรมชาติ พื้นเบื้องล่างเล่าก็เป็นบ่อเล็กบ่อน้อย ลักษณะกลมดิกราวกับใครเอาส่วมาเจาะไว้ มีน้ำขังอยู่เต็ม นั่นเป็นลักษณะของบ่อที่มักจะปรากฏพบเห็นอยู่ตามเขาน้ำตกทั้งหลาย

รพินทร์ตรวจบ่อเหล่านั้นอย่างใคร่ครวญระมัดระวัง เขาสังเกตเห็นกระแสน้ำในบ่อไม่ได้หุคหนึ่ง แต่มันเคลื่อนไหวเหมือนจะมีลำธารน้ำไหลอยู่ภายใต้ บางบ่อก็ตันเพียงศอกเดียวแล้วมีก้นเป็นรูแคบพอให้ฝ่ามือลอดลงไปได้จนสุดช่วงแขน ขณะที่เอื้อมมือควานลงไป เขาก็สัมผัสกับการพัดไหลของมันได้อย่างแน่ชัด กระแสน้ำนั้นเย็นเฉียบราวกับแช่น้ำแข็ง บางบ่อก็ลึกเป็นแนวตรงลงไปชนิดที่ไฟลอันยาวเหยียดแห่จากพานท้ายลงไปจนแทบจะถึงปากกระบอก ก็ยังไม่กระทบกับอะไรเลย พื้นหินบางตอนก็ตันทึบ บางตอนก็มีเสียงสะท้อนโปรงเหมือนมีโพรงอยู่ภายใต้

เขาตกลงใจที่จะมุดลอด โดยอาการเลื้อยตัวเองไปตามช่องโพรงที่คดเคี้ยวเชื่อมโยกันอยู่ไปมานั่นต่อไป โดยมุ่งเข้าหาด้านที่พอจะเห็นสว่างโล่งขึ้น มันผ่านออกมาพบกับบริเวณก้นปล่อง แคบบ้างกว้างบ้าง ครึ่งแล้วครึ่งเล่าลักษณะเหมือนเตาขนมครก อันดูเหมือนแทบจะหาสิ้นสุดมิได้ ทุกครั้งเมื่อพ้นจากโพรงได้ห็นออกมาสู่ปล่อง เยขึ้นสำรวจก็มองไม่เห็นอะไรจะเป็นที่หมายได้ทั้งสิ้น นอกจากรากไม้เถาวัลย์และแ่งหินระดับที่สูงชันขึ้นไปเล็กน้อย ขนาดที่ลำแสงรางๆ จากเบื้องล่างจะทอดขึ้นไปถึง แล้วยกค่อๆ คำมีดจนมองอะไรไม่เห็นในระดับที่สูงขึ้นไป มีบ่อน้ำให้เห็นอยู่ทั่วไป

ครั้งหนึ่งเมื่อพบเข้ากับบ่อหินวงกลมกว้างประมาณ 3 ฟุต จอมพราณทดลองค่อยๆ หย่อนตัวลงไป ปรากฏว่าระดับน้ำลึกจนเขาไม่อาจความเท่าหาพื้นได้พบ นอกจากงัดหินภายใต้ บางส่วน และกระแสน้ำที่พัดอยู่ข้างล่างเขี่ยกรากทำท่าจะพัดพาตัวเขาให้หลุดตามเข้าไปด้วย ต้อง เกาะขอบไว้มันและออกแรงเหวี่ยงตัวกลับขึ้นมาอย่างยากเย็น บัดนี้ เขาแน่ใจแล้วว่ามิลาธารได้ ดินไหลผ่านกันปล่องนี้อยู่ข้างล่าง มันจะเป็นทางน้ำที่ไหลมาจากไหน และทะลุออกไปยังที่ใดก็เหลือ จะคาดคะเนได้

อย่างไรก็ตาม จากความชำนาญการที่สังเกตเห็นถ้ำวัลย์ก็ดี รากไม้ที่โผล่แข่งทะลุหิน ออกมาก็ดี เขาอยากจะเชื่อว่า ปล่องเหวหรือก้นบาดาลที่หล่นลงมาติดอยู่นี้ มันไม่อาจจะลึกต่ำลงไป จากระดับผิวโลกจนเกินไปนัก ระบบถ่ายเทของอากาศและอุณหภูมิ พอที่จะทำให้เห็นร่องรอยของ พืชเหล่านั้นขึ้นงอกเจริญอยู่ได้

พยายามตรวจสอบลักษณะของเส้นถ้ำวัลย์ และรากไม้อย่างพิถีพิถันครครวญ รพินทร์ก็พบกับความมึนงงไปอีก คนสันตติในทางพฤกษศาสตร์ และพืชที่ขึ้นในป่าดงอย่างเขาก็ไม่สามารถจะ บอกได้ว่ามันเป็นถ้ำวัลย์ หรือรากของต้นอะไรกันแน่ ลักษณะที่ดูเป็นถ้ำวัลย์นั้นมีแต่เส้น ปราศจากใบ ส่วนที่มองคล้ายรากไม้เมื่อสำรวจดูใกล้ๆ ก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่ามันจะเป็นรากฝอย ของต้นไม้ใหญ่ที่ขอบไซทะลุหินลงมา หรือว่าเป็นลำต้นพืชประเภทเถา ที่อาศัยงอกขึ้นอยู่ในภูมิ ประเทศใต้หาวอันชื้นแฉะหรือไม่ มันเลื้อยเกาะไปตามรอยแตกของพื้นหินคล้ายเห็ดรา และ บางขณะก็งอกโผล่ยื่นออกมาเกาะกระรุงรัง มีแต่ตุ่มตาเป็นข้อๆ

ไม่นานต่อมานัก ภายหลังจากผละปากบ่อที่ทดลองเอาตัวจุ่มลงไป ออกเดินสำรวจดู ตามช่องโพรง เขาก็พบเข้ากับโพรงใหญ่เข้มนูหนึ่ กว้างขวางกว่าทุกช่องทางที่ใช้คลานลอดเลาะ เข้ามาแล้ว เพราะมันพอจะเบียดตัวผ่านเข้าไปได้ในลักษณะก้ม และมีลำแสงผ่านเข้ามาให้เห็นมาก ที่สุด

อย่างไม่มีการรีรอต่อไป รพินทร์เลือกทางนั้นทันที ค่อยๆ ก้มตัวจรดเท้าลัดเลาะเข้าไป ที่ละก้าวอย่างระวังตัวเจ เขารอดชีวิตมาได้แล้วจะไม่ยอมให้อุปัทพเหตุหรือภัยอันตรายใดๆ ที่ไม่สามารถจะรู้ตัวล่วงหน้าเข้ามาเล่นงานเพราะพลังเปลว หรือชะล่าใจเป็นอันขาด

หนทางมันเริ่มขยายกว้างขึ้นทุกขณะ ต่อมาก็แว่วเสียงน้ำไหลผ่านโพรงหินถนัดขึ้นเป็น ลำดับ

บัดนั้นเอง...จะเป็นด้วยอุปาทานหรืออะไรก็สุดที่จะบอกได้ เขาได้ยินเสียงกริรร้อง แหลมก้อง! แ่ววมากระทบโสตอันลั่นกริ่งด้วยความวิงเวียนอ่อนเพลีย

พราณใหญ่ยื่นเบิกตาโพล่ง สะกटकั่นลมหายใจ พยายามเงี่ยหู

ไม่ถึงจิตใจต่อมา มันก็ท้องสะท้อนมาอีกครั้ง คราวนี้ได้ยินถนัด เสียงนั้นแว่วออกมาจากปากทางที่กำลังจะบ่าหน้าไปนั่นเอง เป็นเสียงร้องอย่างตระหนกตกใจ และหวาดสยองจิตสุดของมนุษย์...และแน่ละ...ผู้หญิง!

มันจะเป็นเสียงหลอก หรือเสียงหลอน อันเกิดจากประสาทหรืออะไรก็ตามที่ รพินทร์ ไพรวลัย พุ่งปราดออกไปด้วยพลังวังชาที่กลับคืนมาโดยไม่รู้สีกตัว ชั่วกั้นใจเท่านั้น เขาก็ทะลุออกมาสู่บริเวณกว้างตอนหนึ่ง ภูมิประเทศมันจะเป็นอย่างไรก็ไม่มีโอกาสที่จะสำรวจมองได้ในขณะนี้ เพราะเสียงหวีดร้องเป็นครั้งที่สามดังลั่นลงมาจากชอกหินเหนือศีรษะที่เขาหลุดออกมาขึ้นหมอนอยู่นั่นเอง

ในแสงที่เหลืออยู่เพียงสลัวรางเต็มที เขาเห็นกับภาพที่เกิดขึ้นมาไม่คิดฝันว่าจะได้เห็นอีกภาพหนึ่ง...

จึงเป็นสายสีมูม ติดอยู่กับผนังและแฉ่งหินสีดำด้านในระดับที่สูงจากที่เขาขึ้นอยู่ขึ้นไปราว 5 เมตร เป็นตาข่ายอะไรชนิดหนึ่ง แต่ละเส้นของสายใยสีดำสนิทเหล่านั้นมีขนาดใหญ่เท่าเชือกมนิดาเส้นเชื่องๆ อาณาบริเวณของตาข่ายประหลาดนี้กว้างใหญ่ราวกับคอร์ตแบดมินตัน ขณะนี้ ทั้งแผงของมันกำลังไหวอยู่ยวบยาบด้วยอาการคั่นร่นของสิ่งมีชีวิตชนิดหนึ่ง ที่ติดอยู่กับเส้นตาข่ายด้านที่ชิดกับผนังหินด้านซ้าย เสียงกรีดอย่างสุดเสียง ดังมาจากร่างอันคั่นร่นอยู่ใหวๆ นั้น

จากอาการคั่นและเสียงร้องนั่นเอง ดูเหมือนจะเป็นการเรียกเร่งให้เจ้าของสายใยที่จิ้งไว้เคลื่อนตัวรุ่มง่ามจากหินผาฝั่งตรงข้าม ใต้สายใยตรงเข้ามาที่เหยื่อเร็วขึ้นอีก มันเป็นลักษณะลูกกลมขนาดใหญ่และเล็กเรียงต่อกันสองก้อน ส่วนที่เล็กเป็นหัว และส่วนใหญ่คือลำตัว ประกอบไปด้วยขาขาวโค้งงอพุ่งออกไปเป็นรัศมีรอบตัว 8 ขา ขนสีดำทั้งคู่แดงกำ แวววาวเหมือนทับทิม มีขนปุกปุยเป็นสีเทาไปหมดทั้งตัว

แมงมุมยักษ์...กับใครก็ยังบอกไม่ถูก เพราะไม่มีเวลาที่จะสังเกตเห็นได้ในวินาทีกลับขึ้นจิตสุดนี้ ลำตัวอันแสนจะน่าเกลียดน่ากลัวขนาดกระดิ่งผัดข้าวนั้น ใช้ตีนของมันโหนสายใยเส้นเดียวที่จิ้งติดผนังหินเข้ามาถึงบริเวณอันเป็นตาข่ายแล้ว และบัดนี้กำลังย่างสามขุมไปตาม ‘กับดัก’ ที่มันจิ้งไว้ ตรงเข้าไปที่เหยื่ออย่างเข้มข้น เขี้ยวเหนือปากทั้งคู่ขยับอยู่ไปมา และเห็นถนัดราวกับเกี่ยวเกี่ยวข้าว

อิกวาเศษจะถึงตัว และเสียงกรีดก็สูงขึ้นเป็นครั้งสุดท้าย รพินทร์ ไพรวลัย จึงพ้นจากร่างกายที่แข็งทื่อเป็นหินและเคลื่อนไหวโดยฉับพลัน ดวิดไรวีลขึ้นว่า เล็งเศษจากระดับเบื้องล่างขึ้นไปยังบริเวณใต้ปากอันน่ากลัวนั้นแล้วกระดิกไคตุ่ม

กระสุนแตกระเบิดขึ้นสะเทือนครืนไปทั่วกันหุบ ในที่อันแวดล้อมไปด้วยหินผาทุกด้านเช่นนี้ มันยิ่งกว่าฟ้าผ่า วิบตาเดียวกับที่เปลวไฟแลบวูบเป็นทางออกไปพ้นปากกระบอก ปากและเขี้ยวส่วนหน้าที่สุดของบริเวณศีรษะ...ของไอ้สัตว์ชักใยยุคโลกล้านปี กระจายเป็นชิ้นส่วนปลิวขึ้นไปบนอากาศ ขาทั้งแปดที่เคลื่อนไหวอยู่รุ่มง่าม กระตุกหดเข้ามางอชิดตัว แล้วเหยียดสะบัด

ออกไปสลับกันอย่างรวดเร็ว ในลักษณะชักพรวด ของเหลวสีคล้ำทะลักเป็นสายพวยพุ่งลงมากระทบพื้นหินเบื้องล่าง รวากับใครเทวุ่นดำละๆ ลงมาจากถ้ำ

รพินทร์สลับปลอกอย่างรวดเร็วจึงอีกครั้ง แต่ไม่จำเป็นเสียแล้วก่อนที่จะถนัดที่สองซ้ำขึ้นไป เจ้าโครตเมงมุดตัวนั้นพลิกหงายท้องหลุดพลัดจากสายใยที่มันคร่อมอยู่ห้อยร่อนแรงดิคค้างอยู่กลางหา โดยมีสองขาต้านหน้าเกาะเกี่ยวติดอยู่กับสายใย ตัวที่เห็นพองอยู่บัดนี้ หดเหี่ยวเหินแตกถล่มเนื้อที่ท้องซึ่งไหวรืออยู่เป็นระลอกซำๆ ส่วนที่เป็นก้นหุดและยี่ดียวออกไปสลับกันอยู่เช่นนั้น

จอมพรานขยับตัวจะหาหนทางปีนป่ายขึ้นไปยังร่างที่เห็นคืบไหวๆ อยู่กันอย่างรีบเร่ง แต่แล้วเขาก็ต้องชะงักอยู่ที่เดิม จ้องไรเฟิลคู่ชีพเล็งอีกครั้งอย่างใจหายใจคว่ำ กัมปนาทเสียงสะเทือนจากนัดแรกเมื่ออีดใจที่แล้ว ทำให้เกิดการปั่นป่วนพลุกพล่านทั่วไปหมดยังช่องโตรกเหนือศีรษะขึ้นไป ซึ่งจึงเต็มสลับซับซ้อนไปด้วยโยมฤดูย เขาเพียงจะสังเกตเห็นได้ชัดเดี๋ยวนี้เอง ระหว่างช่องหินสองด้านอันลักษณะเป็นเหมือนภูเขาใหญ่สองลูก แยกถ่างออกจากกันเป็นร่องนั้น ล้วนเต็มไปด้วยเมงมุดยักษ์ที่ชักจูงไข้อยู่เกาะกระรุงรุงไปหมด

พวกมันพากันวิ่งพล่านอยู่ไปมาบนตาข่ายที่ชักไว้ ทำให้เกิดการแกว่งไกวไหวอยู่ยวบยาบไปทั่วหมด เหมือนภาพหลอกหลอนในนิมิตร้าย แม้จะยึดครองกันอยู่คนละแผงใย และมีระยะที่ห่างกันออกไปก็ตาม อากัปกริยาของพวกมันดูไม่น่าไว้วางใจนัก เพราะเริ่มแสดงอาการตื่นรับรู้กับสิ่งแปลกปลอม จะเป็นไปในลักษณะตระหนกหรือคร่ำครวญ ก็ยังไม่อาจจะแน่ใจได้ แต่ความใหญ่โตมหิหารของมันซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับมนุษย์ซึ่งที่แปรสภาพเป็นแมลงปอ หรือนกตัวเล็กๆ พลัดเข้ามาในแดนของมันเช่นนี้ ทำให้ต้องเร่งระมัดระวังชนิดที่ประมาทไม่ได้เลย

หลายตัวทำอาการวิ่งพล่านและข่มขู่อยู่บนใยของมันเอง และอีกหลายตัวก็ได้ข่มขู่ตามหน้าผาหิน อันเต็มไปด้วยแก่งแ่งและซอกโพล่งคู้ยั้วเยี้ยชวนให้ขนหัวลุก โดยเฉพาะอย่างยิ่งขนาดอันใหญ่โตผิดธรรมชาติของมัน อย่างเล็กที่สุดก็ขนาดขามกะละมังเชื่องๆ ซึ่งเกาะรวมกลุ่มกันอยู่บนแผงใยขนาดใหญ่ที่สูงขึ้นไป โดยมีตัวแม่เท่าดุ่มสามโลกหมุนตัวกว้างอยู่กลางใย

เจ้าตัวหนึ่งที่ทำให้จอมพรานต้องปวดศุนย์เข้าไ้อีกครั้งก็คือ ตัวที่คลานปรีลงมาจากแ่งหินด้านซ้าย ซึ่งเป็นด้านที่ร่างเหยื่อติดอยู่ใกล้ที่สุด กริยาของมันเต็มไปด้วยความคร่ำครวญหิวกระหาย มีอาการเหมือนจะกระโจนเข้าไ้ เพียงแต่ขยับตัวเพื่อหาตำแหน่งเหมาะเท่านั้น พรานใหญ่ปล่อยกระสุนนัดที่สองออกไปในชั่วพริบตานั้นเปรี๊ยะเดียว ทั้งแ่งหินและทั้งไ้เมงมุดยักษ์คร่ำครวญ กระเด็นหลุดออกจากแ่งผาไปพร้อมๆ กัน ลอยคว้างหล่นพลัดเสียงดังสนั่นลงมากับโขดหินข้างล่าง

เขาบรรจกระสุนอย่างรวดเร็วจึง และเลือกยิงออกไปอย่างรีบด่วนอีกสองนัด โดยเล็งเป้าหมายไปยังตัวที่เคลื่อนเข้ามาใกล้ที่สุด ท่ามกลางความเงียบ .458 คำนรสนั่นหวั่นไหวไปทั้งกันเหว หินรอบด้านดูเหมือนจะสะท้านไหวไปหมดด้วยอำนาจภาพแรงอัด ทั้งสองตัวผงะพลั้งไม่เป็นท่า

ลงมาเสียงดังเหมือนใครจับควายโยนลงมาทั้งตัว รวมทั้งตัวแรกที่หัวขาดเอาดินเกาะเกี่ยวไว้กับไข
ห้อยร่องแรงอยู่ บัดนี้ดินที่เกี่ยวไว้หมดกำลัง ปล่อยตัวเองให้หล่นลงมาเฉียดจากการบดทับเขาไป
อย่างหวุดหวิด เพราะมันกระทบพื้นหินป้าบลงเบื้องหน้าห่างไม่ถึงวา

ของเหลวสีข้นทะลักกระจัดกระจายกระเด็นมาเปียกเปื้อนตัวเขา และส่งกลิ่นคาวคุ้ง
เต็มไปหมด

รพินทร์วางไรเฟิลพิงไว้กับแก่งหิน กระชากปืนสั้นขึ้นมาแล้วกระโดดเกาะโขดหินได้
อย่างระมัดระวังตรงไปยังร่างที่นอนติดอยู่ริมโขดกับถูกใครมัดไว้แน่น อีกมือหนึ่งกุม .44 แม็กนัม
กระชับแน่น คาดันเบิกโพลงจ้องระวังไปรอบด้าน เขาพร้อมที่จะลั่นกระสุนออกไปได้ทันที เมื่อเจ้า
ตัวใดตัวหนึ่งตรงรี่เข้ามา แต่บัดนี้...ความตื่นตกใจต่อเสียงไรเฟิล ดูเหมือนจะทำให้มันกระจายหนี
ห่างออกไปหมด สองสามตัวขยับทำท่าอยู่เหมือนกัน แต่แล้วก็ถอยกรูดงอหงิกไปเมื่อจอมพราน
กระหน่ำลูกปืนเข้าใส่อย่างเหี้ยมเกรียม

แก่งหินที่ได้ขึ้นไปนั้นสูงชันหมื่นหมื่น และเต็มไปด้วยคราบตะไคร่อันแสนลื่น มีหน้าซ้ำ
ยังมีสายน้ำไหลจากที่สูงลงมาเป็นทางริน ๆ

หลายจิตใจที่เดียว ที่เขาพยายามพุ่งตัวขึ้นไปจนถึงเส้นโยงของสายใยด้านซ้ายมือ ร่าง
ที่นอนติดอยู่บัดนี้ลอยคว้างอยู่กลางหาว ห่างจากระยะที่เขาจะชะงักตัวเอื้อมถึงประมาณ 1 วา และ
มองเห็นหน้ากันถนัดที่สุด

“รพินทร์!”

เสียงนั้นลั่นออกมาสะท้านสัน ตระหนก และดีใจจิตสุดระคนกัน

ราชสกุลสาว – ม.ร.ว.หญิงคาริน วราฤทธิ์ สวรรค์ทรงโปรดเถิด หล่อนยังมีชีวิตอยู่!!

“ส่งมือมาให้ผม เร็ว!”

จอมพรานชะงักตัวไปสุดช่วง พร้อมกับเหยียดแขนยื่นไปให้ตะโกนบอกจนหมดเสียง
นักมานุษยวิทยาสาวกักฟันแน่น ชูมือไหวๆ เข้ามาหมายจะให้ถึงมือเขาที่ยื่นออกไปรับ มันห่างกัน
ฟุตเศษ หล่อนพยายามตะแคงตัว คาชำมฤตยูอันเป็นใยแมงมุมยักษ์นั้นติดพันกายไว้แน่น และโยก
ไหวถ่วงห่างออกไปอีกด้วยสปริงยืดหยุ่นของมัน

“จับไม่ถึง!!”

หล่อนร้อง สะบัดหน้าอยู่ไปมาอย่างทุรนทุราย พรานใหญ่ใช้มือและเท้าอีกด้านหนึ่ง
เกาะแก่งหินไว้แน่น พยายามจะยืดอกตัวออกให้ได้แต่ก็หมดหวัง

“อยู่นิ่งๆ ก่อน อย่าเพิ่งขยับ!”

เขาร้องบอกต่อมาแล้วถอยกลับเข้าไปยืนตั้งหลัก คึงเชือกไนลอนประจำตัวออกมาจาก
ขามหลังอย่างรวดเร็ว ผูกเป็นบ่วงเข้าแล้วโยนไปให้หล่อน คารินเอื้อมมือคว้าไว้ หล่อนพลาดไป
สองครั้ง และครั้งที่สามจึงจับได้เหมาะมัน

“เอาเงื่อนมัดติดกับข้อมือไว้ อย่าเพิ่งดึงจนกว่าผมจะบอก!”

พรานใหญ่ตะโกนสั่งมาอีก หญิงสาวปฏิบัติตามคำสั่งทันที สอดข้อมือเข้าไปในวงบ่วงที่เขาทำไว้ แล้วแกว่งมือให้สายบ่วงรัดติดกับข้อมือ ขณะเดียวกันกับทำไว้อีกชั้นหนึ่ง จอมพรานขววดพันสายเชือกไว้กับแ่งหินที่ยื่นเป็นจะงอยออกไปสามทบ เพื่อใช้เป็นหลักยึดอันมั่นคง พอเรียบร้อยก็ร้องขึ้น

“เอาละ ออกแรงดึงเชือก ระวังตัวเองด้วย ถ้าหลุดจากสายใยจะหล่นแกว่งเข้าหาหน้าผา พยายามใช้หลักยึดหุ่นยันรับน้ำหนักตัวเองไว้”

คารินแยกเขี้ยวรวบรวมกำลังที่มีอยู่ทั้งหมดออกแรงดึงสายเชือกนั้น ค่อยๆ นุดตัวเองให้หลุดพ้นออกมาจากการติดพันอันเหนียวแน่นของใยแมงมุมที่ตรึงไว้ราวกับกาว รพินทร์ช่วยนุดอีกแรงหนึ่ง...จากปลายเชือกด้านที่มัดติดเอาไว้ก่อนแล้ว อึดใจใหญ่ๆ ต่อมาของความพยายามจนสุดชีวิต ส่วนไหล่และสะบักของหล่อนก็เผยขึ้นมาได้ แล้วแขนด้านขวาที่ถูกตรึงอยู่ในลักษณะจึงพืดก็หลุดออกมาอีกข้างหนึ่ง เอื้อมมาช่วยจับสายเชือกไว้ทั้งสองมือ

ทันทีที่นั่นเอง หล่อนก็ชะงักการดึงนุดตัวเอง ร้องบอกมาเสียงหลง “ระวัง มังลงมาข้างหลัง”

จอมพรานใจหายวาบคว่ำป็นสันที่วางไว้บนก้อนหินข้างๆ ตัวเหลียวขวบขึ้นไปทันที ขาหน้าของไอ้แมงมุมยักษ์ตัวที่ค่อยๆ ไต่หินเงิบลงมา บัดนี้ยกขึ้นในลักษณะตะกายตบ ห่างจากศีรษะเขาเพียงฝ่ามือเดียว

รพินทร์สับไก ปรากฏเสียงดังแซะ! เข็มแทงขนวนกระแทกเจาะลงไปบนท้ายกระดูกอันว่างเปล่า

คุณพระช่วย! ทั้งหกนัดในลูกไม้ของซูเปอร์แบล็คฮ็อค จ่ายหัวกระดูกออกไปหมดสิ้นแล้ว ในการยิงกราดไล่ของเขาเมื่อตะกี้!

พร้อมกัน มันก็เคลื่อนตัววูบเข้ามา!

คารินมองเห็นเหตุการณ์ร้ายนั้นถนัดตาที่สุด เพราะห่างเพียงสองวาเท่านั้น หล่อนร้องอุทานออกมาสุดเสียงอย่างขวัญหาย พรานใหญ่เองยามนี้ก็ตกใจแทบสิ้นสติ ความคับขันขีดสุดมาถึงเขาอีกแล้ว ท่ามกลางเงาโคหินอันแคบจำกัดและสูงชัน โดยมีเจ้าแมงมุมยักษ์ซึ่งมองเห็นกันในระยะใกล้ๆ

เช่นนี้ ไม่มีอะไรจะน่าสยดสยองพรั่นพรึงเท่า

มันกำลังอำเจี้ยว ตาลูกจ้ำไล่สกัดหมายขย้ำเขาอยู่

พริบตาแรกที่รู้ว่าป็นหาประโยชน์อันใดมิได้นั่นเอง เขาก็หุดตัวลงหลบยังซอกเบื้องต่ำ มันได้พรวดพุ่งเข้าหมายขย้ำเลยผ่านลงไปยังก้อนหินเบื้องล่าง รพินทร์ตะกายอ้อมเลาะหนีไปหลบอยู่ยังอีกด้านหนึ่งของโขดหินที่ใช้เป็นหลักยึดสายเชือกของคารินไว้ มันก็แว้งตัว...คลานไล่เข้ามา

อย่างร้ายหยาบมัน ลักษณะไม่ผิดอะไรกับเสื้อแมลงวันขยายส่วนขึ้นสักล้านเท่า และขณะนี้สภาพของเขาก็ไม่ผิดอะไรกับแมลงวันที่ปราศจากปีก เล่นเอาเถิดเจ้าล่อกันอยู่ในระหว่างซอกมุมหินอันระเกะระกะนั่นเอง อาศัยที่มนุษย์เป็นฝ่ายตัวเล็กกว่า และมีความคล่องแคล่วรวดเร็วเหนือกว่าในภูมิประเทศแคบจำกัดเช่นนี้

มันยังไม่หันไปสนใจกับคารินผู้ติดค้างอยู่กลางโหล่งออกไปเท่าใดนัก แต่เพียรพยายามที่จะกวาดไล่จับพรินทร์เข้าเคี้ยวเป็นภักษาหารให้ได้ ดักหน้าดักหลังบังมุกกันอยู่ชายแ่งนั่นเอง พรานใหญ่กระซกมิดโบริ่ออกมาถือกระชับแน่นไว้ในมือ พยายามหลบลีกอ้อมวนอยู่ในซอกแคบชนิดที่ศีรษะอันใหญ่โตประดับด้วยดวงตาแดงก่ำเป็นทับทิมคู่ นั้นไม่สามารถที่จะเสือกลอดเข้ามาได้โดยสะดวก นอกจากใช้ขาหน้าเขี่ยตบและตะกายเข้ามา พอได้จังหวะเขาก็กระหน่ำฟันขานันสุดแรงเกิด ตัดส่วนปลายของมันกระเด็นขาดออกไปได้ประมาณกึ่งเศษ ทำให้มันเกรียวกราดโกรธแค้นยิ่งขึ้น รุกไล่สกัดหน้าสกัดหลังเข้ามาอย่างกระชั้นชิดติดพันชนิดเอาเป็นเอาตาย ท่ามกลางความใจหายใจว่าของคาริน ผู้จ้องตะลึงมองภาพเหตุการณ์อันน่าหวาดเสียนั้นบนสายใย

“ปิ่นของฉัน!...”

หล่อนร้องตะโกนเฝ้าบอกข้าซากมาหลายประโยคแล้ว แต่เขาฟังจะได้ยินเอาเดี๋ยวนี

“ตกอยู่หลังโขดหินแถวนั้น พยายามดูให้ดี!!”

บัดนั้นเอง หนีหลบไปพลาง เขาก็กวาดสายตาค้นหาตามพื้นไปพลางอย่างร้อนรน แล้วก็เหมือนแลเห็นพระเจ้ามาโปรด เมื่อเหลือบไปพบ .300 เวเธอร์บีแม็กนัม ของคารินตกในลักษณะตั้งตะแคงเอาปากกระบอกที่ม้วนอยู่ริมโคนหินก้อนหนึ่งในซอกบน เหนือระดับที่เขากำลังเล่นเอาเถิดเจ้าล่อกับตัวนรกจกปรตอยู่

ปัญหามันอยู่ที่ว่า เขาจะออกจากโขดที่หลบอยู่...ขึ้นไปหยิบไรเฟิลกระบอกนั้นมาได้หรือไม่ โดยไม่ให้มันเข้าถึงตัวเสียก่อน

พรินทร์แกล้งล่อน้ำมาอีกทางหนึ่ง แผลเสียงทวาดขึ้นดังลั่น มันผงะกลับไปนิดหนึ่งอย่างตกใจ แล้วก็ทำตัวพองกระโหลกเสียงฟู่เข้ามา จอมพรานหลบจากอ้อมไปทางด้านตรงข้าม แล้วแผ่นตะกายขึ้นไปยังเนินเบื้องบน ตรงตำแหน่งที่ไรเฟิลของคารินตกอยู่ชนิดแข่งมฤตยู

เขาฉวยปืนได้ในลักษณะที่นอนคว่ำฟังพาบอยู่ ก็เป็นเวลาเดียวกับที่มันโจนเข้าคร่อมอ้าเขี้ยวขย้ำกร้าม 1 ใน 100 ของวินาทีดับจิตนี้เอง จอมพรานจับคอปืนกับกระโجمมือไว้อย่างแน่นหนา ส่วนขึ้นไปตามบุญตามกรรม ในลักษณะที่พลิกหงายกลับมา

เขี้ยวทั้งคู่ หนีบขบลงไปกลางโครงเหล็กของไรเฟิลติดแน่นชนิดไม่ยอมปล่อย ตัวมันยังคร่อมเขาอยู่เช่นนั้น แล้วพริบตาต่อมานั่นเอง หูของพรินทร์ก็ลั่นเปรี้ยะด้วยเสียงแผดแหลมของกระสุนนัดหนึ่ง ไอ้ยักษ์ที่กำลังเล่นงานเขาอยู่ถอยพรวดพราดถลนลานอย่างรวดเร็วเข้าไปปิดตัวด้วย

ความเจ็บปวดอยู่ที่มุกก้อนหิน ปล่อยรพินทร์เป็นอิสระชั่วพริบตา และก่อนที่เขาจะทันตั้งตัวคิดหรือเคลื่อนไหวอย่างใดต่อไป เสียงประตูระเบิดก็กึกก้องขึ้นอีก ตามติดซ้ำเข้าไปที่เมงมมัยักษ์ตัวนั้น

.357 ของคารินนั่นเอง มือขวาของหล่อนเป็นอิสระจากการติดสายใยแล้ว และบัดนี้กระซกป็นสั้นออกมาจากช่องข้างเอว หล่อนลั่นไกทันทีที่เห็นส่วนท้ายของมัน ได้นัดดา เป็นการยิงมาจากดาบสายใยที่หล่อนยังคิดค้างอยู่ ช่วยแก้ไขสถานการณ์ร้ายของรพินทร์ให้คลี่คลายไปได้ อย่างหวุดหวิด

นัดที่สองจากกระสุนป็นสั้นแรงสูงหัวตัดแบบล่าสัตว์ เจาะผ่านโพรงเนื้อได้ยืนอย่างถนัด แล้วทะลุเลยออกไปกีดหินเบื้องหลังเป้าแตกกระจาย ภาพของเมงมมัยักษ์ที่ถอยกรูดไปซุกตัวหุดอยู่เบื้องหน้ารพินทร์ ห่างไม่ถึงสองวา ม้วนดินทุรนทุรายระหว่างที่จอมพรานลี้มตาโพล่งจ้องมองมันในระยะใกล้ คารินก็อดเปรี้ยวเข้ามาอีกนัดหนึ่ง เจาะเข้าระดับสายตาของมันพอดี

เจ้าสัตว์แปดตีน รูปร่างน่าเกลียดน่ากลัวหงายท้องผึ่ง แล้วคืนสุดแรงเกิดเป็นครั้งสุดท้าย แดงไถไปรอบๆ รัศมีการดินของมัน กวาดเข้ามากระทบรพินทร์ผู้ยังยืนพินินหินเอียงลาดอยู่ปิดเขาพลัดหลุดจากชายผา หัวปักดีลังกาไม่เป็นท่า ลอยละลือท่าท่าจะเอาตัวโหม่งลงไปชนพื้นหินเบื้องล่าง โชคดีที่ลอยผ่านลงไปกลางดาบสายใยแสงสุดท้าย ต่ำกว่าระดับที่คารินติดอยู่ลงไปชั้นหนึ่ง ร่างของเขาจึงติดอยู่ยังดาบารองรับนั้น โยนตัวแกว่งไกวกลางอากาศอยู่โตนงเตง ไรเฟิล .300 ของคารินที่กอดติดแขนอยู่ พลัดหลุดลงไปยังพื้นเบื้องล่าง ท่ามกลางเสียงร้องอย่างตกใจของคาริน หล่อนปิดตาแน่น เข้าใจว่า ถึงอย่างไรเสียพรานใหญ่ก็หมดโอกาสที่จะมีชีวิตรอดได้อีกแล้ว นอกจากคอกหักแหลกเหลวอยู่ยังพื้นเบื้องล่างนั้น

เมื่อหล่อนลี้มตาขึ้นมาอีกครั้งอย่างสยองใจ กลับเห็นเขากำลังโหนตัวอยู่กลางสายใยอย่างยากเย็น แล้วไม่นานนักก็ได้กลับเข้ามาชิดชายผาได้ กำลังป็นย้อนกลับขึ้นมายังระดับที่หล่อนนั่งติดอยู่ ชวนเซเข้ามาเกาะแ่งหิน อ้าปากหอบ หน้าซีดจนเขียว

“สาวสายเชือกเข้ามา เร็วเข้า...”

เขาร้องบอกหล่อนมาขาดเป็นห้วง แทบฟังไม่รู้เรื่อง

คารินยัดป็นเข้าช่อง ออกกำลังใช้มือทั้งสองสาวสายเชือกดึงตัวเองต่อไปอย่างแข่งกับเวลา อิดใจใหญ่ต่อมา หล่อนก็หลุดพ้นจากสายใยยึดเหนี่ยวอันเหนียวแน่นนั้น พลัดหล่นวูบลงไปกลางอากาศ แต่แล้วก็ติดสายเชือกที่มัดข้อมือ แกว่งเข้าหาหน้าผาอันขรุขระไปด้วยแ่งหิน อาศัยที่สายเชือกช่วงนั้นไม่ยาวเท่าใดนัก การแกว่งกระทบของหล่อนจึงไม่รุนแรง ประกอบกับที่รู้ตัว คอยใช้ปลายเท้ายันปะทะผอนน้ำหนังก้อยู่ก่อนแล้ว จอมพรานออกแรงเต็มที่อีกครั้ง โดยการค่อยๆ สวานักมานุษยวิทยาขึ้นมา ครู่เดียวหญิงสาวก็ก้าวขึ้นมาถึงขอบผาที่เขาขึ้นอยู่ก่อนได้อย่างทุลักทุเล

รพินทร์ปลดเชือกออกจากที่ผูกยึดไว้กับแ่งหิน แล้วจุดแขนหล่อนนำไต่หนิแดนมฤตยูนั้นกลับลงมายังเบื้องล่างอย่างรวดเร็วที่สุด

ทั้งสองเขตลาเข้ามาทั้งตัวนั่งหอบอยู่ใกล้สะพานปากโพรง ด้านที่รพินทร์โผล่ออกมาในครั้งแรก ยังไม่อาจพูดจากซักถามคำใดกันได้ในขณะนั้น คารินล้มกายลงไปนอนพึ่งพาดเหยียดยาวอยู่กับพื้นกายสั่นเต็ม ส่วนรพินทร์เอาหลังพิงก้อนหินหายใจทางปาก ต่างอยู่ในภาวะนิ่งจึงจะถึงทะเลไปเหมือนจะไม่แน่ใจต่อสภาพในปัจจุบัน พักใหญ่จึงค่อยสงบสติอารมณ์ลงได้

แล้วก็หันมาพบสีหน้า และแววตาของกันและกัน ด้วยความรู้สึกลึกลับอันยากที่จะบรรยาย
“รพินทร์ นี่...นี่เรายังมีชีวิตอยู่หรือ?”

คาริน วราฤทธิ์ หลุดปากทำลายความเงียบงันขึ้นเป็นประโยคแรก

“ผมก็สงสัยอยู่เหมือนกัน?”

“แล้วนี่เราอยู่ที่ไหน พวกเราคนอื่นๆ ละ?”

หล่อนพึมพำ กวาดสายตาไปรอบๆ รพินทร์ ไพรวัลย์ ผีน้อยตอบมาแทบๆ โดยไม่ขยับเขยื้อน

“สวรรค์ หรือไม่งั้นรกเท่านั้นที่จะบอกได้ คุณหญิงจำเหตุการณ์ครั้งสุดท้ายได้ไหมว่า มันไปยังไงมายังไง ผมชักจะไม่แน่ใจเสียแล้ว ลำดับภาพไม่ถูก มันเหมือนตกอยู่ในความฝันอันลับสน”

หญิงสาวทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้ จ้องหน้าเขาอยู่เช่นนั้น พลงเหลือวไปรอบๆ อีกครั้ง กระเด็นน้ำลายอันแห้งผากลงคอ

“คุณพระช่วย!...”

หล่อนครางออกมา มีอาการงงกันไปเช่นนั้น นั่งชันเข่าเอามือจับปลายกางขมวดคิ้วคิดพูดออกมาซ้ำๆ เป็นห้วงเหมือนจะทบทวนเรียกความทรงจำ

“เราถูกไฟป่าไหม้ล้อมไว้หมดทุกด้านไม่ใช่หรือ เราหนีเข้ามาในถ้ำ...แล้วข้างป่าทั้งโขลงก็หนีหลบไฟ วิ่งตามหลังเราเข้ามาในถ้ำด้วย พวกเราหนีไม่ทัน มันก็ถึงตัวตอนนั้น...”

คารินหยุดชะงัก ยกมือขึ้นกุมขมับสั่นหน้าซ้ำๆ

“ตอนนั้นฉันจำอะไร ไม่ได้อีกเลย เหตุการณ์มันเหมือนหนังที่ขาดจบลง”

“ถ้าเช่นนั้นมันก็เป็นความจริง ไม่ใช่ความฝัน ผมก็จำได้อย่างนั้นเหมือนกัน ว่าแต่คุณหญิงมารู้สึกตัวเมื่อไหร่?”

“ประมาณสักไม่เกินครึ่งชั่วโมงที่แล้วมานี้เอง ขณะที่ล้มตาขึ้นมาพบว่าตัวเองนอนแช่อยู่ในสายน้ำครึ่งตัว ลึกประมาณโคนขา พื้นเบื้องล่างเป็นหินลื่น กระแสน้ำนั้นพัดไหลไปทางด้านหนึ่ง ซึ่งเป็นโพรงมืดมิด แต่มีแสงสว่างรำไรอยู่ตรงข้ามกับทิศทางน้ำไหล ตอนนั้นฉันก็มีเงไปหมด ลำดับภาพเหตุการณ์เช่นไรยังไม่ถูก แปลกใจตนเองว่าเหตุใดฉันจึงมาตกอยู่ในที่ประหลาดนั้นเพียงคนเดียว ฉันลองตะโกนเรียกพรรคพวก แต่รอบด้านมันเงียบไปหมด ได้ยินแต่เสียงตัวเองสะท้อนอยู่ไปมากับสายน้ำไหลอยู่ในอุโมงค์เท่านั้น ในที่สุดฉันตัดสินใจเดินทวนกระแสน้ำ ปายหน้าไปยังแสงสว่างสลัวๆ ที่เห็นอยู่ปากทางไม่ห่างนัก พอขึ้นพ้นร่องน้ำเดินไปได้สองก้าวเท่านั้นก็

ถาลันเพราะเป็นทางลาดเท เต็มไปด้วยตะไคร่ ฉันลืมหูลืมมือเสียวหลักลงมาจากช่องอันเทลาดนั้น ต่อมาก็รู้สึกวาลุดพันปากปล่องลอยวบลงมากลางอากาศ แล้วก็ติดอยู่สายใยแมงมุมเหมือนอย่าง ตอนที่ฉันเห็นนั่นแหละ ใยมันยึดแขนขาของฉันไว้หมดจนขยับเขยื้อนไม่ได้แม้แต่นิดเดียว ระหว่างที่พยายามดิ้นช่วยตัวเองอยู่ ฉันก็เห็นไอแมงมุมยักษ์นั้นไต่ลงมาจากหน้าผา พยายามจะตรงมาที่ฉัน ฉันตกใจจนหมดสติ จะชักป็นสั่นยิ่งก็ไม่ได้ เพราะขยับแขนไม่ออก...แล้วนี่คุณโผล่ออกมาเห็นฉันได้อย่างไร จากไหน?”

“ผมได้ยินเสียงร้อง ขอบคุณสวรรค์ ที่บันดาลให้คุณหญิงร้องขึ้น หาไม่เช่นนั้นแล้ว ผมจะตามมาไม่ถูกทางเลย หรือมิฉะนั้น ก็อาจโผล่ออกมาสายไป ครั้งแรกผมก็ไม่แน่ใจนี่ว่าหุฟาดไป โชคดีที่คุณหญิงใช้เสียงให้เป็นประโยชน์แม้จะไม่ตั้งใจหรือเจตนาก็ตาม และก็น่าจะขอบใจไอแมงมุมยักษ์นั้นด้วย ที่ชักใยไว้ตรงปากปล่องนั้นเต็มไปหมด ถ้าไม่มีใยแมงมุมมาจึงคอยรับไว้ คุณหญิงก็คงจะตกลงมาแหลกเหลวไม่มีชิ้นดี”

เขาพูดเกือบไม่มีเสียง เหยหน้าขึ้นมองไปยังสายใยอันจึงอยู่เต็มช่องผาสองด้านนั้นอีกครั้งอย่างสยดสยองระคนพิศวง

“ก็คุณล่ะ ไปยังใงมายังใง?” คารินถามอย่างไม่สร้างง

“ผมก็ตกอยู่ในสภาพเดียวกับคุณหญิงนั่นแหละ จำได้ว่าครั้งสุดท้ายว่าขณะที่หนีข้างซึ่งไล่หลังกระชั้นชิดมา ผมเสียวหลักตกลงไปในเหวที่มองไม่เห็น จากนั้นก็หมดความรู้สึกไป มาฟื้นอีกครั้ง ตัวนอนติดอยู่บนตาข่ายถาวรล้วยกันปล่องลึกตอนหนึ่งมองไม่เห็นทางขึ้น สภาพของมันไม่มีผิดอะไรกับโลกใต้บาดาล มีหนทางทะลุเชื่อมติดต่อกัน โดยโพรงที่ซ่อนไซเข้าไปได้ดิน ผมก็พยายามคลำหาทางปะปะมาตามบุญตามกรรม จนกระทั่งโผล่ออกกันเหวตรงนี้ และได้ยินเสียงคุณหญิงร้องนั่นแหละ”

หญิงสาวอุทานอะไรออกมาอีกคำหนึ่ง

“นี่ธรณีสูบเรามาซัดๆ ทีเดียว เรากำลังตกอยู่ใต้ถ้ำอันลึกดำที่สุด”

“แล้วก็ยังมองไม่เห็นทางออกแม้แต่นิดเดียว ในเมืองบาดาลนี่”

อีกฝ่ายหนึ่งตอบประโยคมาเสียวกระซิบ

“ได้เค้าเงื่อน ร่องรอยอะไรพวกเรบ้างหรือเปล่า?”

นักมานุษยวิทยาสาวผู้ร่วมชะตากรรมถามเร็วปรืออย่างเร้าร้อน จอมพรานสายหน้าแหลมช้า สายตาที่เล็ดออกไปยังการจับจองของหญิงสาว เต็มไปด้วยความว่างเปล่า

“ผมฟื้นขึ้นเมื่อครึ่งชั่วโมงที่แล้ว งามหาทางอยู่คนเดียว แล้วก็ถึงมหาพวกเราทุกคนด้วย ไม่ได้ระแคะระคายอะไรเลย จนกระทั่งมาพบกับคุณหญิงเข้านี้แหละ ที่แรก ผมคิดว่ามีผมคนเดียวที่รอดชีวิตอยู่ได้”

เค้าหน้าของคารินสุดที่จะพรรณนาได้ มันเต็มไปด้วยความหวาดหวั่นพรึ่นพริ้งต้นตระหนก และพิสวง ปนเปกันจนจำแนกไม่ถูก ขณะเดียวกันมันก็เป็นครั้งแรกที่หล่อนเห็นแวทอคล้ายสิ้นหวังปรากฏขึ้นที่ดวงตาอันแห่งผากของจอมพราน

“ช่วยกันคิดให้ดี ในเมื่อฉันและคุณตกมาอยู่ที่นี้ และพบกันได้ พวกเราทุกคนก็ไม่ควรจะกระจัดกระจายออกไปห่างไกลนัก มาช่วยกันตะโกนเรียกกันเถอะ บางทีใครอาจได้ยินเสียงและตอบเรามาบ้าง”

รพินทรยกมือขึ้นบีบขมับ ยังไม่กล้าอะไรออกมาได้ในขณะนั้น คารินพรวดพราดขึ้นยืนอีกครั้ง ป้อนปากตะโกนเรียกชื่อพี่ชาย และไชยยันต์ก็ก้าวออกไป เสียงของหล่อนสะท้อนอยู่ในระหว่างหน้าผาและช่องโพรงหิน ก้องหลอกลอนอยู่ไปมา ฟังดูเกือบจะไม่ใช่เสียงมนุษย์ ทุกครั้งที่หล่อนเปล่งเสียง แมงมุมยักษ์ที่เกาะประจำอยู่ยังโยเยอยู่บนที่ซึ่งอยู่ระเะระกะ ไหวตัวสัมผัสกับคลื่นเสียงนั้น ต่อมาหล่อนก็ทั้งกายลงนั่งอย่างหมดแรงสิ้นหวัง ใบหน้าขาวซีด ครางเรียกเขาเสียงเครือ

“รพินทร!...”

แล้วก็น้ำตาไหลพราก อย่างสุดที่จะต้านทานกับความรู้สึกภายในต่อไปได้ บัดนี้หล่อนเข้าใจสถานการณ์ที่เผชิญอยู่นี้ได้ดีแล้ว โดยไม่จำเป็นจะต้องมีคำอธิบายใดๆ ในที่สุดก็ร้องโธออกมาอย่างลื้มตัว ชบหน้าลงกับฝ่ามือทั้งสอง พุดกระถ่อนกระแท่นแทบฟังไม่ได้ศัพท์

“...โธ พี่ใหญ่...ไชยยันต์! นี่เราได้มาถึงการวิบัติเสียแล้วหรือรพินทร! ทุกคนตายหมดแล้วใช่ไหม เหลือเราเพียงสองคนเท่านั้น...”

เป็นครั้งแรก...ที่ความหว่นไหวอ่อนแอตามเพศแท้จริงสำแดงออกมาให้ปรากฏ หล่อนร้องไห้เหมือนเด็ก อากาการพิลาปรัอย่างสะทกสะเทือน เพราะจิตที่ถูกครอบงำอยู่ด้วยความหวาดกลัวระคนทุกข์โศกชนิดนั้น ทำให้รพินทร ไพรวัลย์ ตกใจเสียยิ่งกว่าสถานการณ์ร้ายที่เผชิญอยู่ในขณะนี้ เขาถูกปลุกให้ตื่นขึ้นจากการง่วงคึ่มชานนั้นในฉับพลัน ในบรรดาสรรพความรู้สึกที่รุ่มประดังอยู่ในขณะนี้ ยังไม่เท่ากับความสงสารและวิตกกังวลในอาการของนายจ้างสาว ผู้ซึ่งไม่เหลือความเข้มแข็งใดๆ อยู่อีกเลย

พรานใหญ่รวบต้นแขนอันสั้นสะเทือนทั้งสองไว้แน่น กระซิบเรียกให้สติปลอบโยน ในขณะที่หัวใจของตนเองก็หนักอึ้ง คารินคงร้องไห้ตัวงออยู่เช่นนั้น ชบหน้าลงกับแผ่นอกของจอมพรานอย่างหมดสิ้นการขีดเหนียว ไม่สามารถจะทนทานต่อความรู้สึกนานาประการที่คุกคามอยู่ในขณะนี้ได้ เมื่อสำนึกบอกตนเองว่า พี่ชายร่วมสายโลหิต เพื่อนรัก ตลอดจนผู้ร่วมคณะทุกคนวิบัติย่อยยับถึงแก่ชีวิตไปหมดสิ้นแล้ว... ถูกแล้ว! หล่อนเป็นแต่เพียงผู้หญิงธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น... ผู้หญิงซึ่งไม่กล้าหาญพอสำหรับเหตุการณ์อันบีบคั้นความรู้สึกอย่างโหดร้ายทารุณชนิดนี้ได้

“โปรดทำใจดีๆ ไว้ครับ คุณหญิงเคยเป็นคนที่จิตใจเข้มแข็งที่สุด จงเข้มแข็งต่อไป ความอ่อนแอทอดอาลัย มันไม่ช่วยอะไรเราได้เลย ขณะนี้เรากำลังต่อสู้อยู่กับโชคชะตา ความกล้าหาญมันคงประกอบด้วยสติสัมปชัญญะเท่านั้น...ที่จะช่วยเราได้”

หล่อนหลับตาสะอื้นอย่างระทดระทวย สันติริษะพูดทิ้งร้องไห้

“ฉันเข้มแข็งต่อไปอีกไม่ได้แล้ว ในเมื่อรู้ว่าพี่ชายคนเดียวในโลกของฉัน เพื่อนรักของฉัน ตลอดจนพวกเราทั้งหมดเสียชีวิตลงหมดแล้ว ฉันควรจะตายเสียพร้อมๆ กับพวกเรา ไม่น่าที่จะมีชีวิตอยู่มาพบกับความรู้สึกอันทารุณร้ายกาจชนิดนี้เลย”

“ถึงอย่างไร คุณหญิงก็ยังอยู่ครับ...”

รพินทร์กระซิบที่ข้างหูแผ่วเบา น้ำเสียงปลอบประโลม

“อยู่เพื่อเผชิญกับเหตุการณ์อันร้ายกาจสาหัสพิสดาร จนชนะหรือปราชัยกับมัน ก็ด้วยกำลังใจเข้มแข็งหรือที่ทอดยทอดอาลัยนี้แหละ ก่อนออกเดินทางมาด้วยกัน คุณหญิงให้คำมั่นสัญญากับผมแล้วว่า จะเข้มแข็งกล้าเผชิญกับทุกสิ่งทุกอย่างไม่ว่ามันจะเลวร้ายสักแค่ไหน และตลอดเวลาที่ผ่านมา คุณหญิงก็ปฏิบัติได้อย่างเคร่งครัดน่าสรรเสริญที่สุด จนผมอดที่จะยกย่องบูชาน้ำใจเสียมิได้ มาคราวนี้...จะยอมแพ้ต่อโชคชะตาเสียแล้วหรือ”

คารินสะอึกสะอื้นวิบโยคอยู่ครู่ใหญ่ ตลอดเวลาพรานใหญ่พยายามพูดจาลบโยนต่อมาสติก็กลับคืนมาด้วยคำพูดของเขา

ราชสกุลสาวหักใจข่มอารมณ์ ยึดกายทรงตัวตรงขึ้น ใบหน้านั้นขาวซีดราวกับศพ ดวงตาทั้งสองแดงชา้เต็มไปด้วยรอยทุกข์เศร้า ทอดสายตาเหม่อไปยังภูมิประเทศน่าสะพรึงกลัวรอบด้านอย่างใจลอย ครั้นแล้วริมฝีปากแห้งผากคู่นั้น ก็ปรากฏรอยยิ้มเชียวสลดแทนอาการพิลาปรัว่า

“เป็นการง่ายยืมได้ไม่ต้องฝืน เมื่อชีพขึ้นเหมือนบรรเลงเพลงสวรรค์...”

เสียงแผ่วๆ แหม่นซ้ำของเพื่อนผู้ร่วมเหตุการณ์ และเห็นกันอยู่เพียงสองชีวิตยามนี้แว่วลอยๆ มา เปรียบเสมือนโอสภที่หยาดมาจรรโลงปลุกปลอบหัวใจอันดำมืดของหล่อนในขณะนี้

“แต่คนที่ควรขมนิยามกัน ต้องใจมันยืมได้เมื่อภัยมา...”

หล่อนพึมพำต่อประโยค แล้วหันกลับมาสบตาเขาอีกครั้ง กล้ากลืนความรู้สึกชนิดหนึ่งลงคออย่างยากเย็น

“ขอบใจมากนายพรานที่ให้อภัย ฉันก็เป็นแต่เพียงผู้หญิงใจเสาะคนหนึ่งเท่านั้น ฉันไม่หวาดหวั่นต่อเหตุการณ์ที่มันจะเกิดขึ้นกับตนเองหรอก แต่ทนไม่ไหว เมื่อรู้ว่าทั้งพี่และเพื่อนของฉันหาชีวิตไม่แล้ว โดยที่ตัวฉันเองกลับรอดอยู่ได้เพียงคนเดียวเช่นนี้”

รพินทร์สันติริษะ พยายามให้น้ำเสียงเรียบเป็นปกติ อันเป็นตรงข้ามกับความรู้สึกแท้จริงภายในขณะนี้

“โปรดอย่าเพิ่งคิดในด้านร้ายถึงเพียงนั้น ยังไม่ได้เห็นชัดกับตา เราจะลงความเห็นได้
อย่างไรว่าคุณชาย คุณไชยยันต์ตลอดจนพวกเรานั้น เสียชีวิตไปหมดแล้ว เมื่อเรายังรอดอยู่ได้
เราก็ควรจะหวังว่าคนอื่นน่าจะรอดได้เหมือนกัน”

“ใช่! แต่มันเป็นความหวังเพียงหนึ่งในพันเท่านั้น...”

หล่อนเม้มริมฝีปากกลืนน้ำตาที่กำลังพร่างพรูออกมาอีก

“คุณจำภาพเหตุการณ์ตอนนั้นได้ไหม”

“ผมสารภาพว่าจำไม่ได้เลย มันสับสนอลหม่านไปหมด และพวกเรากระจัดกระจายกัน
ออกชนิดตัวใครตัวมัน ไม่มีโอกาสจะมองเห็นหรือให้การช่วยเหลือกันได้เลย”

“ฉันก็เหมือนกัน...”

หล่อนพูดแทบเครือ

“รู้สึกครั้งสุดท้าย ได้ยินเสียงฟ้าใหญ่ตะโกนบอกให้หลบ แล้วมีใครคนหนึ่งผลักฉันวิ่ง
ถลาไปเบื้องหน้าโดยแรง ฉันวิ่งเปะปะไปได้ไม่ถึงจิตใจ ก็รู้สึกว่ายวบลงไปในอากาศว่างเปล่า
จากนั้นก็หมดสติไป”

จอมพรานนั่งทบทวนความจำอยู่ครู่ ก็บอกว่า

“ก่อนที่จะซังโหลงนั้นจะวิ่งตามพวกเราเข้ามาทัน คุณหญิงสังเกตเห็นภูมิประเทศภายใน
ถ้ำที่พวกเราหนีเตลิดกันเข้าไปได้นัดหรือเปล่า”

หล่อนเอามือกุมศีรษะ หลับตาคิดแล้วพยักหน้า

“ก็พอจะเห็น เพราะฉันจุดได้ส่องนำทางเข้าไป ช่องทางภายในถ้ำมันแยกแยะออกไป
รอบด้านทีเดียว เป็นห้อง เป็นคูหา เหมือนทางเดินเขาวงกต ขบวนของเราเลือกทางเดินสายใหญ่
ที่สุดหนีกันเข้ามา”

“ถ้าฉันผมก็พอจะสันนิษฐานได้แล้ว เมื่อนาทีวิกฤตมาถึง พวกเราคงกระจัดกระจาย
แยกกันหนีไปตามเส้นทางอันแยกแยะเหล่านั้นเอง ผมอยากจะเชื่อเสียด้วยซ้ำว่า ในถ้ำเต็มไปด้วย
ปล่องเหว พวกเราหนีกันอย่างจวนตัว และวิ่งกันไปตามบุญตามกรรมมองไม่เห็นทางจึงอาจพลัด
ปล่องเหวที่มีอยู่ทั่วไป หรือบางคนถ้าไม่ตกปล่อง ก็คงจะเตลิดเปิดเปิงไปในเส้นทางเขาวงกตนั้น
มีจะนั้นก็คงถูกซังเหยียบตายกันบ้าง ซึ่งเป็นสิ่งที่เรายังไม่สามารถจะรู้โชคชะตาของแต่ละคน
เหล่านั้นได้ อย่างน้อยที่สุดรู้กันแน่ๆ ก็คือ ผมกับคุณหญิงซึ่งตกอยู่ในลักษณะถูกธรณีสูบภายใต้
ปล่องเหว ก็มีลำธารใต้ดินไหลผ่าน ใครที่ตกลงมาตรงลำธาร ก็คงถูกน้ำซัดไปตามบุญตามกรรม
อย่างเช่นคุณหญิงเป็นต้น สรุปแล้วก็คือ เหตุการณ์มันบีบบังคับให้พวกเราต้องกระจัดกระจาย
แยกกันหมด ใครจะเป็นตายร้ายคืออย่างไรก็ยิ่งสุดที่จะคาดคะเนได้”

“ปัญหาสำคัญที่เราควรคิดก็คือ ขณะนี้เราอยู่ห่างจากที่เกิดเหตุสักเท่าไร”

เมื่อสงบสติอารมณ์ลงได้แล้วอย่างมั่นคง ดารินเริ่มใคร่ครวญเหตุการณ์ร่วมกับเขา

รพินทร์เอาน้ำคิปลี้ดจุ่มกลับต๋านังไปอึดใจ ก็เงยหน้าขึ้น

“ยากเหลือเกินที่จะคำนวณได้...”

เขากล่าวอย่างหนักใจ

“เท่าที่สังเกตดู ทั้งผมและคุณหญิงไม่ได้พลัดหลุดลงมาเป็นแนวเส้นตรงชนิดที่จะบอกถูกว่าบนปากเหวเหนือศีรษะเราขึ้นไป คือตำแหน่งเดิมที่เราพลัดตกลงมา แต่เราคงจะกลิ้งซิกแซกกันมาหลายทอดทีเดียวอย่างที่สันนิษฐานแล้วเมื่อตะกี๊ คือมีลำธารหรือทางน้ำไหลอยู่ซับซ้อนตามลำดับชั้นต่างๆ กันในเหวได้ภูเขานี้ เราอาจพลัดตกลงไปในลำธารชั้นแรกสลับไป ต่อจากนั้นก็ถูกกระแสน้ำพัดให้เลี้ยวห่างจากที่เดิม และหลุดร่วงต่อไปยังลำธารสายอื่นอีกแบบเดียวกับที่ระบายน้ำหลายชั้นที่ซ้อนกันอยู่ ทำให้ห่างพื้นตำแหน่งร่วงลงมาครั้งแรกสักเท่าใดก็ยังไม่ทราบ สำหรับทางด้านผมนั้น ขณะที่พื้นครั้งแรกพยายามแหงนมองขึ้นไปข้างบน ผมมองไม่เห็นอะไรเลย มันมืดมืดไปหมด ตัวผมเองก็คงถูกสายน้ำพัดหล่นเป็นทอดๆ แบบเดียวกับคุณหญิงเหมือนกัน ที่นี้บังเอิญเหลือเกินที่คุณหญิงพื้นรู้สึกตัวก่อนที่จะพัดต่อไป และเดินไถลลงมาตกปากโพรงบนหน้าผานั่นซึ่งไม่ห่างจากผมเท่าไรนัก เราร่วงเหวกันคนละปล่อง แคว้นเวียนมาอยู่ในรัศมีใกล้เคียงกันได้”

“แล้วคุณคิดหวังเช่นไรบ้าง สำหรับพวกเราอีก 9 ชีวิต ลองหลับตาวาดภาพเข้าซิ?”

หล่อนเงี้ยวใจพูดออกมาแทบไม่มีเสียง

“ก็อย่างที่ผมบอกแล้วนั้นแหละ ต่างคนต่างเผ่นกระจายเอาตัวรอดไปตามลำพัง ปล่องเหวมืออยู่ทั่วไปภายในถ้ำลึกบ้างใหญ่บ้าง บางคนอาจตกลงไปเหมือนเรา บางคนก็คงซอกซอนหลงเปะปะไปทางอื่น ใครเคราะห์ร้ายก็คงจะถูกช้างเหยียบตายอยู่ข้างบน ส่วนคนที่พลัดหล่นเหว ก็สุดแต่บุญแต่กรรม อาจรอดเหมือนเรา โดยตกไปอยู่ยังที่ลึกล้าแห่งไหนบ้างไม่ทราบ และบ้างก็อาจหล่นลงไปแหลกเหลว กระจายแยกย้ายกันไปหมด ผมเชื่อว่านอกจากเราสองคนแล้ว น่าจะมีใครรอดอยู่บ้างก็ได้”

“แล้วช้างป่าพวกนั้น ไม่พลัดหล่นเหวลงมาอย่างเราบ้างหรือ?”

จอมพราวนสันศีรษะ

“ไม่หรอกครับ ช้างมันจะต้องรู้เส้นทางชำนาญดีอยู่แล้วว่าตรงไหนเป็นเหว ตรงไหนผ่านไปได้ เพราะเป็นถิ่นของมัน พวกเราต่างหาก ที่วิ่งเปะปะกันเข้ามาอย่างคนตาบอด เพราะไม่รู้ภูมิประเทศและมองไม่เห็นเพราะมืด ทางอันสลับซับซ้อนในถ้ำนี้ จะต้องเป็นแดนที่อาศัยผ่านเข้าออกของช้างและสัตว์ป่าแถบนี้ สังเกตเห็นได้ชัดจากการที่มันมุ่งหนีไฟป่าตรงเข้ามา นั่นแปลว่าหนทางรอดของมันอยู่ในถ้ำนี้ ความจริงพวกเราทุกคนจะอาศัยหลบไฟเข้ามาในถ้ำนี้ได้อย่างปลอดภัยที่สุด ถ้าไม่ใช่เพราะถึงคราวเคราะห์ร้าย โดยมีไอ้ช้างโง่งมันนั้นแตกตื่นแล่นไล่หลังเข้ามาด้วย มันไม่ได้เจตนาจะมาทำร้ายหรือเป็นภัยอย่างใดต่อเรา แต่เป็นเรื่องของเหตุการณ์บีบบังคับขนาดที่ผมพยายามยิงไล่ให้มันเบนทิศเสีย ชากกองทัพบกมันอยู่หน้าปากถ้ำ มันยังไม่ยอมหยุด

ตะลุยข้ามศพของพวกมันเองเข้ามาด้วยความตื่นกลัวไฟ ส่วนเราถ้าไม่เลือกหนีเข้าถ้ำนั้น ก็ตายเพราะถูกไฟคลอกหมดเหมือนกัน เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นครั้งนี้ จึงเป็นคราวเคราะห์ของพวกเราจริงๆ”

กล่าวจบเขาก็เหวี่ยงหน้าขึ้นไปยังยอดผาเบื้องบน อันสูงลิ่วทะยานเยี่ยมฟ้า แทบจะกำหนดระยะไม่ได้ว่า มันสูงขึ้นไปสักเท่าใด แต่ไม่ผิดอะไรกับกำแพงกันจักรวาลที่บีบขนาบไว้ทั้งสองด้าน โดยเว้นว่างให้เป็นช่องแยกไว้แคบๆ ระยะจากผนังผาทั้งสองด้าน ห่างกันเพียงไม่เกิน 20 เมตร แสงสว่างจากโลกเบื้องบนสาดลอดมาจากรอยแยกของขุนเขามหิมา ตำแหน่งนี้เอง ลักษณะของมันไม่ผิดอะไรกับมีมิติมหัศจรรย์มากริศผ่าแบ่งแยก ทิวเขาใหญ่ทั้งสองถูกให้ขาดออกจากกัน โดยมีตัวเขากับน้องสาวของนางจ้าวติดอยู่ใจกลางส่วนอันลึกดำที่สุดของรอยผ่านี้

โดยไม่ได้อะไรแก่กัน ทั้งสองผุดลุกขึ้นยืนอีกครั้ง เดินออกจากเพิงชะง่อนที่นั่งอยู่มาหยุดยืนแหงนคอตั้งบำเพ็ญสมาธิขบคิดไปๆ สุดสายตาขึ้นไปเบื้องบนท่ามกลางแสงอันขมุกขมัว โดยมีโขงของเมฆมุกขมุกกันเป็นตาข่ายไว้หลายชั้น ต่างนิ่งเงียบกันไปนาน แล้วในที่สุดก็หันมาพบตาของกันและกันอีกครั้งด้วยความรู้สึกอันไม่อาจบอกถูก รพินทร์ก็ลงหยิบไรเฟิลเวเธอร์บีของหญิงสาวที่ยังตกอยู่กับพื้น ส่งคืนไปให้เจ้าของ คารินรับมันไปอย่างหมดอาลัยตายอยาก ยิ้มเศร้าๆ

“มันเห็นจะไม่มีประโยชน์ หรือช่วยอะไรเราได้อีกแล้วในภาวะเช่นนี้”

“พูดอะไรอย่างนั้นครับ มันมีความสำคัญเท่ากับหัวใจที่ยังเต้นอยู่ของเราในขณะนี้ เราหมดลมหายใจแล้วเมื่อไหร่แน่แหละ มันจึงจะไม่มีค่าอีกต่อไป แต่สำหรับผมรับรองได้ว่าต่อให้ขาดใจตาย ไรเฟิลก็จะยังติดแน่นอยู่ในมือเสมอ...”

แล้วหล่อนก็แลเห็นรอยยิ้มที่แจ่มใสปรากฏขึ้นบนใบหน้าของจอมพราน ประกายดาสีเหล็กคู่นั้นฉายแสงเจิดจ้าดุจฟ้าผ่า เต็มไปด้วยสัญลักษณ์ผู้ยึดดา

“ถึงเราจะโชคร้ายอย่างไร สวรรค์ก็ยังไม่ทอดทิ้งเกินไปนัก ไม่เห็นหรือครับ อุตส่าห์ประทานปืนคู่มือและยามหลังติดตัวมาให้เราครบ เพื่อเปิดโอกาสให้เราดิ้นรนต่อสู้ในการเอาชีวิตรอด ทั้งเครื่องหลัง และไรเฟิล มันน่าจะกระเด็นหลุดแยกจากตัวเราไปคนละทิศละทางทีเดียวก่อนที่พลัดหลุดเหวลงมา แต่มันก็ยังอยู่ใกล้เคียงเราจนได้ และอยู่ในสภาพที่ใช้งานได้ตามเดิมทุกอย่าง สิ่งที่ยังโชคดีอีกชนิดหนึ่งก็คือ ถึงแม้ใครจะเป็นดาวยร้ายดีแยกย้ายกันไป แต่ก็ตกไปอยู่กับอีกคนหนึ่ง...ไม่ถึงกับโคตรเดี่ยวตัวคนเดียว”

“นั่นกับคุณไม่รู้ทำบาปอะไรร่วมกันมานะ ในภาวะคับขันเลวร้ายขีดสุด บังเอิญต้องให้มาเห็นหน้ากันอยู่เพียงสองคนแค่นี้...ครั้งนี้เป็นครั้งที่สามแล้ว”

เสียงนั้นเหมือนรำพึง พร้อมกับส่ายหน้าอย่างเศร้าใจ

“ก็คงบาปเพราะตอนที่สุขสบายดีๆ อยู่ ทะเลาะกันให้เจ้าปาราคาญมาตลอดเวลา เลยบันดาลให้มาตกทุกข์ได้ยากด้วยกันอย่างนี้เสียให้เจ็บกระมัง”

“และมันคงจะเป็นครั้งสุดท้ายแล้ว”

“อย่าเพิ่งถอดใจ ทอดอาลัย นั่นเวลาทำอะไรแล้ว?”

คาริน วราฤทธิ์ ยกมือขึ้นดูนาฬิกาเดินป่าของหล่อนแล้วขมวดคิ้ว แหงนขึ้นไปมองแสงสว่างสลัวๆ เบื้องบนอีกครั้ง ปากก็บอกว่า

“ปายสี่โมงพอดี”

รพินทร์สะดุ้งเข้ากับคามพิสวงในลัษณ์นั้น ร้องถามเสียงสูงเร็วปรือมาว่า
“ทำอะไรนะ?”

“16.00 น.”

จอมพรานเบิกตากว้าง อุทานอะไรออกมาหนึ่งอย่างประหลาดใจที่สุด

“มันจะเป็นไปได้ยังไง?”

เขาร้อง พร้อมกับคว้าข้อมือของหล่อนไปดูเวลาโดยเร็ว

นาฬิกาเดินป่าชั้นดีของราชสกุลสาว หาได้ตายหรือเครื่องหยุดทำงานอย่างที่เขาสงสัยไม่ แลเห็นได้ถนัดว่าเข็มวินาทียังกระดิกอยู่ดิ๊กๆ และท่ามกลางความเงิบงัดเช่นนี้เขาได้ยินเสียงลานอัดโนมัตติเดินอยู่เป็นจังหวะ พรานใหญ่งงไปหมด

“ทำไม คุณคิดว่าเวลามันผิดไปหรือ?”

“แปลกจริง มันไม่น่าจะเป็นไปได้เลย เท่าที่ผมจำได้ตอนที่เรานิโคลงช้างเข้ามาในถ้ำหรืออีกนัยหนึ่ง ขณะที่เกิดเหตุ นั่นเองนะ มันเป็นเวลาประมาณบ่ายสามโมง แล้วนี่เพิ่งจะสี่โมงเท่านั้นเองหรือ แปลว่ามันห่างจากเวลาเกิดเหตุเพียงชั่วโมงเดียวเท่านั้น แต่ผมว่ามันต้องนานกว่านั้น”

หญิงสาวจ้องหน้า ชักเอะใจขึ้นมาบ้าง ดูนาฬิกาอย่างพิจารณาอีกครั้ง แล้วหล่อนก็ร้องลั่นออกมาอย่างตกใจ

“คุณพระช่วย! นี่มันคนละวันกันเสียแล้วรพินทร์ ดูที่วันที่นี่ซิ วันนี้มันเป็นวันที่ 15 แต่วันที่เกิดเหตุ มันวันที่ 14 คือเมื่อวานนี้ มันห่างมาถึง 24 ชั่วโมงแล้ว!”

จอมพรานแยกเขี้ยว หรีดายิบหยีลง ทรวดกยลงไปในงบนง่าก้อนหิน เอาพานท้ายไรเฟิลยันพื้นไว้

คารินก็ทิ้งกยลงไปยังก้อนหินอีกลูกหนึ่งตรงข้าม วางแขนลงกับเข่าเท้ากางส้นอาลัยตายอยาก

ในที่สุด เขาก็คว้ากระเป๋าสื่อหากล่องบุหรี หยิบขึ้นมาคาบไว้ตัวหนึ่ง พลาญยื่นส่งกล่องไปให้หญิงสาว แล้วจุดไลท์เตอร์ขึ้นพลัดกันต่อ บุหรีของรพินทร์ปลดกัยเรียบร้อยตามเคย เพราะมันบรรจุอยู่ในกล่องพลาสติกที่ผนึกแน่นกันได้ทั้งน้ำและเห้ง

ภายหลังจากอึดวันอยู่ครู่ คารินก็รู้สึกกระปรี้กระเปร่าชุ่มชื่นขึ้นเล็กน้อย อย่างไรก็ตามต่างคนยังเงิบงัด เหมือนจะตันความคิดไปหมด

“ผมนึกแล้ว...”

ในที่สุด พรานใหญ่ก็เป็นฝ่ายทำลายความเจ็บขึ้นก่อน

“สงสัยว่าทำไมพื้นขึ้นมายังพอจะมองเห็นลำแสง มันแปลว่าจะต้องเป็นเวลากลางวัน ซึ่งผิดความจริงไปมาก ผมเชื่อแน่ว่าผมสลบไปนาน – อย่างน้อยก็นานพอที่จะต้องล่วงเลยไปถึงค่ำในวันเดียวกับที่เกิดเหตุ แล้วทำไมพื้นขึ้นมายังเห็นแสงอยู่อีก ที่แท้มันก็กลายมาเป็นอีกวันหนึ่ง นี่แปลว่าเราสลบไปวันเต็มๆ ทีเดียวนะ”

“ฉันเพิ่งจะนึกออกเดี๋ยวนี้เอง ตอนที่เรายังเมงมมชัณห์นั้นเสียงปิ่นมันดังลั่นไปหมด ถ้าพวกเรายังมีชีวิตรอดอยู่ได้และอยู่ในรัศมีใกล้เคียง เขาจะต้องได้ยินเสียงปิ่นของเราและคงยังตอบมาให้รู้แล้ว นี่มันเจ็บเหลือเกิน”

เสียงหล่อ่นครือสั่นลงไปอีก

“ว่าแต่เราจะทำยังไงต่อไป”

“ก่อนอื่น เราต้องหาทางออกไปให้พ้นจากกันบาดาลนี่”

เขาตอบอย่างมั่นคง พร้อมกับลุกขึ้นยืนอีกครั้ง แหงนหน้ามองขึ้นไปเบื้องบนอันสูงสุด
 สายตา

“โดยวิธีไหน ปิ่นหน้าผาอันสูงชันลึบๆ นี่ขึ้นไปนะหรือ?”

หญิงสาวถามแผ่วเบา

“คงจะไม่ใช่วิธีนั้นแน่ อย่าว่าแต่ปิ่นเลย ต่อให้มีปีกบินเราก็ก็น่าจะบินผ่านสายใยไธ้เมงมมชัณห์ที่ขวางอยู่เป็นตาข่ายมรณะนั้นขึ้นไปได้”

“ฉันก็ว่าอย่างนั้นเหมือนกัน ถึงไม่มีไธ้เมงมมชัณห์ มันก็สุดความสามารถที่เราจะปิ่นขึ้นไปได้ เพราะมันชันเป็นเส้นตั้งฉาก ไม่มีอะไรจะอาศัยยึดเหนี่ยวได้เลย ยิ่งกว่านั้นยังสูงเสียดมองไม่เห็นอะไร นอกจากเมฆ ลักษณะช่องเขานี้แปลกเหลือเกิน ทำไมมันถึงเป็นรอยผ่าแยกลึกอย่างนี้ล่ะ แล้วก็แคบนิดเดียวเท่านั้น”

“ก่อนนี้ คงจะเป็นทิวเขาลูกเดียวกันประสานสนิท อาจเป็นเพราะแผ่นดินไหว เลยแยกส่วนกันออกเป็นสองซีกเหมือนมีอะไรมาผ่าไว้ ลักษณะเหมือนเราเอาไม้ที่ตัดเค็กแบ่งยาวให้ขาดจากกัน แล้วยกมือออกโดยไม่ได้หยิบชิ้นใดชิ้นหนึ่งแยกห่างออกไปนั่นเอง”

“แล้วจะทำยังไง?”

หล่อนขยับคำถามมาอีกอย่างมีดมนไปหมด ทว่าบนความสิ้นหวังทุกสิ่งทุกอย่าง ก็ยังมีความอบอุ่นอยู่บ้าง อย่างน้อยที่สุด หล่อนก็ไม่ได้ตกอยู่ในสถานการณ์อันเลวร้ายกาจสุดยอดนี้ตามลำพังคนเดียว ยังมีเขาด้วยอีกคนหนึ่ง...รพินทร์ ไพรวลย์ เจ้าป่าคนนี่!

โดยแท้ที่จริงแล้ว จะตกอยู่ในดงพงไพรอันลึกล้ากันดารสักเพียงไหน หล่อนไม่เคยหวาดหวั่นพรั่นพรึงเลย ขออย่างเดียวให้มองเห็นหน้าชายผู้เปรียบเสมือนหลักประกัน เกราะป้องกันผู้นี้เท่านั้น

แต่ความทุกข์หนักกลัดกลุ้มที่สุดขณะนี้ มัน ไปอยู่ที่จิตอันห้วงกว้างต่อพี่ – เพื่อน และผู้
ร่วมคณะคนอื่นๆ ซึ่งหล่อนเชื่อว่าคงตกอยู่ในสถานการณ์ร้ายมากกว่าดี หล่อนจะมีโอกาสได้พบ
หน้า พี่ใหญ่ – ไชยยันต์ เมย์ และผู้ร่วมคณะอื่นๆ หรือไม่ คิดแล้วก็แทบจะหมดกำลังใจวังชาทรงตัวอยู่
ได้

เขา – จะคิดอย่างไร หล่อนอ่านหัวใจกระด้างเป็นหินดวงนี้ไม่ออก เห็นเค้าหน้าคำ
กริยามดูยากอยู่ตามเดิม ขณะนี้กำลังกวาดสายตาไปรอบๆ ตัว

“เดี๋ยวมันต้องมีทางใดทางหนึ่ง ถึงอย่างไรเราก็ต้องหาทางออกไปจากตรงนี้ให้ได้ก่อน
มีดสนิท ส่วนจะออกไปโผล่ที่ไหน เป็นอีกเรื่องหนึ่ง นอนกันเหนียวไม่ได้แน่ เพราะถ้าถึงมีดลง ใคร
จะบอกได้ว่าไอ้ยักษ์ที่ชักใยอยู่บนนั้นจะไม่ย่องลงมาเล่นงานเรา นอกจากแมงมุมเหล่านั้นแล้วก็ยัง
ไม่รู้ว่าจะมีอันตรายอะไรที่ยังมองไม่เห็นอีก แต่ที่แน่ๆ ก็คือหนาวตายก่อนที่จะตื่นขึ้นมาอีกครั้ง”

แล้วก็จ้องไปยังลำธารที่ไหลผ่านหินริๆ ออกมาจากใต้ซอกผาฝั่งหนึ่ง หายเข้าไปยังใต้
ผาอีกฝั่งหนึ่ง เป็นช่องอุโมงค์มืดสูงจากระดับสายน้ำไหลขึ้นมาประมาณเมตรเดียว ส่วนกว้าง
ประมาณ 3 วาเศษ ลำธารสายประหลาดคู่อีกลำสายนั้น ห่างจากพื้นหินที่ทั้งสองยืนอยู่ออกไป
เล็กน้อย สายน้ำสีขาวก่อนข้างขุ่นเป็นตะกอน แสดงว่าตลอดเวลามันไหลเซาะผ่านมาได้แผ่นดิน
และเย็นเฉียบเหมือนน้ำแข็ง คารินดูเหมือนจะตันในความคิดจ้องหน้าเขม็ง กระซิบ

“คุณคิดว่ามันจะไหลไปออกที่ไหน?”

“ใครจะบอกได้ว่าที่ไหน แต่มันก็ต้องออกที่ใดที่หนึ่งแน่ ตามหลักการไหลของ
กระแส”

“มันผ่านเข้าไปใต้ภูเขาทั้งลูก หนทางลึกลับลึกลับขนาดไหนก็ยังไม่รู้ได้ และข้างในจะมี
อะไรบ้าง ระดับน้ำจะลึกหรือตื้นแค่ไหน เชียวหรือซ้ำอย่างใด...?”

“คุณหญิงว่าน้ำแข็งไหม?”

“ว่าได้ที่ แต่จะแข็งสักแค่ไหนก็ยังไม่รู้เหมือนกัน”

“หมอนางประจำตัวติดมาในเครื่องหลังหรือเปล่า?”

หญิงสาวเหวี่ยงยามที่สะพายไหลอยู่ลงมา คั่นรู้เดียงก็สั่นศีรษะ

“ไม่มี ฉันนึกได้เดี๋ยวนี้เอง มันติดอยู่ในท่อเครื่องนอนที่พวกลูกหาบแบก”

“จำไว้เป็นบทเรียนอันทรงคุณค่าที่สุดอีกบทหนึ่ง ในการใช้ชีวิตอยู่ในป่า...”

เสียงเขาพูดมาเรื่อยๆ เหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้น

“นั่นคือในเครื่องหลังติดตัว จะต้องมิของใช้จำเป็นประจำตัวบรรจุไว้ให้ครบเต็มอัตรา
คืออยู่เสมอ อย่าฝากความหวังไว้กับบุคคลผู้ร่วมคณะ หรือเหตุการณ์ว่ามันจะดำเนินไปด้วยความ
ราบรื่นเรียบร้อย เหตุการณ์อันไม่คาดฝันทำให้ต้องพลัดพรากแยกย้ายออกไปตามลำพังอาจเกิดขึ้น
ได้เสมอ และเมื่อความจำเป็นเช่นนั้นมาถึง เราต้องช่วยตัวเองโดยอิสระ นั่นหมายถึง ต้องมีสิ่งของ
เครื่องใช้จำเป็นติดประจำตัวไว้ทุกขณะ หมอนางสำหรับให้หนุนนอน เมื่อเอาลมออกแล้วพับ

เหลือชิ้นเล็กนิดเดียว น้ำหนักเพียงไม่กี่กรัม ควรจะใส่ประจำไว้ในย่ามส่วนตัว ไม่ควรแยกให้ไปอยู่ในสัมภาระรวมให้พวกลูกหาบแบกไป หมอนยางเดินป่าชนิดนั้น นอกจากใช้หนุนนอนแล้ว มันยังแทนทุนซูชีพได้อีกด้วย”

คารินถอนใจเบาๆ ยกเท้าขึ้นวางบนก้อนหิน เอาข้อศอกยันเท้ากางไว้มองดูเขา

“นี่นายพราน ถ้าฉันหรือพวกเราทุกคนรอบคอบและล่วงรู้ไปหมดเสียทุกอย่างสำหรับการใช้ชีวิตอยู่ในป่า เราก็คงไม่จำเป็นต้องให้คุณนำทางมาให้เสียเงิน – จั๊น ไม่ใช่หรื?”

“เถียงอีกแล้ว แก่เถียงอวดดีเสียจริง ทั้งๆ ที่ไม่รู้ว่าจะตายจากกันไปในวันอาทิตย์วันไหน ข้างหน้า!”

พรานใหญ่ป็นหน้าขริบ พุดห้วนๆ ขณะที่จดหมอนยางของตนเองออกมาเป่าลม คารินหน้าแดงก่ำ ตาตุกวาวขึ้นมาในบัดนี้

“อ้อ! แล้วนี่กว่าในยามคับขันที่สุดนี้ คนอย่างฉันจะกลัวตายหวังพึ่งพาจนถึงกับขอให้คุณตรวจได้นัรี เห็นเหลือกันอยู่เพียงสองคนเลยได้ทีข่มขู่หรือยังไง ประเดี๋ยวได้เห็นดิกันเท่านั้น”

รพินทร์ยักคิ้ว เป่าลมเข้าหมอนแก้มโป่งไปพลาง

“เห็นดียังไง?”

“อย่างนี้กว่าฉันไม่กล้านะ ถ้าดีเดือดเจ็บใจขึ้นมาจริงๆ”

“ไม่กล้าอะไร?”

อีกฝ่ายยานคาง

“เอาลูกปืนยัดเข้าไปในขมอมของคุณนะซิ!”

“แล้วหลังจากนั้นล่ะ?”

“นั่นมันเรื่องของฉัน – ฉันไม่แคร์หรอก ชีวิตตอนนี้มันไม่มีความหมายเลยแล้ว ตายอยู่ในป่าก็ยังดีกว่าที่จะยอมเสียศักดิ์ศรีให้ลูกจ้างมาหมิ่น คนอะไรก็ 모르 ประเดี๋ยวดีประเดี๋ยวร้าย ดูไม่ออกเลย ขอให้รู้ไว้ด้วยทั้งๆ ที่เห็นหน้ากันอยู่แค่สองคนเท่านั้น ฉันก็ขอพูดว่า ฉันเกลียดชังหน้าคุณ!”

เสียงของหล่อนดังแหวกขึ้น อีอกเทนแรงสูงโซยกลิ้นไอไฟเข้าให้แล้ว

“เฮอะ ได้การ จับเสือใส่ถังพลึงสูง”

พรานใหญ่พุดมาหน้าตาเฉย อุดจุกหมอนปิดลม ภายหลังเมื่อเป่าลมเข้าไปพองเต็มที่แล้วทุ้มในลักษณะลูกบอลมาที่หล่อนโดยเร็ว คารินรับไว้ด้วยสัญชาตญาณมากกว่าจะตั้งใจ ตายังเจียวด้วยความเดือดดาลจัดอยู่เช่นนั้น

และก่อนที่หล่อนจะระเบิดอะไรออกมาด้วยความโทสะ เขาก็ออกคำสั่งจิงจิงต่อมาว่า

“เอาเชือกประจำตัวออกมา ผูกหมอนใบนั้นติดอกไว้ ยังไม่รู้หรือน้ำตื่นลึกแค่ไหน จะต้องเดินลุยหรือลอยคอกันไปนานสักเท่าไร ไอนั่นมันจะแทนซูชีพตอนหมดแรง”

คารินร้องอะไรออกมาคำหนึ่ง ทุ่มหมอนยางทิ้งลงกับพื้น มิน่าซ้ำยังเตะกระเด็นไปทางหนึ่งอย่างเดือดดาล

“ฉันไม่ต้องการ! แหม! เจ็บใจนัก...”

“อ้าว แล้วกัน...”

“แล้วก็ไม่ไปกับคุณด้วย จะไปไหนก็เชิญเถอะ แยกทางกันตรงนี้แหละ”

“แน่หรือ?”

“อ้อ แน่ซิ...แน่เสียยิ่งกว่าแน่ อย่างนี้กว่าฉันจะคิดหวังฟังคุณ ซะอะ!”

หล่อนกลายเป็นนั่งเสียดาวไปเสียแล้ว

“ถ้าฉันก็ตามใจ ผมไปก่อนละ ไม่อยากเป็นเหยื่ออันโอชะของแมงมุมพวกนั้น ใครอยากอยู่ก็เชิญ”

“ไป! ไปเสียให้พ้นเดี๋ยวนี้ ไม่ต้องเห็นหน้ากันอีกต่อไป!”

คารินตวาดเสียงแหลมลั่น

รพินทร์ ไพรวลัย เหวี่ยงไรเฟิลขึ้นบ้า เดินไปเก็บหมอนยางใบนั้น แล้วก้าวสวๆ ท่องลงไปยืนอยู่กลางสายธารน้ำไหลซึ่งมีระดับโคนขาเขา แล้วหันกลับขึ้นมาบนฝั่งอีกครั้ง น้องสาวของนายจ้างยืนหน้าออย่างโกรธจัดอยู่ที่นั้น ไม่มีความหวาดกลัวพรั่นพรึงหรือหวั่นวิตกใดๆ เหลืออยู่เลยในยามนี้ นอกจากความเกรี้ยวกราดจนเฉียว

ร่างนั้นซ่อนยิ้ม ยกมือขึ้นแตะปีกหมวก ส่งมาให้ในลักษณะอำลา

“ไม่ต้องไล่ ไปเดี๋ยวนี้แหละ ขอให้คุณหญิงโชคดี”

กล่าวจบก็หันหลังกลับ เดินลุยน้ำตรงไปยังปากทางอันมีคมดประหนึ่งอุโมงค์นั้น ชั่วอึดใจเดียว ร่างของเขาก็กลืนหายเงียบลับตาไป

คารินกัดริมฝีปากแน่น ทรวดตัวลงนั่งบนแ่งหินริมฝั่ง เอาไรเฟิลพาดไว้กับตัก หรีตามองจับขึ้นไปยังใยแมงมุมยักษ์เบื้องบน ไม่นานนักหล่อนก็ได้ยินเสียงลุยน้ำเบาๆ กลับเข้ามาขึ้นอยู่ใกล้ๆ หญิงสาวเซิดหน้า คอแข็ง ไม่หันกลับมามอง

“รู้ใช่ไหมว่า จะต้องกลับมาจ้อ?”

“ไม่รู้!!”

“เวลาไม่ค่อยทำ รีบไปกันเถอะ”

“ไม่ไป!”

“เอาไว้ให้ปลอดภัยกว่านี้สักหน่อย แล้วค่อยงอนต่อดีกว่า!”

“เอ! นายสก็งี้คี่นี้ เดี่ยวหะ...! ไม่ได้ยินหรือ ฉันเกลียดคุณ อยากจะหาทางรอดไปไหนก็เชิญไปตัวคนเดียวเถอะ ทั้งฉันไว้เนื้อแหละ ต่อให้ตายก็ไม่ขอร่วมทางอีกแล้ว!”

หล่อนหันกลับมาตวาดลั่น

รพินทร์ ไพรวัลย์ เป่าลมออกจากปากเบาๆ ซอยเปลือกตามองดารินสะบัดหน้าค้อนตา
 กว่า ทันทีนั้นหล่อนก็ต้องสะดุ้งสุดตัว หันขวับมาด้วยความตกใจที่อุบัติขึ้นอย่างกะทันหัน เมื่อได้
 ยืนเสียงเขาร้องออกมาสุดเสียง คืบหน้าแตกกระจายอยู่กลางธาร

“โธ้ย! อะไรกัน!!...”

ภาพที่เห็นอย่างตกตะลึง พรานนำทางคู่อริตาเหลือก หน้าบูดเบี้ยวชวนเซออยู่กลางลำ
 ธาร ตัวคู่อริงอกลองมีอาการเหมือนจะจมลงไปใต้น้ำต่อหน้าต่อตา

“รพินทร์!...”

หล่อนร้องก้องออกมาอย่างลึมดัว กระโจนพรวดลงไปใต้น้ำประคองเขาไว้ด้วยความ
 ตกใจเหลือที่จะกล่าว พยายามจะลากเข้าฝั่ง

กว่าจะรู้สึกตัว ร่างของตัวเองก็ถูกมัดแน่นอยู่ในวงแขนกำยำของคนที่ทำท่าจะตายมี
 ตายหล่ออยู่ตะกึ่ง ปากหล่อนละล้าละลักถามอาการของเขา แล้วก็อ้าค้าง เสียงขาดหายไปอย่างเฉลียว
 คิดได้เมื่อดวงตาส่อประกายขบขันคูนั่น จ้องห่างจากตาของหล่อนเพียงกระเบียดนิ้วเดียว ชนิดที่
 ปลายจมูกสีกัน

“บ้า! บ้าร้ายกาจ คนผีทะเลนี้มารยาเป็นเหมือนกันรึ?”

เสียงของคนแสนงอนเฝ้าลั่นไปหมดทั้งหุบเหว ทั้งผลึกทั้งทุบ แต่แฝงอกนั้นมันคง
 แข็งแรงราวกับกำแพงเหล็ก ไม่สะเทือนต่อการระดมรัวทั้งกำปั้นและเล็บอันแหลมคมมัน เสียง
 หัวเราะหัวฟุ้ง ดังกังวานอยู่ริมหู แล้วจอนหูกับแก้มซิกนั้นก็ถูกจูบ ทว่าลักษณะการหาได้เป็นไป
 อย่างก้าวร้าวรุนแรงไหม สัมผัสเปี่ยมล้นไปด้วยความอ่อนโยน ที่กลั่นกรองออกมาจากส่วน
 ละเอียดย่อนที่สุดของหัวใจ

ราชสกุลสาวผะ เบนหน้าหลบ เจือมือขึ้น

ใบหน้านั้นไม่สะดุ้งสะเทือนหรือหลิกหลบ แต่คงก้มต่ำลงมาหาอย่างเข้มข้ม...หล่อน
 เจือมือค้าง...กระทั่งริมฝีปากแตะพบกัน มันแผ่วแสนแผ่วอย่างการวะ ระคนทะนุถนอม ดาริน วรา
 ฤทธิ กายสั่นพลิว ตะลึงงันลึมดัวไปชั่วขณะ

“ถูกแล้วครับ คุณหญิงจะไม่มีวันร่วมทางกับผมหรือคบเส้นทางแห่งชีวิต และพราน
 ไพรต่ำศักดิ์อย่างนายรพินทร์ ไพรวัลย์ ก็ไม่บังอาจเหยียดคิดที่จะร่วมทางกับหม่อมราชวงศ์หญิง ดา
 ริน วราฤทธิ”

เสียงนั้นกระซิบแผ่วอยู่ริมหู

“แต่ขณะนี้ เดี่ยวนี้ เราจำเป็นต้องร่วมทางเดินสายวิบากนี้ชั่วคราวก่อน โดยมีทาสผู้นี้
 คอยปกป้องรับใช้ เพราะอย่างน้อยที่สุดมันก็เป็นภาระหน้าที่ของคนที่ยึดรพินทร์”

“ไหนเมื่อกี้นี้บอกว่าถูกอะไรกัน?”

หล่อนอ้อมแอ้มขัดเขิน ซ่อนอาการประหม่าว่าวุ่นไว้ เมินหลบตาไปทางอื่น

“ก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าจะไรมันกัด รู้แต่เพียงว่าถูกกัดมานานแล้ว ไม่ใช่เพิ่งกัดเมื่อคืนนี้
หรอก กัดที่หัวใจไม่ใช่ที่ร่างกาย”

“อี! ลูกไม่มากนักนะ ร้องเสียงหลง ทำเอาใจหายใจคว่ำหมด”

“สมมติว่าอะไรมันกัดผมจริงอยู่ได้น้ำ คุณหญิงก็ควรจะยื่นหัวเราะให้สาใจ สมน้ำหน้า
อยู่บนฝั่ง”

คารินครึ่งยิ้มครึ่งบึ้ง

“ฉันไม่ไรร้ายเหมือนคุณหรอก เห็นหน้ากันอยู่สองคนแค่นี้ ยังไม่วายที่จะทำให้ต้องขัด
ใจ ทำไมถึงชอบชวนหาเรื่องชวนตบเรื้อนนะ”

“คุณหญิงถ้าไม่มีโมโหก็ไม่มีแรง ตบผมสักกี่ครั้งก็ได้ ถ้ามันจะเป็นการอุ่นเครื่องให้
คุณหญิงแข็งแรงขึ้นกว่านี้”

พร้อมกับพูด เขยื้อนหน้ามาให้

หญิงสาวถอนใจเบาๆ

“เอาละ ฉันจะพยายามมีแรงให้มากที่สุด โดยไม่ต้องโมโหคุณ ปล่อยชิ...”

“ถ้าปล่อยแล้ว จะกระโดดขึ้นไปยืนดูปดุดองอยู่บนฝั่ง ทำให้เสียเวลาอีกหรือเปล่า เรา
กำลังรีบ การล่าช้าเสียเวลาไปแม้แต่นาทีเดียว อาจหมายถึงชีวิต”

“ดูซิ ว่าฉันอีกแล้ว...”

เสียงนั้นแหวกอย่างกระพืดกระเฟียด เอามือยันอก ดิ้นสะบัดแต่ไม่หลุด และครั้งนี้ถูก
ระดมจูบไปทั่วทั้งใบหน้าจนต้องยื่นหลังตานิ่ง

“บอกก่อน จะยอมไปด้วยกันไหม?”

หล่อนยังคงยื่นหลังตานิ่งอยู่เช่นนั้น

“ถ้าไม่ยอมไป หรือยังถ่วงเวลาอยู่อีก จะจูบให้ขาดใจไปเดี๋ยวนี้เลย

“ไป...”

“ก็แค่นั้นเอง... ไม่น่าจะทำให้เสียเวลาอยู่เลย...”

รพินทร์คลายวงแขนที่รัดร่างนั้นออก จัดการเอาหมอนข้างผูกติดกับด้านหน้าของหญิง
สาว แล้วพันสายเชือกลงมามัดอย่างแน่นหนา กับเข็มขัดปิ่นส้นของหล่อน ต่อจากนั้นก็โยกมาผูก
รอบเอวตนเอง เว้นระยะเชือกห่างจากกันหนึ่งวา บอกต่อมาว่า... “ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ไม่ว่าเป็น
หรือตาย ภายในธราได้คืนสายนี้ เราจะไม่แยกห่างพลัดพรากจากกัน”

คารินเปิดเปลือกตาขึ้น เหลือบลงมองระดับน้ำที่ร่างกายแช่อยู่เกือบถึงโคนขา ซองปิ่น
.357 เมื่ก้นจมจุ่มลงไปครึ่งหนึ่ง แล้วแลเข้าไปยังปากโพรงอันมืดมิดที่สายน้ำไหลผ่านหายเข้าไป

“ระดับน้ำ มันคงไม่ขนาดนี้ตลอดไปใช่ไหม บางทีมันอาจท่วมมิดหัวเรา”

หล่อนพึมพำออกมาเหมือนจะเปรยกับตนเอง

“ไม่มีอะไรบอกได้ จะเดินลุย วาย หรือลอยคอไป มันก็สุดแล้วแต่เหตุการณ์ แต่ที่แน่ที่สุดก็คือ เราต้องไปกับมัน”

หญิงสาวดึงปิ่นสั้นออกจากช่อง ซึ่งหมิ่นเหม่ต่อการถูกน้ำท่วมทั้งกระบอกนั้นออกมาเสียไว้ในเป้หลัง อดที่จะกังวลตามเพศไม่ได้

“เราคงจะแช่อยู่ในน้ำนาน ของคงเปียกน้ำหมด อะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับลูกปิ่น ถ้าฉันใช้การไม่ได้จะทำยังไง?”

“นั่นก็สุดแล้วแต่เหตุการณ์เหมือนกัน ผมเชื่อว่าถ้าไม่แช่น้ำอยู่นานเกินไปนัก มันควรจะใช้การได้เหมือนเดิม เพราะลูกปิ่นยุคนี้กันน้ำและความชื้นได้พอสมควร แต่ถ้าแช่นานเราจะตายก่อนที่จะมีโอกาสไปวัดกวีวิจารณ์ถึงมัน ว่าแต่คุณหญิงมีของสำคัญอะไรที่จะยอมให้เปียกน้ำไม่ได้บ้าง”

“ก็ไม่มีอะไร นอกจากยาส่วนตัวเท่านั้น”

“มันเก็บไว้ในอะไร ปลอดภัยเพียงพอไหม ถ้าไม่แน่ใจส่งมาให้ผม”

“อยู่ในหลอดพลาสติกแน่นพอสมควร สำหรับการถูกฝนหรือเปียกน้ำในสภาพธรรมดา แต่ในกรณีที่เราอาจต้องลอยคอไปนานฉันก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน”

พร้อมกับบอก หล่อนส่งหลอดยาให้ รพินทร์รับมาพิจารณาดูแล้วเอาพลาสติกเออร์กั้นน้ำปิดผนึกรอยที่จะทำให้น้ำซึมได้อย่างแน่นหนาจนแน่ใจ ส่งคืนไปให้ บุหรีสำรองของหญิงสาวยังเหลืออยู่อีกของครึ่ง ถูกยัดเข้าถุงพลาสติกรวมกับบุหรีของเขาแล้วผนึกเช่นกัน

“พร้อมแล้วยัง?”

แทนคำตอบ คารินพยักหน้า

จอมพราณเหวี่ยงไรเฟิลขึ้นสะพายบ่าในท่าเฉยๆ เพื่อให้กระชับติดตัวอย่างแน่นหนาที่สุดโดยไม่หลุดไป ไม่ว่าร่างกายจะปะทะกระทบกระเทือนเช่นไร ปล่อยพานท้ายส่วนหนึ่งให้จมลงไปใต้น้ำ แล้วออกเดินลุยน้ำตรงไปยังปากอุโมงค์เดี่ยวๆ นักมานุษยวิทยาสาวตามหลังมาอย่างกระชั้นชิด โดยมีสายเชือกไถลบนผูกเอาไว้ยึดติดกันอยู่

ครั้นแล้วต่างก็มาหยุดยืนนิ่งเฉยๆ ไล่กันอีกครั้ง เมื่อถึงปากทางเข้า ระดับปากอุโมงค์สูงกว่าศีรษะของรพินทร์ขึ้นไปประมาณสองศอกเดียวในช่วงที่ยืนแช่อยู่ในลำธาร หล่อนหันมามองหน้าเขา ก็พบดวงตาสี่เหลี่ยมในกรอบลึกลึกนั้นจับจ้องมาก่อนแล้ว ยื่นมือออกมาให้จับ คารินก็ส่งมือของหล่อนเองมาพบฝ่ามือทั้งสองบีบกันแน่นกระชับที่สุด เขายิ้มให้ และหล่อนก็ยิ้มตอบ

“ขอให้พระพุทธรูปและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย จงปกป้องคุ้มครองหม่อมราชวงศ์หญิงคาริน วราฤทธิ์”

เสียงเขากระซิบเบาที่สุด

“และคุ้มครองป้องกันให้ รพินทร์ ไพรวัลย์ ด้วย”

หล่อนกระซิบตอบในเสียงเดียวกัน

จอมพราณเริ่มเคลื่อนที่ โดยไม่ยอมปล่อยมือหญิงสาว และพุ่งเข้าไปด้วย หล่อนรู้สึถึงฝ่ามืออันอบอุ่นแข็งแรงนั้น ดุจหลักประกันอันมั่นคงที่สุด

ท่ามกลางความเจียบ และมืดสนิทของโพรงถ้ำธารใต้แผ่นดิน ทั้งสองเดินตามกันไปอย่างระมัดระวัง ได้ยินแต่เสียงเท้าทั้งสองคู่ที่ลุยน้ำไปเท่านั้น พอกลับเข้าปากทางไปได้สองสามก้าว พราณใหญ่ก็จุดหญิงสาวจากลักษณะเดินเรียงหน้ากระดาน ให้หลบมาอยู่ทางเบื้องหลังเขา เปิดสวิทช์ไฟฉายส่องตรวจดูทางไปเป็นระยะ ลำแสงของฮันเตอร์เปิดท่อน แทะบจะปราศจากความหมายภายในอุโมงค์ใต้ดินนี้ เหลือแสงส่องเห็นอะไรให้รางๆ ริมฝีปากเท่านั้น แต่มันก็ยังดีกว่าไม่เห็นอะไรเลย พื้นผนังสูงข้างสลับกันไป มีทั้งหินและดินภูเขา บางตอนเพดานก็ต่ำลงมากเกือบจะจรดกับผิวน้ำ ต้องย่อตัวต่ำมุดลอดกันไปอย่างลำบากยากเย็น

และโดยลักษณะชนิดนี้เอง ร่างกายก็ถูกบังคับให้เปียกน้ำจนโชก สุดท้ายจะสงวนส่วนใดไม่ให้ถูกน้ำได้ ก้าว...ก้าวไปต่อที่กล่าวทางกันในหนทางอันไม่รู้จุดหมายอนาคต เพียงแต่หวังไว้ว่า ณ ที่ใดที่หนึ่งมันจะนำออกไปสู่แสงเดือนแสงตะวันอีกครั้ง หรือมิฉะนั้นมันก็เป็นสุสานที่กลืนร่างทั้งสอง ชนิดที่จะไม่มีใครตามค้นพบอีกแล้ว ทรายซั้วกลปาวสาน

รพินทร์ใช้ไฟฉายอย่างถนัดถยานที่สุด เขาจะส่องเพียงแค่นี้ให้เห็นและกำหนดดูทางได้เป็นช่วงๆ เท่านั้น พอจะเนหมายตาได้แล้วก็ค่อยๆ งามไปในความมืด พื้นเบื้องล่างขรุขระไปด้วยหินสูงๆ ต่ำๆ ลื่นจัด คารินเหยียบพลาดไถลลื่นจะเสียหลักล้มลงหลายครั้ง แต่ยึดหลังพราณใหญ่เอาไว้ได้ ช่วยกันประคองรุดหน้าไปอย่างยากเย็นทุเรศทุญ หญิงสาวอุทานอุบืออยู่ในลำคอ ได้อาศัยเกาะร่างอันมั่นคงปานเสาหินยึดไว้เป็นหลักตลอดเวลา

“มืดเหลือเกิน มองอะไรไม่เห็นเลย ทำไม่ถึงไม่ส่องไฟไว้ให้ตลอด”

หล่อนกระซิบหอบๆ ขณะที่ร่างอันนำอยู่เบื้องหน้าหยุดชะงักลงชั่วขณะ แล้วหล่อนเขเข้ามาชน

“เราต้องสงวนถ่านไฟไว้ เจียดใช้มันให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพราะยังไม่รู้ว่าเราจะต้องงมไปได้บาดาลนี้อีกนานสักเท่าไร”

“ของฉันยังมีอีกกระบอกหนึ่ง”

“ดีแล้ว เก็บไว้เป็นสำรอง อย่าเพิ่งเอาออกมาใช้ เราต้องอาศัยมันแน่ ไม่ช้าก็เร็ว ไม่ต้องกลัวว่าจะไม่ได้ใช้มันหรอก”

เขาตอบพร้อมกับการเคลื่อนไหวต่อ

“น้ำเย็นเหลือเกิน”

เสียงคารินพึมพำสะท้อนขึ้นมาจากเบื้องหลัง

“คิดถึงนรกทุ่งเผือกอันร้อนแทบดับจิต และไฟประลัยกัลป์ที่เราเผชิญกันมาเมื่อวานขึ้น แล้วนำมาเทียบกับความหนาวเย็นจากสายน้ำใต้บาดาลที่เรากำลังฝ่าอยู่นี้เถิดครับ บางทีมันจะช่วยให้เราอบอุ่นขึ้นได้บ้าง”

ในความเงียบ เขาได้ยินเสียงฟันหล่อนสั่นกระทบกันกราว พูคะไรอยู่ริมกำแพงไม่ได้ ศัพท์ ภายหลังจากนั้นก็เงียบกันไป ต่อมาก็แว่วเสียงกระซิบเรียก

“รพินทร์”

เขาหยุดรอ เอื้อมมือควานไปเบื้องหลัง พบกับเฒ่าช่วงกลมกลิ้งจึงร้องไว้ให้เข้ามาเบียดแนบ แก้มอันเย็นชืดของหญิงสาวพึ่งอยู่ที่หัวไหล่

“ครับผม”

“เพดานมันกดต่ำลงมาทุกขณะ ทางข้างหน้า อาจจะเป็นช่องน้ำไหลโดยเฉพาะ ชนิดที่ไม่มีช่องว่างพอให้เราหายใจได้”

จอมพรานเปิดไฟฉายส่องตรวจไปเบื้องหน้า จริ่งดังเช่นที่หญิงสาวตั้งข้อสังเกต ระดับของเพดาน ซึ่งอาศัยชูศีรษะเหนือน้ำหายใจได้นั้น มันเตี้ยต่ำลงมาทุกที ทำท่าเหมือนจะจรดกับสายน้ำ

“ก็ต้องเสี่ยงกันดู สายน้ำไหลไม่แรงนัก และเท้าเรายังถึงพื้น ถ้าเห็นว่ามูกเราไหลไม่พ้นน้ำเมื่อไหร่ ก็ถอยกลับมาหาทางอื่นต่อไป เส้นทางไหลของน้ำไม่ได้มีอยู่ทางเดียว ผมก็เห็นมันแยกไปหลายทาง แต่เลือกเอาเส้นทางใหญ่ที่สุดก่อน”

“รู้สึกบ้างไหม?”

“อะไรครับ?”

“ออกซิเจนมันน้อยลงทุกที”

รพินทร์สูดลมหายใจหนักๆ เขาเริ่มรู้สึกถึงความอึดอัดเพราะอากาศไม่พอ ทำให้เกิดอาการมึนงง และกำลังวังชาลดถอยลง ปัญหาที่หล่อนกระตุ้นเตือนขึ้นเป็นสิ่งที่น่าคิดที่สุด ถ้าออกซิเจนในอากาศลดต่ำลงไม่พอสำหรับการหายใจเมื่อไร เมื่อนั้นก็คือวาระสุดท้ายของชีวิตก่อนที่จะบุกบันชอกซอนไปได้ถึงไหน

แต่ด้วยพลังใจอันเต็มไปด้วยความกล้าแกร่ง เขื่อนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่เขาจะต้องกลบเกลื่อนปลอบใจหญิงสาวไว้

“คุณหญิงอุปาทานไปเอง เรายังหายใจกันได้สบายอยู่นี้”

“แต่ฉันรู้สึกหายใจไม่สะดวกเลย ยิ่งลึกเข้ามาก็ยิ่งอึดอัดเพิ่มขึ้นทุกที”

“ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ อย่าไปคิดถึงมันเสียครับ ผิดนักกราภาญขึ้นมาก็อย่าหายใจมันเสียรู้แล้วรู้รอด”

กำปั้นหนักๆ ชัดมากกลางหลังเขาดังปึก พร้อมกับเสียงหัวเราะครึ่งจิ๋วครึ่งขื่น

“บ้า! พูคะไรก็ไม่รู้ ไม่หายใจก็ตายนะซี”

“ก็ใครไปว่าอะไรล่ะ”

“รู้สึกว่าจะกรีนเคร่ง ไม่เอาทอะไรเลยนะ ทำราวกับว่าเดินเล่นอยู่ในลำธารสวนสาธารณะนั่นแหละ”

“อาหารไปมันก็โอ้แค่นั้น สนุกสนานรื่นเริงไว้ดีกว่า ผมชอบทำตัวให้มีความสุขสนุกสนานบันเทิง เมื่อความทุกข์ยากมันรุมล้อมเข้ามา คนที่ตายด้วยสีหน้าเศร้า ยมบาลจะต้องดูหมิ่นหัวเราะเยาะ รู้ไหม”

เดินไปพลาง พรานใหญ่หลอกชวนน้องสาวของนายจ้างผู้ร่วมชะตากรรมคุย

“รู้ได้ยังไง เคยพบยมบาลแล้วหรือ?”

“เคย”

“บ้า! ที่ไหนกัน?”

“ในหนัง ทีวี”

“บ้าๆๆๆ อย่ามาทำตกตอนนี่หน่อยเลย ไม่จำด้วยหรือ?”

“ข้าหน่อยไม่ได้รี หัวเราะเอาไว้ ดีกว่าร้องไห้ มาร้องเพลงมาร้องกันดีกว่า ผมจะเป็นต้นเสียง คุณหญิงคอยเป็นลูกคู่ล่ะ”

“เชิญร้องไปคนเดียวเถอะ”

“เอ้า! เดิน – เดิน – เดิน อย่ายอมแพ้ใคร ชาตินี้ไทยต้องเดิน...เดิน – เดิน – เดิน ถ้าหัวก้าวหน้าเราต้องพากันเดิน...เดิน – เดิน – เดิน อย่าท้อทางไกลขอให้ไทยเจริญ...ไชโย – ไชยะ ให้ไทยชนะตลอดปตลอดภัย ไชโย!...”

คารินหัวเราะก๊ากออกมาได้เป็นครั้งแรก เอื้อมมือมาปลักหลังเขาเบาๆ

“เก่งนี้ ไหน ร้องต่อไปซิ”

รพินทร์ย่ำลุยน้ำชุ่มๆไปเบื้องหน้า เข้าจิ้งหะกับเสียงแหกปากร้องเพลงอย่างกรีนเคร่งของเขา

“ใครขวางทางเดิน เราจะต้องเชิญเค้าหลีกทางไป – พบเสือเราจะสู้ พบศัตรูเราจะฆ่า พบอะไรขวางหน้า เราจะฝ่าฟันไป!...เอ้า! เดิน – เดิน – เดิน ฯลฯ”

หญิงสาวหัวเราะใสกังวานในความมืด น้ำตาของหล่อนคลอด้วยความรู้สึกอันคำติ่มประทับใจเร้นลับ

บัดนี้หล่อนไม่หวาดหวั่นพรันพรังต่ออะไรอีกแล้ว

บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าอะไรที่ทำให้รู้สึกเหมือนกับว่า หล่อนได้รู้จักคุ้นเคยกับเขาผู้นี้มาตลอดชีวิต ทั้งๆ ที่เพิ่งจะมีโอกาสวิสาสะ ทะเลาะเบาะแว้งขัดแย้งขัดอารมณ์ และร่วมผจญภัยทุกข์ยากด้วยกันมาเพียงระยะไม่เกิน 2 – 3 เดือนที่แล้ว

ครั้งหนึ่ง...ระหว่างที่เดินย่ำเท้า ลอยหน้าร้องเพลงลั่นขรมไปในความมืดมิดของโพรงถ้ำใต้แผ่นดิน ศีรษะของเขาชนปะทะเข้ากับแ่งหินที่งอกสักรออยู่เบื้องหน้า ถึงกับหงายหลังครางอู้อี้มา

ชนกับหล่อน ผู้เดินตามซิดอยู่เบื้องหลัง คารินสวมกอดเขาไว้ กตศิระให้แนบกับชอกไหล่แล้วเป่าหน้าผากตรงบริเวณที่ถูกชนให้ พร้อมกับหัวเราะหวาน

“เป็นยังไงจ๊ะ ฟอนักร้องเสียงเอก เจ็บมากไหม?”

“อู๊ย หัวโนหรือเปล่าก็ไม่รู้”

รพินทร์แยกเขี้ยวคลำป้อย

“เพี้ย! เป่าให้แล้ว หายนะ...ไป เดินร้องเพลงต่อไป”

พุดพลงหัวเราะพลง แล้วหล่อนก็ผลักให้เขานำหน้าต่อไป รพินทร์ยังคงตรงอยู่เช่นนั้น

“ร้องอะไรไปไหนเล่า เล่นหลอกให้ผมร้องเพลง หัวชนหินเกือบพัง ตัวเองเดินหลังสบายมาก มีคนคอยนำร่องรับเคราะห์แทนก่อน”

“ก็บอกแล้วว่าให้ฉายไฟไว้ มัวแต่เสียดายกลัวถ่านจะหมดอยู่นั้นแหละ ร้องไม่ไหวก็ไม่เป็นไร ฉันร้องแทนก็ได้...เฮ้! มาด้วยกันมาด้วยกัน เลือดสุพรรณเอ...”

คารินเริ่มสนุก ผลักไสให้เขาออกเดินนำต่อ พลงร้องเพลงเชียร์ให้อย่างครึกครื้น แล้วก็ลั่นไถล เซชนกันจนล้มขลุกขลักอยู่ในลำธารแคบๆ นั้น เปียกปอนน้ำไปหมดทั้งตัว ต่างฝ่ายต่างอยู่ในวงแขนของกันและกัน ช่วงหนึ่งเสียงหยอกเย้าหัวเราะต่อกระซิกนั้นสุดลั่นลง ความเจ็บที่สุดของความเจ็บก็แผ่ซ่านเข้ามาคลุมจิตใจ สัมผัสได้แต่เสียงหัวใจของแต่ละฝ่ายเท่านั้นที่เด่นอยู่”

“คุณหญิงครับ”

“หือม?”

“ผมไม่เสียดายชีวิตของตัวเองเลย แต่เป็นห่วงคุณหญิงเหลือเกิน”

เสียงกระซิบนั้น สะเทือนลึกออกมาจากความรู้สึกแท้จริง

คารินยิ้มทั้งน้ำตา มือทั้งสองประคองลูบอยู่ที่ศีรษะและใบหน้าที่แนบชิดอยู่นั้น

“ไม่ต้องกังวลกับฉัน รพินทร์! เราจะไปด้วยกัน ดายก็ตายด้วยกัน คุณพาฉันไปเถอะ ไม่ว่ามันจะไปสู่ขุมนรกอันมืดมิดชั้นไหน ฉันจะไปกับคุณถึงที่นั่น โดยไม่ทำให้คุณต้องเป็นภาระเลย ฉันรู้ว่าคุณเป็นห่วงพะวักพะวนต่อฉันมาก และฉันก็เพิ่งจะสำนึกตัวเอาเดี๋ยวนี้เองว่า ฉันไม่ควรจะร่วมเดินทางมาด้วยในครั้งนี้ เพื่อให้เป็นภาระกังวลของคุณเลย”

มือทั้งสองของหล่อนถูกรวบเอาไปกุม และประคองขึ้นแนบไว้กับใบหน้าอันสากไป ด้วยเกรา

“รับปากกับผมสักคำได้ไหม แล้วมันจะทำให้ผมปลอดภัยไปรงสบายใจอย่างที่สุด”

“อะไร?”

“ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับผม ขอให้คุณหญิงเอาตัวรอดไว้ก่อน ไม่ต้องพะวงถึงผมทั้งสิ้น”

“แล้วคิดหรือว่าฉันจะรอด ในเมื่อคุณไม่รอด บอกแล้วยังไงว่าอย่าหวังอะไรเลย เราไม่ได้ตกอยู่ในสถานการณ์กับฉันร่วมกันเช่นนี้เป็นครั้งแรก แต่เราเคยผ่านร่วมกันมาแล้ว ครั้งนั้นเราก็นึกว่าเราไม่รอดเหมือนกัน”

คำพูดของหล่อน ทำให้เขาตื่นตันทันในลำคอ ถูกแล้ว นี่ไม่ใช่ครั้งแรก เพราะถึงอย่างไร ตลอดทั้งชีวิตนี้เขาก็ไม่สามารถจะลืมเหตุการณ์ที่ติดล้อมอยู่ในคงสาบเขียว ร่วมกับผู้หญิงใจเด็ดคนหนึ่งเสียได้ ด้วยความกล้าหาญอาจองและน้ำใจอันยิ่งใหญ่ เยี่ยงบุรุษอกสามศอกของผู้หญิงคนนั้นมีใช่หรือ...ที่ช่วยให้เขามีชีวิตรอดมาได้จนกระทั่งเดี๋ยวนี้

ทว่าครั้งนี้ มันอาจเป็นครั้งสุดท้ายแล้ว และถ้ามีการต่อรองแลกกันได้ เขาก็ยินดีที่จะสละชีวิต เพื่อให้หล่อนได้ออยู่รอดปลอดภัย

โดยไม่กล่าวคำใดอีกทั้งสิ้น เขาจูงมือหล่อนออกเดิน และในครั้งนีุกุมไว้ตลอดเวลาไม่ยอมปล่อย หล่อนก็จับฝ่ามือเขาไว้แน่นเช่นกัน

กลางสายน้ำอันเยียบเย็นมีดสนิสนั้น ทั้งคู่เดินลุยไปเงียบๆ ไม่มีสิ่งใดมาประกั้นให้ได้ นอกจากโชคชะตาเท่านั้น ทุกสิ่งทุกอย่างสุดแต่ยถากรรม ซึ่งต่างฝ่ายต่างก็ตระหนักและปลงสติมัน

“รพินทร์...”

ในที่สุดเสียงกระซิบเรียกเบาๆ ก็แทรกความเงียบขึ้นอีก ภายหลังระยะเวลาอันยาวนาน

“ครับผม...มีอะไรหรือ?”

“ลองเรียกดูเท่านั้น เห็นเงียบเหลือเกิน เลยไม่แน่ใจว่ายังมีวิญญาณอยู่หรือเปล่า หรือเหลือแต่เพียงร่างกายที่เคลื่อนไหวได้เท่านั้น”

“ถ้าฉัน เราก็ควรจะคุยกัน เพื่อพิสูจน์ว่าเราแต่ละฝ่ายต่างยังมีชีวิตอยู่”

“หาเรื่องคุยที่ทำให้มีความสุขหน่อยนะ”

“คุณหญิงเคยมีความสุขที่สุดในชีวิตบ้างไหม?”

“รู้สึกว่าจะยังไม่เคย หรือมีละนั้นก็ยิ่งหามาตราวัดไม่ได้ว่า ระดับไหนถึงจะเรียกว่าความสุขที่สุดในชีวิต ก็คุณล่ะ?”

“มี”

“อย่างไร สภาพไหน ลองเล่าให้ฟังซิ”

“อายุ 9 ขวบ พ่อยังไม่ตาย ในกลางคืนที่ฝนตกหนักและก็ซาลงเหลือปรอยๆ ชุกตัวอยู่ในพุกและผ้าวมหนา ฟังเสียงอื้ออ้างร้องประสานกัน ดังมาจากชายทุ่งแวดล้อมบ้านที่เราอยู่อาศัย”

“โอ เท่านั้นเองนะหรือ ที่เรียกว่าความสุข”

“ครับ เป็นความสุขของเด็กๆ คนหนึ่งก่อนที่จะกลับไป ฝนตกอื้ออ้างร้อง ผมชอบมากที่สุด ในสมัยเด็กๆ แต่ต้องมีผ้าห่มหนาๆ และไม่ต้องมามีภาระคอยกังวลว่าจะต้องลุกขึ้นมารอง

น้ำฝน เสียงมันร้องวังเวงดี ชวนให้วัง มันร้องดัง ‘อึ้งอ่าง กระถางแตก’ ...ฟังยังไงๆ มันก็ดังอยู่อย่างนั้น”

ในความมืด ดวงตาของหญิงสาวที่ทอดม้ายังเขาเป็นประกาย

“ความจริง ถ้าไม่เต๊ะทำทำเป็นคนชาเย็นกระด้าง คุณเป็นคนมีอะไรน่าคบมากนะ แม้กระทั่งการคุย ไม่นึกเลยว่าคนที่มิชื่อ รพินทร์ ไพรวลัย จะคุยได้น่ารักอย่างนี้ ในชีวิตของฉันยังไม่เคยพบใครพูดคุยอะไรที่ไม่เป็นสาระแก่นสาร แต่ก็ซื่อๆ น่าเอ็นดูอย่างนี้เลย”

เสียงเขาหัวเราะเรื่อยๆ ดังตอบมา

“ความสงบเสงี่ยมเจียมตัวของผม บางขณะคนอื่นอาจมองเป็นชาเย็น แข็งกระด้างหรือเหี้ยมเกรียมไป แต่ถ้าจะคุยอะไรกับใครได้ผมก็ชอบคุยซื่อๆ รู้สึกอย่างไร มีอะไรก็บอกไปตามนั้น”

“คุยต่อไปซิ ฉันชอบฟัง”

“ทำไมไม่ให้ผมคุยอยู่ข้างเดียว โดยคุณหญิงไม่คุยให้ฟังบ้าง”

“อายุ 5 ขวบ หัวค้ำของกินเดือนหงาย พี่เลี้ยงมักจะเอาฉันออกมานั่งดูพระจันทร์บนศาลฟ้า เขาร้องเพลงอะไรชนิดหนึ่ง ซ้ำๆ ซากๆ ให้ฉันฟัง ลองทายซิ เพลงอะไร”

“ลาวดวงเดือน กระมัง หรือไม่ว่า ราตรีประดับดาว”

“ไม่ใช่หรอก เขาบอกว่า ฉันเจ้าเอ๋ย ขอข้าวขอแกง ขอแหวนทองแดง ผูกมือน้องข้า ขอช้างขอม้าให้น้องข้าขี่ ขอแก้วให้ให้น้องข้านั่ง ขอเตียงตั้งให้น้องข้านอน ขอละครให้น้องข้าดู ขอตุ๊กตุ้มมาร้องตุ๊กแก!!”

“แหม! ผมนี่กว่าเรื่องของคุณหญิงจะคลาสสิกกว่าของผม ที่แท้ก็ไม่ใช่ภาษาพอๆ กัน นั่นแหละ หลงตั้งใจฟังเสียแทบตาย”

“คุณอยากคุยยังงั้น ฉันก็คุยยังงี้มันจะซิ ทำไมคุณไม่คุยเรื่องที่มันเป็นภาษามากกว่านี้ล่ะ”

“ผมแปลกใจอะไรอยู่อย่างหนึ่ง อยากจะถามตั้งนานแล้ว ก็ไม่กล้าถาม”

“เกี่ยวกับฉันรึ?”

“ใช่!”

“เวลานี้เหมาะที่สุด เราจะพูดคุยหรือถามอะไร ก็คุยหรือถามเสียก่อนที่อาจไม่มีโอกาสได้พูดกันอีกแล้ว”

“ความงามกับสติปัญญา ความรู้ พระเจ้าหรือมิฉะนั้นธรรมชาติก็มักจะไม่ประทานมาให้ในคนคนเดียวกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้หญิง ก็แล้วคุณหญิงจกฉายคุณลักษณะทั้งสองประการนี้มาจากพระเจ้าได้อย่างไร?”

“หมายความว่าไง ฉันไม่เข้าใจ”

“มองเห็นคุณหญิงทีแรก ผมนึกว่าควรเป็นนางแบบ หรือไม่ก็ดาราดารา แต่พอมา
รู้ว่ามีตึกเป็นตึกเตอร์ชั้นเกียรตินิยม ผมก็ออกจะงงๆ ไม่อยากเชื่อ ผู้หญิงสาวสวยมักจะเรียนไม่ได้
ตึกที่สูงๆ หรือก ไม่ว่าจะมีพื้นฐานสนับสนุนดีสักเพียงไหน”

“ไอ้ะ โอ! เพิ่งจะฟังรู้เรื่อง...”

หล่อนร้อง พลังหัวเราะ แล้วว่า

“นั่นเป็นสายตาที่คุณหลอกตัวเองตะหาก ถ้าคุณเห็นฉันใส่แว่นตาดำหนาเตอะ ไว้ผมมวย
ในระหว่างเลิกเซอร์ หรือปฏิบัติหน้าที่อยู่บนวอร์ด คุณจะบอกกับตนเองว่า นี่ก็ยายหอมแก่ๆ คร่ำ
ครึที่บวมจู้และคุชะมัดยาคทีเดียว”

“คุณหญิงสวมแว่นตาดำหนาเตอะ?”

“ใช่”

“แล้วก็ไว้ผมมวยด้วย”

“นั่นคือสูตรของฉัน ในเวลาทำงาน รับรองว่าร้องวักทีเดียว พวกนักเรียนแพทย์หรือ
หมอประจำบ้านหัวหดกันหมด”

“แว่นหนาเตอะที่ว่านั้นนะ เลนส์เป็นพลาสติกของเด็กเล่น หรือว่าเป็นเลนส์ของแว่น
สายตา”

“เอ๊ะ! ถ้ามแปลก มันเรื่องอะไรที่ฉันจะเชื่อ ใส่แว่นพลาสติกของเด็กเล่น”

“ก็แปลว่าคุณหญิงคงแก่เรียนมาก และสายตาสั้น”

“ก็ไม่ถึงกับคงแก่เรียนหรอก แต่สายตาของฉันสั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนอยู่กับตำรา”

“อย่างนี้เขาเรียกว่าโกหกอย่างไม่รอบคอบ”

“ทำไมมาว่าฉันโกหก”

“ก็ผมรู้ชัดอยู่ว่าคุณหญิงไม่ได้สายตาสั้นเลยนะซิ ตรงข้ามสายตาดีกว่าบุคคลในระดับ
ปกติทั่วไปเสียด้วยซ้ำ ตั้งแต่ผมรู้จักพบเห็นคุณหญิงมา ไม่เคยเห็นใส่แว่นหนาเตอะอย่างที่ว่านั่นเลย
แล้วก็ยังป็นราวกับจ๊บบว คนสายตาสั้น อย่าว่าแต่จะยังป็นที่ถูกเป้าหมาย ขาดแว่นเสียอย่างเดียว กะ
ชั้นจะเดินก็คลำทางไม่ถูกแล้ว”

“ฉันสายตาสั้นตอนอ่านหนังสือ”

“การเล็งป็น ใช้สายตามากกว่าการอ่านหนังสือร้อยเท่า!”

“ไ้รบอกว่าตอนเล็งป็น ฉันใช้สายตา ฉันไม่ได้ใช้สายตาเลย แต่ใช้ประสาทส่วนพิเศษ
ของฉันตะหาก”

“ประสาทส่วนพิเศษ?”

“ใช่”

“เป็นยังไ้ ประสาทส่วนพิเศษอย่างที่ว่านั่นนะ?”

“ก็ประสาทส่วนที่บังคับให้กระสุนพุ่งตรงไปยังเป้าหมายต้องการอย่างเที่ยงตรงนะซิ มันเกิดจากอำนาจความตั้งใจแน่วแน่ ทำนองคล้ายๆ จะมีปาฏิหาริย์เข้าช่วยนั่นแหละ มันเป็นซูเปอร์เนเจอร์รึลซึ่งเกิดขึ้นกับตนเองโดยเฉพาะ”

“คนขนาดมีปัญญาเอ็มดีเอ็มเอสซี พวกเป็นหนังสือญี่ปุ่นไปได้”

“อ้าว จริงๆ ฉันไม่โกหกหรอก การยิงปืนแต่ละครั้งโซคมักจะเข้าข้างฉันทุกที มันไม่ได้เกี่ยวกับฝีมือซึ่งต้องอาศัยสายตา แต่มันอาศัยโชคที่มีดวงคอยช่วยส่งเสริมอยู่ อย่างคุณก็เหมือนกัน ไม่สังเกตหรือ ยิงเป้าวัตถุอันไม่มีชีวิต คุณฝีมืออยู่ในขั้นพอไปได้เท่านั้น จะเอาคืนก็ไม่ได้ คือไม่เข้าเต็มสิบเสมอไป แต่ถ้าเป้าหมายเป็นสิ่งมีชีวิตหรือสิ่งที่คุณจะล่า ฉันเห็นนัดไหนนัดนั้นไม่มีพลาดสักรายเดียว ถ้าปืนของคุณล้ม ชีวิตของสัตว์ไม่ตัวหนึ่งตัวใดก็ต้องจบสิ้นไป มันก็เกี่ยวกับประสาทส่วนพิเศษของคุณเหมือนกัน หรือจะพูดให้ตรงก็คือ ดวงของคุณเป็นดวงจอมพราวน ทำบาปขึ้น ไม่ต้องเล็งอะไรประณีตเลย พอถนัดไกคูล กระสุนจะต้องแล่นเข้าสู่จุดตายของสัตว์ทุกครั้ง ฉันเองรับรองว่าถ้ายิงเป้ากระดากแข่งกับคุณ ฉันต่อคุณสองเอาหนึ่งเลย คุณไม่มีวันสู้ฉันได้หรอก แต่พอยิงสัตว์มีชีวิต ทั้งๆ ที่คิดว่ามันควรจะล้มลงตายในทันที กลับปรากฏว่าผิดเสียเป็นส่วนใหญ่ หรือถ้าถูกก็ไม่ถูกที่สำคัญปล่อยให้มันหนีรอดไปได้ ผิดกับคุณซึ่งยิงทีไรว่าอยู่กับที่ทุกที”

“เข้าใจสาเหตุผลมาอ้าง ที่ผมยิงสัตว์แล้วมักจะอยู่กับที่เป็นส่วนมาก ก็เพราะผมรู้จุดอ่อนของสัตว์ รู้ว่าตำแหน่งไหนในร่างกายของมันที่สมควรจะวางกระสุน และขณะที่ลั่นกระสุนออกไป ก็มีสติพร้อม ไม่เกิดอาการตื่นเต้น ลุกหลอน หรือประหม่า และในการยิงสัตว์แล้ว ถ้าจะเปรียบเทียบกับกรยิงเป้ากระดาก ก็ไม่ต้องให้ถึงวงดำสิบแต้ม ชนิดที่นั่นก็พ่ายปืนโอลิมปิกเขาต้องการกันหรอก เอาเพียงแค่ 6 แต้ม ก็แสนที่จะเพียงพอแล้ว ขออย่างเดียว ให้แนวกระสุนมันจับเข้าบริเวณสำคัญที่เราต้องการเท่านั้น สำคัญที่สุดก็คือ...จะต้องตัดสินใจอย่างรวดเร็วทันการ เพราะสัตว์ป่าไม่ใช่เป็นเป่าหนึ่งหรือเป้ากระดาก ชนิดที่ผิดแล้วซ้ำใหม่ได้ หรือว่าผิดแล้ว มันก็จะนั่งอยู่เฉยๆ โดยไม่สวนเข้ามาตอบแทนเรา ที่นี้นักยิงเป้ากระดากผู้เชี่ยวชาญเป็นจ้าวอย่างคุณหญิงถึงแม้จะมีความแม่นยำเป็นเลิศก็จริง แต่ก็ยังไม่อาจเอาชนะตนเองในด้านความตื่นเต้นตกใจได้ ผลการยิงมันก็ย่อมปะทะพลาดเป้าหมายที่ต้องการไปเสีย เลยทำให้ยิงไม่ได้ตัว เหตุผลยกมาเปรียบเทียบกับเห็นทั้งสองข้อนี้ มันไม่เกี่ยวกับประสาทส่วนพิเศษที่คุณหญิงว่านั่นหรอก แต่มันเป็นเรื่องของความชำนาญที่แยกชนิดกันออกไป และความชำนาญที่เกี่ยวกับการยิงปืนแล้ว ใครจะพูดว่าสายตาไม่สำคัญ ก็ต้องไปพูดกับนักตีกอล์ฟ หรือนักโยนโบว์ลิ่ง ไม่ใช่เอาทฤษฎีนี้มาพูดกับคนมีอาชีพในการยิงปืนอย่างนายพรินท์”

“แล้วคุณไม่เชื่งันชีว่า ฉันใส่แว่นตาในเวลาปฏิบัติหน้าที่”

“ผมเชื่อว่า คุณหญิงอาจใส่แว่นตา หรืออาจทำตัวให้ดูครีน่าเลื่อมใสสักเพียงใดก็ได้ เพื่อขู่พวกลูกศิษย์หรือหโมลูกน้องทั้งหลาย เพราะก็คงจะรู้ตัวอยู่ว่า รูปโฉมโฉมพรรณของตนมันค้านกับความสำคัญในหน้าที่การงาน เป็นการแกล้งเพื่อวางมาตรการไปเช่นนั้นเอง ไม่งั้นกลัวลูกศิษย์

หนุ่มๆ จะเจ้าชู้ด้วย ขอถามหน่อย ตอนเป็นอาจารย์สอนอยู่ในมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ คุณหญิงสอนอะไร?”

“แอปโพลด์ อะนาโตมี”

“แหม! ผมก็ไม่เคยเป็นนักเรียนแพทย์เสียด้วย ทำไมถึงต้องมีคำว่า ‘แอปโพลด์’”

“ประยุกต์ยังงี้ละ กายวิภาคประยุกต์”

“เอาร่างกายส่วนต่างๆ ของมนุษย์มาประยุกต์ปนเปกันเข้า เป็นต้นว่า เอามือไปแทนเท้า หรือเอาม้าไปทำหน้าที่แทนหัวใจกระมัง”

“มะเหงกเนาะ! ม้าของคุณนะซิ เอาไปแทนหัวใจตัวเองได้ เอาไหมล่ะ จะผ่าตัดลับเปลี่ยนหน้าที่ให้”

“ก็ถ้ายังงั้น มันเป็นอย่างงี้ละ เคยรู้จักแต่อะนาโตมีกายวิภาควิทยาเฉยๆ แอปโพลด์ หรือประยุกต์กันที่ไหน?”

“นี่จะมาเรียนศัพท์เทคนิคในทางแพทย์ อีตอนเดินมกันอยู่ได้บาดาลนี่นะหรือ?”

“รู้ไว้ซะว่า ใสบ่าแบกหาม อย่างน้อยก็ยังพอจะเอาไปคุยหลอกขมบาลให้หลงเชื่อว่า นายรพินทร์ ไพรวัลย์ ก็เป็นหมอคนหนึ่งเหมือนกัน เพื่อจะได้ตำแหน่งหมอประจำด้วยขมบาล ไม่ต้องไปทำงานหนักอื่นๆ เพราะขึ้นชื่อว่าหมอแล้ว ตคน้ำไม่ไหล ตคไฟไม่ไหม้ เป็นคนมีประโยชน์ต่อทุกวงการ ขนาดข้าศึกจับได้ยังไม่ฆ่าเลย เอาไว้ให้ทำหน้าที่รักษาพยาบาล เรียกว่ามีภาษีกว่าคนอื่นเขาทั่วๆ ไป”

“เข้าใจคิดนี้ เอาละ เพื่อให้คุณไปหลอกเป็นหมอเถื่อนให้ขมบาลได้สำเร็จ ฉันก็จะบอกให้ ‘แอปโพลด์ อะนาโตมี’ หมายถึง สาขากายวิภาควิทยาอีกแขนงหนึ่ง ซึ่งวิเคราะห์โรคโดยเฉพาะที่เกิดขึ้นยังร่างกายส่วนใดส่วนหนึ่ง ตลอดจนหาทางรักษาเยียวยา และการรักษานั้น ก็เกี่ยวกับการที่จะต้องทำศัลยกรรมผ่าตัดช่วยเป็นหลักใหญ่”

“แล้ว วอเตอร์ เมดิซินละ หมายถึงอะไร?”

“อะไรกัน วอเตอร์ เมดิซิน ไปเอามาจากไหน ไม่เคยได้ยิน ส่วนมากถ้าเป็นเมดิซินแล้วในทางเภสัชก็มักจะต้องมีลักษณะเป็นของเหลวเสมอ ไม่จำเป็นจะต้องเรียกว่า วอเตอร์ เมดิซินหรอก คุณตั้งใจจะหมายถึงยาประเภทที่เป็นน้ำกระมัง”

รพินทร์ยกไหล่

“ผมหมายถึงน้ำ ที่เป็นยาตะหาก เสรีจ! ค็อกเตอร์คาริน วราฤทธิ์ เรียนยังไม่ถึง”

“ฉันไม่รู้จริงๆ ไหนอธิบายซิ”

หมอดารินพาซื้อ

“ก็น้ำยาที่ใช้คลุกกับขมมจินใจ ‘ไชนิส เค็ก วอเตอร์ เมดิซิน’ ขมมจินน้ำยา ไม่เคยรับประทานหรือยังงี้”

คนที่เดินเกาะไหลอยู่ข้างหลัง ร้องเอ็ดลั่น ผลักคนเดินหน้าโดยแรง เพราะโมโหที่ถูก
ดัมเสียสูก เหตุการณ์อันเปลี่ยนแปลงอย่างกะทันหันก็เกิดขึ้นในพริบตาอัน...เกินกว่าที่จะรู้สึก
ล่วงหน้าหรือระมัดระวัง

ร่างของรพินทร์ที่ซุนกะมาไปเบื้องหน้า จมวบจากระดับที่ยืนอยู่เพราะเท้าเหยียบพื้นไม่
ถึง เสียงร่างกายของเขาหล่นลงไปปะทะน้ำทั้งตัวดังตูม ขณะเดียวกันโดยสายเชือกที่ผูกเอาไว้
พลอยหลุดกระชากคารินผู้อยู่หลังให้ถลาลงไปยังส่วนลึกนั้นด้วย

ทั้งสองจมพลุบโผล่อยู่ในสายน้ำที่พัดไหลแรง เหมือนจะหล่นลงมาสู่ลำธารสายใหม่
อย่างกะทันหัน เท้าของรพินทร์ที่ทิ้งดิ่งลงมาในครั้งแรกนั้น กระแทกกับพื้นเบื้องล่างในขณะที่
ส่วนสูงของเขาถูกกดจมลงไปหมด มันลึกกว่าระดับส่วนสูงของเขา ประมาณวาเศษ ท่ามกลางความ
ลุกตระหนกนั้นพรานใหญ่ถีบพื้นทะยานขึ้นมาเหนือผิวน้ำอย่างตกใจ ในภาวะรอบตัวเองอันมืดมิดที่
พบใหม่ ความมือตะครุบหาตัวนายจ้างสาว หล่นกำลังล้าลึกน้ำ ตะเกียกตะกายอยู่ใกล้ๆ เขา ซึ่ง
เป็นเวลาเดียวกับที่ทั้งสองร่างถูกสายน้ำพัดพาตัวไปอย่างรวดเร็ว

“ระวัง! เกาะหมอนยางไว้ เราตกลงมาตรงกระแสน้ำลึกและเชี่ยวแล้ว!”

จอมพรานร้องบอกตะลึงตะลึง

“รพินทร์ คุณเป็นอะไรหรือเปล่า?”

เสียงหล่อ่นตะโกนแหลมลั่นมา ปนลำลึกล้ำน้ำ

“ผมไม่เป็นไร! ยึดแขนผมไว้ น้ำแรงมาก ระวังกระแทกหิน”

ในความมืด คารินโผล่เข้าเกาะแขนเขาไว้ ทั้งสองร่างถูกสายน้ำอันเชี่ยวกราก แทะเข้าไป
ติดอยู่ที่ซอกหินตอนหนึ่ง พรานใหญ่ยึดแวงไว้มัน อีกแขนหนึ่งกอดรัดตัวหญิงสาวไว้ พยายามดิ้นรนที่
พยายามเอาเท้าแกว่งควานหาพื้น แต่มันลึกเกินกว่าที่จะเหยียบยืนได้ นอกจากริมฝั่งใกล้ผนังอุโมงค์
อันเป็นหินตัดชัน แต่เพดานด้านบนรู้สึกว่าจะโปร่งสูงขึ้นไปมาก ไม่เคยดำจ้ำจืดเหมือนเช่นที่เดิน
กลุ่มตัวกันมาจนเกือบเรียกน้ำ เสียงสายน้ำตัดผ่านอุโมงค์ดังอู๋

“มันลึกมาก เท้าเหยียบไม่ถึง แล้วย้ำน้ำเชี่ยวเหลือเกิน จะทำยังไงนี้ พยายามทวนสายน้ำ
กลับไปถึงที่เก่าหรือ?”

คารินถามกระหืดกระหอบ

“น้ำไหลเชี่ยวและลึก แสดงว่ามันเป็นร่องน้ำที่ไหลสะดวก และแล้วกำลังใกล้ทางออก
ทางรอดของเราก็คือไปกับมัน ไม่ใช่ย้อนกลับทางเดิม มันจะต้องนำออกไปสู่ทางน้ำสายใหญ่นอก
ภูเขาแน่นอน”

เขาตะเบ็งเสียง...แข่งกับเสียงน้ำอันครางอู้อยู่ในขณะนี้ มันเขาจะเลียดผ่านไปในซอกหิน
ฟังไม่ผิดอะไรกับเสียงครางของปีศาจ มิน่าหยังยังมีกระแสน้ำเย็นเฉียบจนหนาวสะท้านไปถึงหัวใจ

“เราจะต้องว่ายน้ำไป มันเสี่ยงที่สุด อาจถูกพัดไปปะทะหิน อาจหมดกำลังจมเสียก่อน”

“เสียงเป็นเสียง มันเป็นทางเดียวเท่านั้น สำหรับคุณหญิงไม่จมน้ำ เพราะมีหมอนยางพวงไว้ ส่วนผมเชื่อว่าพอจะประคองตัวไม่ให้จมไปให้นานที่สุด เราไม่ต้องว่ายน้ำเลย ปล่อยตัวให้หลุดจากเงื้อมมือนี้เมื่อไหร่ กระแสน้ำมันจะพัดเราไปเอง”

“น้ำมันอาจพัดแรงเชียวขึ้น และเราอาจพลัดกัน”

“ถ้าเชือกไม่ขาด เราจะไม่พลัดกันเลย ไม่ว่าเป็นหรือตาย”

“ตกลง ไปก็ไป”

ทั้งคู่ได้ตอบกันด้วยเสียงตะโกนฝ่าเสียงน้ำที่ครางอื้ออึงอยู่ในขณะนี้

“พร้อมแล้วยัง!”

“โอเค พร้อม!!”

รพินทร์ถีบตัวเองออกจากเงื้อมมือที่เกาะอยู่ พร้อมกับรื้อร่างของคารินกอดติดมาด้วยทันทีที่ร่างทั้งสองพ้นจากที่ยึดก็ถูกพัดลิวๆ ไปตามกระแสน้ำอันมีมิตินั้นอย่างรวดเร็วน่าใจหายใจกว่า พรานใหญ่ร้องเตือนให้หล่อนเกาะหมอนยางเอาไว้ ตนเองพุงตัวลอยประทังไว้พอไม่ให้จม ปล่อยให้กระแสน้ำพัดลอยไปตามบุญตามกรรม ตั้งสติมั่นนึกภาวนาขอให้พระคุ้มครองจากพิบัติภัยทั้งมวลที่จะเกิดขึ้น โดยไม่มีโอกาสรู้เห็น ท่ามกลางสายน้ำมีดสนิทที่แรงเชี่ยวกราก เพราะหมดทางที่จะคอยหลีกหลบหรือป้องกันอย่างใดได้ทั้งสิ้น สุดแล้วแต่โชคชะตา แล้วก็คิดปลงตก...ไม่ห่วงใยอาหารกับชีวิตของตนเอง

ร่างของเขาและคารินลอยคว้างคว้างไปด้วยกันอย่างไม่มีระเบียบ บางขณะก็ปะทะชนกัน บางขณะก็ผละแยกกันออกไป แต่ไม่ห่างเกินกว่าที่จะเอื้อมไขว่คว้าถึงกันได้ เพราะสายเชือกสั้นๆ ที่มัดตรึงติดเอวกันและกันไว้ โชคดีเหลือเกิน...ที่เขาโยงสายเชือกผูกเอวติดตัวกับหล่อนไว้ก่อน หากไม่เช่นนั้นแล้ว ในภาวะเช่นนี้ จะพลัดจากกันทันที

ระดับน้ำยังลึกเว้งว้างชนิดที่เท้าควานไม่ถึงพื้นอยู่เช่นนั้น และก็คงจะทวีความลึกและกว้างใหญ่ขึ้นไปเป็นลำดับ เท่าๆ กับกระแสพัดพาที่ยิ่งแรงขึ้น สังเกตได้จากเสียงคำรนคำรามของน้ำปะทะหินอันอื้ออึงสนั่นหวั่นไหวขึ้นทุกที

บางขณะร่างทั้งสองวูบต่ำลงไปจากระดับเดิมอย่างกะทันหัน แสดงถึงการเปลี่ยนระดับของร่องน้ำ และบางขณะก็ถูกพัดหมุนอยู่ในตำแหน่งนั้นวน มีอาการเหมือนจะถูกดูดไหล่ดิ่งลงไป ทว่าแรงส่งที่พัดพามาโดยแรง ช่วยให้ผ่านพ้นไปได้หลายครั้ง ทั้งเขาและหล่อนรู้สึกว่าร่างกายบางส่วนกระทบกับขอบฝั่ง หรือมีเวลานั้นก็แก่งหินที่งอกคุดอยู่ แต่เพียงแค่นี้เฉียดไม่ถึงกับรุนแรงนัก กระนั้นก็ยังรู้สึกสะเทือนไปหมดทั้งกายเหมือนแขนขาจะหักสะบั้นไป

เสียงรพินทร์เตือนคารินอยู่ตลอดเวลาให้ระวังตัว และหญิงสาวก็ร้องอุทานออกมาด้วยความตกใจบ่อยครั้งเมื่อชนกับแก่งหิน กระเจิดกระเจิงระกระเหินกันไปในธารน้ำเชี่ยวนั้น ไม่ผิด

อะไรกับเศษไม้เล็กๆ บางครั้งก็จมลงไปมิดศีรษะ แล้วก็ทะเล้งพรวดโผล่ขึ้นมาอีกในลักษณะผลุดโผล่

ช่วงระยะเวลาอันทรนทรมานชนิดนี้ ไม่สามารถจะบอกได้ว่ามันผ่านไปยาวนานสักเพียงใด ทั้งเขาและหล่อนอ่อนเพลียหมดกำลังลงไปทุกขณะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหญิงสาว บัดนี้ร่างกายของหล่อนเริ่มแข็งชาขึ้นมาเป็นลำดับด้วยความหนาวเย็น มันเริ่มตั้งแต่ปลายเท้าขึ้นมาก่อน ลำพังตัวหล่อนเองหมดแรงที่จะลอยคอพยุงตัวอยู่ได้อีกต่อไปแล้ว ถ้าไม่ได้หมอนยางแทนเครื่องชูชีพช่วยไว้

“รพินทร!...”

หล่อนพยายามตะโกนบอก แทบจะไม่มีเสียงหลุดลอดออกมาได้

“นั่นกำลังจะเป็นตะคริว กำลังจะตายอยู่เดี๋ยวนี้แล้ว...”

จอมพราณโผล่เข้ามาคิดว่าตัวนักมานุษยวิทยา โอบพยุงไว้ในอ้อมแขน ตัวเขาเองก็แทบจะกระดิกกระเดี้ยไม่ได้เช่นกัน เลือดในกายดูราวกับจะจับแข็งเป็นก้อนไปหมด แต่ผู้กักฟันใช้พลังใจต่อต้านไว้

“แข็งแรงไว้ อย่าปล่อยหมอน”

ไม่มีคำตอบใดๆ มาจากหญิงสาวอีก ในความมืดนั้นเขารู้สึกเหมือนกับว่า ใบหน้าของหล่อนจมคว่ำลงไปใต้น้ำ จึงขยุ้มเส้นผม จิกกระซากให้เงยพ่นน้ำขึ้น แล้วพลิกให้อยู่ในลักษณะนอนหงายหันหลังให้แก่กระแสน้ำที่พัดพาพุ่งปราดไป ปลอกแขนด้านหนึ่งรัดไว้ได้คางในลักษณะช่วยคนที่หมดสติใต้น้ำ เขาจะประคองหล่อนไว้เช่นนี้ จนกว่าตนเองจะหมดแรงจมน้ำลง ซึ่งความรู้สึกบอกกับตนเองว่า...มันคงจะมาถึงในไม่นานนี้แล้ว

ครั้นแล้ว ขณะจิตนั้นเอง ม่านตาอันมืดมิดดูเหมือนมีม่านดำมาบังกันไว้โดยรอบของเขา ก็เริ่มสัมผัสกับแสงสลัว ที่ปรากฏมาจากด้านที่กระแสน้ำพัดพุ่งไป ครั้งแรกเข้าใจว่าเป็นอุปาทานของคนที่กำลังจะสิ้นชีวิต แต่แล้วก็ต้องเบิกตากว้าง เมื่อรู้สึกว่สภาพอันสลัวรานั้น เริ่มจะกระจ่างชัดขึ้นเป็นลำดับ จนกระทั่งสามารถมองเห็นสายน้ำที่แวดล้อมอยู่รอบตัว เห็นคารินผู้นอนในลักษณะครึ่งยืนสติครึ่งสำนึกกรางๆ ในอ้อมแขน แล้วก็เห็นแก่งหินกลางน้ำ ที่วูบผ่านตัว

คุณพระช่วย! เขาไม่ได้ฝันเพื่อไปเลย

เบื้องหน้า ห่างออกไปประมาณ 50 เมตร ในแสงสว่างรางๆ นั้น เขามองเห็นปากถ้ำอันเป็นทางน้ำไหลออกอย่างถนัด เห็นขึ้นไปจนกระทั่งโอดหิน และใบไม้เขียวทึบของดงดิบสองฝั่งที่แนวโอดหินริมฝั่ง เป็นระลอกกระลอกจกนไปด้วยละอองน้ำที่ปะทะฝั่ง ตลอดจนพื้นน้ำที่โลกทะยาน หมุนเป็นเกลียวพุ่งออกไปยังหน้าผาน้ำตกซึ่งไม่ห่างออกไปนัก

“เรารอดตายแล้ว ทางออกอยู่ข้างหน้านั้น”

รพินทร์ตะโกนด้วยความยินดีจนลิ้มตัว รวบรวมกำลังฝืนประคองตัวและหญิงสาวในอ้อมแขนไว้ เรี่ยวแรงอันอ่อนเปลี้ยแทบจะจมแหล่มีจมแหล่ของเขากลับคืนมาอีกครั้ง ด้วยกำลังใจที่มองเห็นทางรอด

ความรู้สึกในยามนี้ เหมือนตายแล้วเกิดใหม่

คารินดูเหมือนจะถูกปลุกให้สำนึกตนราวๆ ขึ้นมาอีกครั้ง แต่ก็เกินไปอย่างอิดโรยอ่อนเปลี้ยที่สุด หล่อนกระดิกตัวน้อยๆ และมีเสียงพ่นน้ำออกจากปาก พร้อมทั้งทะเล็งพรวดขึ้นเพื่อให้จมูกพ่นระดับน้ำ จอมพรวนยังคงประคองขยักหล่อนไว้เช่นนั้น

ยิ่งใกล้ปากทางออกเข้าไปเท่าไร กระแสน้ำก็ยิ่งพัดเชี่ยวแรงเร็วขึ้นทุกขณะ และบริเวณธารก็แผ่ขยายกว้างออกไปทุกที เสียงน้ำที่กระโจนลงมาจากหน้าผาตัดหักด่าไปเบื้องล่าง ซึ่งยังไม่สามารถคำนวณได้ว่ามันลึกลงไปสักเท่าไร ดังครืนโครมสนั่นหวั่นไหว ลักษณะของมันเป็นผา น้ำตกเรียดๆ นั่นเอง

ไม่ถึงอึดใจต่อมา ร่างทั้งสองก็ถูกพัดลวี่พ้นจากปากถ้ำออกมา ไม่ผิดอะไรกับเศษใบไม้เล็กๆ ที่ปลิวตามกระแสน้ำเชี่ยว รพินทร์ ไพรวัดย์ ผู้ยังมีสติครบถ้วนก็มองเห็นเงามรณะอันเป็นปัญหาเฉพาะหน้าเกิดขึ้นอีกครั้ง สายน้ำที่ลอยคอตามขยักกรรมมาแต่แรก อันรู้สึกรู้ว่าเป็นธารแคบๆ จำกัด และไม่สู้จะลึกนักนั้น บัดนี้ออกมาบรรจบกับแหล่งน้ำกว้างใหญ่ที่ไหลเป็นเกลียวเพื่อกระโจนลงไปยังเบื้องล่าง มีพรายน้ำขนาดกระดิ่งผุดผลัก และหมุนวน แสดงถึงกระแสน้ำเชี่ยวรุนแรงน่าสะพรึงกลัวที่สุด

เพียงไม่กี่พริบตาข้างหน้าเอง ถ้ายังปล่อยตัวให้ลอยลวี่ไปตามสายน้ำ ทั้งเขาและหญิงสาวผู้ตกอยู่ในความรับผิดชอบ ก็จะต้องหลุดพ้นหน้าผาลอยละลวี่ลงไปสู่อนาคตอันคำนวณไม่ถูก พร้อมกับสายน้ำเหล่านั้นอย่างไม่มีปัญหา ถ้าไม่แหลกละเอียดไปเพราะหล่นลงไปพาดกับแก่งหินเบื้องล่าง ก็คงจมดิ่งหายไปกับกระแสน้ำนั่นเอง

ไม่มีประโยชน์อะไรอีกแล้ว ที่เขาจะต้องร้องเตือนให้คารินรู้สึกตัวในภาวะคับขันเบื้องหน้า ด้วยเหตุที่หล่อนไม่สามารถจะช่วยตัวเองใดๆ ได้ทั้งสิ้นในยามนี้ นอกจากฝากชีวิตไว้ในมือของเขา

รพินทร์กัดฟัน ถีบกระทุ่มน้ำและใช้กำลังแหวกว่ายเป็นครั้งแรก ผิดกับอาการที่พุงลอยคอกอยู่เฉยๆ เขาพยายามว่ายตัดสายน้ำเข้าหาฝั่งด้านซ้าย อันมองเห็นโขดหินชายตลิ่งห่างออกไปประมาณ 10 เมตร โดยจุดลากร่างของคารินอันเป็นภาระอยู่ในขณะนี้ไปด้วย ไหนจะน้ำหนักตัวของหญิงสาวที่ถ่วงอยู่ ไหนจะความเชี่ยวแรงของสายน้ำซึ่งพัดพาให้ใกล้หน้าผามรณะเข้าไป มันเป็นการพนันขั้นต่อชีวิต วางไว้เป็นเดิมพันอย่างแท้จริงในความหมายที่ว่า...ระหว่างกระแสน้ำล้นหลามที่พุ่งลวี่ไป เพื่อจะถึงขอบหน้าผาแล้วกระโจนลงไปสู่เบื้องล่าง กับการเพียรพยายามของมนุษย์ตัวเล็กๆ ที่จะกระเสือกกระสนพาตัวเองกับอีกชีวิตหนึ่ง ในการจะมุ่งไปให้ถึงขอบฝั่ง

ถึงใจจะมาถึงก่อนกัน!

กำลังเหลืออยู่เท่าใด รพินทร์ก็นำออกมาใช้ทั้งหมด ไม่มีครั้งใดในชีวิตที่เขาจะอยู่ในภาวะตะเกียกตะกายต่อสู้กับการเอาชีวิตรอดเท่าครั้งนี้ เร็วแรงที่บันดาลขึ้นมามีมหาศาลในยามนี้ ไม่ได้เกิดจากพระเจ้าช่วย แต่เป็นพลังงานส่วนพิเศษของมนุษย์ทุกรูปทุกนาม ยามเมื่อดิ้นรนเพื่อการอยู่รอดของตนเองในวิกฤตการณ์คับขันที่สุด

อาสาหในการใกล้ฝั่งที่หมายของเขา กระดืบใกล้เข้าไปอย่างเข้มข้นที่สุด เป็นตรงข้ามกับองศาของการถูกพัฒนาวิวัฒนาการไปยังตำแหน่งน้ำกระโจน!...

โชคหินลูกหนึ่ง งอกขวางอยู่กลางน้ำริมฝั่งห่างออกไปเพียงเล็กน้อย เขาถูกพัดไหลทแยงเข้าไปปะทะมันโดยแรง ก่อนที่จะหลุดพ้นไหลเลยต่อไปนั่นเอง รพินทร์ก็คว้าแ่งหนึ่งของมันไว้ด้วยมืออันเหนียวแน่น ดึงคาร์นิให้เข้ามาหลบพักกำลังอยู่หลังหินก้อนนั้น ปลอ่ยให้กระแสน้ำที่แตกกรากมาจากเบื้องหลังพัดอุ้งตัวจนรู้สึกเจ็บ มันแตกขึ้นเป็นปีกเพราะร่างกายที่ขวางอยู่ ส่วนกว้างของหินที่ใช้หลบกำบังอยู่นั้น เพียงแค่ช่วงแขนเดียวเท่านั้น ถ้าเกาะพุงตัวไว้ไม่ได้ถลาลุดพ้นจากเหลี่ยมของมันออกไป สายน้ำจะฉุดกระชากให้ปลิวหลุดตามไปในทันที

หยุดหอบสำลัก รวมกำลังอีกครั้ง แล้วก็มองเห็นแสงแห่งความหวังเจิดจ้าอยู่ตรงหน้า ระยะนี้เขาห่างจากฝั่งเพียงแค่สองวาเท่านั้น และห่างบริเวณผาน้ำตกประมาณ 10 วา กระแสน้ำระหว่างก้อนหินที่เกาะพักอยู่ กับชายฝั่งไม่แรงนัก เพราะเข้ามาชิดชายฝั่งถึงบริเวณน้ำตื้นมาแล้ว แลเห็นหินงอกระเกาะระกะอยู่ได้น้ำ พอจะเหยียบยืนถึง

เป็นช่วงสุดท้ายของการระดมแรงกายและแรงใจ จอมพรานถีบหินที่เกาะ พุ่งเข้าหาชายฝั่งพร้อมกับลากหญิงสาวผู้หายใจรวยๆ ดิดปลอกแขนมาด้วย เขาเซตามน้ำไปสองสาวช่วง แล้วเขาก็ขัดเข้ากับซอกหินที่อาศัยเหยียบยืนได้ ทรงกายขึ้น คราวนี้ไม่จำเป็นต้องว่ายน้ำ แต่เดินย่ำลุยอย่างสะบักสะบอมเข้าไปจนบรรลุถึงริมฝั่ง

สองสามอีจต่อมาเขาก็ลากหญิงสาวขึ้นมาพ้นระดับน้ำ สุดลมหายใจช่วงแรกของบรรยากาศแห่งการมีชีวิตรอด

เวลาจะผ่านพ้นไปนานสักเท่าใดไม่ทราบได้ ทั้งสองคนขึ้นมานอนพุดอยู่บนพื้นดินราบเรียบได้ร่มเงาไม้ใหญ่ริมแอ่งน้ำกระโจน อากาศสลับมัวมนลงเป็นลำดับ

รพินทร์ ไพรวัลย์ รู้สึกตัวขึ้นอีกครั้ง ยันกายทรงตัวขึ้นอย่างโผเผ ข้างๆ กายเขา คาร์นิ วราฤทธิ์ ยังคงนอนพุงพาดคว่ำหน้าอยู่ตามเดิม กายของหล่อนสั่นเทิ้มเป็นลูกนก เปียกชุ่มโชกไปหมดทั้งตัวซึ่งก็เป็นลักษณะเดียวกันกับเขา รพินทร์ถลันเข้าไปเขย่าเรียกโดยแรง แต่หล่อนยังคงนอนนิ่งร่างกายแข็งชาอยู่เช่นนั้น จอมพรานพลิกหน้าหงายขึ้นประคองไว้ในอ้อมแขน

“คุณหญิง!!”

ใบหน้า และตลอดทั้งตัวของหล่อนซีดจนเขียว คางสั่นกระแทกกันกราวพร้อมกับอาการสียวตัวอยู่เป็นระยะ มืออันปราศจากสีเลือดกำแน่นติดอยู่กับอก ร่างกายทุกส่วนเย็นเหมือนศพ

“หนาวเหลือเกิน นหนาว!”

เสียงหล่อ่นพึมพำออกมาลักษณะเพื่อ แล้วพูดอะไรต่อไป ฟังไม่ได้ศัพท์ รพินทร์ใจหายวาบ ลักษณะของนายจ้างสาวที่เห็นอยู่ในขณะนี้ กำลังถูกตะคริวจับทั้งตัวเพราะความหนาวเย็นจากสายน้ำที่แช่อยู่เป็นเวลานาน และอยู่ในจิตอันตรายของชีวิต

เขาเหลียวไปมาอย่างกระวนกระวายใจเหลือที่จะกล่าว แล้วจัดการปลดข้อมหลังกับไรเฟิลที่สะพายในท่าเงยติดตัวของหล่อ่นออก พยายามเอามือทั้งสองลูบขยี้ที่ใบหน้าของหญิงสาวแรงๆ พร้อมกับร้องเรียกชื่อ แต่หล่อ่นก็คงอยู่ในสภาพเดิมไม่ช่วยให้อาการดีขึ้น ดวงตาทั้งคู่ปิดสนิทลมหายใจแผ่วเจือจาง

มันมีอยู่วิธีเดียวเท่านั้น ที่จะช่วยได้ ถ้าไม่ช้าจนเกินไปนัก!

พรานใหญ่ตัดสินใจเด็ดขาด ผลจากร่างของหล่อ่น ปลอ่ยให้นอนสั่นอยู่ตามเดิมตนเองสลัดเครื่องหลังและสิ่งเกะกะติดตัวออกวางไว้ เหลือแต่เพียงปืนสั้นที่เหน็บเอว แล้วกระโดดลงไปหาพื้นจากกิ่งไม้แห้งใกล้ๆ บริเวณนั้น เหมือนสวรรค์จะเมตตากับชีวิตที่เผชิญกับมหันตภัยหนักมาแล้ว บริเวณนั้นอุดมไปด้วยกิ่งไม้แห้งมากมายเหลือเฟือ

รพินทร์ขื่นมากองไว้รอบบริเวณ อย่างรวดเร็วชนิดแข่งขันกับเวลา เขาทำงานเหมือนเครื่องจักรกล ลืมความอดโรยอ่อนเปลี้ยจนหมดสิ้น เพราะภาวะฉุกเฉินที่เกิดขึ้นใหม่ ควักชิปไปออกมาเปิดออก มันเปียกชุ่มน้ำเข้าไปจนถึงไส้ในอันเนื่องมาจากแช่อยู่นาน ไม่ว่าจะสกดสักเท่าใด ไส้ที่อมน้ำชุ่มมีปริมาณมากกว่าน้ำมัน ไม่สามารถจะทำให้ลุกติดขึ้นได้

จอมพรานร้อนใจดังไฟเผา เหลียวหน้าเหลียวหลังกระสับกระส่ายไปหมด บัดนั้นเองก็เพิ่งนึกขึ้นมาได้ว่า เขามีไม้ขีดสำรองฉุกเฉินอยู่แผงหนึ่ง ยัดใส่รวมไว้กับถุงพลาสติกซึ่งบรรจุบุหรี่และยา จึงถลาเข้าไปค้นขยำโดยเร็ว อึดใจเดียวก็คว้านออกมาแก๊ซที่รัดไว้ออกอย่างลูกกลน แล้วแทบจะร้องออกมาด้วยความยินดี

มันยังแห้งสนิทและใช้การได้ดีที่สุด เพียงแค่ช่วยเชื้อเพลิงโดยการบีบน้ำมันชิปไปจากกระป๋องที่มีประจำอยู่ตลอดเวลาในเป้หลัง เข้าไปที่กิ่งไม้พอเปียกชุ่ม ไม้ขีดก้านเดียวก็สามารถก่อเพลิงขึ้นมาได้อย่างรวดเร็ว

รู้สึกวณานสักร้อยปีก็ไม่ปาน ในการที่จะไหม้ให้ไฟลุกฮือสว่างจ้าขึ้นเป็นกองใหญ่ แล้วขยายออกล้อมสุมให้แก่วางกายอันนอนตัวสั่นอยู่นั้น

อากาศอันขมุกขมัว ก็โรยตัวมืดสนิทลงพอดี เมื่อกองไฟติดโชนส่งรัศมีอันอบอุ่นขึ้น จังหวะนี้เอง...เขาเพิ่งจะมีเวลาหยุดมือ ใช้สมองใคร่ครวญถึงสิ่งรอบตัว มันจะหนาวแสนหนาวร่างกาย ของตนเองเปียกน้ำโชกจ้ำเช่นไร รพินทร์ยามนี้ก็ไม่รู้สึกหนาวสักนิด เพราะการออกแรงทำงานอย่างหนัก รวมทั้งความร่ำร้อนก้นวโลจที่สุมรมอยู่ในขณะนี้

ระหว่างที่เขาแบ่งกองไฟ ขยายเพื่อให้เข้ามาใกล้ตัวหญิงสาวมากที่สุดนั่นเอง ก็ปรากฏเสียงครางเบาๆ มาจากเบื้องหลัง

“รพินทร์!”

พราณใหญ่หันขวับไปโดยเร็ว หญิงสาวลืมหูลืมตาขึ้นอย่างอ่อนระโหย ตลอดทั้งตัวยังแข็งชาและสะท้านสั่นเป็นเจ้าเข้าอยู่เช่นนั้น เขาถลันเข้าไปหา เอามือทั้งสองที่อึงไฟจนร้อนผ่าวประคองนาบดวงหน้าทั้งสองของหล่อนไว้

“คุณหญิง! ...รู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง?”

“หนาว...หนาวเหลือเกิน...กระดิกตัวไม่ได้”

เสียงของหล่อนผ่านริมฝีปากซีดเขียวออกมาแทบจะฟังไม่ได้ยิน

“ผมก่อไฟแล้ว ประเดี๋ยวคงค่อยยังชั่วขึ้น”

นักมานุษยวิทยาสาวเลื้อยตราขลุกลอนใจเสือก กลับตาลงอีกครั้ง

“รพินทร์...”

“ครับ...ผมอยู่ที่นี่ อยู่ข้างๆ คุณหญิง”

“เรา...เราตายแล้วหรือยัง?”

“ยัง! เรารอดตายแล้ว เราถูกน้ำทางออกมาปากถ้ำน้ำตกลงและขึ้นฝั่งได้”

“ทำไมฉันถึงขยับเขยื้อนตัวไม่ได้”

“คุณหญิงเป็นตะคริว และหมดสติไป”

ริมฝีปากอันสันริก ขมขมมิมิ พยายามจะขมมือและเหยียดนิ้วอันแข็งเกร็งออกมา พราณใหญ่คว้าไปกุมไว้ ใช้มือทั้งสองของเขาถูแรงอยู่ไปมา ถ้ายทอดความอุ่นให้ มืออันเย็นซีดข้างนั้นเริ่มขยับเขยื้อนได้และกำมือเขาไว้แน่น

“ไฟ...”

หล่อนพึมพำ แล้วก็สำลักควัน ใจออกมาแรงๆ

“เอามาให้ใกล้ที่สุด”

“ใกล้กว่านี้ไม่ได้อีกแล้ว มันจะไหม้ตัว ทนหน่อย ประเดี๋ยวก็ค่อยยังชั่ว”

ลมหายใจของหล่อนเริ่มช่วงยาวขึ้น เหมือนจะพยายามสูดไอความร้อนให้เข้าไปอบภายในที่เย็นเฉียบ ใบหน้าอันซีดเขียวเริ่มปรากฏสีเลือดขึ้นเล็กน้อย เขาหันปลายเท้าอันเปล่าเปลือยของหล่อนให้เข้าไปอังเปลวไฟจนใกล้ที่สุด แล้วจับแขนทั้งสองยกขึ้นลงเป็นการผายปอด ช่วยให้เลือดลมทำงานขึ้น

“รพินทร์...”

“ครับผม”

ริมฝีปากคู่นั้นมีเสียงพูด แต่เบาที่สุด จนเขาต้องเอียงหูลงไปแนบแล้วตะลึงงัน เมื่อได้ยินว่า

“ถอดเสื้อผ้าฉันออกให้หมดทุกชิ้น”

“คุณหญิง!!”

“นั่นเป็นหมอ! ฉันรู้ว่าการจะช่วยคนที่กำลังจะตายเพราะแช่น้ำ ต้องทำอะไร เร็วเข้า! ถ้าคุณยังไม่ต้องการให้ฉันตายเพราะความชื้น”

ถูกแล้ว จริงของหล่อน และเขารู้วิธีนี้คืออยู่ก่อนแล้ว กองไฟผิง...มันจะช่วยประโยชน์อะไรขึ้นมาได้ ในเมื่อร่างกายของคนป่วยยังถูกห่อหุ้มอยู่ด้วยเสื้อผ้าที่เปียกชุ่มน้ำเช่นนี้ และถ้าหล่อนเป็นเพศเดียวกับเขา เขาก็คงจะถอดเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายของหล่อนออกให้เหลือแต่ตัวเปล่าอย่างไฟนานแล้ว

แต่...สวรรค์ทรงโปรดเถอะ!...

ตะลึงกันไปนานสักเท่าใดไม่ทราบ มาได้สักระยะหนึ่ง เมื่อเห็นหญิงสาวพยายามช่วยตัวเอง โดยการปลดคลุมเสื้อของหล่อนอย่างยากเย็น จึงจัดความรู้สึกอันพิศพิพานอลหม่านใจทั้งมวลออกไปหมดสิ้น แกะเข็มขัดปิ่นส้นของหล่อนออกไปก่อน จากนั้นก็คลายเข็มขัดเอว ถอดขอบบนของกางเกงเดินป่า กลืนใจรู้สึกที่ติดไว้ด้านหน้าออก เลื่อนตัวไปทางปลายเท้า ดึงกางเกงของหล่อนรูดออกไปพ้นตัว เหลือแต่ผิวกายเนื้อที่อันสว่างโพลน ตัดกับพื้นหินดำที่ร่างนั้นทอดนอนเหยียดยาวอยู่ราวกับแท่งงาสลักเสลา คงมีแต่กลางลำตัวเท่านั้นที่ปิดเป็นรูปสามเหลี่ยมไว้ด้วยอันเดอร์แวร์แบบบิกินีอันแบบบางสีดำ จากนั้น เขาก็อ้อมไปถอดเสื้อหล่อนออกอีกครั้ง เหลือไว้แต่บราเซียร์ตัวจิ๋ว ที่ประคองทรงอกเรียวยาวเป็นก้อน ประคองประทุมมาลัยสีหยวกไว้อย่างหมั่นเหม่

คารินถอนใจสะท้านเยือกอีกครั้ง พลิกตัวนอนคว่ำหน้าลงกับแผ่นดินที่เริ่มจะรับไอไฟอบอุ่นขึ้นเป็นลำดับ เอาหน้าหนุนไว้กับท่อนแขน ปลอຍให้เปลวไฟโอบด้านที่ลุกโชติแลบเลียไปตลอดทั้งกายอันเปลือยเปล่า

รพินทร์ไม่มองร่างนั้นแม้แต่จะชั่วเลื่อง ก้าวข้ามร่างงามไปเก็บเสื้อกางเกงของหล่อน ล้วงกระเป๋าเอาสิ่งที่บรรจุออกมาวางตั้งไว้ แล้วบีบน้ำจันทน์มาคางออกพาดผึ่งไอไฟไว้ เพื่อให้ความร้อนไล่ความชื้นออก จากนั้นก็ทรุดตัวลงนั่ง ถอดรองเท้าของตนเองออกบ้าง วางของที่เปียกน้ำทุกอย่างเรียงรายผิงไฟ พร้อมทั้งง่วนในการรื้อค้นสิ่งของจากย่ามออกตรวจดู เพราะไม่รู้จะทำอะไรให้ดีไปกว่านี้ เสื้อกางเกงของเขาเองก็เปียกโชกไม่น้อยไปกว่าหล่อน แต่จากไอตัวและระเหยของไอไฟ มันก็ค่อยๆ แห้งหมาดขึ้นเอง

ทว่าไม่นานนัก ก็อดไม่ได้ที่จะต้องหันกลับไปดูร่างของหญิงสาวด้วยความเป็นห่วง การทำอาการประหนึ่งว่าเฉยเมยหรือตะขิดตะขวงกระอักกระอ่วนใจในภาวะเช่นนี้ มันเท่ากับว่าทอดทิ้งหล่อนอย่างใจดำที่สุด เขาเองก็ยังไม่แน่ใจว่า หล่อนปลอดภัยแล้วหรือไม่เพียงไร

คารินผืนตัว พยายามจะผงกศีรษะขึ้น แต่ผู้ที่เสยเส้นผมของหล่อนฝั่งไฟอยู่ในขณะนี้ กดให้นอนอยู่ตามเดิม

“ถ้ายังรู้สึกว่าจะลุกขึ้นไม่ไหวก็อย่าเพิ่งพยายาม ถ้าผมแห่งสนิทอาการคงจะดีกว่านี้”

“จัน...จันหมดสติไปนานไหม?”

“ก็ – นานพอที่จะย่างสุก ถ้าไม่เลื่อนให้พ้นไฟออกมาเสียก่อน”

“เพลี่ยเหลือเกิน”

หล่อนพึมพำ ตาหรีโรยลงอีกอย่างอ่อนเพลีย

“นอนเสียให้หลับ ไม่ต้องกังวลอะไรทั้งสิ้น ผมจะอยู่ใกล้คุณหญิงตลอดเวลา”

“อย่าทิ้งฉันไปไหนนะ”

“ต่อให้วิญญาณจะทิ้งร่างของตนเอง แต่วิญญาณดวงนี้จะไม่มีวันทิ้งคุณหญิงเป็นอันขาด”

“ทำไมมันถึงหนาวจับใจขนาดนี้”

“คุณหญิงกำลังไม่สบายมาก”

“รพินทร์”

“ครับ”

“คุณถอดเสื้อผ้าฉันออกแล้วยัง?”

“ไม่อยากทำอย่างนั้นเลย แต่หลีกเลี่ยงไม่ได้ มีเหลืออยู่สองชิ้นบราเชียร์กับแพนดีส์ มันไม่จำเป็นเพราะบางมาก และขณะนี้ถูกไฟเกือบแห่งสนิทแล้ว”

หล่อนถอนใจลึก แล้วสนิทหนึ่งไปอีก รพินทร์ค่อยๆ ประคองให้นอนราบลงกับพื้น เอายามหลังรองศีรษะไว้ให้ ตนเองคว้าไฟฉายกับหม้อสนาม ข้ามกองไฟเดินลงไปตักน้ำที่ธารเบื้องล่าง เอาขึ้นมาตั้งไฟต้ม ระหว่างที่รอน้ำเดือด ก็ตัดไม้มาทำร้าน คลี่เสื้อผ้าของหล่อนออกกางอย่างไว้เพื่อเร่งให้แห้งเร็วขึ้น มองไม่เห็นความหวังเหมือนกันว่าในสภาพของอากาศอันหนาวเหน็บเย็นขึ้นไป ด้วยละอองน้ำและน้ำค้างเช่นนี้ กองไฟมันจะทำหน้าที่นี้ให้แห้งเร็วขึ้นมาได้อย่างไร ยกเว้นแต่ถ้าไม่ระวังให้ดีมันก็จะติดไฟลุกไหม้ส่งไปเลย อย่างไรก็ตามเขารื้อเสื้อแจ็คเกตของหญิงสาวขึ้นมาทางคร่อมกองไฟไว้ พอมันอบไอบความร้อนไว้พอเพียง ก็นำมาห่อคลุมให้เจ้าของในลักษณะเหมือนนึ่งประคบ แล้วเอาขึ้นไปย่างใหม่ เมื่อมันคลายความร้อนลง ทำสลับกันอยู่เช่นนั้นครั้งแล้วครั้งเล่า

ไรเฟิลทั้งสองกระบอก ตั้งปักเอาถ้ำกลิ้งทิ่มกับพื้นพานท้ายชูขึ้น เพื่อให้น้ำที่ขังอยู่ในถ้ำกลิ้ง และกลไกต่างๆ หยดลง สิ่งของเครื่องกันหนาวที่คิดจะพึ่งพาจากที่ติดอยู่ในยามหลัง บัดนี้ให้ประโยชน์อะไรไม่ได้เลยสักอย่าง เพราะมันโชกน้ำหมด รื้อในยามของหล่อน เพื่อว่าจะพบบรันดีเพื่อช่วยกระตุ้นให้เลือดลมฉุดแรงขึ้น แต่ก็ผิดหวัง คารินไม่ได้พบบรันดีติดยามหล่อนไว้ด้วยเลย นอกจากสิ่งของกระจุกกระจิกอื่นๆ ตามนิสัยผู้หญิง

สิ่งที่พอจะใช้ได้ประโยชน์บ้างในยามนี้ก็คือ ผ้าพลาสติกบางๆ ประจำตัวของเขาและ หล่อนซึ่งรวมกันเป็นสองผืน ใช้ชิงกันน้ำค้างเบื้องบนไว้ และช่วยอบไอน้ำ

เวลาอันเงียบเชียบ วังเวง ผ่านไปโดยการร่วนอย่างไม่หยุดมือของเขา เพื่อช่วยแก้ไข หล่อนให้ดีขึ้น คงได้ยินแต่เสียงไฟกินไม้ปะทุลั่นลุกฮืออยู่ในกอง และเสียงสายน้ำที่กระโจนตกลง ไปยังแอ่งเบื้องล่างอยู่อีกเท่านั้น

เมื่อน้ำเดือด เขาจัดการราดลงกับผ้าขาวม้า แล้วนำไปอบประคบให้ตลอดทั้งกายของ นายจ้างสาว เป็นการช่วยกันอย่างสุดหัวใจ สุดความสามารถของพลังกายและสติปัญญาเท่าที่จะทำได้ในภาวะเช่นนี้

ไอร้อนจากน้ำร้อน ปลุกนักมานุษยวิทยาสาวให้รู้สึกตัวขึ้นอีกครั้งด้วยความรู้สึกละมุนที่จี๊ดขึ้น มาก หล่อนเปิดเปลือกตา ในระหว่างที่เขาเอาผ้าประคบไว้ให้ที่ฝ่าเท้าทั้งสอง พบตนเองนอนสับสน พาดขำ มีเสื้อแจ็คเก็ตที่เปียกชื้นแต่อุ่นคลุมปิดตั้งแต่ทรวงอกลงไปถึงโคนขา ใบหน้ารู้สึกแสบร้อน ด้วยไอน้ำ และอาการปวดเกร็งของตะกั่วที่จับอยู่ตลอดขาแข้งซ้ายขวาเลลงพอที่จะขยับเขยื้อนได้

ร่างที่กัมหน้ำกัมดาปฐมพยาบาลอยู่นั้น เงยหน้าขึ้นโดยเร็ว เมื่อรู้สึกวุ่นวายไหวตัว แล้วก็พบดวงตาที่แลจ้องมาก่อนแล้ว ก่อนที่จะเอ่ยปากเช่นไร คารินก็ยันกายลุกขึ้นนั่ง ดึงขาทั้งสอง เข้ามาชันเข้าไว้กอดเสื้อแจ็คเก็ตไว้แนบกับอก

เขารินน้ำร้อนลงในผ้าห่มอสนามแล้วส่งไปให้

“ดื่มเสีย น้ำร้อนมันจะช่วยให้คุณหญิงดีขึ้น”

หล่อนรับมาถือประคองไว้ในมือ แล้วยกขึ้นจิบ กล่าวสำรวจตัวเองไปยังส่วนต่างๆ จนทั่ว เลือดเริ่มแล่นสะดวกไปตลอดทั้งกาย และบัดนี้วังขึ้นมามีผิวหน้าอันชืดเขียวจนเป็นสีชมพู เมื่อตระหนักแน่ชัดอีกครั้งว่า ตนตกอยู่ในลักษณะล่อแหลมหมิ่นเหม่เพียงไร ชับในทั้งสองชั้นมันไม่มีความหมายอะไรเลย เพราะมันบางราวกับใยบัว หันมองฝ่าความมืดนอกกองไฟไปรอบๆ

“นี่เราอยู่ที่ไหน?”

“แวดล้อมรอบเราในขณะนี้เป้นคงคิบ ริมแอ่งผาหน้าตกที่สายน้ำพัดพาเราออกมาจากใต้ ภูเขา”

“ไม่น่าเชื่อเลยว่า คุณจะช่วยให้ฉันฟื้นขึ้นมาได้”

“ผมก็กลัวว่าคุณหญิงจะไม่ฟื้นเหมือนกัน”

เขาบอก ทั้งกายลงไปนอนแผ่เหยียดยาวอย่างหมดเรี่ยวแรงเป็นครั้งแรก รู้สึกเหมือนจะ ผลือหลับไปด้วยความเหน็ดเหนื่อยในทันทีนั้น แต่แล้วก็รู้สึกวุ่นวายฝ่ามือของหญิงสาววางมากลางอก

“รพินทร์...”

“ฮือ...”

เขารางกายโดยไม่ลืมตา

“ฉันรู้สึกดีขึ้นมาแล้ว คุณล่ะ เป็นอย่างไรบ้าง?”

“อยากนอนให้หลับ และไม่ยกตีนอีกแล้ว หรือถ้ามีเฮลิคอปเตอร์สักลำมารับตัว นายจ้างสาวของผมคนนี้ก็กลับไปถึงกรุงเทพโดยปลอดภัยเสียเดี๋ยวนี้”

“สมมติว่ามีเฮลิคอปเตอร์มารับจริง และเจตนาที่จะมารับเฉพาะนายจ้างคนนี้ไปเพียงคนเดียว โดยไม่รับลูกจ้างไปด้วย ก็เป็นอันแน่นอนว่าเฮลิคอปเตอร์ลำนั้นจะต้องผิดหวัง”

เสียงกระซิบอยู่ที่ริมหู

“ทำไม?”

“เพราะว่า นายจ้างพอใจที่จะอยู่กับลูกจ้างจนวินาทีสุดท้ายของชีวิต ไม่ว่าจะรอดหรือจะตายกันนะซี ลืมสายเชือกโยงชีวิตที่เรามัดติดตัวกันไว้เส้นนั้นเสียแล้วหรือ?”

รพินทร์ ไพรวลัย ลืมตาขึ้น

คู่อริในอดีตของเขา – หรือคู่วิบากู່ร่วมผจญในปัจจุบันนอนคว่ำพิงพาดอยู่ใกล้ๆ ชนิดผิวสัมผัสผิว ใบหน้านั้นชะโงกมองจ้องอยู่เหนือหน้าอันนอนหงาย ศีรษะวางราบกับพื้นของจอมพรวน

ลมศึกกรรโชกมาวูบหนึ่ง เปลวไฟในกองแลบฮือเข้ามาใกล้ ความหนาวและความอบอุ่นโสมมากระทบผิวกายพร้อมกัน วูบนั้นเอง เขาก็พลิกกายตัวเอาจักร่างของหล่อนเข้ามาสวมกอดประทับไว้แนบสนิท แทบจะเชื่อมให้เป็นกายเดียวกัน ไม่มีอาการขัดขึ้นต่อต้านจากคาริน วราฤทธิ์ หล่อนแนบใบหน้าลงกับแก้มที่รกรกร่ำไปด้วยคราบน้ำ แล้วซุกศีรษะลงเกลือกกลิ้งกับชอกคอ

รพินทร์เต็มตื่น รู้สึกตนครึ่งฝันครึ่งจริง ยิ่งรัดรำนั่นแน่นกระชับเข้ามาอีก ฝ่ามืออันล้นเทา ลูบคลำตั้งแต่เส้นผมของร่างกายที่เบียดซุกอยู่ในอ้อมแขน ลงไปจนกระทั่งแผ่นหลังอันเปลือย ลอนตะโพกและโคนขา ตลอดทุกส่วน เหมือนจะไม่แน่ใจว่า ใครที่อยู่ในอ้อมกอดประทับขณะนี้

“คุณหญิงคาริน...”

“ใช่...คาริน วราฤทธิ์ ผู้หญิงคนที่เยื่อหยิ่งที่สุดคนนั้น...”

“แล้ว...ผมเป็นใคร...นายรพินทร์...”

“ใช่...รพินทร์ ไพรวลัย พรวนไพรใจฉกาจ ผู้ชายต่ำศักดิ์โสโอหังคนนั้น...”

“มันเป็นเพราะอะไรกันนี้ เพราะความเปลี่ยนแปลกันดาร ผนวกกับสัจธาตุญาณแห่งเพศของเราทั้งสองหรือ?”

“ฉันก็กำลังพิเคราะห์ห่ออยู่เหมือนกัน ถ้ามันเป็นเช่นนั้น มันก็ควรจะเกิดขึ้นก่อนหน้านี้ นับครั้งไม่ถ้วนแล้ว ไม่ใช่หรือ?”

“หรือว่าเรา ต่างตกเป็นหนี้ชีวิตของกันและกัน จนหมดทางที่จะปลดเปลื้อง?”

หญิงสาวเงยหน้าขึ้น ยิ้มเศร้าๆ

“เราเห็นแก่นของหัวใจกันและกันมากเกินไป จนปฏิเสธเสียมิได้จริงๆ ที่อยากจะปฏิเสธ เขาพูดกันไว้ถูกแล้วว่า คนเราอะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับคุณธรรมน้ำใจ และในด้านนี้แล้ว...จะมีใคร อีกบ้างไหมหนอ ที่ยิ่งใหญ่ไพศาลควรแก่การคารวะยกย่องไปกว่า รพินทร์ ไพรวทย์ คนนี้”

ถูกแล้ว ถ้าไม่ตระกำลำบากอยู่ด้วยกัน ถ้าไม่ใช่เพราะเผชิญกับวิกฤตการณ์คับขัน ร่วมกันหลายต่อหลายครั้ง หล่อนจะไม่มีโอกาสได้หยั่งซึ่งถึงธาตุแท้ของชายคนที่หล่อนไม่ถูกชะตา เมื่อแรกพบคนนี้เลย มนุษย์เราไม่สามารถอ่านกันได้โดยสายตาเพียงแค่ผาดเฟิน เวลาและเหตุการณ์ เท่านั้น ที่จะป็นเครื่องพิสูจน์

มันเท่ากับเป็นการเปิดใจ ที่เก็บงำซ่อนเร้นไว้เป็นเวลานานออกมาอย่างชนิดไม่มีอะไร จะต้องเจื่อนงำไว้อีกแล้ว

ชายผู้นี้ เจียบขริม และอยู่ในอาการสำรวมเสงี่ยมใจเช่นเคยของเขา ไม่ได้ถือโอกาส ล้วงล้ำล้ำเกินอะไรหล่อนมากไปกว่าการสวมกอดไว้แนบบอ แล้วก็เฝ้าจ้องหน้าพินิจดูหล่อนด้วย สายตาที่เจือแว่นลุ่มรู้ประมาณตน และเศร้าเร้นลับ

เขาแลดูหล่อน ประคองมองสิ่งอันสูงค่าที่ตกเข้ามาอยู่ในอุ้งมือ ซึ่งมีหน้าที่จะต้อง ประคับประคองทะนุถนอมไว้เพียงชั่วขณะเท่านั้น ปราศจากอาการเหิมเกริม ลำพองทะยานใจ... ปราศจากอารมณ์ที่ดาลเดือดขึ้นด้วยไฟปรารภณา...เหมือนมิตร เหมือนเพื่อนตาย...เหมือนเสาหลัก หรือมิฉะนั้นก็เกราะกำแพงสำหรับที่จะปกป้องผองภัย หาใช่ชายหนุ่มและหญิงสาว ผู้มีราคะตัณหา เข้ามาเป็นตัวกลางชักนำไม่

สมแล้วกับความกร้าวกระดังง่ต่อชีวิตของเขา น้ำใจของบุรุษผู้นี้หนักแน่นยิ่งกว่าหิน ผา!

“หนาวไหม?”

ในที่สุด ความเจียบก็ถูกทำลายขึ้นด้วยคำถามลุ่มๆ ไม่เสนาะโสดตามเคย แต่บัดนี้ ดา ริน วราฤทธิ์ เป็นสุขใจที่จะได้ยินลีลาหรือประโยคแบบลุ่มๆ ชนิดนี้ มากเสียกว่าถ้อยคำสำนวนอัน อ่อนหวานของเทพบุตรชาวเมืองยิ่งนัก

หล่อนสั่นหน้า

“ไม่หนาวแล้ว”

“อนุญาตให้ผมกอดคุณหญิงไว้ จนกว่าจะค่อยยังชั่วกว่านี้ไหม?”

“ถ้าคิดว่าการกอด เพื่อแบ่งไอตัวให้ เป็นการช่วยเหลือสภาพอันหนาวเย็นจนแทบจะ แข็งตายของฉันทัน ก็ทำไมไม่ช่วยโดยวิธีนี้เสียแต่แรก”

“อยากจะทำเช่นนั้น แต่ไม่กล้า”

“ทำไม?”

“มันจะเป็นการจาบจ้วงบังอาจเกินไป”

“ก็คุณไม่เคยบังอาจจับงูเช่นนี้กับฉันมาก่อนหรือ?”

“นั่นเป็นเจตนาที่จะสร้างความไม่พอใจให้คุณหญิง เพื่อหวังผลบางประการเท่านั้น โดยแท้ที่จริงแล้ว ถ้าไม่จำเป็น ผมไม่เคยก้าวร้าวหาบคายล่วงเกินคุณหญิงเลย”

“แล้วตอนที่ฉันหนาวสั่นจะตายมีตายแหล่อยู่นั่นนะ จำเป็นหรือเปล่า”

“ผมก็ได้ช่วยคุณหญิงจนสุดความสามารถ อย่างทาสหรือคนใช้คนหนึ่งจะพึงกระทำต่อ นายแล้ว”

“คืนหนึ่ง ในถ้ำ คุณกับฉันขึ้นไปติดล้อมของสาวยืดด้วยกัน แล้วคุณก็เกิดอาการจับสั่นหนาวสะท้านขึ้นมา ยังจำได้ไหม?”

“จำได้”

“แล้วจำได้หรือเปล่าว่า ฉันช่วยอาการหนาวสั่นคุณไว้อย่างไร?”

“ให้ยากิน”

“นั่น ‘กอด’ คุณไว้ทั้งๆ ที่ ‘เกลียด’ คุณอย่างที่สุด!”

“ผมจำเหตุการณ์ตอนนั้นไม่ได้ เพราะหมดสติ...จริงหรือ?”

“จริง”

“มีนา ผมถึงได้รอดตายในคืนนั้น เพราะไอร้อนจากอ้อมกอดของคุณหญิงนั่นเอง”

“ตรงข้ามกับฉัน หนาวสั่นจะขาดใจตาย คนใจดำจะทำได้ก็แค่ก่อไฟอย่างฉันเท่านั้น...”

จบคำพูด หล่อก้อนผลึกอกเขาห่างออกไป แล้วผุดลุกขึ้น กวาดตาไปรอบๆ ถ้ำโดยเร็วว่า

“เอาเสื้อผ้านั้นไปไว้ไหนหมดแล้ว”

รพินทร์ลุกตามขึ้นมา คารินเบี่ยงด้านข้างให้ กิริยาของหล่อนปราดเปรียวแข็งแรงขึ้น และเริ่มมีความตะจิตตะขงกระดากอายในสภาพอันเปล่าเปลี่ยวของตนเอง

“กำลังย่างไฟอยู่นั่น มันยังไม่แห้งหรือ”

หล่อนขยับจะเดินตรงเข้าไป แต่พรานใหญ่ก้าวออกไปกั้นหน้าไว้ นักมานุษยวิทยาสาว ห่อตัวลง เอาแขนทั้งสองไขว้ประสานป้องทรวงอกอันงามสะพรั่งไว้

“ฉันจะสวมมัน เดี๋ยวนี้”

“ขึ้นสวมเข้าไปก็ตะคิวจับ หรือไม่ก็ปอดบวมแน่ บอกแล้วว่ามันยังไม่แห้ง”

คารินลืมหูลืมตาโต

“ตายละ นี่จะให้ฉันนั่งไฟอยู่อย่างนี้นะ?”

“อย่างน้อยที่สุดก็จนกว่าเสื้อผ้านี้จะหมาดกว่านี้ นุ่งไฟนะดีแล้ว มันอุ่นยิ่งกว่าอยู่ในเสื้อผ้านี้เปียกชื้นเสียอีก”

“ฉันไม่ชอบนุ่งไฟห่มไฟอยู่กับผู้ชายสองต่อสองเลย แม้ว่าผู้ชายคนนั้นจะสูงด้วยคุณธรรมสักเพียงไหน ตอนนี้ฉันค่อยยังชั่วมากแล้ว ถึงเสื้อผ้านี้จะเปียกชื้นก็ไม่เป็นไรหรอก หยิบมาให้ฉันเถอะ”

จอมพรานลั่นศีรษะ สีหน้าของเขาราบเรียบไม่สื่อความรู้สึกใดๆ

“ผมก็ไม่ชอบให้ผู้หญิงคนไหนมาเปลือยอยู่กับผมสองต่อสองเหมือนกัน แม้ว่าผู้หญิงคนนั้นจะสวยสักขนาดไหน แต่ถ้าจำเป็นก็ไม่ว่าจะอย่างไรเหมือนกัน เชื่อผมดีกว่า คุณหญิงค่อยยังชั่วดีแล้ว อย่าเสี่ยงให้เป็นอะไรขึ้นมาอีกเลย สามชั่วโมงเต็มๆ คุณหญิงนอนไม่ได้สติอยู่กับผมสองต่อสองในสภาพเช่นนี้ อีกสักกี่ชั่วโมงต่อไปมันก็ไม่เกิดอะไรขึ้นหรอก”

คารินอี๊ดอึดเต็มไปด้วยอาการขวยเขิน เมื่อเหตุการณ์คับขันชนิดขึ้นเป็นขั้นตายของหล่อนคลี่คลายลง ห่อกายลงนั่งริมกองไฟทอดเข้าไว้ พรานใหญ่ไม่ได้หันมาสนใจกับเรือนร่างอันงามสะพรั่งมองเห็นแทบทุกส่วนตักนั้น เขาเดินไปพลิกเสื้อผ้าของหล่อน และข้าวของอื่นๆ ที่ฝังย่างไฟไว้ กลับให้มันได้รับความร้อนเสมอกัน ปากก็ถามเรื่อยๆ ว่าจะ

“หิวไหม?”

“ถึงหิวเราก็จะเอาอะไรกิน นอกจากท่อนฟืนติดไฟเหล่านี้”

รพินทร์ไม่เอ่ยว่าอะไร ก็มลงคั่นขามของเขา อึดใจเดียวก็เดินกลับมาทรุดตัวลงนั่งข้างๆ เปิดกระป๋องซูปมะกะโรนี อันเป็นเสบียงในสนามรบของทหารอเมริกัน แบบที่หล่อนเคยเห็นมาก่อนแล้ว จุดไฟลงเข้ากับเตาเบ็ดเสร็จ ซึ่งเป็นสาลิซูปแอลกอฮอล์ในส่วนล่างของกระป๋อง หญิงสาวเป่าลมออกจากปาก ลืมตาโตะจ้องหน้า

“เมื่อไหร่ที่เมื่อนั้นนะ คุณเป็นคนรอบคอบและพร้อมอยู่เสมอ”

เขายักไหล่

“เหตุการณ์มันสอนเราไว้หลายครั้งแล้ว แต่ผมก็ไม่เห็นคุณหญิงจำสักที เครื่องกระป๋องเพียง 1 หรือ 2 กระป๋องที่จะติดไว้ในขามหลัง มันไม่เพิ่มน้ำหนักอะไรมากนักหรอก แต่มันจะยึดชีวิตเราไปได้อย่างน้อยก็อีกวันสองวัน ตอนที่คุณหญิงนอนสั่นไม่ได้สติอยู่ ผมคั่นขามคุณหญิงแล้วพบสิ่งที่ไม่น่าจะพบคือหมากฝรั่งหนึ่งกล่อ่ง ถูน้ำจันทน์ตาลที่เคลือบไว้ละลายออกหมดแล้ว เหลือแต่ยาง”

หล่อนเอียงตัวเอาไหล่กระแทกเขาเบาๆ

“ก็ฉันไม่คิดว่า ฉันจะมาตกอยู่ในภาวะเช่นนี้นี่ อ้อ! นี่คั่นของส่วนตัวของฉันรี ไม่รู้หรือหรือว่ามันเสียมารยาท”

“ถ้าจะเสียมารยาท ก็เสียตั้งแต่ผมลอกกราบคุณหญิงออกตอนนั้นแล้ว ตัวของคุณหญิงเอง ยังบังคับให้ผมถอดเสื้อผ้าออก แล้วสมบัติส่วนตัวของคุณหญิงมีความลับอะไรนักหนาที่จะให้ผมคั่นไม่ได้ อีกอย่างหนึ่งผมก็ไม่ได้คั่นเพราะความสอครุสอครุเห็น แต่ขามของคุณหญิงเปียกน้ำจันทน์ โขก ผมต้องการตรวจสอบของเพื่อว่าจะมีอะไรที่เสียหายและแก้ไขได้บ้าง”

“นอกจากเสื้อกันหนาว ฉันมีเสื้อผ้าสำรองอยู่อีกชุดหนึ่ง ห่อไว้ด้วยพลาสติกบางๆ ฉันอยากจะได้เสื้อผ้าชุดนั้นเปลี่ยน”

พรานใหญ่หัวเราะ บ้ายปากไปยังราวไม้ ซึ่งบัดนี้แขวนอะไรต่ออะไรระนาวอยู่เหนือ
กองไฟ

“มันไม่ให้ประโยชน์อะไรคุณหญิง ดีไปกว่าชุดติดตัวที่ถอดออกไปแล้วนั่นหรอก
เพราะเปียกโชกเหมือนกัน ผมแขวนผืนอยู่นั่นยังงั้น”

คารินถอนใจอีกครั้ง เขยิบเต้าราบออกไปผิงไฟ แขนทั้งสองยันพื้นไว้ทางด้านหลัง
นั่งในท่าเอน หมดอคล้ายอยากที่จะขวยเงินอยู่อีกต่อไป

“นี่ฉันจะเป็นนางระบำเปลื้องผ้าให้คุณดูเช่นนี้ไปอีกนานสักเท่าไร?”

“อีกสักสองสามชั่วโมง คุณหญิงอาจพอสวมเสื้อผ้าเหล่านั้นได้บ้าง จะผิงไฟใกล้นักก็
ไม่ได้ ประเดี๋ยวไหม้หมด ต้องค่อยๆ ให้ความร้อนไล่ความชื้นออกไปทีละน้อย ถ้ามันถูกไฟกินหมด
จะยิ่งร้าย ดีไม่ดีผมจะต้องลำบากเย็บใบไม้ให้คุณหญิงนุ่ง ซึ่งผมก็ไม่ถนัดนัก”

หล่อนหัวเราะออกมาได้เป็นครั้งแรก สดุดเส้นผมรับไอไฟ แล้วเงยหน้าแหงนขึ้น

“คงเกิดเหมือนกันนะ ฉันจะได้เป็นนางมณุษย์ถ้าไปเสียรู้แล้วรู้รอด ว่าแต่ยาของเรา
เถอะ เสียหายหมดแล้วซี?”

“ปลอดภัยครับ สำหรับยากับบุหรี มันเป็นสองอย่างเท่านั้นที่ไม่ได้เปียกน้ำเลย เพราะ
ผมผนึกไว้ในถุงพลาสติกอย่างแน่นหนาที่สุด”

พร้อมกับพูด เขาหยิบถุงพลาสติกที่รัดไว้ด้วยยางขึ้นมาชูให้หล่อนดู แล้วแกะออก หยิบ
บุหรีออกมาคาบพลางส่งให้ คารินอ้อมออกมาเล็กน้อย หยิบขึ้นมาเคาะกับปลายเล็บ แล้วก้มลงต่อกับ
ไฟที่เขายื่นส่งมาให้ อัดควั่นลึก

“ตอนที่เรารดน้ำ มูคได้คืนมาด้วยกัน ฉันภาวนามาตลอดทาง ขออย่าให้อาการไข้
จับต้นของคุณกำเริบขึ้นในตอนนั้นเป็นอันขาด อากาศมันเย็นขึ้นแสดงต่อโรคเรื้อรังของคุณหยอกรี
แต่แล้วในที่สุด คุณกลับแข็งแรงดี ไม่เป็นอะไรเลย ฉันเสียอีก เกือบตาย”

“ผมก็บนบานศาลกล่าวไว้เหมือนกันว่า ถ้าวาสนาชะตาชีวิตของคุณหญิงยังดีอยู่ ก็ขอ
อย่าให้ผมเป็นอะไรลงไปในตอนนั้นเลย ผมเองก็กลัวอยู่เหมือนกัน แต่แล้วก็ผ่านพ้นเหตุการณ์นั้น
มาได้อย่างปาฏิหาริย์ที่สุด ลำพังผมมันจะเป็นอะไรก็ให้มันเป็นไป สำคัญถ้าผมตาย หรือพิการไปใน
ตอนนั้น คุณหญิงจะลำบาก”

“แล้วตอนนี้ คุณรู้สึกอย่างไร – เราปลอดภัยแล้วหรือ?”

หล่อนถามเบาๆ เหลียวมองฝ่าความมืดไปรอบด้านอีกครั้ง

“ไม่มีความปลอดภัยใดๆ เลย ในปามระณะนี้ แต่อย่างน้อยที่สุดเราก็รอดภาวะคับขันที่
ติดอยู่ใต้บาดาลนั้นออกมาได้แล้ว ความหวังที่จะรอดย่อมมีมากขึ้น ขอให้มองเห็นต้นไม้เถอะ ผม
ไม่หวั่นแล้ว ใกล้หรือไกล ลึกแล้วสักแค่ไหน ก็พอมิหนทางดันดันไปได้แล้ว สำคัญลืมตาขึ้นมาแล้ว
รู้สึกถูกผิงอยู่ใต้บาดาลอย่างที่เรารดครั้งแรกนั้นซิ มันทำให้มีลมหายใจไปหมด รอให้สว่างเสียก่อน
จะมองเห็นลู่ทางเอง”

“คุณมีแผนอย่างไรต่อไป?”

คารินถามเสียงแผ่วที่สุด แววดาสดลลง เมื่อหวนคิดถึงสถานการณ์และพวกพ้องทุกคนที่ยังไม่ทราบว่าเป็นตายร้ายคืออยู่ที่ใดบ้าง

รพินทร์เจียบไปนาน แววดากร้านคู่ นั้น หรีซิมเคร่งเครียดลง เขาก็ตกอยู่ในอาการเดียวกับหล่อน

“เมื่อเราช่วยตัวเองได้แล้วเช่นนี้ เราก็จะพยายามออกติดตามค้นหาพรรคพวกของเราต่อไป”

“ถ้าค้น แล้ว...ไม่พบล่ะ?”

“ถ้าไม่พบ หรือไม่ได้ร่องรอยอะไรอีกทั้งสิ้น หน้าที่ของเราก็คือเอาคุณหญิงกลับไปส่งที่หนองน้ำแห่ง สถานีแห่งแรกที่เราเริ่มออกเดินทางกันมา”

หญิงสาวหัวเราะสั้นพร่าอยู่ในลำคออย่างขมขื่น น้ำตาลล

“ก็แปลว่า หน้าที่พรานนำทางของคุณสิ้นสุดลง โดยความหายนะ – ความล้มเหลวตายจากของนายจ้างทุกคน เหลือไว้แต่เพียงฉันคนเดียว...”

“ผมจะทำอะไรได้มากไปกว่านั้น? และสิ่งนั้น ไม่ใช่เป็นสิ่งที่ผมได้กล่าวตักเตือนให้รู้ล่วงหน้าไปก่อนแล้วหรือ ขอได้โปรดทราบไว้ด้วยว่า ผมมีความเศร้าสลดใจจริงๆ ในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และผมเองก็ได้ปฏิบัติหน้าที่อย่างดีที่สุดแล้ว”

เสียงของรพินทร์ ไพรวลย์ สะเทือนออกมาจากความรู้สึกภายในแท้จริง มองประสาธนาหล่อนนิ่ง คารินวางมือลงกับไหล่เขา กลับหัน

“รพินทร์ ไม่มีใครตำหนิคุณได้หรอก ถูกแล้ว คุณปฏิบัติหน้าที่อย่างดีที่สุด มันเป็นเรื่องเคราะห์ร้ายของพวกเราเอง ซึ่งจะโทษอะไรไม่ได้ทั้งสิ้น แต่นั่นได้ตัดสินใจเด็ดขาดอะไรแล้วอย่างหนึ่ง และขอให้คุณทำตามฉันด้วย อย่าคิดว่าฉันเป็นนายจ้างผู้ที่จะออกคำสั่งกับคุณ แต่งคิดว่าคุณเป็นเพื่อนตายที่กำลังวิงวอนขอร้อง”

“คุณหญิงต้องการอะไร โปรดบอกผม”

“ฉันจะไม่ยอมกลับอย่างเด็ดขาด แต่จะออกติดตามค้นหาพี่ใหญ่และไชยยันต์จนกว่าจะพบ หรือจนกว่าจะได้หลักฐานแน่ชัดว่าเขาตายเสียแล้ว คุณต้องเป็นคนนำฉันไปเกี่ยวกับการติดตามค้นหาครั้งนี้ โดยไม่จำกัดเวลา หรือสถานที่ ไม่ว่ามันจะลำบากยากแค้นสักเพียงไหน ถ้าคุณตาย ฉันคงต้องตายกับคุณด้วย แต่ถ้าฉันตายก่อน คุณก็หมดพันธะเดินทางกลับบ้านได้เลย ฟังฉันไว้ในปानीแหละ”

เสียงของหล่อนเน้นชัดเจน เฝยขาดมันคงยิ่งนัก

รพินทร์ ไพรวลย์ ก้มศีรษะให้อย่างคารวะ และบูชาซึ่งในน้ำใจ

“ถึงแม้คุณหญิงจะเป็นผู้หญิงก็ตาม แต่น้ำใจเสมอด้วยชายชาติรือกสามศอก ไม่เสียแรงเลยที่เป็นน้องสาวของคุณชายเชษฐา และนายชด ประชากร บุรุษนักผจญภัยเลือดขันทั้งสองท่าน

นั่น รพินทร์ ไพรวลัย ขอวางอาการการะไว้แทบเท้า...ตกลงครับ...ทุกสิ่งทุกอย่างจะเป็นไปตามที่
คุณหญิงต้องการ!!”

จอมพดเมฆมฤต

ความเจ็บปวกคลุมไปชั่วขณะ คงได้ยินแต่เสียงสายน้ำที่กระโจนครืนครันลงไปยังวังวนเบื้องล่าง ซึ่งเป็นเสียงที่เกิดชั่ววินาทีของแอ่งน้ำตกประหลาดนี้ ระคนไปกับเสียงจกจกเรไร ที่กรีดปึกบรรเลงเพลงขับกล่อมไพเราะตรึงรอบด้าน นายจ้างสาวกับพรานหนุ่ม ต่างนั่งง่วนอยู่ในห้วงคิด

ต่อมา ชูบในกระป๋องที่สนไฟอยู่ก็เดือดล้นออกมา รพินทร์ชะงักลงไปเป่าไฟ อันเป็นเตาพิเศษที่ซ่อนอยู่ในกระป๋องเบื้องล่างดับลง

ใช้ผ้าขาวม้าประคองจับนำไปตั้งตรงหน้าหญิงสาว คารินตื่นจากความคิดคำนึงอันหนักอึ้ง เหลือบตาขึ้นสบกลืนไอของอาหารสำเร็จรูปที่ใช้ในสนาม มันไม่ได้วิเศษอะไรไปเลย แต่ในยามนี้กระเพาะอันหิวโหยของหล่อน กำลังต้องการมันอย่างที่สุด และรู้สึกว่ามันเคยมีอาหารชนิดใดในโลก จะส่งกลิ่นไอชะเท๋ามัน

“คุณมีอยู่กระป๋องเดียวหรือ?”

“ครับ กระป๋องเดียว และกระป๋องสุดท้าย”

“ถ้าเช่นนั้น เราก็ต้องแบ่งกัน”

พร้อมกับพูด หล่อนชะงักตัวไปหยิบฝ่ามือสนาม แล้วเทซูปมะกะโรนีในกระป๋องซึ่งปริมาณที่บรรจุอยู่ประมาณ 1 ซามเปิลเจี๊ยงๆ แบ่งลงไปในฝ่ามือนั้น เลื่อนที่เหลืออกครึ่งหนึ่งในกระป๋องกลับคืนไปให้เขา ระหว่างที่พรานใหญ่ขยับปาก คารินก็บอกมาอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

“ฉันจะไม่แตะต้องมันเลย ถ้าหากคุณไม่ยอมกิน นี่มันยังไม่ถึงเวลาอีกหรือ ที่เราจะต้องแบ่งกันในทุกสิ่งทุกอย่าง แม้กระทั่งความตาย”

เขาเข้าใจความรู้สึกของหล่อนได้ดี ยิ้มออกมาเล็กน้อยไม่กล่าวอะไรอีก ยกกระป๋องชูขึ้นชด เมื่อนั้นคารินจึงยอมกินอาหารที่ตกลงถึงกระเพาะ ถึงแม้มันจะปริมาณอันจำกัดกระเบียดกระเสียน แต่ก็ช่วยให้ชุ่มชื้นและมิกำลังขึ้น อย่างน้อยก็ยื้อระยะเวลาแห่งการต่อสู้กับชีวิตออกไปอีก

“พรุ่งนี้ เราคงจะหาอาหารจากป่านี้ได้”

จอมพรานบอกอย่างมั่นใจ ภายหลังจากจุดบุหรี่สูบเป็นครั้งที่สอง

“ลักษณะของป่าเป็นอย่างไร”

หล่อนถามอย่างมึนงง เพราะขณะที่โผล่ออกมาจากใต้อุโมงค์นั้นตนเองหมดสติ ไม่สามารถสังเกตเห็นอะไรได้ เพิ่งจะมารู้สึกตัวแน่ชัดก็ต่อเมื่อมีดสนิทลงแล้ว

“ผมก็ยังมองไม่เห็นชัดเหมือนกัน เพราะตอนที่เราโผล่ออกมา มันมูกขมัวลงเต็มที่ แต่รู้สึกว่ามันจะเป็นดงดิบที่อุดมสมบูรณ์ ผิดกับป่าอื่นๆ ที่เราผ่านมาในระยะหลังตั้งแต่เหยียบเข้านรกดำมานี้ ป่าถ้ามีน้ำตก มีธารน้ำสายใหญ่ไหลผ่าน มันย่อมเป็นสัญลักษณ์แห่งชีวิต”

คารินเต็มไปด้วยความงุนงงงาย เมื่อลำดับภาพ

“แปลว่า ธารได้แผ่นดินที่เรามกกันมา มันไหลออกมาพร้อมกับสายน้ำตก โดยโผล่ออกมาจากใต้อูโมงค์นั่นหรือ”

“ครับ”

“เอ แปลก!...”

หล่อนครางออกมาขมกมือขึ้นจับปลายกางขบคิด ตาหริ่ง

“คำนวณถูกไหม นับตั้งแต่เราเริ่มเดินมุดลอดอุโมงค์ใต้ดินจนกระทั่งถูกสายน้ำพัดมาโผล่ออกที่นี่ มันนานสักเท่าไร?”

“ระยะที่เราเดินโดยเท้าถึงพื้นประมาณชั่วโมงเศษ และระยะเวลาที่ลอยคอถูกน้ำพัดมาอีกประมาณชั่วโมงหนึ่ง”

“ก็เพียงแค่สามชั่วโมงเป็นอย่างมาก นับตั้งแต่เราเริ่มต้นออกเดินทางจากปล่องเหวนั้น ทั้งที่เดินมาด้วยเท้าและโดยกระแสน้ำพัด”

“ก็ประมาณนี้แหละครับ โผล่ออกมาครั้งแรกมันยังพอมองเห็นอะไรได้รางๆ”

คารินมัมริมฝีปาก จ้องหน้าเขานิ่งอยู่เช่นนั้น

“ถ้างั้น มันก็ไม่ควรห่างจากตำแหน่งเริ่มต้นของเรามากนัก มีระยะที่เรามุดลอดได้เขาโดยอาศัยลำธารใต้ดินเพียงระยะสั้นๆ เท่านั้น และถ้าคำนวณย้อนไปถึงตำแหน่งแรกที่เราหลุดร่วงปล่องเหวลงมา ป่านี้อาจไม่น่าห่างจากป่าแห่งแล้งที่เราเผชิญไฟป่าสักเท่าใด”

จอมพรานขมกมือขึ้นบีบที่ต้นคอตเอง เขากำลังใคร่ครวญอยู่เช่นเดียวกัน

“ก็น่าจะเป็นอย่างที่คุณหญิงว่าเหมือนกัน ถ้าจะพิจารณาในเหตุผลข้อนี้ แต่ตอนที่เราฝากันมาในป่าแฝก และภูเขาที่แห่งแล้งมองไม่เห็นวิเววว่าจะมีป่าดงดิบส่วนใดอยู่ใกล้เคียง มันเหมือนกับว่าห่างไกลกันลิบลับคนละซีกส่วนที่เดียว น่าประหลาดเหลือเกิน ที่जू เราพลัดตกปล่องเหว ถูกกระแสน้ำพาไหลผ่านไปตามธารใต้ดิน แล้วก็โผล่ออกในภูมิประเทศอันเป็นลักษณะตรงข้ามอีกอย่างหนึ่ง ราวกับจะเป็นคนละพิภพโลกกันอย่างนั้นแหละ ภูมิประเทศมันดูลิบลับอย่างไรบอกไม่ถูก”

“ขอให้ระลึกไว้ด้วยว่า เราตกลงมาจากที่สูงนะ และตลอดเวลาที่ดูเหมือนจะถูกพัดพา ลงต่ำเรื่อยๆ ฉันจะไม่สงสัยเลยถ้าเรามาโผล่ออกเมืองบาดาล ที่มองเห็นแผ่นดินเป็นพาดานอยู่เหนือศีรษะขึ้นไป แต่นี้รู้สึกที่เราจะมองเห็นแผ่นฟ้าไม่ใช่หรือ”

พร้อมกับพูด คารินแหงนหน้ามองลอดกิ่งไม้อันเป็นช่องโหว่เบื้องบน ซึ่งแลเห็นดวงดวงหนึ่งทอแสงอยู่บริบริ

“ครับ ก็แผ่นฟ้าแผ่นเดียวกันนี่แหละ เราไม่ได้ไต่ล่องออกเมืองบาดาลของพญานาคที่ไหน”

เสียงตอบอย่างเจืออารมณ์ขัน

“ถ้ามันจะเป็นไปได้ไหม ที่คงคิบัซึ่งเราไต่ล่องออกมาเป็นหุบเหวลึกและกว้างใหญ่ที่ซ่อนเร้นลับอยู่ในระหว่างขุนเขาอันแห้งแล้งเบื้องบน”

รอยยิ้มแค่นๆ ปรากฏขึ้นที่ริมฝีปากอันเขียวครึ้มไปด้วยเครานั้น แว่ตาคู่นั้นปรากฏแสงฉงนฉงาย สุดที่จะปลงใจเชื่ออะไรได้ทั้งสิ้น หล่อนพยายามอ่านสีหน้าแล้วก็รู้ว่าเขาเต็มไปด้วยความมึนงง

“นั่นเป็นการสันนิษฐานกันด้วยเหตุผลครับ ผมเองก็อยากจะเห็นด้วยกับเหตุผลข้อนี้ แต่รู้สึกว่ามันจะมีสิ่งขัดแย้งกันเองเกิดขึ้นในแง่ของภูมิศาสตร์ สมมติว่าที่นี่เป็นป่าต่ำกว่าระดับที่เราบุกก้นกันมา โดยอยู่ในวงล้อมของหุบเหวลึกอย่างที่คุณหญิงว่า อย่างน้อยที่สุดเราก็ควรจะต้องเห็นร่องรอยของมันบ้าง ในระหว่างที่กรำกันมาในความแห้งแล้งกันดารชนิดที่มองไปทางไหนก็เห็นแต่ทุ่งหญ้าอันกรอบเกรียมและภูเขาหิน เราไม่เคยเห็นหาวหรือหุบที่มีใบไม้เขียวสดเลย หรือถ้ามันมีอยู่จริง มันก็ต้องต้องถูกบังซ่อนเร้นไว้อย่างลึกลับมหัศจรรย์ที่สุดจนเราสังเกตไม่ได้”

“ก็แปลว่าคุณยังนึกไม่ออกเหมือนกันนะซิว่า ป่าแถบนี้มันควรจะเป็นอะไรอยู่ที่ไหน และจู่ๆ เราก็มาไต่ล่องได้อย่างไร”

หล่อนพูดเหมือนกระซิบ

“เห็นจะต้องใช้เวลาคิดกันหน่อยละครับ ในชีวิตเดินป่าของผมที่ใครต่อใครเขาเลื่องลือกันนักหนาว่าปรูโปรงสามารถ ไม่เคยมีป่าไหนที่รพินทร์ ไพรวัลย์หลงหรืออับจน มาเจอเข้าคราวนี้ผมก็ต้องยอมรับสารภาพว่ากำลังจนปัญญา ตีปริศนามันไม่แตกเลย...”

แล้วเขาก็หัวเราะออกมาเบาๆ

“ต้นไม้มากัน ก้อนหินทุกก้อน ดูเหมือนมันจะมีชีวิต และกำลังส่ายอิมเยาะผม”

“แต่ฉันยังมั่นใจอยู่เสมอว่า มันไม่พ้นความสามารถของคุณไปได้”

คารินกล่าวอย่างหนักแน่นจริงจังในน้ำเสียง มันกลั่นออกมาจากความรู้สึกอันเชื่อมั่นของหล่อนเอง

“เชื่อไว้เช่นนั้นก็ดี มันจะเป็นกำลังใจไม่ให้คุณหญิงทอดอหย ลำพังผมเองไม่ว่าจะหลงอยู่ในป่าไหน ร่ายกายสักเพียงใด ผมไม่หวั่นหอรอก เพราะป่าคือธาตุชนิดหนึ่งในตัวผม ตรงข้ามถ้าเป็นป่าคอนกรีตหรือคดงของมนุษย์ผมกลัวที่สุด พักผ่อนให้พอมีกำลังและสมองแจ่มใสสักนิด รอให้ตะวันขึ้นแล้วเราจะเห็นลู่ทางเอง”

กล่าวจบ เขาก็ลุกขึ้นเดินไปที่ก้อนหิน ซึ่งวางไรเฟิลทั้งสองกระบอก โดยปักเอาถ้ำกลิ้งลงกับพื้นไว้ บัดนี้มันสะเด็ดน้ำแล้ว คงเหลือแต่ความชื้นที่เคลือบอยู่ตลอดทั้งกระบอก ส่งเวเธอร์บีกันไปให้เจ้าของ ซึ่งรับไปตรวจสอบด้วยตนเอง แล้วนั่งลงไถ่ๆ อีกครั้ง ต่างคนต่างตรวจเป็น

ปลดสปริงล็อกแหวนกระดูก ถอดกระดูกที่บรรจุอยู่ในร่วงพรูออกมา ถอดลูกเลื่อนออกเช็ด จากนั้นก็เช็ดกระดูกทุกนัดที่เปียกโชกน้ำอยู่จนหมด วางเรียงรายสิ่งรับไอไฟไว้

เสียงครืนร้องครางออกมาอย่างตลกใจ เมื่อพบว่าศูนย์กลิ้งขยายสี่เท่าที่ติดประจำอยู่กับ .300 เวเธอร์บีแม็กนัม ของหล่อน เล่นสไลด์ด้านหน้าแตกละเอียดไม่มีชิ้นดี ตัวกลิ้งคดและน้ำเข้าไปเต็ม ศูนย์กลิ้งมันจะพังไปตอนไหนก็ไม่ทราบเหมือนกัน เจ้าของเพ็งจะมาสังเกตเห็นเดี๋ยวนี้เอง

“เสร็จกัน ปันปีหมดแล้ว!”

รพินทร์กำลังใช้ผ้าขาวม้า ซึ่งเพ็งจะแห้งด้วยไอไฟของเขาเช็ดลูกเลื่อนอยู่ เกยหน้าขึ้น โดยเร็ว นักมานุษยวิทยาสาวส่งไรเฟิลของหล่อนมาให้ดู เขารีบมาพิจารณาแล้วเป่าลมออกจากปาก

“ผมนึกแล้วว่าเจ็ดเดือนแต่แรกก็กลัวจะไม่เชื่อ ศูนย์กลิ้งมันเป็นศูนย์แบบสำรวจ ลาบฉวยบอบบาง ไม่เหมาะที่จะนำมาใช้ในสภาพเดินป่าสมบุกสมบันอย่างนี้ เพราะจะต้องคอยระมัดระวัง กระแทกกระทั้นกับอะไรแรงๆ ก็กลับบ้าน มันเหมาะสำหรับนักล่าสัตว์ประเภทที่มีคนไล่ต้อนสัตว์ออกมาให้ยิง หรือไม่ก็นำเอาไว้มาดกระดกสัตว์หรือคนในระยะใกล้ ถ้ารักจะเดินป่ากันแบบไม่รู้อนาคตแล้ว ศูนย์เหล็กแบบเปิดที่โรงงานติดตั้งมาให้พร้อมป็นเป็นดีที่สุด ก็ยังโชคดียู่บ้างที่เวเธอร์บีของคุณหญิงกระบอกนี้ มีศูนย์เปิดติดตั้งมาให้ด้วย ไม่งั้นมันจะหาประโยชน์อะไรไม่ได้อีกเลย”

เขาเอาไขควงเล็กๆ ที่มีติดตัวอยู่เป็นประจำ ไขสกรูที่ยึดขากล่องติดกับฐานออก แล้วกระชากกล่องหลุดจากโครงปืน โยนลงไปตรงหน้าหล่อน

“เก็บไว้ดูเป็นที่ระลึกก็ได้ครับ”

“เรื่องอะไรฉันจะเก็บมันไว้ให้หนัก ก็ขว้างมันทิ้งไปซิ”

ว่าแล้วเจ้าของปืนก็คว้าขึ้นมา ขว้างกระเด็นหายออกไปนอกกองไฟ แล้วทอดลองยกขึ้นประทับไหล่ เล็งตามศูนย์เปิดธรรมดา อันโรงงานติดตั้งมาให้พร้อมป็น

“รู้แล้วรู้รอดไปเสียที ดีเหมือนกันจะได้ไม่กะกะหนกด้วย ว่าแต่คุณแน่ใจหรือว่ากระดูกของเราเหล่านี้จะไม่คาน”

รพินทร์มองดูลูกปืนที่วางเรียงรายอยู่ แม้ริมฝีปากนิดหนึ่ง เขาเองก็เคลงใจอยู่เหมือนกันจากสภาพที่เห็น

“ถึงจะด้านบ้างก็คงไม่หมดไปทุกนัด และถ้าหากมันได้รับความร้อนแห้งสนิท เจ้านัดที่ด้านก็ควรจะใช้งานได้อีก สำคัญอย่าเพ่งให้เข็มแทงชนวน เจาะแก๊ปท้ายกระดูกเสียก่อนเท่านั้น คุณหญิงมีลูกติดตัวอยู่นัด?”

หล่อนขมวดคิ้วนั่งคิด แล้วลุกพลุนพลันขึ้นไปคว้าย่ำส่วนตัวออกมาเปิดคันดู พบว่านอกจากที่รพินทร์เอามาเรียงรายสิ่งไฟอยู่ก่อนแล้วประมาณ 10 นัด ซึ่งเป็นกระดูกที่เขาถอดออกจากกระเปาะเสื้อของหล่อน ก็ยังมีอยู่อีก 1 กล่อง 20 นัดในย่าม แต่บัดนี้กล่องกระดากที่บรรจุอยู่ถูกน้ำจนเปียกชุ่ม หญิงสาวรีบนำมันออกมาคลี่เรียงสิ่งไฟทันที พร้อมกับบ่นพึมพำ นอกจากกระดูกไรเฟิล

แล้ว หล่อนมีลูกป็นสั้น .357 ติดเข็มอยู่อีกรวม 30 นัด และลูกกรดเม็กนัม สำหรับปืนสั้นที่เลียบติดประจำยามไว้ตลอดเวลาอีก 1 กล่อง

จอมพรานก็เพิ่งจะนึกออกเดี๋ยวนี้เอง เขามองข้ามอะไรไปเสียอย่างหนึ่ง บุหรีกับยายยังอุตส่าห์เอาเข้าถุงพลาสติกผนึกแน่นกันน้ำและมันก็แห้งสนิท เหตุไรเขาจึงไม่แบ่งกระสุน บรรจุกระสุนใส่รวมไปกับถุงพลาสติกนั้นไว้บ้าง แม้จะเป็นชนิดละ 1 ชุดก็ยังดี อย่างน้อยที่สุดมันก็ยังเชื่อมั่นเป็นหลักประกันให้ได้ในนาที่ถูกเงินจีดสุด มาบัดนี้ลูกป็นทุกนัดเปียกน้ำหมด ทุกสิ่งทุกอย่างจึงฝากความหวังไว้กับกระสุนเปียกน้ำเหล่านั้น ซึ่งเสี่ยงที่สุด

ระหว่างที่ช่วยกันทำความสะอาดปืน และปรึกษาหารือกันไปพลาง พรานใหญ่ก็เลือกเอากระสุนชุดที่เห็นว่าฝั่งไฟจนแห้งสนิท และปลดออกกระสุนถูกไฟจนอุ่น บรรจุเข้าไรเฟิล .458 ของเขา แล้วส่งลูกขึ้นลากล้อง ดบลูกเลื่อนลง

“มาลองกันดูสักนัด ว่ามันจะดำนไหม?”

เขาว่า มองดูหน้าหล่อน ดารินเห็นด้วยในทันทีนั่น พยักหน้า

“เอาเลย ดีเหมือนกัน”

พร้อมกับบอกหล่อนเบนกายออกห่าง เอามือทั้งสองอุดหูไว้

รพินทรย์ยกมือขึ้นประทับไหล่ ส่องปากกระบอก 45 องศา ขึ้นไปบนท้องฟ้าอย่างปราศจากเป้าหมาย นั่งหันหลังให้ดารินรื้อซังใจอยู่ครู่ พอหล่อนร้องเตือนมาอีก เขาก็น้าวไกล

เสียง .458 แม็กนัมแอฟริกัน ระเบิดสะเทือนเลื่อนลั่นยิ่งกว่าฟ้าผ่า ในความเงียบสงบของราตรีเช่นนี้ มันก็ก้องกรืนครันสะท้อนกังวานอยู่ไปมาและพร้อมกัน คนยิงในทำนองก็หงายหลังผล็อง ศิริษะฟาดลงมาพาดอยู่กับตักของคนที่นั่งอุดหูอยู่ด้านหลัง

ดาต่อดาประสานกันสนิทอีกครั้ง ในท่าที่ยังนอนหงายทับตักอยู่นั้น ฝ่ายหนึ่งเงย อีกฝ่ายหนึ่งก้มลงมอง

ดวงตาสดใสแพรวพราวของเจ้าของตัก ดูเหมือนจะมีประกายยิ้มพร้อมทั้งกระแสดามมาในทำนองว่า – มีเจตนามารยาที่จะแก้งนอนหงายเอาหัวมาชนอกนุ่่มๆ แล้วก็เลยนอนสบายอยู่บนตักหรือเปล่า

อีกฝ่ายหนึ่งตอบด้วยกระแสดาเช่นกันว่า – ขอโทษเป็นอุปัทวเหตุ

แต่...อึดใจเต็มๆ ผ่านไปก็ยังไม่ยอมลุก วางศิริษะหนุนป्लीขางามอันเปลือยเปล่าอยู่เช่นนั้น มิหนำซ้ำยังมีท่าเหมือนอยากจะหลับ สูดลมหายใจลึกเหมือนจะให้กลิ่นผิวกายของเจ้าของตัก เข้าไปอาบอบอยู่ในหัวใจ มันอบอวลหอมกรุ่นเคล้าระคนกับกลิ่นดอกไม้ป่าบางชนิด ที่ระชวยโยยมาตามลมดึก

“ลูกป็นไม่ดำน...”

เสียงกระซิบบอกลงมาเหมือนจะเป็นการเตือน

“ครับ แต่...มันดิบแรงกว่าปกติ”

อดีตคู่ปรับตอบ

“ถึงขั้นเป็นอัมพาต จะต้องนอนพาดคอกอยู่อย่างนี้ตลอดไปไหม?”

“ไม่ถึงกับขั้นนั้นหรอก แต่...อยากหลับบนนี้มากกว่า”

“ประเดี๋ยวจะให้หลับ...บนนี้...ถ้าต้องการ แต่สำหรับเดี๋ยวนี้ควรจะถูกขึ้นก่อน และลอง กระสุนที่ใช้กับปืนทุกกระบอกของเรา ว่าจะมีอะไรด้านไม่น่าไว้วางใจบ้างไหม”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ถอนใจยาว คิงกายลุกขึ้นนั่งอีกครั้งอย่างอ่อนเพลียง่วงเหงา อ้อยอิ่ง และเสียดายในท่าที่ อีกฝ่ายรู้ทันวางหน้าเฉย แต่แวตามีประกายยิ้มๆ และเหมือนจะตวัดค้อนนิดๆ ส่งไรเฟิลของหล่อนซึ่งบรรจุกระสุนเรียบร้อยไปให้เขาช่วยทดลองให้ พรานหนุ่มประคองไรเฟิล กระบอกนั้นขึ้นจนเหนือศีรษะ ตามองหล่อนแต่ทำปากขมขมขมเหมือนจะบนบานภาวนาด้วยทำ อันท่าตลก แล้วจ้องปากกระบอกขึ้นสูง และเหนียวไกอีกครั้ง

มันแผดระเบิดกึกก้องสนั่นหวั่นไหวเช่นเดียวกัน แสดงว่ากระสุนไม่ได้ด้าน ตัวคนยิงเองหงายหลังมาอีก ทว่าเจ้าของดักไหวทันเสียแล้ว เอาฝ่ามือทั้งสองยันรับไว้ พร้อมทั้งผลักจนกระเด็นไปเบื้องหน้าพลางหัวเราะเบาๆ ยัดเยียดปืนสั้นประจำตัวของหล่อนทั้งสองกระบอกมาให้ทดลองอีก

กระสุน .357 แม็กฯ และ .22 แม็กฯ จากปืนสั้นพิสูจน์ให้เห็นถึงผลกระทบชั้นเยี่ยมอีกครั้ง โดยการลั่นเป็นปกติหรืออย่างน้อยที่สุดมันก็ไม่ด้านสำหรับนัดแรกที่ยิงออกไปของแต่ละกระบอก และลำดับหลังสุด เป็น .44 อันเป็นปืนสั้นประจำตัวของเขาเอง นัดแรกกระสุนจุดระเบิด ซ้ำไปนิดหนึ่ง ทำเอาต้องหันมามองหน้ากัน แต่นัดที่สองก็ลั่นตุมเหมือนไม่ได้ถูกแช่น้ำมาเลย จากการทดลองยิงปืนทุกกระบอกเพื่อทดสอบสมรรถภาพของกระสุน ผลพอเป็นที่ไว้วางใจได้

รวมกระสุนทั้งหมด 6 นัด จากปืนต่างขนาดห้ากระบอกที่กัมปนาทเขย่าไพรอันสงบเงียบยามราตรี มันดังก้องกังวานไปไกล ทั้งสองนั่งเฝ้าหุบพยายามสดับรับฟังเสียงใดที่จะเกิดขึ้น ภาวนาตรงกันขอให้มิมีเสียงปืนที่ไหนแห่งหนึ่งกังวานลั่นตอบมา ทว่าไร้ผล ทั้ง 6 นัดที่ลั่นออกไปแล้วกังวานกลืนหายไปกับความเงียบอันน่าพิศวงนั้น ไม่มีอะไรกระโถกกระตากเลย

ต่างได้แต่มองหน้ากันเงียบๆ แก่หน้างามของหญิงสาวสลดซึมเศร้า แวตาก็เลมยัง เขารันทอดอย่างน่าสมเพช ในที่สุดก็ฝืนยิ้มจางๆ ยกมือทั้งสองขึ้นลูบใบหน้า

“พวกนั้นคงอยู่ห่างไกลจากเราเกินไป”

รพินทร์กล่าวมาแผ่วเบาอย่างปลอบโยน

“หรือมิฉะนั้น ก็ไม่หายใจกันหมดแล้ว!”

หล่อนตอบระโยคมาอย่างขึ้นๆ ใช้นิ้วนิ้วปาดที่หางตาแล้วสะบัดผมเงยหน้าขึ้น

“คุณไม่ได้พักผ่อนเลยรพินทร์ นอนเสียเถอะ พรุ่งนี้ค่อยวางแผนกันใหม่”

“แล้วคุณหญิง?”

“ตอนนี้ฉันยังไม่วังงหรือ เพราะได้พักมาหลายชั่วโมงแล้ว แล้วก็แข็งแรงดีแล้วไม่ต้องห่วง ส่งปิ่นกับไฟฉายของฉันมาวางไว้ใกล้ๆ นี่เถอะ!”

พรานใหญ่ตรวจบรรจุกระสุนลงปืนทุกระบอกเต็มอัตรา แล้วส่งของหล่อนไปให้พร้อมกับไฟฉาย บิดกายอย่างปวดล้าเมื่อขบไปหมด อ้าปากหาว พลังเอนกายลงนอนหงายเหยียดยาว โดยลากเอาถุงย่ามมาแทนหมอน แต่แล้วก่อนที่ศีรษะของเขาจะกระทบกับย่ามนั่นเอง ก็รู้สึกว่ามีคันคอถูกประคองรับไว้ ชะลอลงพาดกับดักนุ่มเนื้ออ่อนละมุนยิ่งกว่าหมอนทิพย์ใดๆ ในโลก เขามองคว้านิดหนึ่ง ลืมตาขึ้นโดยเร็วก็เห็นเจ้าของดักจ้องอยู่ก่อนแล้ว ฝ่ามือลูบไล้อยู่กับเส้นผมหยักศกยุ่งเหยิงของเขา

“อยากหลับบนนี้ไม่ใช่รี?”

“อยาก...”

“หลับตาลงเสีย แล้วก็ขอให้ฝันดี”

“ไม่หรือครับ ให้ตายเสียยังดีกว่าที่ผมจะทรมาณคุณหญิง”

เขาพูดโดยเร็ว ผงกศีรษะขึ้นแล้วพลิกนอนคว่ำ เอาข้อศอกยันกายไว้

“ไม่เป็นการทรมาณหรือ ตลอดเวลา รพินทร์ ไพรวลัย คนนี้ไม่ได้ทุกข์ยากทรมาณแสนสาหัสเท่ากับผู้หญิงอวดดีคนหนึ่งดอกหรือ และเดี๋ยวนี้ผู้หญิงคนนั้นรู้สึกในคุณค่าแล้ว มันอาจสายเกินไปก็ได้ แต่ยังคงจะไม่ยอมสนองตอบเสียเลย”

ใบหน้านั้นเครียดขมขื่นในบัดดล แต่สายตาอ่อนโยนคารวะ

“เป็นเกียรติยศ และความปลื้มปิติของ รพินทร์ ไพรวลัย พรานป่าถนอมเป็นอย่างยิ่ง ที่ได้ยิน หม่อมราชวงศ์หญิงคาริน วราฤทธิ์ พูดเช่นนี้ แต่โปรดอย่ากังวลไปเลยครับ คุณหญิงเป็นสิ่งที่ผมคารวะและเทิดทูนโดยสุจริต ใจจริงแล้วไม่เคยเผอเรอคิดที่จะอาจเอื้อมเรียกร้องการทดแทนใดๆ ทั้งสิ้น ขอให้ผมเป็นทาสรับใช้คุณหญิงเช่นนี้ตลอดไปเถิด และทาสก็ควรจะรู้ในฐานะหน้าที่ของตนโปรดนอนเสียเถิดครับ นอนข้างๆ พรานไพรต่ำศักดิ์ฉันนี้แหละ เพราะว่ามันจำเป็นเหลือเกินที่ต้องมาหลงป่าระหกระเหินทุกข์ยากอยู่ด้วยกัน ถ้าอยู่ในบ้านเมือง มีอะไรต่ออะไรพร้อม พรานคนนี้จะให้คุณหญิงนอนบนแท่น และตนเองจะลดลงไปนอนกับพื้นเบื้องล่าง”

หยาดน้ำตาของ คาริน วราฤทธิ์ คลอหน่วย

“คุณไม่ใช่ทาสของฉัน อย่างที่พยายามจะกดตนเองนั้นหรือ แต่คุณเป็นสุภาพบุรุษเป็นลูกผู้ชายแท้ๆ ชนิดที่ฉันไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่า ในโลกนี้จะมีสุภาพบุรุษอย่างคุณ ฉันเคยปรึกษาคุณอย่างซื่อสัตย์เสีย แต่โดยแท้ที่จริงฉันก็เว้นไม่ได้ที่จะต้องสรรเสริญอยู่ในใจตลอดเวลา และฉันก็ไม่คิดหรือว่าคุณจะคิดต่อฉันเพียงคนเดียว ถึงใครต่อใคร คุณก็คงจะดีกับเขาเช่นเดียวกันนี้แหละ มันเป็นมาจากกมลสันดานและธรรมชาติดีงามในตัวคุณเอง”

พรานใหญ่ยักษ์ใหญ่ นั่นเป็นลักษณะอันหยิ่งลำพองของเขา แต่บัดนี้หล่อนมองดูอย่างไม่
ถือสา ตรงข้ามกลับนิยมลึกลงในทรวง หล่อนเพิ่งเข้าใจเดี๋ยวนี้...ก็น่าจะหยิ่งหรือ...เพราะว่าเขาหยิ่ง
ภาคภูมิใจอยู่ในคุณธรรมโนธรรมของตนเอง ซึ่งยากนักจะเกิดขึ้นได้ในมนุษย์ทั่วไปคนอื่นๆ

“ผมไม่ชอบคุณคุณหญิง และก็ไม่ได้ใจสักนิดเดียวสำหรับคำสรรเสริญนี้”

“เพราะรู้ตัวดีอยู่แล้วว่าตนเองเพียบพร้อมใช่ไหม?”

“ไม่มีใครในโลกนี้ คู่ตัวของตัวเองออกหรือครบคุณหญิง ส่วนมากก็มักจะต้องการ
เข้าข้างตนเองไว้เสมอ...”

เสียงนั้นเจือแววขมขื่น หัวเราะออกมาปร่าปร่า คล้ายจะสะเทือนไปถึงรอยขมในอดี
อันเจ็บปวด

“ดีกว่าเราดียังงั้น – เราดียังงี้...แล้วทำไมเหตุการณ์หรือโชควาสนาชะตาชีวิตมันไม่
เข้าข้างเราบ้าง ผมเคยคิดเช่นนั้นเหมือนกัน แต่เดี๋ยวนี้ปลงตกเสียแล้ว”

คารินลดกายลงครั้งนั่งครั้งนอน จวบหรือสูบอีกตัวหนึ่ง

“มันสังเกตเห็นมานานแล้ว คุณเป็นคนหมดอาลัยตายอยากกับชีวิตอย่างไรพิกล”

“ชีวิตมันไม่มีอะไรสักอย่างเดียว นอกจากสังขาร อินทรีย์ ชีพจร ลมหายใจ ยิ่งจริงจังกับ
มันเท่าไร ก็ยิ่งบอบช้ำเท่านั้น ก่อนนี้ผมก็เคยคิดทะเลาะทะเลาะ แต่เดี๋ยวนี้อยู่ไปแคว้นหนึ่งๆ เท่านั้น”

“เพียงผู้หญิงคนเดียวที่อัสติกับคุณ ทำให้คนที่มือนาคดไกลอย่างคุณต้องปิดขังตนเอง
อยู่ในโลกแคบๆ ปลดปล่อยความทุกข์ทรมานให้คัดกร่อนกินใจตลอดไปเช่นนี้หรือ?”

อีกฝ่ายหัวเราะเสียงแตก

“คิดดูก็น่าหัวเราะเขานะครับ”

“แต่มันสมเพศคุณมากกว่า”

“แล้วก็จะระคนไปกับความสังเวช – ทุเรศด้วย ผมยอมรับว่าผมเป็นคนคิดสั้น และ
จริงจังกับชีวิตเกินไป”

ประโยคหลังห้วนกระด้าง แล้วพลิกกายตะแคงหันหลังให้ นอนหลับตาเสีย ระหว่าง
เคลิ้มๆ จะเข้าวังคันทราก็สัมผัสกับพวงแก้มเย็นๆ ที่แนบลงมายังหัวไหล่ และฝ่ามืออันอ่อนละมุน
ที่ลูบไล้อยู่บนใบหน้า

“ถึงอย่างไร คุณก็ไม่มีวันลืมเธอได้ใช่ไหม – คุณแสงโสมคนนั้น!”

“จะจีใจผมไปถึงไหน?”

“ขอโทษ...บางที...ฉันอาจกังวลกับคุณมากเกินไปก็ได้”

เสียงพึมพำแผ่วเครือ

ต่อมาร่างอบอุ่นที่เบียดแนบอยู่เบื้องหลัง ก็คลายห่างออกไป แล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็เงียบ
งัน คงมีแต่เสียงพินปะทุไฟอยู่ ราวกับว่าไม่มีใครอยู่ใกล้เคียงเขาอีกแล้วในขณะนี้ นอกจากตัวคน

เดียว พลิกกลับลิ้มดาขึ้นมาดูก็เห็นร่างอันขาวโพลนนั้น นั่งหันหลังให้เหมือนตุ๊กตาปั้น เหม่อมอง กองไฟอย่างใจลอย

รพินทร์ ไพรวลัย พินิจร่างนั้นทางเบื้องหลังเป็นเวลานาน ต่อมาจึงดึงกายขึ้นโอบ ประคองไหล่เปลี่ยนทั้งสองไว้อย่างแผ่วเบาทะนุถนอม คารินสะดุ้งเอียงหน้ากลับมามอง ใบหน้าอัน สากไปด้วยเคราจึงเคลือบแบบบนแค้น เป็นครั้งแรกที่หล่อนแลเห็นรอยยิ้มอันแสนจะอ่อนหวาน ประโลมใจจากใบหน้านั้น

“ผมตะหากที่จะต้องขอโทษคุณหญิงในความหยาบคาย เจ้าหญิงอย่างนี้เหม่อดูไฟอยู่ คนเดียวเช่นนั้น เพราะจะทำให้ทาสหลับไม่ลง...”

พร้อมกับพูด เขาซุนพินท่อนโตๆ เพิ่มเติมเข้าไปในกองไฟรอบตัว แล้วเหนียวร่างของ หล่อนให้ลงมานอนด้วย คลี่ผ้าขาวม้าออกคลุมร่างให้ คารินโอบตัวตามแรงโอบ แล้วร่างกายท่อน บนก็ทาบทับลงไปบนแผ่นอกของบุรุษผู้เป็นเพื่อนตายในยามนี้ ฝ่ามือข้างหนึ่งของหล่อนวางลง พอดีกับตำแหน่งอันเป็นที่ตั้งของหัวใจเขา ไม่ต้องใช้หูฟังของหมอ หล่อนก็ตระหนักได้ดีว่ามันเต้น แรงหนักแน่นเป็นจังหวะสม่ำเสมอ

หัวใจเหล็กเพชรของผู้ชายคนหนึ่ง!

อ้อมแขนทั้งสองยังคงประคองกระดูกไว้รอบกายหล่อนเช่นนั้น และคราวนี้ดูที่ท่า ว่าจะไม่ยอมคลายอีกแล้ว

“เราทุกข์ยากตกกระท้ำลำบาก เห็นหน้ากันเพียงสองชีวิตแค่นี้ โปรดอย่าให้มีอะไรกิน แห้งกันเลยครับ ผมอยากจะกราบคุณหญิงถ้าทำอะไรให้ผิดพ้องหมองใจ”

เขากระซิบแผ่วเบาต่อมา

คารินยิ้มเศร้าๆ สายหน้าเข้มซ้ำ

“ฉันไม่ได้มีอะไรกินแห้งแฉะใจคุณเลย และคุณก็ไม่ได้หยาบคายอะไรกับฉัน ฉันเองตะหากที่มักจะสะกิดแผลใจของคุณอยู่เรื่อย...ฉันไม่ได้เจตนา”

“ลืมมันเสียเถิด – หลับด้วยกัน – ตื่นพร้อมกัน – และถ้าแม้ว่าเราจะตายก็ขอให้ตายเคียงข้างกัน”

“ถ้าเช่นนั้นปล่อยฉันเถิด แล้วฉันจะนอนอยู่ใกล้ๆ คุณไม่ลุกไปไหนหรอก”

“นอนบนอกของพรานไพรใจทมิฬนี้แหละ แม้ว่ามันจะอนาถ มันก็กว้างขวางพอ สำหรับคุณหญิง”

“มันเป็นอกที่แหลกสลายย่อยยับไปเสียแล้ว ไม่อยากให้มันต้องรับน้ำหนักบอบช้ำลง ไปกว่านั้นอีก”

“มันได้แหลกไปแล้ว แม้จะต้องยับเยินลงไปอีกก็ช่างมันเถิด ยกเว้นแต่ว่ามันเป็นอกอัน ต่ำต้อยด้อยวาสนา ไม่สมควรจะรองรับ หม่อมราชวงศ์หญิงคาริน วราฤทธิ์ ได้”

หญิงสาววางศีรษะชนลงกับแผ่นอกนั้น ถอนสะอื้นเบาๆ ต่างคนต่างปิดเปลือกตาสนิทลง ลมตึกอันสุดแสนที่จะหนาวเย็น ทรูกรอมาสัมผัสผิวกาย ทำให้ต้องสะท้านสั่นอยู่เป็นระยะ

“ฉันตั้งหวังว่าฉันจะไม่ได้กลับไปเป็น หม่อมราชวงศ์หญิงคาริน วราฤทธิ์ อีกแล้ว อาจตายอยู่ในป่าใหญ่นี้พร้อมคุณ”

“แต่ผมมั่นใจอยู่เสมอว่าเราทั้งสองจะต้องไม่ตาย และในที่สุดก็ต่างคนต่างแยกกันไป ตามวาระทิศทางของแต่ละคน จะอย่างไรก็ตามเมื่อกาลนั้นมาถึง หวังว่าคุณหญิงคงจะยังจำหาสของคุณหญิงคนนี้ได้”

“ก็อย่าแน่ใจนัก ฉันก็เป็นแต่เพียงผู้หญิงสามัญธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น เหลาะแหละ – โลเล ปราศจากการสำนึกในบุญคุณใคร – มารยาธไถ – สับปลับ – หลอกลวง – มีสภาพดุจเถาวัลย์ ใกล้เคียงกับพิษนั้น...”

รพินทร์ ไพรวลัย ยื้มออกมาคนเดียวเงียบๆ ผงกใบหน้าขึ้นจูบเส้นผมศีรษะที่หนุนนอนอยู่อย่างแผ่วเบา

“นั่นอาจเป็นผู้หญิงอื่น ไม่ใช่ คาริน วราฤทธิ์ คนนี้หรอก และถึงหากจะเป็นเช่นนั้นจริง ผมก็ไม่เสียใจเลย หัวใจของ รพินทร์ ไพรวลัย มันขาดตายด้านไปนานแล้ว มันเจ็บเสียจนไม่มีความเจ็บปวดใดๆ จะเหลืออยู่อีก แต่ถึงจะเช่นไรก็ตาม ผมจะไม่มีวันลืมเหตุการณ์ที่เราอนกอดปิ่น ผิง ไออุ่นกันและกันเช่นคืนนี้ไปจนกว่าชีวิตจะสิ้น”

หล่อนจูบลงที่ซีกอกอันเป็นที่ตั้งของหัวใจ และนั่นเป็นจูบแรกของราชสกุลสาว ที่มีให้กับพรานนำทางอดีตคู่ริ

“จะเก็บฉันและเหตุการณ์คืนนี้ไว้ในลิ้นชักแห่งความทรงจำที่เท่าไรหนอ”

“ลิ้นชักแห่งความจำในอดีตของรพินทร์มีไม่มากนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพฤติกรรมแห่งความปลาบปลื้มปิติสุข มันไม่เคยมีมาก่อนเลย ครั้นเมื่อจะมีขึ้นบ้างมันก็เป็นสุขที่ระคนไปกับความเศร้า เป็นเงาเลือนรางอยู่ในห้วงรำพึงเท่านั้น”

“ขณะนี้เรากำลังฝันอยู่หรือ?”

“เราอาจฝันไปได้ ฝันว่าพรานไพรดำศักดิ์ กับราชสกุลดอกฟ้ามาหลงป่าทุกข์ยากร่วมชีวิตอยู่ด้วยกัน ความทุกข์เข็ญกันดาร ความที่ต้องผนึกชีวิตร่วมกันเป็นชีวิตเดียวทำให้เราต้องกอดกันนอนอยู่เช่นนี้...คุณหญิงครับ...”

“กะ...”

“ผมไม่อยากจะตื่นขึ้นจากความฝันนี้เลย ถ้าไม่คำนึงถึงภาระหน้าที่ซึ่งผูกพันอยู่ในขณะนี้”

“เราอาจหลับอยู่ด้วยกันอย่างนี้ โดยไม่มีโอกาสตื่นขึ้นอีกแล้วก็ได้”

“ไม่หรอก ถึงอย่างไรผมก็ต้องตื่นให้ได้ เพื่อนำคุณหญิงให้พ้นจากภาวะเช่นนี้ สักวันหนึ่ง รพินทร์ ไพรวลัย คงจะหลับโดยไม่ตื่น แต่ต้องไม่ก่อนหน้าที่คุณหญิงจะปลอดภัยแล้ว”

เสียงกระซิบโต้ตอบยังแผ่ว และห่างระยะออกไปเป็นลำดับ ที่สุดก็เงียบสนิท ทั้งสองหลับไปด้วยกันในภาวะอันยากแค้นอนาถา น้าอเนจอนาถใจเช่นนั้น

ดึกสงัด พระอรจะจะเป็นเพราะกองไฟที่ก่อไว้รอบด้านในระยะใกล้หมดเชื้อหรือไรยลง ร่างอันมีแต่เพียงผ้าขาวม้าผืนเดียวคลุมของคาริน เย็นจนชา หล่อนผวาสะดุ้งลืมตาตื่นขึ้นเพราะความเย็นอันโหดร้ายนี้ ผงกกายขึ้นจากการนอนชบอยู่กับแผ่นอกของเพื่อนผู้ร่วมสถานการณ์ ซึ่งบัดนั้นนอนนิ่งเหมือนคนตาย

พริบตาแรกที่ชันคอลืมตาขึ้นนั่นเอง นักผจญภัยสาวเลือดราชสกุล ก็ตะลึงพริ้งเพริด เหมือนกับว่าหัวใจจะหยุดเต้นลงในทันทีนั้น

ดวงตาหนึ่งจ้องหล่อนอยู่ก่อนแล้ว ห่างจากแนวกองไฟออกไปประมาณไม่เกิน 5 วา ท่ามกลางรัศมีอันวอมแวมที่ส่องแสงเรืองๆ ของไฟที่กำลั้งโหมม บรรยากาศมืดสลัว แต่มันก็ไม่มีดเสียงจามองอะไรไม่เห็น

ร่างนั้นสูงชะลูด คลุมกายอันมีแต่หนังหุ้มกระดูกไว้ด้วยผ้าเปลือกไม้ขาดปริศกลืนกับก้อนหิน ศีรษะโล้นเกลี้ยง มีลูกประคำแขวนอยู่รอบคอ

พระอรหันต์!! มันจะเป็นใครไปไม่ได้โดยเด็ดขาด นอกจากศพตายซากพันปีทีพบเห็นกันมาแล้วนั่นเอง!

เพียงแต่ว่า ณ บัดนี้ มันเป็นร่างที่เห็นชัดว่าครองไว้ด้วยวิญญาณ ดวงตาอันเคยเห็นว่าปิดสนิทมานับร้อยๆ ศตวรรษ โดยไม่มีร่องรอยว่าจะขยายเปิดขึ้นจากสภาพอันเป็นหินได้เลยนั้น เปิดขยายกว้าง มองไม่ผิดอะไรกับตานกแร้ง เห็นเป็นสี่เหลี่ยมลูกแก้ว แต่วาวโรจน์ลึกลับยิ่งกว่าตาของพอมด ริมฝีปากอันแสนจะน่าเกลียดน่ากลัวนั้นสยายยิ้มมาอย่างหล่อน!

คารินอ้าปาก ต้องการจะกริคร้องออกมาให้สุดเสียง แต่คุณพระช่วย! ไม่มีเสียงใดๆ สามารถผ่านพื้นลำคอของหล่อนออกมาได้เลย แม้แต่กระดิกกระเดี้ยก็ปราศจากผล ราวกับว่าประสาทเส้นเอ็นและกล้ามเนื้อทุกส่วน ถูกจึงยึดไว้โดยอำนาจที่มองไม่เห็น หมดสิ้นความเป็นตัวของตัวเองโดยสิ้นเชิง ได้แต่เบิกตาโพล่งจ้องประสานดวงตาอันมีอำนาจมหัศจรรย์นั้นนิ่ง ลืมหมดสิ้นทุกสิ่งทุกอย่าง แม้แต่จะระลึกถึงพระพุทธคุณ...

ในเรือนกายสัณฐานของมนุษย์นั้น มันเคลื่อนไหวอย่างเข้มข้มเข้าเงียบกริบ ใกล้เข้ามา...ใกล้เข้ามาทีละน้อย เห็นถนัดชัดเจนขึ้นทุกที ในที่สุดก็ปรากฏกับคลองจักษุตลอดทั้งตัวหยุดนิ่งอยู่ยังแนวกองไฟด้านนอก ซึ่งเป็นถ่านติดไฟแดงอยู่ประมาณ 2 วา ประหนึ่งว่าพระเพลิงอันร้อนแรงจะเป็นรั้วสกัดกั้นมันไว้ให้ต้องชะงักงันลงชั่วขณะ

ครั้นแล้วมืออันผอมขาวทั้งคู่ ก็ยกขึ้นในระดับไหล่ เขยิบตรงออกมาเบื้องหน้า ประหนึ่งอาการเชิญชวนรับขวัญ

อย่างไม่รู้สีกว่าตนเองกำลังทำอะไรอยู่ หญิงสาวเปลี่ยนอาการจากตะลึงจ้องมาเป็นเหม่อลอย ทรงกายขึ้นยืนช้าๆ ตายังมองประสานกับดวงตาเหลือบเหลือียงข้างนั้น เหมือนมีแม่เหล็กดึงดูด แล้วก้าวออกจากที่

หล่อนก้าวออกไปได้เพียง 2 ช่วงเท่านั้น คนที่หลับนิ่งอยู่ก็ลืมตาตื่นขึ้นมาด้วยสัญชาตญาณพราน

พริบตาแรก เขามองไม่เห็นอะไร นอกจากร่างอันเย็นแข็งทื่อของคาริน ซึ่งผิปกติไปพริบตาที่สอง เขาก็เห็นสิ่งที่ปรากฏอยู่นอกกองไฟ...

รพินทร์ ไพรวัลย์ กระซอก .44 แม็กนั่มจากเอว เร็วที่สุดเท่าที่กำลังจะมีอยู่ได้ เหนี่ยวไกทันที

เสียงเข็มแทงขนวนกระแทกท้ายปลอกกระสุนดังแซะ!

สัญลักษณ์ที่เตือนให้ทราบว่กระสุนด้าน กระซอกใจให้วูบหวีวออกไปจากทรวงอกพรานใหญ่สับไกซ้อนๆ กันอีกสองนัด

นรกจกเปรด! มันไม่มีผลอะไรขึ้นมาเลย ลูกปืนทั้งสามนัด ดันมาทรมานเอาในวินาทีลูกเงินขีดสุด

“คุณหญิง! หยุค!!”

เขาร้องตะโกนกึกก้อง เลี้ยววินาทีนั้นก็พุ่งเข้ารวบเอวราชสกุลสาวไว้ ก่อนที่หล่อนจะก้าวในลักษณะตุ้กตาไหลลานล่องล้าออกไปนอกกองไฟ ล้มกลิ้งลงกับพื้นมัดไว้แน่นในปลอกแขนข้างหนึ่ง แขนอีกข้างหนึ่งเหยียดปืนที่กำลังส่องออกไปยังทิศทางที่เห็นไอฝิดิบพันปี ต้องการจะสับนกลงไปให้ครบทุกนัดที่บรรจุอยู่ในโม้ แต่แล้วก็ชะงักค้างเบิกตากว้างพยายามค้นหาในความมืด อันเป็นฉากจบดั่งอยู่

ร่างนั้นอันตรธานไปเสียแล้ว

คาริน บัดนี้ล้มลงนอนตะแคงอยู่ในอ้อมแขนอันรัดแน่นของเขา อาการของหล่อนเหมือนคนเพิ่งตื่นจากห้วงสะกด สะบัดหน้าเร่าๆ อย่างมีนัย

“รพินทร์!!”

“ผมเอง! ผมอยู่ที่นี่ คุณหญิงเป็นอะไรไป!...”

พรานใหญ่เขย่าตัว เสียงของเขาอยู่ในลักษณะตะโกนละล้าละลัก

“จัน...จันเห็นมัน ไอ้ฝิดายซากตัวนั้น...”

“ผมก็เห็น...เห็นด้วยว่าคุณหญิงกำลังจะเดินออกไปหามัน”

“คุณพระช่วย!”

หล่อนร้องออกมาฟังไม่ได้ศัพท์ จอมพรานลุดกระซอกนายจ้างสาวขึ้น ถอยกลับเข้ามายืนเตรียมระวังอยู่ในกลางบริเวณที่พัก ซึ่งมีรัศมีเพียง 3 วา ในวงล้อมของถ่านจากกองไฟที่ก่อไว้

ก่อนที่จะเขาจะตัดสินใจทำอะไรได้มากกว่านั้นนั่นเอง ก็แว่วเสียงหัวเราะแบบๆ ดังมาจากความมืด เบื้องหน้าอย่างเย้ยหยัน

คารินบัดนี้สติกลับคืนมาครบถ้วนแล้ว ก็ลงคว่ำป็นสันประจำตัวขึ้นมาทำไว้แน่นด้วย ภายอันสั้นเต็ม รพินทร์โอบรัดกายหล่อนไว้แน่นร้องเตือน

“คุณหญิง...รู้สึกตัวหรือเปล่า...ระวัง! อยู่ใกล้ๆ ผมไว้อย่าหมดสติ”

“ฉันรู้ตัวดีแล้วไม่ต้องห่วง ยิ่งชรินทร์ ยิ่งออกไปตรงเสียงที่ลอยมานั้น”

“ลูกป็นผมดันไปแล้วสามนัด! นัดต่อไปยังไมรู้ อย่างยับเขยื้อนไปไหน อยู่ในนี้แหละ”

“ได้ยินเสียงหัวเราะนั้นหรือเปล่า?”

“ได้ยิน! มันอยู่ตรงหน้าเราใกล้ๆ นี่เองกลืนอยู่ในความมืด”

หล่อนยกป็นในมือส่งไปทางด้านที่ได้ยินเสียงหัวเราะแผ่วเบา ที่แว่วออกมานั้นแล้ว เหนียวไก แต่แล้วก็แทบช็อก! .357 แม็กนัมของหล่อน มีผลไม่ดีไปกว่าป็นของจอมพราน!

มันด้านเช่นกัน!

ระหว่างความตะลึงพรึงเพริดนี้เอง เงาตะคุ่มก็เริ่มปรากฏขึ้นอีก พร้อมกับเสียงหัวเราะ อันชวนขนหัวลุกนั้น ทั้งสองจึงออกไปด้วยดวงตาแทบถลนปะทุ ร่างกายแข็งเย็นไปอีกครั้ง หมดพลังที่จะกระดิกกระเดี้ย นอกจากอาการยืนจังกัง

มันปรากฏกายขึ้นอีกแล้ว ซากที่เคยเห็นเป็นท่อนไม้แข็งที่ซอกนั้นค่อยๆ เคลื่อนเด่นชัดใกล้กองไฟเข้ามา ในที่สุดก็หยุดยืนอยู่ริมขอบนอกของกองไฟ จมูกอันงอแง ริมฝีปากที่แสบะสยาย ผิวหน้าติดกระดูกที่มีรอยเหี่ยวยานเหมือนคางคกตายซาก ไม่มีสัญลักษณ์ใดๆ ที่จะบอกถึงสภาพอันมีชีพพนม นอกจากดวงตาคมวาวคล้ายรัศมีทั้งคู่เท่านั้น

มันกลอกกลิ้งโอบเวียนไปรอบด้าน อย่างตาของสัตว์มีชีวิต และเสียงหัวเราะดังมาจากมันแน่นอน เห็นกันในระยะใกล้ห่างไม่เกิน 4 – 5 วา

รพินทร์กัดกรามแน่น รวบรวมสติสัมปชัญญะและพลังใจทั้งหมด ต่อสู้กับอำนาจลึกลับที่กำลังจะทำให้กลายเป็นอัมพาต ยกป็นขึ้นอีกครั้งเล็งไปยังกลางใบหน้านั้น รำนิ่วเหนียวไถดัดต่อกันไปอย่างไม่ละความพยายาม ความหวังทั้งหลายวูบ เมื่อตระหนักว่า ทั้ง 6 นัดที่บรรจุอยู่ในป็นหาประโยชน์อันใดมิได้เลย ได้ยินแต่เสียงนกที่ตีเข็มแทงขนวนเท่านั้น

สิ่งที่เขาจะทำได้ในขณะนี้ ก็คือ กระซอกมิดโบวีจากเขวออกมาถือกระชับมันไว้ในมือข้างหนึ่ง อีกข้างหนึ่งก็ลงคว่ำท่อนพินยาวประมาณ 1 วา ซึ่งตรงปลายไหม้เป็นถ่านแดงโชน คุ่มเชิงพร้อมปลงใจแน่วแน่แล้วว่า พื้นที่ที่มันก้าวล้ำแนวกองไฟเข้ามาก็ตะลุมบอนกันถึงตัวชนิดใครดีใครอยู่ คารินยามนี้ก็คุ้มสติได้ดีเยี่ยม หล่อนกระซอกพินจากกองไฟขึ้นมาถือไว้เช่นกัน ข้ายังร้องเตือนเขาละล้าละลักมาว่า

“รพินทร์ ระวัง!”

ร่างอันเป็นสิ่งประหลาดมหัศจรรย์ ยังคงหัวเราะแหบด้าอยู่เช่นนั้น กระแสเสียงของมัน ทั้งเย้ยหยันและประสงค์ร้าย ไม่มีสิ่งใดชวนสงสัยอีกเลย มันเป็นเสียงหัวเราะของคนที่มีชีวิต

“ในอาณาจักรแห่งตูที่สูดล้าเข้ามานี้ พวกสูจะถึงแก่กรรมกาลทั้งหมด!”

ไม่ต้องสงสัยอะไรอีกเลย เสียงพูดแหบหัวดังขึ้นจากชายผู้นั้น! บอกไม่ได้ว่ามันเป็น ภาษาอะไร แต่ทั้งรพินทร์และคารินสามารถล่วงรู้เข้าใจได้อย่างแจ่มชัดที่สุด บางทีมันอาจมาจาก ประสาทส่วนที่ถูกบังคับให้รับรู้ ซึ่งเป็นไปอย่างลึกลับ

“เจ้าเป็นใคร?”

จอมพรานสะกดใจร้องถามออกไป จ้องชายลึกลับซึ่งจำได้แน่นอนว่า เคยพบเห็นใน สภาพของศพตายซากแข็งทื่อมาก่อนนั้น โดยไม่กะพริบตา และคุมเชิงพร้อม

ดวงตาอันน่ากลัวเบนมาจับอยู่ที่เฉพาะเขา การเคลื่อนไหวขยับเขยื้อนกายเป็นไปอย่าง ชุ่มช้า ชอนเอาความจับใจปราศเปรียวเยี่ยงอสรพิษไว้ภายใน สภาพของมันครึ่งแรงแก่ครึ่งจาง

“ดูคือมันตรัย แห่งนิทรานคร!”

มันขยับริมฝีปาก เสียงพูดตอบดังมาจากปากอันน่าเกลียดน่ากลัวนั้น อย่างไม่ต้องมี อะไรเคลือบเคลงอีก

“พวกเราทำผิดคิดร้ายอะไร เจ้าจึงมาจองเวรอาฆาตทำตัวเป็นศัตรูอยู่เช่นนี้?”

รพินทร์ถามก้องออกไป

มันตรัย – ชายผู้ซึ่งไม่มีสิ่งใดมาบอกได้ว่า เป็นมนุษย์หรืออมมนุษย์ และไม่ประจักษ์ว่า ได้ก่อภัยกำเนิดขึ้นตั้งแต่ประวัติศาสตร์ยุคไหน แสยยะยิ้มออกไปจนแลเห็นฟันเหยเกซี่ใหญ่ น่า สะอิดสะเอียน

มันเป็นกระดูกฟืนที่ติดอยู่กับกะโหลกศพเก่าแก่มากกว่าที่จะเป็นฟันของสิ่งมีชีวิต

“พวกสูเหยียบย่ำล้าแดนเข้ามาในอาณาจักรของสู กำลังจะมาทำลายล้างอาถรรพ์เวท ที่คูเป็นเจ้าครอบครองอยู่ ความหายนะวิบัติทั้งหลายที่พวกสูได้รับเป็นลำดับมา สูบันดาลให้เกิดขึ้น ทั้งสิ้น พวกสูจะต้องพินาศ!”

คาริน วราฤทธิ์ ใช้กำลังใจขีดสุดบังคับตนเองไม่ให้เป็นลมล้มสลบไป ด้วยความพรั่น พริ้งสยองใจขีดสุด ในพฤติกรรมที่ปรากฏอยู่เฉพาะหน้า หล่อบนเบียดกายเข้ามาอยู่ในวงแขนของจอม พรานแน่น เหมือนจะแทรกละลายเข้าไปเพื่อให้เป็นบุคคลเดียวกัน

“พวกเราไม่ได้เจตนาจะรุกร้า หรือเป็นศัตรูใดๆ กับเจ้ามาก่อนเลย จิตวิญญาณอันแปด เปื้อนไปด้วยบาปของเจ้าแท้ๆ ทำให้คิดประสงค์ร้ายต่อเรา ละอกุศลจิตนั้นเสียเถิดมันตรัย เราต่างคน ต่างไป ต่างคนต่างอยู่ ขออย่าให้มีบาปเวรต่อกันเลย”

รพินทร์ประกาศดังๆ น้ำเสียงของเขาอ่อนโยนบอกความเป็นมิตรอยู่ในที ตาชำเล็งไปยังไรเฟิลทั้งสองกระบอกที่วางอยู่กับพื้น ซึ่งใจอยู่ว่ากระสุนจะด้านอีกหรือไม่ ถ้าโผนลงไปเตะครบมันขึ้นมา เพื่อนสาวผู้ร่วมสถานการณ์ก็ดูเหมือนจะรู้ที่ หล่อนจ้องอยู่ที่ไรเฟิลนั้นอยู่เหมือนกัน

“พวกสตูดิโอ! ไม่มีมนุษย์คนไหนผ่านเข้ามาในอาณาจักรของคุณแล้วจะมีชีวิตรอดอยู่ได้ นิทานความต้องการแต่เลือดของทุกชีวิตที่ผ่านเข้ามาเท่านั้น”

“ถ้าเช่นนั้นเข้ามา! เราก็อยากดูเหมือนกันว่า เจ้าจะเก่งกาจพิเศษสักแค่ไหน”

จอมพราวนวดลั่น ขยับคืบพื้นติดไฟในมือเดินปรีเข้าไป ปาดหญิงสาวผู้พยายามจะร้องห้าม และจุดเขาไว้ให้หลบอยู่เบื้องหลัง พริบตานั่นเอง ก่อนที่เขาจะแผ่นข้ามกองไฟออกไป คารินก็กระโจนลงเตะครบไรเฟิลของหล่อน กว้าวขึ้นมาสาดปากกระบอกไปยังร่างสูงตระหง่านที่ยืนเป็นเงาตะคุ่มอยู่ กัดฟันเหนียวไก...

วินาทีอันสยของใจจิตสุด ถูกทำลายและกลบด้วยอาณภาพของ .300 แม็กนัม มันระเบิดกึกก้องเหมือนสายฟ้าที่ผ่าลงไปกลางนรก ดังกว่าทุกครั้งราวกับตัวปืนและคนยิงจะพลอยระเบิดแหลกลาญไปด้วย

พร้อมๆ กับกัมปนาทสะเทือนเลื่อนลั่นนั้น ร่างเหมือนเสาชะลูดเสียบผี กระเด็นพลิกกลับไปในพริบตา ด้วยฤทธิ์เดชของแรงปะทะสีพันกว่าฟุตปาวด์ ล้มฟาดในอาการของไม้ท่อนกระแทบผางลงกลางพื้นหินแน่นิ่งอยู่กับที่ ไม่ได้กระดิกกระเดี้ยแม้แต่ชนิดหนึ่ง

รพินทร์อุทานลั่นออกมาด้วยความยินดีจนลืมหูลืมตา

“ถูกถูกปืนแล้ว! มันคว่ำอยู่นั่น...”

หางเสียงของเขาถูกกลบด้วยเสียงไรเฟิลจากคารินนัดที่สอง หล่อนกระชากปลอกเก่าออกทิ้ง ตบลูกเลื่อนขึ้นล่ออย่างจับไวที่สุด แล้วระเบิดซ้ำออกไปยังร่างที่นอนคว่ำหน้าห่างไม่เกิน 15 ก้าวนอกกองไฟ

แลเห็นได้อย่างฉับที่ สุด ว่ากระสุนเล่นทะลุผ่านบริเวณใดบริเวณหนึ่งกลางลำตัวของมันไป เพราะร่างนั้นไหวสะเทือนด้วยแรงผ่านของลูกปืน พอช้านัดที่สองหล่อนก็พร้อมที่จะระเบิดนัดที่สามออกไปได้อีกถ้าจำเป็น ประทับปิ่นจ้องพร้อมตาลูกวาวเบิกกว้าง รพินทร์เองบัดนี้ยืนจ้องค้าง พอได้สติเขาก็ก้มลงคว้าไฟฉายและไรเฟิลประจำตัวขึ้นมา ส่องกราดเป็นลำจั่วออกไปในทันทีนั้น

ในระหว่างเขาและหล่อน ไม่มีใครตาผาดหรือคิดฝันไปเองเลย กลางลำไฟฉายขนาดแปดท่อนที่ช่วยกันส่องจับอยู่ทั้งสองกระบอกขณะนี้ ร่างของเจ้านักบวชไลน์ผู้แสนจะลึกลับนอนคว่ำหน้าเหยียดยาวอยู่ที่นั่น

จอมพราวนผ่านข้ามกองไฟวิ่งตรงเข้าไปยังซากของมัน ในพริบตานันดาารินก็ถ่อป็นในท่าเตรียมพร้อม โจนตามหลังมาติดๆ พอถึงเขาก็ใช้เท้าเหยียบกดลงไปกลางหลังมัน แล้วก็ร้องลั่นออกมาสุดเสียง

“นรก! มันกลับเป็นศพตายซากไปอีกแล้ว!!”

พร้อมกับอุทาน เขาใช้ปลายลากล้องไฟเพลิงสว่างอันแจ่มไปก้นนั้นพลิกหงายขึ้นโดยแรง ดวงตาของมันปิดอย่างสนิท ไม่ได้มีร่องรอยอะไรเลยว่เมื่อหยกๆ นี้เอง มันได้เปิดขึ้นเผยให้เห็นแก้วตาอันเต็มไปด้วยจิตตานุภาพน่าสะพรึงกลัวที่สุด เปลือกตาบุบลึกติดกับกลวงเข้าไปในกระบอกตา ทุกส่วนของร่างกายแข็งและเย็นเป็นไม้ท่อน เวลาขยับเขยื้อนไปกับพื้นหินมีเสียงโครกๆ สภาพเดิมกับที่เคยพบมาก่อน

กระสุนนัดแรกของดาาริน เจาะเข้าที่บริเวณไหล่ปลาร้าด้านขวาทะลุเลยออกด้านหลัง นั่นนั่นเองที่ปลักมันให้หมุนคว้างเป็นกั้งหันแล้วล้มลง แต่รอยบาดแผลแทบจะสังเกตไม่เห็นเอาเลย เหมือนกับเอาเหล็กแหลมคมๆ แทะทะลุ ไม้ท่อนเรดิๆ นี้เอง กระสุนเพียงแต่เจาะผ่าน ไม่ได้เปิดแผลหรือทำลายเนื้อให้ย่อยยับไป อันควรจะเป็นลักษณะของเนื้อมนุษย์หรือสัตว์ทั่วไป ไม่มีเลือดหลั่งออกมาให้เห็นแม้แต่สักหยดเดียว ส่วนนัดที่สอง ทะลุเอวผ่านออกสีข้างด้านตรงข้าม ลักษณะของรอยกระสุนเช่นเดียวกับนัดแรก

ดาารินขนลุกชันขึ้นทั้งตัว ความหวาดเสียวของขวัญครั้งใดที่ผ่านพบมา ก็หาเท่าที่เห็นอยู่คาตาขณะนี้ไม่ มันมาปรากฏกายให้เห็นในลักษณะของมนุษย์ปูลูชน ได้ยินได้ฟังแม้กระทั่งเสียงที่มันพูดอย่างม่งร้ายหมายขวัญ ครั้นแล้วหล่อนก็ได้โอกาสลั่นกระสุนขึ้นอย่างเผาขนที่สุด และถูกมันอย่างจรงจนเห็นคว่ำไปกับตา พอเข้ามาตรวจดู มันกลับกลายเป็นซากหินไปอีกแล้วอย่างจับปล้นกะทันหันที่สุด

“พระอรหันต์...ช่วยลูกด้วยเถิด”

หญิงสาวภาวนาออกมาแทบไม่เป็นภาษา

ก่อนที่ทั้งสองผู้ยืนตะลึงจะตัดสินใจปฏิบัติเช่นไรต่อไปนั่นเอง ก็ต้องสะดุ้งขึ้นสุดตัวอีกครั้ง

เสียงคำรามปานปาดลุ่มดังสะเทือนขึ้นมาจากก้อนหินด้านล่าง ใกล้เพียงนิดเดียว ไม่มีปัญหา นั่นเป็นเสียงของอะไรไม่ได้ นอกจากไอ้กาพพยัคฆ์ เลื้อไคร่งดำ หรือสมิงพรายตัวนั้น

พราวนใหญ่คว่ำแขนดาารินกระซากออก วิ่งผ่านกลับเข้าไปอยู่ในแนวล้อมของกองไฟ แล้วเร่งโยนท่อนฟืนเพิ่มเติมเข้าไปในกอง อันกำลังจะมอดดับอย่างลนลานรีบด่วน ปากก็ละล่ำละลัก

“ฉายไฟไว้เร็ว!”

คารินเดินเข้าไปหมดทั้งกาย ระหว่างที่รพินทร์เร่งทำไฟให้ติดเป็นเปลว หล่อนประกบไฟฉายไว้กับกระโجم มือถือไฟเฟลฉายกราดไปรอบๆ อย่างพร้อมทุกขณะจิตที่จะกระดิกไพล่ยกระสุนออกไปทันทีที่เห็นอะไรผ่านเข้ามาในแสงไฟ เสียงพยับธนูร้ายกรรโชกหู่คำรนอย่างคร่ำครึยกราด ระคนไปกับเสียงตะกุกดินและโคนต้นไม้ราวกับใครเอาจอบขุด มันเดินวนเวียนงุ่นง่านอยู่ในหมู่โศดหิน และป่าทึบรอบด้านใกล้ๆ นี่เอง โดยมีเงาของพุ่มพงและโศดแก่งอำพรางอยู่ ทั้งสองแทบจะลึมร่างของไอ้ผีตายซากอย่างสนิทเสียชั่วขณะหนึ่ง หันมาพะวงอยู่กับมฤตยูที่กรายเข้ามาอยู่เพียงแค่ปลายจมูก

“มันอยู่ใกล้แค่นี้เอง รู้สึกจะชายโศดหินตรงหน้านี้แหละ!”

คารินร้องออกมา

“ระวังดูให้ดี เห็นแม่แต่นิดเดียวยังทันที!”

เขาบอกเร็วปรือ เร่งเป่าไฟจนติดลุกเป็นเปลวขึ้น ระดมชนกิ่งไม้เข้าสะสมเพื่อโหมให้ติดโชนขึ้นรอบด้าน แล้วถลามาทรุดตัวกำบังก้อนหินอยู่ข้างหล่อน ฉวยไฟเฟลประจำมือพร้อมไฟฉาย ช่วยกราดค้นหาอีกด้านหนึ่ง

“ลองยิงปืนของคุณดูสักนัด มันจะด้านอีกหรือเปล่า”

รพินทร์เห็นด้วยกับคำพูดหญิงสาว เล็งเคาะสุมไปยังพงไม้อันหนาทึบ ซึ่งน่าจะมีไอ้มัจจุราชดำปอดแฝงกายอยู่แล้วแต่ะโก .458 ระเบิดบีบราวกับพลุ พุ่มพงด้านที่ปากกระบอกส่องไปกระจายว่อนแหวกเป็นทาง ลูกไฟเฟลไม่ด้าน มันยังซื่อสัตย์คืออยู่เหมือนเดิม ช่วยให้กำลังใจกลับคืนมาในทันทีนั้น

“เอาละ สวรรค์ไม่ทอดทิ้งเรานัก...ให้มันเข้ามาให้เห็นเถอะ ไม่ว่าจะเป็นอะไรทั้งนั้น”

เขาประกาศก้องออกมาด้วยเสียงคำราม กระชากล้าเลื่อนส่งนัดใหม่ขึ้นประจำรังเพลิงอย่างเดือดดาล แล้วเตือนให้หญิงสาวเร่งบรรจุลูกปืนในไฟเฟลของหล่อนให้เต็มอัตรา

เสียงมันเจิบไปชั่วขณะหนึ่งอย่างเต็มไปด้วยเลนัยปิศาจ ต่อมาก็ได้ยินเสียงก้อนหินพลิกอยู่ยังชายลำธารต่ำลงไปพร้อมกับใบไม้แห้งลั่น ชั่วไม่นานก็ย้ายไปดังอยู่บนชะง่อนผาด้านเหนือศีรษะที่สูงขึ้นไปเล็กน้อย ทำให้ฝ่ายมนุษย์ทั้งสองชีวิตในเป้าหมายราวี ต้องพะวักพะวนคอยเหลียวระวังประทับปืนไปรอบๆ ด้านด้วยประสาทอันเขม็งเกลียวเครียดแทบไม่หายใจ

ต่างแน่ใจว่า วินาทีหนึ่งในข้างหน้านี้ ร่างอันใหญ่โตเต็มไปด้วยพละนาภของเจ้าเสือยักษ์คงจะโจนฝ่าความมืดเข้ามา พร้อมด้วยเขี้ยวและกรงเล็บมัจจุราชของมัน ซึ่งวินาทีนั้นความรวดเร็วฉับไวพร้อมทั้งกระสุนนัดที่ทำหน้าที่ของมันอย่างซื่อสัตย์เท่านั้น จะเป็นหลักประกันของชีวิต ทว่าบัดนี้ก็ยังไม้อาจเชื่อแน่ได้เสียแล้ว

ทุกสิ่งทุกอย่างจึงฝากไว้กับดวงชะตา

เวลาผ่านไปอีดีใจใหญ่ๆ รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็จับกระแสได้ว่า มันพยายามเดินวนเวียนอยู่รอบๆ เหมือนจะหาเส้นทางอันถนัดที่สุดเพื่อเข้าโจมตี หรือมันก็นั่นก็เดินล่อหลอกสร้างให้เกิดความสับสน เพื่อกลยุทธอะไรของมันสักอย่าง ทุกครั้งที่สาธิตไฟออกไปเห็นแต่พุ่มไม้และโขดหินไม่ปรากฏร่างกายส่วนใดของมันเลย เหมือนกับว่ามันจะคอยหลบกำบังตัวไว้จากกริณีไฟฉายอย่างนกรู้ และเมื่อไม่เห็นตัวก็ยิงไม่ได้

“ลองยิงสุมไล่ดูอีกสักคันนะ” หญิงสาวกระซิบ

“อย่าดีกว่า ไม่มีประโยชน์ เสียปืนช่วยอะไรเราไม่ได้เพราะมันไม่กลัว รอจังหวะให้เห็นตัวถนัด ถ้ายิงก็ให้ยิงถูกเลย”

“รู้สิว่ามันจะเดินอยู่รอบๆ ตัวเรา ระยะใกล้ๆ นี่เอง!”

“ใช่! บังเหลื่อมหิน และต้นไม้ห่างกันแค่มุกนี้แหละ ดับไฟเสีย”

คารินปิดสวิทช์ไฟฉายในมือของหล่อน ที่กราดฉายอยู่ตลอดเวลาด้วยดวงตาสว่างทุกสิ่งทุกอย่างอย่างมีมิติราวกับเหวนรก กงสว่างแต่เฉพาะกองไฟรูปร่างกลมที่ก่อไว้เท่านั้น ต่างพยายามใช้ประสาทหูให้เป็นประโยชน์ที่สุด

“มันจะพุ่งเข้ามาไหม?”

“ถ้าได้จังหวะของมัน โดยคิดว่าสามารถฆ่าเราทีเดียวแหละมันเอาแน่ แต่ถ้ายังไม่แน่ใจมันจะไม่โผล่ให้เราเห็นเป็นอันขาด”

สถานะเช่นนี้มันเป็นการคุมเชิงมัน ในระหว่างมนุษย์ผู้ร่วมชะตากรรมอยู่ด้วยกันสองชีวิต กับเจ้ากาพพยัคฆ์อันมีวิญญาณร้ายเข้าสิง ชนิดที่ฝ่ายใดพลาดก็ดับ สิ่งที่จะตัดสินก็คือลูกปืนกับเขี้ยวเล็บและไหวพริบเหลื่อมของแต่ละฝ่ายซึ่งวางไว้เป็นเดิมพัน

หลายนาทีต่อมาที่คอยระวังกันอยู่จนตัวชานั่น ก็ได้ยินเสียงก้อนหินเล็กๆ ถล่มร่วงแผ่วเบา ดังขึ้นมาจากชายผาด้านลำธาร

พรวนใหญ่แยกเขี้ยวจ้องฝ่าความมืดไปทางด้านนั้น ไฟฉายเตรียมที่จะสาธิตล่าออกไปได้ทันทีพร้อมนิ้วแต่ละรอยยังโกป็น ไขข้อสอกระเจิบๆ ไปยังสี่ข้างเปล่าเปลือยเย็นเฉียบของนายจ้างสาวผู้ร่วมโชคชะตา

“ระวัง! มันกำลังไต่ขึ้นมาทางก้อนหินด้านซ้ายมือนี้ อย่าเพิ่งฉายไฟ คอยยิงอย่างเดียว ผมจะฉายไฟเอง”

คารินส่ายปากกระบอกไรเฟิลที่จ้องยังอีกด้านหนึ่ง ย้ายกลับมายังตำแหน่งที่รพินทร์ บัญปากบอกประทับพันท้ายขึ้นแนบไหล่

เสียงไต่ตะกุกก้อนหินใหญ่ดังอยู่เช่นนั้น แต่มีจังหวะขาดๆ หายๆ เหมือนจะใช้ความพยายามให้เบาที่สุด เพื่อนำร่างอันใหญ่โตของมันขึ้นมาอย่างเงียบกริบ มันฉลาดเยือกทีเดียวที่หาทางย่องขึ้นมาจากด้านนั้น เพราะโดยปกติแล้วมนุษย์ย่อมจะไม่เชื่อหรือระแวงสงสัยเป็นอันขาดว่าสัตว์ใดจะได้ขึ้นมาได้ เพราะเป็นก้อนใหญ่ตัดชัน และเบื้องล่างเป็นกระแสน้ำตกรุนแรงเชี่ยวกราก

พักใหญ่ของการรอคอยจังหวะอันระทึกใจที่สุดนี้ เสียงของมันก็เงียบสนิทหายไปอีก
อย่างเต็มไปด้วยปริศนาที่ขบไม่แตก คารินขยับตัวแต่จอมพรานตะไหล่ไว้ให้สงบนิ่งตามเดิม สี
หน้าของเขาเต็มไปด้วยความพิศวงจิตสุด พยายามเงี่ยหูแม้จะหนาวแสนหนาวเพียงไร บัดนี้เหงื่อที่
หน้าผากผุดซึม

“มันเงียบไปแล้ว”

นักมานุษยวิทยาสาวกระซิบเบาที่สุด ดายังจับจ้องไม่กะพริบไปยังที่หมายเดิม ในใจ
ของหล่อนนึกสวดมนต์ภาวนา ขอให้อำนาจพระพุทธรูปคุ้มครองอยู่ตลอดเวลา มันเป็นการ
เผชิญหน้ากับภยันตรายครั้งแรก ที่หญิงสาวคิดถึงพระถึงเจ้า ส่วนพรานใหญ่ในใจของเขาขณะนี้
อยู่ในภาวะใด หล่อนไม่อาจทราบได้ เพียงแต่เห็นสีหน้าดวงนั้นเหี้ยมเกรียมแข็งกระด้างเหมือนหิน
ดวงตาทั้งคู่วาวโรจน์ปราศจากการพรันพรังใดๆ ทั้งสิ้น เส้นที่ขมับขึ้นโปนเห็นชัด

“ผมจะคอยรับมือมันทางด้านนี้เอง...”

ในที่สุดเขากระซิบตอบ

“คุณหญิงฉายไปตรวจดูทางด้านหลังซิ”

คารินหมุนตัวกลับหันหลังชนจอมพราน ส่งไฟปราดออกไปทันทีนั้น หล่อนก็ร้อง
ออกมาสุดเสียงอย่างลึมตัว

“มันหายไปแล้ว รพินทร์! มันหายไปแล้ว”

พรานใหญ่สะดุ้งสุดตัว หันขวับกลับมา...

จากลำแสงไฟฉายของคารินที่ส่องจ้าจับไปยังบริเวณหิน อันเป็นตำแหน่งที่ซากของเจ้า
มัมมีพันปี นอนเป็นท่อนหินอยู่พื้นบริเวณนั้น บัดนี้ว่างเปล่า ซากของมันอันทรานไปเสียแล้วชั่ว
ระยะเวลาที่ทั้งสองมัวพะวงคอยรับหน้าไอ้กาพพยัคฆ์เพียงไม่กี่นาทีมานี้เอง

ระหว่างที่หญิงสาวตัวแข็ง รพินทร์นับจากหนึ่งไปถึงสิบอย่างเข้มซ้ำ เพื่อทบทวน
ความรู้สึกของตนเอง พิสูจน์ให้แน่ชัดว่า...ที่เกิดขึ้นเหล่านี้...ไม่ได้เป็นความฝันที่หลอกหลอนตนเอง
แล้วก็กราดไฟอย่างใจเย็นค้นหาไปรอบๆ

ไม่มีวีแววหรือร่องรอยใดๆ ของเจ้านักบวชโล้นให้ค้นพบเลย มันหายไปจริงๆ

คารินหน้าซีดเผือด มีอาการเหมือนจะเป็นลมหมดสติในบัดนี้ ไม่ว่าจะพยายามทำ
ประสาธให้กล้าแข็งเพียงใด กายของหล่อนสั่นเทาอย่างคนจับไข้หนัก แต่เพื่อนตายของหล่อนโอบ
วงแขนกำยวบอุ้งกอดไว้รอบไหล่ด้วยอาการปลุกปลอบขวัญ ถ่ายทอดความมั่นคงแข็งแรงให้
ดวงใจที่กำลังหวาดผวาทะจะควบคุมไว้ไม่ได้

“ไม่ต้องกลัว...รพินทร์ ไฟวอล์ย ยังอยู่...ท่องชื่อรพินทร์ไว้”

“รพินทร์ๆๆๆ...โอ๊ย! ช่วยด้วย...”

หล่อนร้องเหมือนคนกำลังจะสิ้นใจ ทั้งปีนกับไฟฉายลงหลับตาแน่น ชบหน้าลงกับ
แผ่นอกเขา สุดที่จะทนทานต่อไปได้แล้วก็หมดสติพับแน่นิ่งไปในอ้อมแขนนั่นเอง

จอมพรานกัศกรามแน่น ตะลึงไปอีกชั่ววินาที เกือบจะทำอะไรไม่ถูกเช่นกัน ในความคับขันที่เกิดซ้อนขึ้นเฉพาะหน้า แต่แล้วก็ตัดสินใจเด็ดขาด เขาไม่อาจจะมัวพะวงอะไรอยู่กับหล่อนได้ ในวินาทีแห่งความเป็นความตายที่สำคัญกว่า ประคองวางร่างหญิงสาวราบลงกับพื้นชั่วคราว เพื่อถ่อป็นกับไฟฉายให้ถนัดยิ่งขึ้น เตรียมเผชิญหน้ากับที่จะราวีเข้ามาในพริบตาใดพริบตาหนึ่ง

ในความเงียบ และในการเตรียมรับมือ นั่น เขาสำเหนียกเสี่ยงก่อนกรวด และถึงแม้แห้งลั่นห่างออกไปอย่างแผ่วเบา ที่สุดก็กลืนหายไปในความมืดอันลึกลับของไพรทะมื่นที่แวดล้อมอยู่สงบใจคอยระวังพร้อมอยู่อีกเป็นเวลานาน จนแน่ใจว่ามันไถลออกไปแล้ว จึงหันมาจัดการแก้ไขหญิงสาว

แล้วคารินก็รู้สึกตัวขึ้นมาอีกครั้ง ด้วยความหวาดกลัวที่จับใจที่สุด ทันทีที่ลืมตาเห็นหน้าก็กอดเขาไว้แน่น เรียกชื่อละล้าละลักฟังไม่ได้ศัพท์ รพินทร์พยายามปลอบโยนอยู่ครู่ใหญ่ แต่อาการของหญิงสาวไม่ดีขึ้น ความรู้สึกของหล่อนขมนี้่อยากจะตายให้พ้นจากภาวะอันทรมานเสียรู้แล้วรู้รอด

“มัน...มันไปแล้วหรือ?”

พรานใหญ่หัวเราะปลอบใจ กอดประทับไว้แนบอ

“ครับมันไปแล้ว มันอยู่เพื่อที่จะลองกับลูกปืนไม่ได้หรอก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ลูกปืนนัดที่ไม่ด้าน”

“นั่น...ฉันกลัวเหลือเกิน...ฉันกำลังจะตาย...”

เป็นครั้งแรกที่นักผจญภัยสาวเลื้อยราชสกุลร้องไห้เหมือนเด็กๆ หล่อนร้องไห้เพราะความกลัวและเสียขวัญสุดขีด รพินทร์คงหัวเราะอยู่เช่นนั้น คบเบาๆ ที่ศีรษะอันแนบอยู่กับทรวงอก

“เหลวไหล! จะต้องกลัวอะไรนะ คาริน วราฤทธิ์ ไม่เคยหวาดกลัว หวั่นระย่อต่ออะไรสักอย่างเดียว ผ่านผจญและชนะมาแล้วทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ว่ามันจะร้ายกาจน่าสะพรึงกลัวสักขนาดไหน บอกแล้ว...ว่าให้ท่องชื่อรพินทร์เอาไว้ ถ้านึกอะไรไม่ออก”

“ครั้งนี้มันไม่ไหวจริงๆ โอ๊ย คุณพระคุณเจ้า...ลูกกลัวแล้ว...”

หล่อนสะอึกสะอื้น ปิดตาแน่น

คราวนี้เขาหัวเราะออกมาดังๆ ทั้งขัน ทั้งสมเพช

“ก็ดี...ท่องไว้ ‘คุณพระคุณเจ้า’ มันดูเหมือนจะศักดิ์สิทธิ์กว่าท่องคำว่า ‘รพินทร์’ เสียอีก อย่าร้องไห้ครับคุณหญิง ไม่ขายหน้า ‘ดาพรานไพรใจกล้า’ บ้างหรือยัง ใจเสียแรงสัญญาท้าทายกันไว้อย่างแข็งแรงว่า จะเก่งกล้าสารพัด มาคราวนี้ทำไมถึงร้องไห้”

คารินไม่มีความรู้สึกอื่นใดอีกแล้วขมนี้ นอกจากความหวาดกลัวอย่างเดียว

“ฉันกลัวแล้ว ขอมแพ้แล้ว ไม่ขอवादดีอีกต่อไป กอดฉันไว้รพินทร์ กอดให้แน่นที่สุด”

“อยากจะรู้ว่า ถ้าอยู่ด้วยกันในเมือง จะขอร้องไห้พรานไพรคำศักดิ์กอดอย่างนี้บ้างไหม?”

เขาแก้งยั่วเข้า หวังจะให้หล่อนเกิดโทสะ ทว่าปราศจากผล หญิงสาวไม่มีปฏิกิริยาใดๆ ทั้งสิ้น ชุกกายสั่นเทาอยู่ในวงแขนอย่างน่าเวทนาที่สุด พิมพ์ในลำคอฟังไม่ได้ศัพท์ เป็นภาระที่เขาจะต้องปลอบต่อไปด้วยความอ่อนโยนเอาใจ

ครู่ใหญ่ต่อมา หญิงสาวจึงสงบสติอารมณ์ลงได้บ้าง ลืมตาขึ้นอีกครั้งอย่างโผล่หมดสิ้นเรี่ยวแรง หน้ายังซีดเผือดอยู่เช่นนั้น

แล้วอาการหนาวสั่นก็เกิดขึ้นอีก ทั้งๆ ที่ไอร้อนจากเปลวไฟจากกองรอบด้านแลบเลียเข้ามาแทบจะย่างสุก รพินทร์ส่งไรเฟิลของหล่อนไปให้ หญิงสาวเง็งใจรับมาถือไว้ด้วยมือที่สั่นเทา

“ทำไมจะต้องกลัวด้วย ในเมื่อคุณหญิงเองแท้ๆ ที่ยังมันกว่าลงไปกับมือ”

เสียงหัวเราะบอกล่อมา พร้อมกับจับดันแขนทั้งสองข้างบีบกระชับไว้ เขย่าเบาๆ คารินกลักรู้สึกบางสิ่งบางอย่างลงอย่างยากเย็น

“ทำไมมันถึง...ถึงหายไปได้ มันหายไปได้อย่างไร?”

คำถามอย่างสะทกสะท้านนั้น ทำให้เขาเองก็งันไปชั่วขณะ คำตอบมันมีอยู่แล้ว เพียงแต่รอให้จิตใจของหล่อนกล้าแข็งมันคงขึ้นกว่านี้เท่านั้น

“เดี๋ยวนี้คุณหญิงเชื่อหรือยังว่า ระหว่างซากเสือกกับซากคน วิญญาณมันถ่ายเทกันได้”

“ไม่มีอะไรอีกแล้ว ที่ฉันจะอวดดีไม่เชื่อ”

“แล้วเชื่อไหมว่า ทันทีที่ถูกปืนจากคุณหญิงพุ่งตรงเข้าใส่มัน วิญญาณของเจ้านักบวชนั้น หนีออกจากร่างทันที ทั้งซากของมันในลักษณะเกราะเกรงให้เป็นเป้ากระสุน ไม่ผิดอะไรกับวัตถุเช่นที่เราพบกันมาแล้ว ลูกปืนเจาะผ่านซากของมันไปจริง ผลักกระเด็นไปด้วยอำนาจแรงปะทะจริง แต่คุณสมบัติของมันในขามันนั้น เป็นแต่เพียงวัตถุอันปราศจากชีวิตเท่านั้น ซากของเสือกจะต้องอยู่ใกล้เคียงกับเราในขณะนั้นด้วย ทันทีที่ผละออกจากซากคน มันก็เข้าสิงเสือก สร้างสถานการณ์ร้ายขึ้นเพื่อให้เราเตรียมพะวงละมือจากซากคนของมัน เพราะรู้ว่าหากไม่ฉวยโอกาสนี้ เราก็อาจหาทางทำลายซากของมันให้ย่อยยับไปเสีย เพราะเสือกตัวนั้นทำให้เราต้องผละจากมันคอยระวังรับมือ มันเฝ้าและอิทธิฤทธิ์ของเสือกทำอุบายให้เราพะว้าพะวัง วางกลทำท่าที่เหมือนจะได้ขึ้นมาจากหน้าผานั้น เราแว่วแต่จะคอยจ้องกันทางด้านนั้น วิญญาณมันก็ถอยกลับเข้าสิงร่างคน ลูกขึ้นเดินหนีไป พอซากของคนหลบหายไปได้ให้พ้นจากรศมีการติดตามของเรา ทั้งเสือกและคนก็พากันผละหนีไป อาจโดยวิธีกลับเข้าสิงในซากเสือกแล้วใช้เสือกคาบซากคนไปก็ได้ เราโง่ไปกว่ามันหน่อยเดียวเท่านั้น ถ้ารู้ทันเสียก่อน...ระหว่างที่คอยคุมเชิงเสือกอยู่ เรายังกระหน่ำเข้าไปที่ร่างของคนมันให้ย่อยยับ ถึงแม้จะเป็นลักษณะศพตายซากที่ปราศจากความหมายก็จริง แต่ถ้าโดนยิงซ้ำเข้าหลายๆ นัด ซากของมันก็ต้องแหลกเหลวขาดวินพิการออกไป วิญญาณกลับเข้ามาสิงอีกไม่ได้ตัวเอง นี่มีแต่เพียงรูลูกปืนของคุณหญิงเพียงสองรู ที่เจาะผ่านลำตัวไปเท่านั้น คงไม่ทำอันตรายอะไรให้กับผีดิบอย่างมันได้ นี่

เป็นเพียงข้อสันนิษฐานตามความเข้าใจของผมเท่านั้น เ็จจริงมันจะมีอยู่อย่างไร ก็สุดท้ายจะบอกได้เหมือนกัน แต่เราก็เห็นอยู่กับตาอย่างนี้แหละ”

คารินนั่งลืมหูลืมตาโผล่ ความรู้สึกของหล่อนยามนี้ บรรยายไม่ได้

“หมายความว่า มันคือปีศาจ แน่หรือ?”

“ผมก็ยังหาคำจำกัดความให้มันไม่ได้เหมือนกันว่า มันคืออะไรแน่...”

รพินทร์พูดแปร่งๆ พร้อมกับหัวเราะเสียงแปลกไป

“ถ้าจะเอากันตามความหมายของคำแล้ว ‘ปีศาจ’ เป็นสิ่งไม่มีตัวตน มีแต่พลังงาน แต่นี่มันมีตัวตนมีวิญญาณจะอาศัยสิงอยู่เป็นที่แน่นอนลงไป ถ้าไม่อยู่ในร่างของเสือก็ถ่ายมาสู่ร่างของคน และขณะที่วิญญาณเข้าสิงอยู่ เราก็ยังไม่มีโอกาสจะพิสูจน์ได้ว่า ร่างกายนั้นๆ มีสภาวะอย่างชีวิตธรรมดาตามกฎหมายของชีววิทยาหรือเปล่า สรุปได้ในขณะนี้ก็คือ มันเป็นสิ่งมหัศจรรย์ที่ร้ายกาจน่ากลัวที่สุด แต่เชื่อเถิดครับว่ามันไม่วิเศษเหนือไปกว่าลูกปืนหรือไอไฟหรือ ไม่สังเกตหรือพอเราตั้งรับเตรียมพร้อม มันก็ไม่กล้าที่จะจู่โจมเข้ามา ต่อให้ร่างกายของเสือก็เถอะ”

“คุณแน่ใจหรือว่า มันไปแล้ว”

“อย่างน้อยก็พากันเปิดแน่บห่างเราออกไปชั่วขณะหนึ่ง มันไม่แน่จริงหรอก เพราะมันหนีเรา ถ้าอยู่ยงคงกระพันวิเศษจริง ก็ควรเข้ามาประจันหน้าให้รู้ดีรู้ชั่วกันไปแล้ว เราสองคนไม่มีอะไร นอกจากลูกปืนเท่านั้น แปลว่ามันก็ต้องขาดลูกปืนเหมือนกัน”

หญิงสาวหันไปอีก ตะแคงหูเหมือนจะพยายามสดับตรับฟังทุกเสียงที่จะแว่วมาให้ได้ยิน แต่หล่อนก็ไม่ได้ยินอะไรมากไปกว่าสายน้ำตกที่กังวานอยู่ชูชา และลำลำเสียงของไพร่ลึกลามวิกาลในสัญลักษณ์ของธรรมชาติอันสงบ โดยไม่มีอะไรแปลกปลอม

รพินทร์ขยับตัวขึ้นพร้อมกับไฟฉายที่กราดส่อง มีอาการเหมือนจะก้าวพ้นกองไฟออกไปสำรวจบริเวณใกล้เคียง แต่คารินดึงชายกางเกงเขาไว้สั้นๆ รั้งเป็นความหมายห้าม

“เป็นตายร้ายดีอย่างไร ก็ขอให้มันเกิดขึ้นกลางกองไฟที่มองเห็นกันชัดๆ อย่างนี้แหละอย่า!... ไม่เอา อย่าออกไป!”

เพื่อเป็นการเอาใจ เขาจำต้องทรุดตัวลงใกล้ๆ หล่อนตามเดิม

“ผมอยากจะให้เผวพานเข้ามาอีก ฟาดกันให้แตกหักไปข้างหนึ่ง เสียหายเหลือเกินที่มันผละหนีไปเสียก่อน แต่ก็ไม่น่าเหมือนกัน ก่อนที่จะสว่างมันจะมาเล่นงานเราในรูปใดอีกก็ยังไม่ถูก รู้แน่นอนอย่างเดียวก็คือ นี่เป็นโอกาสของมันแล้วที่จะเปิดฉากการไถ่เราอย่างดุร้ายจริงจัง เพราะรู้ว่า ขณะนี้เราพลัดจากพวกพ้องที่เหลือนั่งอยู่เพียงสองคนเท่านั้น ทำใจดีๆ ไว้ครับคุณหญิง อย่าไปกลัวมัน ไม่ว่าจะตำแดงทุบตีเคหมาในรูปใด ขณะนี้ผมต้องการสติสัมปชัญญะและความมองอาจกล้าหาญของคุณหญิงอย่างที่สุด เมื่อถึงนี้คุณหญิงก็ทำได้ถูกต้องดีที่สุดในแล้วคือยืนยันว่าไปคาบมือเป็นผลให้มันต้องถอยหนีไป ผมต้องการให้คุณหญิงทำได้เช่นนั้นอีกทันทีที่เห็นมัน”

หล่อนฝันยิ้มออกมาขากเย็นที่สุด ยิ้มทั้งน้ำตาแห่งความหวาดหวั่นพรันใจ พยักหน้ารับคำ बातที่สุด

“ฉันจะพยายาม รพินทร์ แม้ว่ากำลังใจของฉันมันจะไม่อยู่กับเนื้อกับตัวแล้วในขณะนี้ ที่ฉันจួយไรเฟิลขึ้นยิงมันได้ตอนนั้น ก็เพราะความตกใจที่เห็นคุณจะปรือออกไปหามันนั่นเอง เป็นการกระทำโดยไม่รู้สึกรู้ตัว แต่แล้วยังมันกว่าไปก็จริง มันกลับลุกขึ้นเดินหนีไปได้อีกตอนเราผลอแบบนี้ก็หมดกำลังใจที่จะไปติดต่อกับมันอีกแล้ว สภาพของมันเป็นอมตะ เป็นสิ่งที่ไม่ตาย!”

พรานใหญ่ส่ายหน้า ไม่เห็นด้วยอย่างเด็ดเดี่ยว เอื้อมมือมาจับมือนายจ้างสาวกุมไว้แน่น

“เป็นไปได้! อย่าคิดว่ามันจะเป็นผู้วิเศษ หรือสิ่งอมตะอะไรไปเลย เมื่อมันสามารถบันดาลความตายให้แก่ชีวิตอื่นใดได้ มันก็จะต้องได้รับผลแห่งการตายได้เช่นกัน...คุณหญิงไม่เข้าใจที่ผมพูดหรือ มันอยู่ที่จังหวะ และโอกาสอันเหมาะสมตะหาก ซึ่งเราจะต้องจับเคล็ดให้ได้ การที่มันรีบหนีเราไปขณะจวนตัว บอกชัดอยู่แล้วว่ามันกลัวเราจะทำลายซากของมัน เมื่อไม่มีซาก วิญญาณของมันก็หมดอิทธิฤทธิ์ ถ้ามันอมตะ หรืออยู่ยงคงกระพันจริง ทำไมมันถึงไม่เดินฝ่าลูกปืนเข้ามาทำร้ายเราซึ่งๆ หน้า ไม่เห็นหรือว่าลูกปืนเข้าก็ควาปลิวไปทั้งตัว รีบถอดวิญญาณทิ้งร่างไปทันที แม้ร่างเหลือของมันก็เหมือนกัน เคยมีสักครั้งไหม ที่กล้าเข้ามาเผชิญหน้ากับลูกปืนของเรา นอกจากคอยเลื่องลอบอยู่ ดีแต่คอยจ้องหาโอกาสได้เปรียบอันเป็นกลวิธีของสัตว์ร้ายที่มีชีวิตธรรมดานั่นเอง”

เขาพยายามอย่างที่สุด เพื่อจะปลุกขวัญและกำลังใจของหล่อนกลับคืนมา โดยเหตุผลข้อเท็จจริงที่ชี้ให้เห็น แต่อาการของคารินยังคงอยู่ในภาวะมีคมทนทอดอาลัยอยู่เช่นนั้น

“แล้วเราจะสู้กับมันได้อย่างไรต่อไปนี้ จวนตัวเห็นจะเสียท่าเราเมื่อไหร่ มันก็ถอดวิญญาณทิ้งซากไว้อีกอย่างเมื่อตะกี้นี้ พอเผือกก็เข้าสิงร่างหาทางเล่นงานเราอีก มีหน้าซึ้งยังมีร่างของเสือใหญ่มาคอยสนับสนุนช่วยเหลืออยู่ เราจะมีวิธีใดถึงจะฆ่ามันได้ สำหรับสองร่างคนกับเสือโดยมีวิญญาณผีร้ายคอยชักจูงบงการอยู่เช่นนี้”

จอมพรานหัวเราะเหี้ยมๆ ตาลุกวาว

“ไม่ต้องไปคิดให้เปลืองสมอง ไม่ต้องหวั่นวิตกกังวลอะไรทั้งสิ้น เห็นเสือ ยังเสือ เห็นคน ยิ่งคน ให้มันเห็นคาตาซัดๆ อีกครั้งว่า เมื่อถูกลูกปืน ซากทั้งสองก็ตกอยู่ในสภาพอย่างไร ถ้ากลายเป็นซากแข็งที่อุปราคาจากชีวิต เพราะต้องการหลบหนีอำนาจลูกปืนของเรา ก็พยายามทำลายซากนั้นให้พินาศย่อยยับไปเสียโดยเร็วที่สุด เมื่อวิญญาณขาดร่างใดร่างหนึ่ง มันก็จะถูกจำกัดอำนาจอยู่เพียงร่างเดียว ที่เหลืออยู่ไม่สามารถจะถ่ายเทสับเปลี่ยนได้อีกแล้ว เราจะจัดการกับซากที่เหลือของมันต่อไปเป็นลำดับ ผมเชื่อว่าอำนาจของมันส่วนใหญ่ก็อยู่ในซากเสือนั่นแหละ อาศัยจากเขี้ยวเล็บ และพลังเล่นงานเรา ซากคนจะมีได้ก็แต่เพียงอำนาจจิตและมนต์มายาเท่านั้น โปรดสังเกตด้วยว่า มันทิ้งซากคนของมันให้เราพบเห็นหลายครั้งแล้ว เพราะเชื่อแน่ว่ามีซากเสือคอยคุ้มกันปกป้องให้ได้เมื่อจวนตัว แต่สำหรับซากเสือนั้น ภายหลังจากได้พบครั้งแรกโดยที่เรายังไม่ทันเฉลียวคิดเท่า

ทันมาก่อน มันก็ไม่ยอมให้เราพบเห็นอีกเลย นอกจากในสภาพที่มีชีวิตเคลื่อนไหวได้เท่านั้น เพราะกลัวว่าเราจะทำลายซากเสียเสีย ทำให้มันหมดฤทธิ์เดชลง”

เป็นครั้งแรกที่เขาอธิบายให้หล่อนเข้าใจในความรู้สึกนึกคิดของตนเองอย่างถี่ยวน กระจางชัดที่สุด โดยไม่กลบเกลื่อนหรือบ่ายเบี่ยงอำพรางไว้ในภาวะคับขันขีดสุดเช่นนี้ การให้ความจริงต่อกันย่อมดีกว่าที่จะอ้อมอ้อมปิดบัง เขาไม่แสร้งว่าคนอย่าง ม.ร.ว. หญิงคาริน วราฤทธิ์ จะเห็นว่าเป็นเรื่องเหลวไหลชวนขบขันอีกต่อไป เพราะขณะนี้...หล่อนได้เผชิญกับสิ่งแปลกประหลาดมหัศจรรย์ด้วยตาตนเอง จนขวัญหนีดีฝ่อไปหมดแล้ว

สำหรับคาริน บุคคลผู้เจริญขีดสุดในโลกของอารยธรรม เมื่อได้มาพบเห็นกับความอาภรรณ์ลึกลับที่สุดจางหน้า ชนิดที่ค้านกับทฤษฎีที่หล่อนเคยศึกษาร่ำเรียนมาทั้งหมด มันแทบจะทำให้หล่อนเป็นบ้าเสียสติไป

อาการของหล่อนยามนี้ ยิ่งกว่าพวกบ้านป่าที่ไม่มีการศึกษาเสียอีก พวกนั้นรู้จักแต่ความหวาดกลัวอย่างไรเหตุผล แต่เมื่อเหตุการณ์อันพิลึกพิลั่นนั้นผ่านพ้นหน้าไปแล้ว พวกเขาก็ไม่เก็บมาคิดเป็นข้อกังวลใจให้เปลืองสมองอีกต่อไป

จะเกิดความกลัวขึ้น ก็ต่อเมื่อได้พบใหม่เท่านั้น

แต่สมองที่เจริญแล้วอย่างหล่อนมีไว้สำหรับไตร่ตรองค้นหามูลเหตุ เข้าความคิด ความไตร่ตรองเพื่อจะหาเหตุผลนี้แหละ มันทำให้หล่อนยิ่งพบกับความหวาดหวั่นขวัญสยองเสียยิ่งกว่าพวกนั้นหลายเท่า

ความรู้สึกของหญิงสาวในข้อนี้ รพินทร์ ไพรวลัย จอมพรานผู้ผ่านโลกแห่งอารยธรรมมาแล้ว ย่อมจะเข้าใจได้ดี ตลอดเวลามาสิ่งใดก็ตามที่มันเกิดขึ้นอย่างผิดธรรมชาติ และพิสูจน์ไม่ได้ในทฤษฎีวิทยาศาสตร์ของคนเมือง เขาก็พยายามกลบเกลื่อนเสีย หาทางลากมันให้เข้ามาอยู่ในหลักเกณฑ์แขนงใดแขนงหนึ่ง ที่ผู้มีการศึกษาทันสมัยจะลงความเห็นพ้องด้วยได้

นั่นเป็นวิธีปลอบขวัญกันอย่างดีที่สุด

แต่สำหรับเหตุการณ์ดังที่ได้เผชิญอยู่บัดนี้ มันสุดความสามารถของเขาแล้ว ที่จะกลบเกลื่อนเงื่อนไขได้เหมือนเดิม ป่าที่แวดล้อมรอบกายมัน ‘แรง’ ร้ายกาจ อาภรรณ์ลึกลับที่ดูคามมุ่งร้ายหมายขวัญ ก็ประกาศตัวของมันออกมาอย่างชัดเจน ตัวเขาเองมีความเข้าใจกับมันทั้งๆ ที่ไม่สามารถจะหยิบมันออกมาจำแนกพิสูจน์ได้ แล้วก็ถึงคราวแล้วที่เขาจะต้องให้นายจ้างสาวผู้ร่วมสถานการณ์ได้รับรู้เข้าใจไว้ พร้อมทั้งกล้าต่อการเผชิญหน้า

ในเสี้ยวหนึ่งของความคิดที่เกิดจากอำนาจสังหรณ์ บางที...สิ่งต่างๆ ที่ได้พบเห็นนี้ มันอาจหมายถึงกลางร้ายแห่งชีวิต ซึ่งจะไม่มีโอกาสนำไปบอกเล่าให้ใครฟังได้อีกแล้ว

มันอาจเป็นการรู้เห็นกับสิ่งลึกลับมหัศจรรย์ ชนิดที่มนุษย์ทั่วไปทั้งหลายไม่เคยพบเห็น หรือเชื่อว่าจะมีขึ้นได้ในพิภพโลก แล้วหลังจากนั้นก็ตายไป!

เวลาจะผ่านไปนานสักเท่าใดไม่ทราบได้ ท่ามกลางความนิ่งขมิन्न คนทั้งสองนั่งเอา
 สี่ข้างอิงกันอยู่ในวงแควดล้อมของกองไฟ ไฟเปลวผาดอยู่กับดัก เป็นครั้งแรกในชีวิตของการเดินป่า ที่
 จอมพรานอย่าง รพินทร์ ไพรวัดย์ บอกกับตนเองว่า เขาไม่ชะล่าใจที่จะเอาหลังแตะพื้นได้ เกรงว่า
 จะเผลอหลับไปและการหลับนั้นหมายถึงไม่มีโอกาสได้ตื่นอีกแล้ว ชีวิตของตนเองไม่สำคัญแต่อีก
 ชีวิตหนึ่งในความรับผิดชอบ...ย่อมสำคัญที่สุด

ระยะเวลาระหว่างนี้ ต่างคำนึงทบทวนวาทภาพถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่ามันเริ่มต้น
 อย่างไร ซึ่งลงท้ายด้วยการถูกละหลุม โกลาหลจนลืมอะไรต่ออะไรยามนั้นเสียหมด

หนึ่งในสองจุดบุหรืขึ้น แล้วส่งไปให้เพื่อนร่วมตายที่แนบข้างอยู่ ต่างคุดควันอัดลึก
 จ้องตามองหน้ากันเพียงสองชีวิต เป็นสายตาสองคู่ที่มีความหมายยิ่งกว่าดวงตาของหนุ่มสาวที่นั่ง
 จ้องกันอยู่บนชายหาด หรือเบาะฟูกอันอ่อนนุ่มแห่งสวรรค์วิมานชั้นใดทั้งสิ้น

ครั้นแล้วต่อมา รพินทร์ก็ถอดสร้อยอันทำด้วยโลหะเงินซึ่งแขวนติดคอออกซำๆ มิได้
 ถักเชือกด้ายขนาดย่อมๆ แขนวนติดสร้อยอยู่ โดยไม่ได้พูดคำใดทั้งสิ้น เขาบรรจงสวมคล้องผ่าน
 ศีรษะของหญิงสาวติดไว้ให้ที่คอ คารินตื่นงเล็กน้อย เอามือทาบได้ซึ่งบัดนี้ประดิษฐานอยู่บนร่อง
 ออกันขาวผ่องของหล่อน

“อะไรนี่ คล้องคอให้ฉันทำไม”

ริมฝีปากบางได้รูป อันค้านกับความกร้านเกรียมของใบหน้านั้นยิ้มแฉ่งๆ

“มันอาจไม่มีค่าอะไรเกินไปกว่าสร้อยเงินราคาถูก และได้ด่าสกปรกดูนั่น แต่สำหรับ
 เดียวนี้ ยามที่จิตใจของคุณหญิงหวนไหวยากที่จะควบคุมสติได้ ก็จงรับได้เถิดครับ สมมติว่าภทภัย
 ที่เรากำลังเผชิญอยู่ เปรียบเสมือนกรด สิ่งที่คุณหญิงนั้นก็อุปมาได้เช่นต่าง มันจะคุมสติและ
 คุมผองภัยให้แก่คุณหญิง

“โอ!...อะไรนี่ ที่อยู่ในไถ่ใบนี้?”

หล่อนร้องออกมาเบาๆ หยิบไถ่ลูกนั้นขึ้นคลำดูสิ่งที่บรรจุอยู่ อารมณ์อันหวาดหวั่น
 แปรเปลี่ยนไปอย่างกะทันหัน กลายมาเป็นตื่นใจระคนขัน ยิ้มออกมาได้เป็นครั้งแรก

“หลายอย่าง....”

อีกฝ่ายตอบมาแหบห้าว

“งาช้างจำกัดที่ลงอาคมไว้ หน้าหน้าผากเสือ เหยี่ยวพดด้วง เหยี่ยวขาว อุลกะมณี
 หวายลากลูกนิมิต แล้วก็เหล็กไหล ถ้าอาถรรพณ์มันดีมีดเป็นสิ่งที่จริง ของเหล่านี้ก็เป็นสิ่งศักดิ์
 ใต้จริงเหมือนกัน”

คารินมีสีหน้าประหลาดใจ ประคองไถ่ชิ้นไว้ด้วยมือทั้งสองที่พนมขึ้น หล่อนเกือบจะ
 หัวเราะ แต่แล้วก็ชะงักลงนอนอยู่ครามครัน

“คุณได้มาจากไหนนี่?”

“บางอย่างได้มาจากพ่อ และบางอย่างก็ได้มาจากพรานเก่าที่ชื่อหนานไพร มันอาจไม่มีค่าอะไรกับใครเลย แต่มีค่าที่สุดสำหรับชีวิตพรานไพรอย่างผม มีติดตัวผมอยู่ตลอดเวลา ขณะที่ใช้ชีวิตอยู่ในป่าผมไม่เคยกลัวป่า เพราะเครื่องรางเหล่านั้นมีส่วนคลใจ”

“แปลกจริง!”

หล่อนอุทาน เกือบจะลืมเรื่องอื่นใดลงหมดสิ้นชั่วขณะ

“นี่คุณเชื่อเรื่องอย่างนี้เหมือนกันหรือ ฉันมองไม่เห็นเค้าสักนิดว่าคุณจะเชื่อเรื่องไสยศาสตร์อาคม แล้วก็ไม่เคยเห็นคุณแขวนมาก่อนเลย”

“ถึงผมจะเชื่อ ผมก็พยายามอย่างที่สุดไม่ให้คุณหญิงทราบหรือเข้าใจเช่นนั้น และถึงแม้ผมจะมีติดตัวด้วยความศรัทธาอยู่ทุกขณะจิต ผมก็จะไม่ให้คุณหญิงหรือใครที่คิดว่าตัวเองเป็นผู้เจริญแล้วได้เห็นเป็นอันขาด กลัวจะถูกคูหมิ่น กลัวจะถูกหัวเราะเยาะ กลัวหาว่ามกมาย ไม่มีการศึกษา แต่เดี๋ยวนี้มันจำเป็นขึ้นมาเสียแล้ว คุณหญิงกำลังขวัญเสียจริตสุด คุณหญิงได้เห็นกับตาแล้วว่าอาถรรพณ์มันดื้ออ้อนลึกลับมันเป็นเช่นไร เท็จจริงเพียงไหน ผมก็ขอมอบสิ่งอันเป็นเครื่องรางป้องกันไว้ป้องกันตัวคุณหญิง จะเชื่อหรือไม่เชื่อในอำนาจของมันก็ตามแต่ โปรดรับไว้เถอะ”

คารินจ้องเขาอย่างซาบซึ้งประทับใจ

“ฉันศรัทธาในสิ่งนี้ด้วยความจริงใจ รพินทร์ แต่...มันเป็นของดีประจำตัวคุณ ก็ควรจะติดตัวไว้เอามาให้ฉันทำไม”

พร้อมพูด หล่อนขยับจะถอดออก แต่เจ้าของตะมือห้ามไว้

“ผมเห็นห่วงคุณหญิงมากกว่าตัวเอง ผมมีกำลังใจกล้าแข็ง พอที่จะเผชิญกับทุกสิ่งทุกอย่างด้วยตนเองโดยไม่จำเป็นต้องมีอะไรช่วย แต่คุณหญิงไม่มีอะไรสักอย่าง ไม่มีแม้กระทั่งความเชื่อมั่นตัวเองในขณะนี้”

“มีซิ ทำไมจะไม่มี”

“มีอะไร?”

“รพินทร์ ไพรวัลย์ ยังไงล่ะ ยิ่งกว่าสรวงใดๆ ทั้งสิ้นในยามนี้”

“แปลว่าเดี๋ยวนี้ไม่กลัวแล้ว”

“ไม่กลัว!”

“นั่นแหละ คืออิทธิพลอำนาจของเครื่องรางที่คล้องคอคุณหญิงอยู่”

“รู้สึกว่าคุณพยายามจะเยียวฉันในด้านจิตวิทยาเหลือเกินนะ”

คารินพูดพร้อมกับยิ้มฝืดๆ กำไลเครื่องรางที่คล้องคอไว้ในมือแน่น แล้วเอาน้ำผาคนพิงไหล่เขา

“เอาเถอะ อย่ากังวลไปเลย บอกแล้วว่าฉันจะพยายามทำใจให้เข้มแข็งที่สุด คนเรามีเพดานของความกลัวอยู่ด้วยกันทุกคน เมื่อกลัวจนถึงขีดสุดเสียแล้ว ก็ไม่มีอะไรจะต้องกลัวอีก ว่าแต่คุณตื่นขึ้นมาเห็นเหตุการณ์ตอนไหนนะ”

“ผมก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน ลืมตาสะดุ้งเหมือนมีอะไรมาปลุก เห็นคุณหญิงกำลังจะเดินออกไปหามัน ลักษณะเหมือนคนละเมอฝัน ผมคว้าปืนสั้นขึ้นมาวิ่งออกไปที่ร่างของมันสามนัด พอกระสุนด้าน ผมก็โจนเข้าไปกระชากตัวคุณหญิงไว้ก่อนที่จะเดินพ้นกองไฟออกไป”

“ฉันจำได้อย่างดีแล้วว่า ตื่นขึ้นมาเพราะความหนาวและเมื่อยขา พอลืมตาขึ้น ฉันก็พบตาของมันมายืนจ้องอยู่ก่อนแล้ว จากนั้นก็รู้สึกอะไรอีก จนกระทั่งคุณเขย่าเรียก ถ้าไม่ใช่เพราะคุณตื่นขึ้นมา และลูกรันไว้ทัน ฉันคงจะออกไปหามันแล้ว และป่านนี้จะเป็นอย่างไรบ้างก็ไม่รู้”

“ผมก็อาจตื่นขึ้นมา แล้วพบว่าคุณหญิงหายไปแล้ว”

เขาพูดพร้อมกับหัวเราะๆ แยกเขี้ยวมองออกไปยังความมืดเบื้องหน้า

“ขณะนั้น มันยังเข้ามา ใช้อ่านาสะกดจิตเรียกคุณหญิง มันฝากองไฟเข้ามาไม่ได้ แต่ใช้การสะกดจิตชักจูงให้คุณหญิงออกไปหามันเอง ลูกปืนเจ้ากรรมก็ดันมาด้านเข้าในเวลานั้น ทั้งๆที่เราลองกันอย่างดีแล้ว”

พูดถึงลูกปืนด้าน คารินคว้าปืนสั้น .357 ของหล่อนขึ้นมาทันที เปิดรังเพลิงเทลูกออกมาตรวจสอบโดยเร็ว พบว่าทุกนัดที่บรรจุอยู่ มีรอยเข็มแทงขนวนเจาะท้ายกระสุนบุบเข้าไปทั้งสิ้น แต่ไม่มีนัดไหนลั่นออกไปได้เลย

“มันเกิดขึ้นได้อย่างไรกันนี้ อิทธิฤทธิ์อาคมของมันอย่างนั้นหรือ?”

หล่อนกัดริมฝีปาก เอ่ยขึ้นเหมือนกับจะรำพึงกับตนเอง

“ถ้าเป็นด้วยอิทธิฤทธิ์อาคมวิเศษของมัน ลูกปืนทั้งหมดของเราก็ควรจะด้านหมดในขณะที่ยิงมัน แต่นี่ลูกไรเฟิลไม่ได้ด้าน ผลก็คือมันถูกคุณหญิงยิงกระเด็นไป ผมเชื่อว่ามันเป็นคราวบังเอิญมากกว่าที่กระสุนปืนสั้นของเราทั้งสองกระบอก เกิดด้านขึ้น สาเหตุมันก็มาจากที่เข้าน้ำอยู่เป็นเวลานานนั่นเอง”

“แต่ทำไมตอนที่เราลอง มันถึงไม่ด้าน?”

“มันไม่แน่นอนสมไปนัก ตอนที่เราทดลองกัน บังเอิญไปเจาะเอนัดที่ไม่ด้านเข้า และเราก็ไม่มีโอกาสที่จะลองยิงดูหมดทุกนัด เมื่อเห็นว่ามันแรกไม่ด้าน ก็อนุมานเอาเองว่าส่วนมากของมันควรจะใช้งานได้ พอเกิดเรื่องจำเป็นที่จะต้องใช้ขึ้นมา เจ้ากรรมมันเกิดด้านขึ้นมา และสาเหตุมันก็มีอยู่แล้ว คือลูกปืนถูกแช่น้ำมานาน ลูกปืนสั้นมีปลอกกระสุนที่สั้นและบรรจุดินจับน้อย โอกาสที่น้ำจะซึมเข้าไปทำให้เชื้อปะทุเปียกมีได้ง่ายกว่าลูกไรเฟิล ซึ่งปลอกยาวกว่า ผนึกหัวกระสุนไว้ได้แน่นกว่า ขณะนั้นเราดตะลึงกันไปชั่วขณะ พอรู้สึกว่ทั้งหกนัดที่บรรจุอยู่ใช้การอะไรไม่ได้เลย เราก็ไม่ได้คิดถึงไรเฟิลอีกต่อไป โชคดีอยู่บ้างที่คุณหญิงฉวยไรเฟิลขึ้นมาวิ่งออกไปด้วยความตกใจ หรืออาจเป็นไปได้โดยสัญชาตญาณก็ตาม เหตุการณ์มันจึงเปลี่ยนแปลงภายหลังที่กระสุนนัดแรกนั้นระเบิดขึ้น”

“แล้วนี่เราจะทำอย่างไรกัน แปลว่าลูกปืนสั้นมีหวังใช้การไม่ได้อีกแล้วหรือ”

“อย่าเพิ่งไปยุ่งอะไรกับมันก่อนเลยครับ ปล่อยทิ้งไว้แห้งสนิทมันอาจใช้การได้ดีเหมือนกัน แต่สำหรับพวกที่เข็มแทงชนวนเจาะแก้ปทัชกระสุนลงไปแล้วเหล่านี้นี้ ไม่มีประโยชน์อีกต่อไป”

กล่าวจบ เขาก็โยนลูกปืน .44 แม็กนัมของตัวเองที่ด้านหน้านั้นลงไปกับพื้น พร้อมกับถอนใจยาว กล่าวต่อมา

“อย่าเพิ่งไปหวังพึ่งอะไรกับปืนสั้นในขณะนี้ ฝากทุกสิ่งทุกอย่างไว้กับไรเฟิลดีกว่า”

แล้วเขาก็ลุกขึ้นเดินไปยังราวที่ตากผืนเสื้อผ้าของราชสกุลสาวไว้ คว้าขึ้นมาคลำตรวจดูอีตใจหนึ่ง ก็หอบทั้งเสื้อและกางเกงนำมาส่งให้

“หมาดๆ พอจะสวมได้แล้วครับ ถูกไอตัวเข้าหน่อยก็จะแห้งสนิทเอง”

คารินพิมพ์ำขอบคุณ รับชุดเดินป่าของหล่อนมา แล้วลุกขึ้นจัดการสวมอย่างรวดเร็ว ถึงจะยังขึ้นอยู่เล็กน้อยก็ยังดีกว่าร่างกายเปล่าเปลือยสะท้านสั่นอยู่เช่นนี้ แม้จะมีไอไฟช่วยผิงสักเพียงใดก็ตาม

สภาพของหล่อนที่สวมใส่เสื้อผ้า เป็นไปในลักษณะปกติ หมดความจำเป็นที่จะต้องกระดากอายหรือหามุมลับตาใดๆ อีกต่อไปแล้ว แม้จะมี รพินทร์ ไพรวลย์ ยืนอยู่ตรงหน้า สภาพที่คลุกคลีสนิทสนมคุ้นเคยกันเช่นนี้ มันพ้นสภาวะที่จะต้องมัวมาคอยตะจิตตะขงใดๆ ทั้งสิ้น

เกิดมาหล่อนก็ไม่เคยใกล้ชิดสนิทกับใครเหมือนกับชายผู้นี้ แม้จะไม่มี ความตั้งใจ หรือคิดฝันมาก่อน มันเกิดขึ้นเพราะความจำเป็นแท้ๆ

ความรู้สึกของคาริน วราฤทธิ์ ยามนี้ก็คือ อายเสียจนไม่มีอะไรจะต้องอาย และกลัวเสียจนไม่มีอะไรจะต้องกลัว

ที่สำคัญที่สุดอันทำให้หล่อนสนิทใจคลายกระดากก็คือ สายตาคู่นั้นแม้จะมองจับมาจริงจัง ทว่ามันก็เปลี่ยนตาเพื่อนตาย ซึ่งปราศจากความหมายซ่อนเร้นใดมากไปกว่านั้น

ระหว่างที่หล่อนรูดยับกางเกง เพื่อนยามยากของหล่อนเข้ามาช่วยกวดมมเสื้อผ้าให้ ไม่เคยมีผู้ชายคนใดในโลกจะทำสิ่งนี้ให้แก่หล่อนเช่นกัน แม้แต่พี่ชายร่วมสายโลหิตของหล่อนเอง การปฏิบัติเช่นนั้นก่อให้เกิดความดันตื้นเต็มล้นขึ้นกลางใจของ ม.ร.ว. สาว หล่อนยิ้มนิ่ง มองดูจนกระทั่งเขากวดมมเม็ดสุดท้ายให้แล้ว ‘พี่เลี้ยง’ กลางไพรลี้กของหล่อน ก็ดับเบาๆ ที่ต้นแขนทั้งสองข้าง บอกต้ำๆ ว่า

“เอาละ อาการคงจะดีขึ้น ตัวเปล่าๆ กลางป่าลึกในเวลากลางคืนเช่นนี้ มันทารุณไม่ใช่เล่น ต่อให้มีไฟผิงก็เถอะ ผมภาวนาขอให้เสื้อผ้าของคุณแห้งไว้นะ”

“เคยช่วยถอด แล้วก็ช่วยสวมให้กับนายจ้างผู้หญิงคนไหนมาก่อนบ้างไหม?”

คำถามแผ่วเบาเช่นนั้น ทำเอาเขาเกือบสะดุ้ง ชะงักก็แทบจะลืมปัญหาเฉพาะหน้าอื่นๆ หมดสิ้น

“ไม่เคย และผมก็ไม่มีนายจ้างผู้หญิงมากนักหรอก ถามทำไม?”

หล่อนสั่นศีรษะ ไม่เอื่อยอะไรอีก ทรวดกายลงนั่งกอดเข่า รพินทร์หันไปเติมเชื้อฟืนอีกครั้ง ถามว่า

“เวลาเท่าไรแล้ว?”

“ดีสี่ กับสองนาทีกี่ ทำไมหรือ?”

“เป็นครั้งแรก ที่ผมมีความรู้สึก ว่า อยากให้สว่างเสียโดยเร็ว...”

พรานใหญ่พูด แหงนมองขึ้นไปยังท้องฟ้าอันมืดมิดเหมือนผ้าดำขึงกันอยู่

“เปลือยหลับเมื่อไหร่ เราก็ตายเมื่อนั้น ใช่มั้ย?”

น้ำเสียงของหญิงสาวเกือบจะเป็นกระซิบ

“คุณหญิงพักเถอะครับ ผมอยู่ยามเอง”

“งั้นกลัว”

“กลัวอะไรอีก?”

“กลัวว่าตื่นขึ้นมาแล้ว จะ ไม่พบเห็นคุณอีก”

“คงไม่เป็นเช่นนั้นหรอกครับ”

“เราอยู่เป็นเพื่อนกันดีกว่า ลืมสุภายิตโบราณเสียแล้วหรือ ‘คนเดียวหัวหาย สองคนเพื่อนตาย’ เราตื่นอยู่ด้วยกัน เกิดอะไรขึ้นก็รู้เห็นคาตาด้วยกัน ดีกว่าที่คนหนึ่งหลับโดยไม่มีโอกาสรู้เห็นเลยว่าอะไรมันเกิดขึ้นกับอีกคนหนึ่ง”

“ผมสัญญาว่าจะปลุกคุณหญิงทันที ที่มีอะไรผิดปกติ”

“ไม่หรอก ฉันไว้ใจคุณ แต่ไม่ไว้ใจเหตุการณ์ เรากำลังอยู่ในที่คับขันขีดสุดแล้ว มันเป็นคนมหาอุบาทว์ที่สุด และมันชั่วโคตรของเราด้วย เผลอไม่ได้แม้แต่วินาทีเดียว”

จอมพรานหันกลับมา พบกับดวงตาคู่ที่เบิกสว่างเต็มไปด้วยประกายแข็งแกร่งราวของคาริน ซึ่งทอดมองออกไปนอกกองไฟ เหมือนจะค้นหาอะไรที่มันแอบแฝงซ่อนเร้นอยู่ในความมืดอันลึกลับ มือทั้งสองถูบล้ำอยู่ที่ไรเฟิลซึ่งพาดอยู่กับดัก อาการนั้นเหม่อลอยแล้วสะดุ้งนิดหนึ่ง เมื่อฝ่ามือหนักๆ ของเขาวางลงมาที่ดัก

“มันเป็นไปไม่ได้หรอก คุณหญิงอดโรยอ่อนเพลียมากที่สุด ทั้งๆ ที่พยายามนั่งลืมตาสว่างอยู่อย่างนี้ มันก็จะกลับไปทั้งลืมนานี้แหละ แต่ผมก็จะไม่ขอร้องให้คุณหญิงนอนหรอก ดีเหมือนกัน เราตื่นอยู่ด้วยกันอย่างนี้จนกว่าจะวันจะขึ้น เป็นความบกพร่องของผมเองที่เลือกชัยภูมิพักไม่เหมาะ ทางอันตรายมันมาได้รอบด้าน แต่ตอนนั้นมันจวนตัวกะทันหันเหลือเกิน คุณหญิงกำลังหมดสติ และต้องการความช่วยเหลือด่วน ผมจึงต้องตัดสินใจพักตรงนี้ เราต้องระวังรอบตัวทุกด้านทีเดียว เสียงน้ำตกก็ช่วยอำพรางเสียงอื่นๆ เสียหมด”

“ตอนที่มันมาขึ้นอยู่นอกกองไฟ มันพูดกับเราใช่มั้ย และคุณก็ได้โต้ตอบกับมันออกไป”

หล่อนพูดอย่างมีนัย ทบทวนเหตุการณ์เหมือนจะไม่แน่ใจ

“ใช่! ผมก็กำลังอยากจะถามคุณหญิงเหมือนกัน คุณหญิงได้ยินเหมือนกันหรือ”

“ฉันได้ยิน – ได้ยินการพูดระหว่างมันกับคุณ แต่ตอนนั้นมันเลือนๆ รางๆ ไม่แน่ชัด คล้ายๆ ตกอยู่ในห้วงฝันอย่างไรพิกล”

“คุณหญิงได้ยินอย่างไร?”

เขาถามโดยเร็ว จ้องตาเขม็ง

“แปลกมาก...มันพูดด้วยภาษาอะไร ฉันก็ไม่อาจบอกได้เหมือนกัน แต่รู้สึกรู้ว่าจะเข้าใจได้ดีที่สุด...มันมากล่าวคำอาฆาตมาดร้ายเรา บอกว่าเราล่วงล้ำเข้ามาในดินแดนของมัน และเราจะต้องตายทั้งหมด – ใช่ไหมรพินทร์ ฉันเข้าใจอย่างนี้ถูกต้องหรือเปล่า”

รพินทร์ ไพรวลัย กัดริมฝีปากแน่น ขนลุกชูขึ้นทั้งกายอย่างไม่รู้สึกตัว ถูกแล้ว คารินตกอยู่ในสภาวะเดียวกับเขาทุกอย่าง นั่นคือได้ยินและเข้าใจในสิ่งที่ไอ้ผีตายซากพันปีพูดตรงกันทุกอย่าง

“ได้ยินว่ามันพูดเช่นไรต่อไปอีกบ้าง?”

“มันบอกว่ามันคือ มันศรัยแห่งนิทรานคร”

“พยายามนึกอีกที เปรียบเทียบกับความฝันของคุณหญิงในคืนหนึ่ง มันเป็นลักษณะเดียวกันกับนักบวชโหล่น ที่ประกอบพิธีกรรมเดินนำหน้าขบวนเสด็จของนางพญา ผู้นั่งมาบนเสลี่ยงคานหามนั้นหรือเปล่า”

“ใช่แล้ว คนเดียวกัน!!”

นักมานุษยวิทยาสาวร้องออกมาอย่างสะอื้นผวา

จอมพรานขบگرامนูนเป็นสัน กวาดมองไปยังความมืดรอบด้าน แล้วเหินหัวเราะออกมา

“ถ้าเช่นนั้น มันก็คือ ปุโรหิตมันศรัย พ่อมดร้ายแห่ง ‘นครแห่งความลับ’ นครหนึ่งซึ่งเคยรุ่งเรืองอยู่เมื่อก่อนที่แม่น้ำแสมปีมาแล้วก็ไม่ทราบ โดยมี พันธุมวดี เป็นนางพญาผู้ครองนคร และเดี๋ยวนี้ นครนั้นได้ล่มจมหายไปแล้วด้วยกาลเวลา แต่ปุโรหิตมันศรัยมันยังอยู่ อย่างน้อยที่สุดก็ยังวนเวียนอยู่ด้วยวิญญาณอันชั่วร้ายบาปหนาของมัน อาจอยู่ด้วยความแค้น ความพยาบาทมาดร้าย ความมีดมั่วอกุศล ซึ่งจะมีสาเหตุมาจากอะไรก็ยังไม่ทราบ คอยปกป้องหวงแหนเขตแดนของมันไว้ โดยจ้องล้างทำอันตรายต่อทุกชีวิตที่จะเหยียบย่างผ่านเข้ามา คล้ายๆ กับว่า ใครก็ตามที่เข้ามายังอาณาเขตที่มันสิงสถิตอยู่จะเป็นผู้มาเป็นพิษเป็นภัยต่อมัน หรือสิ่งที่หวงแหนพิทักษ์ไว้ ผมพอจะมองเห็นอะไรได้รางๆ แล้ว คุณหญิงครับ ขณะนี้เราสองคนกำลังยืนอยู่ในโลกอันมหัศจรรย์ที่สุด โลกที่เปรียบเสมือนเราฝันไป ทั้งๆ ที่ลืมตาตื่นอยู่ และมีชีวิตเลือดเนื้อจริงในปัจจุบันของเราเข้าไปเกี่ยวข้อง”

คาริน วราฤทธิ์ จ้องหน้าเขาอย่างตกตะลึง ร้องเสียงลั่น

“รพินทร์! คุณรู้ได้อย่างไร คุณเอาอะไรที่ไหนมาพูดได้เป็นตุเป็นตะเช่นนี้ ปุโรหิตมัน
ตรัย นางพญาพันธุมวดี นามนี้มาจากไหน?”

เจ้าหญิงองค์ที่สิบ

85

ตาลูนั่น จ้องมองลูกมาที่หญิงสาวเหมือนจะพยายามเตือนลงไปสู่ความทรงจำ ซึ่งบัดนี้
ภาวะอันบีบคั้นทรมาน และสมองที่หมุนวนไปด้วยเหตุการณ์ร้าย ทำให้มันงงและเลื่อนไปหมด

“โปรดระลึกไว้ให้ดี นามชนิดนี้พวกเราได้แหว่มาสัมผัสความรู้สึก และได้ขบคิดใคร่ครวญ
กันมาก่อนแล้ว มันตรัย ปุโรหิตพอมดร้าย และพันธุมวดี นางพญาแห่งนครลับ...พอจะนึกออก
แล้วหรือยังว่า คุณหญิงไฉนทั้งสองนามนี้มาจากไหน?”

ภายหลังจากเอามือแตะขมับ เม้มปากขมวดคิ้วทบทวนอยู่อีดีใจใหญ่ ดารินก็ลืมตา
โพล่ง ร้องออกมา

“ฉันนี่ก็ออกแล้ว! จริงซี เราเคยเอ่ยอ้างถึงนามทั้งสองนี้กันมาก่อนแล้วในคืนหนึ่ง ที่
พวกเราพากันตื่นขึ้นมาด้วยเหตุการณ์ประหลาดๆ คุณกับพี่ใหญ่ไฉนเสียงฆ้อง กลอง เครื่องมโหรี
ลึกลับที่ลอยมาตามลม ส่วนฉันนั้น ไชยยันต์เป็นคนปลุกขึ้นมาหลังเพื่อน พร้อมกับความฝันที่เห็น
ภาพนางพญาเสด็จมาบนวอทอง แวดล้อมไปด้วยขบวนพยุหยาตรา ภายหลังจากปรึกษากันถึงกัน
พี่ใหญ่เล่าให้ฟังถึงเรื่องที่นางชายเคยเพื่อพูดเกี่ยวกับมายาวิณ คัมภีร์มหาอุบาทว์ มันตรัย ปุโรหิต และ
พันธุมวดี นางกษัตริย์ ซึ่งมันมาสอดคล้องกับความฝันของฉันและไชยยันต์เข้าทุกประการ จนเรา
สันนิษฐานว่ามันจะต้องเป็นเหตุการณ์เดียวกัน ก็อนางพญาที่ฉันและไชยยันต์เห็นในความฝันควร
จะมีนามเช่นนั้น รวมทั้งเจ้านักบวชโล้น หรือไอ้ผีดิบนั่นด้วย”

“ครั้งแรก เราก็คิดกันว่า มันน่าจะเป็นเรื่องเหลวไหล ไร้สาระและอาจมองข้ามไปเสีย
แต่เดี๋ยวนี้คุณหญิงรู้สึกบ้างหรือยังว่า มันน่าจะมีมูลความจริงขึ้นมาแล้ว?”

เจ้าหน้าที่ของนักมานุษยวิทยาเงงเงงไปหมด

“คุณเอง มักจะเป็นคนสงวนปากคำและไม่ค่อยจะยอมพูดอะไรมาก่อน เกี่ยวกับเรื่อง
ชนิดนี้ มาครั้งนี้แหละที่ฉันไฉนคุณเริ่มจะมีความเห็น...”

หล่อนกล่าวเหมือนรำพึง จ้องตาไม่กะพริบ

“คุณพอจะมองเห็นเหตุผลในการสันนิษฐานมากกว่านี้หรือ”

เขาผงกศีรษะลง

“ผมเห็นแล้ว และจะเสี่ยงต่อการผิดพลาดเพียงใดก็ตามในภาวะเช่นนี้ ผมจำเป็นจะต้อง
เปิดเผยความรู้สึกแท้จริงส่วนตัวออกไป ก่อนอื่นผมอยากจะให้คุณหญิงทบทวนไปถึงเหตุการณ์ใน
คืนหนึ่งที่พวกเราเผชิญกับสัตว์ประหลาด ผมหมายถึงฝีกองกอย คุณหญิงพอจะจำได้ไหมว่า ในคืน
นั้นมันเกิดอะไรขึ้นบ้าง?”

“อ้อ แน่นอน ฉันจำได้อย่างแม่นยำทีเดียว เจ้ากองกอยตัวที่เราสู้กันภายหลังว่าเป็น
หัวหน้าฝูงทั้งหมด ได้ลอบเข้าไปในแคมป์ขณะที่พวกเราหลับกันหมด มันเข้ามาลูบคลำตัวฉันทำให้

ต้องตื่นโกลาหลกันขึ้น ในที่สุด เราก็จับตัวมันได้ มัดไว้เพื่อนจะรอพิสูจน์ตอนตะวันขึ้น แต่พอตื่นขึ้นมา ปรากฏว่ามันหายไปพร้อมกับเงาชาย จนเป็นผลให้เราต้องออกติดตามเงาชายมาจนกระทั่งเดี๋ยวนี้”

คารินพูดเร็วเร็ว เต็มไปด้วยความตื่นเต้นกระตือรือร้น

“แล้วจำได้ไหมว่าเราช่วยกันตรวจสอบร่างกายมัน?”

“ใช่ ฉันเป็นคนตรวจเอง ซึ่งก็พบว่า มันเป็นสัตว์แปลกประหลาดมหัศจรรย์ที่สุด มันไม่มีเลือด ไม่มีลมหายใจ ไม่มีชีพจรหรือการเต้นของหัวใจ สามารถสมานแผลของตนเองได้อย่างรวดเร็วราวกับปาฏิหาริย์ ไม่ว่าจะเกิดบาดแผลขึ้นเช่นไร”

“ในความเห็นของคุณหญิง มันเป็นสัตว์หรืออะไร?”

หล่อนสั่นศีรษะ

“คุณก็รู้อยู่แล้ว ฉันไม่สามารถลงความเห็นได้ในสิ่งอันแปลกประหลาดพิศดารขนาดนั้น และไม่เข้าใจมันอยู่จนกระทั่งเดี๋ยวนี้”

“จำได้อีกไหมว่า ขณะที่เราล้อมค้อมมันอยู่ มันได้ส่งกระแสจิตเข้าครอบงำเงาชาย และพูดติดต่อกับเรา ซึ่งในขณะนั้นเราเข้าใจว่าเงาชายสร้างสถานการณ์ลึกลับขึ้นเอง”

ราชสกุลสาวเม้มริมฝีปากแน่น ตาสว่างวาว พยักหน้า

“จำติดหูอยู่ทุกประโยคทีเดียว คำแรก...มันร้องว่า ‘ช่วยด้วย’ อันหมายถึงให้เราช่วยมัน”

หล่อนกล่าวอย่างเข้มซ้ำ พยายามทบทวนความทรงจำที่ผ่านมานี้

“และคุณกับไซยยันต์หาว่าเงาชายเล่นตลก แต่พวกเราพยายามให้มันพูดผ่านเงาชายต่อไป คำพูดของมันประหลาดมาก มันบอกว่ามันไม่ใช่สัตว์และไม่ใช่คน ไม่ได้มาเพื่อประสงค์ร้ายต่อเรา แต่มาเพื่อติดต่อขอความช่วยเหลือ คำพูดของมันเต็มไปด้วยปริศนาที่เราไขไม่แตก มันบอกแต่เพียงให้เราช่วยปลดปล่อยพวกมันให้หลุดพ้นจากบ่วงกรรม กรรมอะไรของมันเราก็เดาไม่ถูก แล้วขอร้องให้เราบ่ยหน้าไปทางตะวันตก เพื่อเข้าเขตนครแห่งความหลับ ซึ่งเราจะได้รับความจริงเอง หางเสียงของมันทำนองคล้ายจะเตือนให้เราทราบล่วงหน้าแล้วเหมือนกันว่า หนทางนี้เต็มไปด้วยอันตรายยิ่ง ซึ่งเราจะต้องต่อสู้ฟันฝ่าพยายามจะให้เราไปให้ได้ และเดี๋ยวนี้ก็ได้จนสำเร็จคือชักจูงพวกเรามาจนได้ โดยวิธีเอาเงาชายและแผนที่เดินทางของเราเข้าล่อ”

“ไม่มีสิ่งที่จะมาทำให้พวกเราตายตามความหมายที่พวกท่านเข้าใจได้ทั้งสิ้น ยกเว้นสิ่งเดียวเท่านั้นคือบุญกุศล บาปเวรทุกข์ทรมานที่พวกเราได้รับ ก็คือความไม่รู้จักตาย ถ้าเราตายเมื่อใดเราก็พ้นกรรมเมื่อนั้น...”

“ใช่แล้ว ฉันยังจำได้ มันพูดเช่นนี้แหละ!”

“เราไม่ใช่สัตว์ และเราก็ไม่ใช่คน อีกทั้งไม่ใช่ธรรมชาติด้วย! สังขารร่างกายอันนำเวทนาของเราถูกบันดาลขึ้นด้วยกฤติยามนต์อันลึกลับ วิญญาณของเราถูกจองจำกักขังและวนเวียนไม่รู้ผู้รู้เกิด ถูกกำหนดให้สิ่งสู่กรรมมานอยู่ในร่างนี้จนกว่ากฤติยามนต์นั้นจะถูกทำลายล้างไป...”

รพินทร์พิมพ์ ทบทวนถ้อยคำที่เขาจำได้และก้องอยู่ในหูขณะนี้ออกมา คารินขนลุกเกรียวขึ้นทั้งตัว จนต้องเอามือลูบขี้แขน

“จำได้ไหมครับ มันพูดเช่นนี้”

“มันก้องอยู่ในหูของฉันทิเดียว!”

หล่อนรับด้วยความรู้สึกร้อนๆ หนาวๆ

“ขณะนั้นเรางงและไม่เข้าใจ แต่เดี๋ยวนี้พอจะเห็นอะไรเป็นเลาๆ ขึ้นมาบ้างหรือยัง”

สีหน้าอันขาวเผือกของคารินยังฉาบอยู่ด้วยแววพิศวงระคนขนพองสยองเกล้าเช่นนั้น

“ฉันทียังมีคอยู่”

“ลองพยายามใคร่ครวญให้ดีที่สุด นิกชิ ไอ้ศีกองกอยพยายามจะให้เราช่วยเหลืออะไร มัน?”

“คล้ายๆ กับว่า มันต้องการให้เราช่วยล้างเวทมนตร์อาถรรพณ์อะไรสักอย่าง ที่เป็นหนักตรึงมันอยู่จนแหละ อย่างนั้นหรือเปล่า?”

“คราวนี้ย้อนมาถึงเหตุการณ์ที่เราเผชิญอยู่หลายๆ ตามที่ไอ้ศิบพันปีนั่นกล่าวคำอาฆาตมาดร้ายเราไว้ มันสอดคล้องกันได้ไหม”

“ฉันทียกออกแล้ว!”

คารินร้องขึ้นด้วยอาการตื่นประหลาด

“อาถรรพณ์เวทของไอ้ศิตายซากตัวนั้นนั่นเอง พวกกองกอยชักนำเรามาเพื่อให้ ‘ช่วย’ มัน ซึ่งเราก็กังไม่รู้จักลงไปว่าจะช่วยได้อย่างไร ทางไหน ขณะเดียวกัน ไอ้ศิบพันปีนั้นก็เลยถือว่าเราเป็นศัตรูซึ่งจะต้องสกัดกั้นทำลายล้างเราเสียก่อน ทั้งๆ ที่เราไม่เข้าใจอะไรเลย และเดาไม่ถูกว่ามันเกี่ยวข้องกับพวกมันอย่างไร ยกเว้นแต่จะสรุปความเห็นในขณะนี้ได้อย่างเดียวว่า พวกกองกอยเห็นเราเป็นมิตรที่จะมาเพื่อช่วยเหลือ แต่ไอ้ศิตายซากตัวนั้นเห็นเราเป็นศัตรู บางทีจะเป็นเพราะการมาของเราขัดต่อผลประโยชน์ของมันนั่นเอง”

จอมพรานหัวเราะกร้าวๆ ในลำคอ

“ไม่ใช่บางที แต่มันต้องขัดกันอย่างแน่นอนที่สุด มันจึงจ้องจ้องล้างทำลายพวกเราอยู่ในขณะนี้ ระหว่างมันตรึงกับสิ่งที่เราเห็นในร่างของสัตว์ประหลาดกองกอย จะต้องมียะไรผูกพันกันอยู่อย่างลึกลับ ฝ่ายหนึ่งยึดครองอำนาจ และอีกฝ่ายหนึ่งตกอยู่ใต้อำนาจ ฝ่ายหลังไปชักพาเอาพวกเรามาเพื่อหวังจะให้ช่วย ฝ่ายแรกก็เลยคิดแผนพยายามขัดขวางไว้ ส่วนสาเหตุแห่งการผูกพันนั้นยังเป็นสิ่งลึกลับคามีคอยู่ ซึ่งถ้าเราไม่ตายเสียก่อน มันก็ต้องกระโจนหลุดออกไปแน่ๆ อะไรเป็นอะไร ที่นี้ย้อนกลับไปถึงเหตุการณ์ในคืนนั้นอีกครั้ง ระหว่างที่คุณหญิงกับพวกเรากันอื่นๆ กำลังมุงดูอยู่ที่

กองกอดตัวที่เราจับได้ ผมกับคุณชายก็ได้เล่าให้ฟังแล้วว่า เราเพียงสองคนที่สังเกตเห็นเงาชายยืนห่างกลุ่มออกไปทางหนึ่ง ในลักษณะกว้างก็เหมือนลอยเหมือนตกอยู่ในห้วงสะกด จึงเดินเข้าไปดู แล้วก็ได้ยินประโยคหรือวลีแปลก...ที่พิมพ์ออกมาจากปากของเงาชาย และนั่นคือที่มาของคำว่า มายา วิน มันตรัย และพันธุมวดี”

“ลองบอกให้ละเอียดชี้ว่า เงาชายพูดอย่างไรบ้าง”

หล่อนถามเร่งมาอย่างกระหาย

“นอกจากประโยคเหล่านั้นที่หลุดออกมาในลักษณะเหมือนมีอะไรมาบังคับให้พูด โดยไม่รู้ตัวแล้ว เงาชายก็บอกถึงภาพที่ฝันเห็นไป ตามที่คุณชายได้นำมาเล่าต่อให้พวกเราทุกคนฟังแล้ว คุณหญิงเองก็ได้ยินอยู่ด้วย”

“มันยังไม่กระจ่างชัดเจน ในคำเล่าของพี่ใหญ่ ถ้าเป็นไปได้ ฉันอยากจะได้ยินที่เงาชายพูดคำต่อคำ ประโยคต่อประโยคทีเดียว เพื่อจะได้นำมาประกอบข้อสันนิษฐาน คุณจำได้ทุกถ้อยคำของเงาชายที่พูดไว้หรือเปล่า”

“จำได้ โปรดฟังให้ดี ต่อไปนี้เป็นคำพูดของเงาชายที่ผมและคุณชายได้ยินพร้อมกัน ‘ผมเห็นปราสาทโบราณหลังหนึ่งสร้างด้วยศิลาแลง ใจกลางคูหาห้องใหญ่อันประกักหักพัง เป็นแท่นหินอ่อนสีดำสนิท เหนือแท่นหินนั้น หีบศพใบหนึ่งประดิษฐานอยู่เป็นหีบที่ทำด้วยแก้วผลึก โปร่งใส ร่างของสตรีนางหนึ่ง นอนสงบนิ่งอยู่ในหีบนั้น ประหนึ่งจะจมอยู่ในห้วงนิราชาชั่ววันนิรันดร์ ดูกละ นางควรจะอยู่ในความหลับเพราะร่างกายของนางมิได้เน่าเปื่อย หรือแห้งเกราะตามสภาพของซากศพ หากแต่อัมเมิบเปล่งปลั่งประดุจกุหลาบแรกผลิรับกับน้ำค้าง และแสงเดือนเพ็ญฉะนั้น ความงามของนางไม่มีคำใดเปรียบได้ นางแต่งกายอย่างนางกษัตริย์ น่าประหลาด ที่ริมฝีปากอันจิมลิ้มดูกลีบกระจับของนางอาบอ้อมไปด้วยสีแดง สีของเลือดสด!’...”

ด้วยการที่สั้นเทา ด้วยแววตาที่ตื่นกระหายต่อเรื่องราวที่ได้ยินจิตสุด คารินชักมาแทบไม่หายใจ

“แล้วยังไงอีก?”

“ ‘ได้แท่นที่นางนอน เป็นโถงคูหา คัมภีร์เล่มหนึ่ง ทำด้วยหนังของมนุษย์ มีกริชอีกเล่มหนึ่ง ปักทะลุคัมภีร์ตรึงติดอยู่กับพื้น มีอักขระจารึกไว้ตามพื้น และโพรงผนังภายใต้ทุกด้าน’ ... นี่คือข้อความทั้งหมดที่เงาชายพูด โดยบอกว่าภาพทั้งหมดเหล่านี้เป็นภาพที่มองออกไปเห็นในขณะที่เขากว้าง แล้วมันก็ตรงกันกับภาพฝันคุณไชยยันต์เข้าอีก โดยที่คุณไชยยันต์ก็ยังไม่ดับฟังเรื่องราวนี้มาก่อน”

“กริชปักตรึงคัมภีร์ทำด้วยหนังมนุษย์ อยู่ใต้แท่นที่นางพญางอนนั้นนอนอยู่”

หญิงสาวพิมพ์่า หรี่ม่านตาลง

“แน่นอนละ ถ้านางพญางอนนั้น มีชื่อว่าพันธุมวดี ถ้าเจ้าปู่โรหิตนั่นคือมันตรัย คัมภีร์เล่มนั้นก็คือมายาวินนั่นเอง”

“ขณะนี้ เรากำลังช่วยกันประดิษฐ์ประต้อภาพอยู่ จากสิ่งที่เรากระแะระคายหรือแ่วมาทีละอย่าง การสันนิษฐานหรือสมมติฐานคุณหญิง สองความคิดย่อมดีกว่าความคิดเดียว”

“ถ้าจะให้ฉันเดาหรือสันนิษฐาน ก็ขอผูกเรื่องว่า ผู้ที่ปักกริชจริงไว้กับคัมภีร์หนังสือได้แทนอันมีร่างของนางพญาพันธุมาติบรรทมอยู่ ก็คือปุโรหิตมันตรัยนั่นเอง และคัมภีร์อันนั้นแหละ คืออาถรรพ์เวทอันเต็มไปด้วยมหิทธานาจบันดาลความลึกลับซ่อนเงื่อนทุกสิ่งทุกอย่างขึ้น”

หล่อนกล่าวอย่างพยายามใช้ทุกเซลล์ในสมองให้เป็นประโยชน์ นัยน์ตาฉาบไปด้วยแสงแห่งความคิดฝัน พยายามจะอ่านรหัสอันลึกลับออกไปให้ได้

“มันมีอำนาจอย่างไรนะ คัมภีร์เล่มนั้น? ลักษณะของกริชที่ปักอยู่ ก็น่าจะแปลว่า..สาปกำกับจริงไว้ เพื่อให้เกิดผลประโยชน์อะไรสักอย่างหนึ่ง และทำไมพันธุมาติจึงต้องนอนหลับอยู่ในโลงแก้วแบบเจ้าหญิงนิทราเช่นนั้น เธอตายหรือเปล่า จะมีโอกาสตื่นขึ้นมาอีกไหม พวกผีกองกอยตกอยู่ในอำนาจของคัมภีร์นั้นอย่างไร ลักษณะไหล และที่มันต้องการให้เราช่วยแก้ไขปลดปล่อย เราจะทำโดยวิธีใด...”

ครั้นแล้วก็จ้องตาเขา ถามเหมือนกระซิบว่า

“รพินทร์ คุณจะอย่างไร สมมติว่า ถ้าเราไปพบเห็นภาพที่เงาชายและไชยยันต์ฝันนี้เข้าจริง?”

“ก็คุณหญิงล่ะ?”

“ฉันนึกไม่ออกเลย”

“สิ่งที่ผมจะทำได้ก็คือ ถอนกริชเล่มนั้นออก โยนคัมภีร์เข้ากองไฟแล้วดูซิว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น และบางทีอาจเป็นความคิดชนิดนี้ของผมก็ได้ที่ทำให้เราถูกสกัดกั้นปองร้ายอยู่ในขณะนี้”

“สงสัยว่าเราจะตกเข้ามาในนครต้องสาปเสียแล้ว คุณคิดอย่างนั้นหรือเปล่า?”

พรานใหญ่แยกเขี้ยว กวาดตาไปรอบๆ ในความมืดมิด

“ไม่ใช่เพ็งคิดหรอก แต่คิดมานานแล้ว เว้นไว้แต่ว่าไม่กล้าพูดเท่านั้น อาณาจักรที่เราหลงเข้ามานี้...เคยเป็นเมืองคนมาก่อน นานนมมาแล้วสักเท่าใดที่สุดที่จะเดาได้ แต่เดี๋ยวนี้มันกลายเป็นแดนผีดิบ หรือมีอะไรที่แดนของวิญญาณอันบาปหนาที่วนเวียนไม่รู้ผุดรู้เกิด ตัวการสำคัญที่สุด ซึ่งทำตัวเป็นศัตรูกับเราก็คือมันตรัย ปุโรหิตที่ปรึกษาผู้ทรงอำนาจของอาณาจักร ซึ่งสมัยหนึ่งมันก็เป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่ง แต่เดี๋ยวนี้มันเป็นอะไรที่สุดที่จะบอกได้ อันที่จริงเราจะไม่มีโอกาสพบเห็นกับสิ่งประหลาดนี้เลย ถ้าไม่ใช่เพราะไอ้พวกกองกอยชักนำเรามาด้วยวัตถุประสงฆ์ที่เราไม่รู้แต่เพียงว่า มันต้องการให้เราช่วย”

ต่างเงิบงันกันไปชั่วขณะ ด้วยความรู้สึกนึกคิดที่ไม่อาจบรรยายได้ ณ บัดนี้ ความประหลาดประหลาดของกล้วต่างๆ ของคารินคลี่คลายลงไปแล้ว กลายมาเป็นความพิศวงตื่นเต้น ต้องการรู้และศึกษาค้นคว้าออกไปให้ได้

ดินแดนแห่งความลึกลับมหัศจรรย์นี้ ได้ค่อยๆ ถูกค้นพบเปิดเผยออกไปทุกขณะแล้ว เฉพาะหล่อนกับพรานนำทาง ซึ่งมาหลงและเผชิญอยู่ด้วยกันเท่านั้น น่าเสียดายเหลือเกินที่คิดไปถึง พวกห้องซึ่งยังไม่ทราบว่า พลัดพรากกระจัดกระจายเป็นตายร้ายดีอยู่ที่ใดบ้าง และมาตรว่าคน เหล่านั้นยังมีชีวิตเหลือรอดอยู่ได้ เขาเหล่านั้นจะพบเจอนางาล้ำลึกของมันอย่างเช่นที่หล่อนกับ รพินทร์พบนี้ไปบ้างไหม

“ถ้าเช่นนั้น เป็นไปได้ไหม หลักฐานเครื่องใช้ของมนุษย์สมัยหนึ่งที่เราพบกันหน้าถ้ำ ก็ คือหลักฐานของมนุษย์ในครูนี้นั่นเอง”

ในที่สุดหญิงสาวก็ถามขึ้น วิญญาณของนักศึกษาค้นคว้ากลับคืนมาเป็นของหล่อนอีกครั้ง มันหมายถึงสติสัมปชัญญะอันมั่นคงแน่วแน่ กอปรไปด้วยวิจารณ์ญาณซึ่งหลีกเลี่ยงจากการตก เป็นทาสของความกลัวที่จับใจอยู่

“ก็อาจเป็นไปได้”

“มันมีความเป็นมาเช่นไรหนอ เป็นนครที่เกิดขึ้นในยุคใดเหมือนปอมเปอี หรือเหมือน บาบิโลน หรืออย่างไร”

หล่อนเอ่ยเหมือนรำพึง

“มหัศจรรย์เสียยิ่งกว่าปอมเปอี หรือบาบิโลนเสียอีก เพราะวานครเก่าแก่เหล่านั้น เหลือไว้เพียงซากอันเป็นวัตถุโบราณให้คนรุ่นหลังพบเท่านั้น แต่นิทรานครเหลือความอาภรรพณ์อัน เลวร้าย เหลือมนต์มายาอันน่าสะพรึงกลัวที่สุด สำหรับเป็นพิษเป็นภัยต่อชีวิตใดก็ตามที่จะหลงเข้ามา มันเป็นแดนสนธยาที่เดียว ผมไม่อยากจะคิดว่านิทรานครทั้งอาณาจักรได้ตายไปแล้วแบบบาบิโลน มันจะต้องยังไม่ตายเหมือนอย่างที่เราเฝ้าถวิลหาอยู่ทุกวันนี้แหละ หากแต่เปลี่ยนแปลงสภาพไป เท่านั้น และแม้กระทั่งปรากฏการณ์ของเจ้าบุโรฮิตมันตรัยที่เราเห็น ก็จะต้องเป็นลักษณะชนิดหนึ่ง ที่ได้ถูกเปลี่ยนแปลงสภาพไปจากความเป็นอยู่เดิมของมัน”

มีหลายปัญหาเหลือเกินที่เกิดขึ้นประดังประเด้นในสมองของหมอคาริน จนกระทั่ง มินต์ออกไปหมด

อะไรที่ทำให้ครุ่นคิดลุ่มลุ่มสูญหายไปจากสายตาของมนุษย์ และกลายสภาพมาเป็น เช่นนี้

มนุษย์อันเป็นเจ้าของอาณาจักร เป็นชนเผ่าใด สืบเชื้อสายมาจากไหน ในรอบ วิวัฒนาการที่เท่าไรของมนุษยชาติ

พันธุวดี นางพญา หรืออีกนัยหนึ่ง ราชนีผู้ครอบครองอาณาจักรผู้เลอโฉม (ตามภาพที่ หล่อนเห็นในฝัน) ฟังตามกระแสเสียงสำเนียงนาม มันกระโดดไปทางตระกูลมอญ เขมร เท่าที่ พื้นฐานการศึกษาชาติพงศาวดารของหล่อนจะประเมินเอาได้ นางเป็นชนเผ่ามอญ เขมร อันเป็น เจ้าของถิ่นสุวรรณภูมิเดิมกระนั้นหรือ ถ้าจะมองย้อนค้นไปหาประวัติศาสตร์ในยุคดังกล่าว มันก็

ค้านกับภูมิประเทศสถานที่อันแวดล้อมอยู่ เพราะถ้าเมืองนี้เคยมีอยู่จริง มันก็ต้องเก่าแก่นานนม ก่อนที่ประวัติศาสตร์จะศึกษาค้นพบได้ แต่ถ้าจะบุกลึกเข้าไปยังสมัยต้นแห่งมนุษยชาติก็ดำบรรพ์ หลักฐานทางอารยธรรมที่ค้นพบก็ค้านไว้อีกเพราะยุคต้นเป็นยุคหิน นิทรานครในภาพฝันของ หล่อนมีความรุ่งเรืองรอมมาแล้ว

หล่อนแสดงความคิดเห็นนี้ให้พรานใหญ่ฟังอย่างงุนงง

“ผมไม่มีความรู้จะมาช่วยคุณหญิงวินิจฉัยหรือค้นคว้าได้ในเรื่องประวัติศาสตร์ โบราณคดี หรือมานุษยวิทยา...”

จอมพรานตอบแผ่วต่ำ ใบหน้าของเขายามนี้กระทบแสงไฟจากในกอง แลดูมันเครียด คล้ำราวกับภาพปั้นของหินที่งอกอยู่ในทะเลทราย

“แต่ผมเชื่ออยู่ในหลักของศาสนา ที่ว่าโลกของมนุษย์เราเกิดแล้วและดับแล้ว ได้หลาย ครั้งหลายหนโดยไม่จำกัด และในโลกมีทั้งมุมและเงี้ยวส่วนที่มนุษย์เราไม่สามารถจะสำรวจพบได้ ปรุโปร่งแม้จะเข้าใจเอาเองว่า สำรวจได้หมดสิ้นแล้วก็ตาม เว้นเสียแต่เราจะพิจารณาว่า... กรรมฐานหรือมานของพระโศดบันเป็นเรื่องเหลวไหล และถ้าจะหันมาทางทฤษฎีตามหลักศาสนา ของผมดังกล่าวนี้ ผมก็อยากจะพูดว่านิทรานครที่เรากำลังเผชิญกับอภินิหารอิทธิฤทธิ์ของมันอยู่นี้ จะใช้การสันนิษฐานตามหลักของโบราณคดี เพื่ออนุมานค้นหาอายุกาลเวลาของมัน ย่อมเป็นไปได้ トラバโดก็ตามที่เราไม่สามารถจะบอกได้ว่าไ้เกิดก่อนไข่ หรือว่าไข่เกิดก่อนตัวไ้ก่กันแน่ มัน เป็นปัญหา ‘อินไทย’ คือพันความคิด บางทีอีกสักประมาณ ล้านๆ ปีข้างหน้า อาจมีมนุษย์ชาติชาย หญิงสองคน คนหนึ่งชื่อรพิณทร์ ไพรวลย์ อีกคนหนึ่งชื่อ หม่อมราชวงศ์หญิงดาริน วราฤทธิ์ มาหลง ป่าด้วยกันอย่างนี้อีกก็ได้ คือเหตุการณ์พุดิภาพนั้น เวียนกลับมาซ้ำ เมื่อถึงรอบวาระของมัน เพราะฉะนั้นครนี้อาจเป็นนครของชนเผ่าที่นักมานุษยวิทยานานนามเรียกว่า มอญ เขมร ก็ได้ แต่ เป็นเผ่ามอญ – เขมร รอบก่อนๆ ที่ประวัติศาสตร์จะหมุนกลับมาซ้ำรอยเดิม ซึ่งไม่รู้ว่่าก็บรรพ มาแล้ว”

หล่อนจ้องเขาอย่างพิลึก ตาเป็นประกาย

“แนวความคิดของคุณแปลกมาก ฉันทึ่งจะได้ยินเป็นครั้งแรก และยอมรับว่า...มันชวน ให้น่าคิดเหมือนกัน ทั้งๆ ที่มันพันความคิดและปราศจากข้ออ้างอิง”

“ไม่มีอะไรเป็นหลักฐานอ้างอิง เพื่อจะทำให้อึดตามหลักของนักทฤษฎีได้เลย ตั้งแต่เรา ออกเดินทางจากหล่มช้างมาแล้ว”

หญิงสาวหมุนตัวจากที่นั่งเคียงขนานกับเขา หันหน้าออกไปด้านตรงข้าม เอนหลังพิง หลัง กระจับปี่ว่า

“แบ่งรัศมีการรับผิดชอบคนละครั้งนะ ฉันทจะระวังทางด้านนี้ คุณอีกด้านหนึ่ง”

“ตกลง ถ้าเห็นผมนิ่งไป ก็ลองเขย่าปลุกด้วย”

“จ้วงมากไหม?”

“เพลี่ยเหลือเกิน”

เสียงพิมพ์ตอบมาแทบไม่เป็นถ้อยคำ

“ถ้าฝนไม่โหว ก็ไม่เป็นไรนะ อีกไม่นานก็จะสว่างแล้ว ฉันอยู่ยามเอง”

หล่อนบอกมาอย่างเห็นใจ เสียงเขาหาวพร้อมทั้งถอนหายใจเอือกแล้วก็ไม่ได้เอ่ยคำใด
มาอีก

เวลาผ่านไปในความเงียบเชียว หนาววิเวกนั้น ต่อมาหญิงสาวทดลองขยับตัวออกห่างจากการพิงเอาหลังยันกันไว้ ร่างของพรานใหญ่ก็จ้วงบุตะแคงลงไปคู้กอดป็นอย่างไม่รู้สีกตัว คา
รินเอาหลังมือแตะแผ่วเบาที่ใบหน้านั้น พิศดูเพื่อนยามยากของหล่อนอย่างสงสาร หล่อนรู้ว่าเขา
เหน็ดเหนื่อยหนักกรากกราจนเกินสภาพที่ร่างกายจะทนทานได้ จึงตกลงใจที่จะปล่อยให้นอนพัก
โดยไม่รบกวน

ณ บัดนี้ สติและกำลังใจของหล่อนกลับคืนมาได้อย่างเข้มแข็งมั่นคงที่สุด พร้อมทั้งจะ
เผชิญกับทุกสิ่งทุกอย่างโดยอิสระ

ขออย่างเดียว อย่าให้ลูกป็นด้านเท่านั้น!

ไชยยันต์ อนันตรัย คืบความรู้สึกขึ้นมาทีละน้อย ใครคนหนึ่งกำลังเรียกชื่อเขา พร้อมทั้ง
ทั้งเข่าพลิกใบหน้าอยู่ไปมาจากความสำนึกอันขาดๆ หายๆ เลื่อนร่างเหมือนคนที่เพิ่งฟื้นขึ้นจาก
ยาสลบ อดีตนายทหารหนุ่มรู้สึกเหมือนเคลิ้มฝัน เหตุการณ์หลายชนิดสับสนอลเวงอยู่ในมโนภาพ
จนสุดท้ายจะจำแนกได้

ครั้งแรกคล้ายๆ กับตนเองกำลังเล่นกอล์ฟบนเนินเดิมพันสูงลืออยู่กับเพื่อนนายทหาร
เหตุการณ์มันกำลังเข้าด้ายเข้าเข็มและเครียดหนัก ต่อมาก็รู้สึกเหมือนกับว่ากำลังฝึกกระโดดร่มดิ่ง
พสุธาครั้งแรกในชีวิต ถูกครูฝึกถีบหลังลอยละลื้อปะทะอากาศวูบลงมา ได้ยินแต่เสียงตนเองสวด
มนต์ภาวนาสั้นห้วนไหวอยู่คนเดียวกลางม่านอากาศ ที่กระแด้วดินแหวกว่ายลงมานั้น

อีกขณะจิตหนึ่งก็เป็นภาพสมัยยังเป็นนักเรียนนายทหารอยู่ที่แซนด์เฮิร์สท แบกปืนเดิน
ตบเท้าฝึกแถวเหน็ดเหนื่อยจนแทบจะล้มลงขาดใจตาย

ภาพเหล่านั้นมันซ้อนกันอยู่เหมือนภาพยนตร์ที่ฉายทับกันบนจอเดียว ในโสตประสาท
ก็ลั่นอื้ออึงไปหมดราวกับนรกโลกกันตร์ทั้งชุมเข้าไปประดังส่งเสียงแซ่อยู่ในแก้วหู สมอมีนงั่ว
หนัก

นี่เขาคงจะฉลองปีใหม่ หรือมีจะนั้นก็คริสต์มาสกับเพื่อนฝูงที่ใดที่หนึ่ง แล้วก็ตามจน
เมาที่สุดของความเมา อันเป็นนิสัยที่เคยปฏิบัติอยู่เป็นประจำ หลังจากนั้นก็กลับมานอนแผ่ฝันร้ายอยู่
กลางสนามหญ้าในบ้านของเขาเองกระมัง

“ไชยยันต์! เป็นยังไงบ้าง...”

เสียงเรียกซ้ำซากถ้ำๆ นั้น แว่วชัดเจนเข้ามาในโสตของเขาเป็นลำดับ จนกระทั่งรู้สึกเหมือนว่าผู้เรียกอยู่ในขณะนี้ มีปากจ่ออยู่ริมใบหู น่าแปลกที่เสียงเร็วปรือ่นั้นเป็นภาษาอังกฤษ และเป็นเสียงผู้หญิง สาวใช้ที่จะมาปลุกเขาในขณะที่นอนเผลอลึ้งอยู่กลางสนามหญ้าหน้าบ้านคงไม่พูดฝรั่งแน่นอน

บางทีอาจเป็นแคธริน เมียของไมค์ จังเกลอร์ ทหารจัสแม็กเพื่อนของเขา

“เมร์รี่ คริสต์มาส เก๊ท ไอ้ตัวซังกะบ๊วยของเธอมันหายหิ้วไปไหนแล้ว ปาย! ไปตากมันมานี่ มาดวลแก้วกันให้ถึงเช้าเลย ไชยยันต์ยังไม่มาโวย!... โอ๊ย... น้ำ เห็นแก่พระเจ้าหรือผีห้าชาตาก็ได้... ขอน้ำสักแก้ว...”

เขาพึมพำแหบๆ ออกมาเป็นภาษาเดียวกัน ประโยคหลังมันกลืนหายไปด้วยเสียงกรางพายุยามจะเปิดเปลือกตาอันหนักอึ้งขึ้น

“ไชยยันต์! ไชยยันต์!”

เสียงเรียกและอาการเขย่าปลุกนั้นแรงยิ่งขึ้น พร้อมกับน้ำอันเย็นเฉียบ ก็ซโลมรดมาให้ที่หน้า

อดีตนายทหารปืนใหญ่ลี้มดาโพลงขึ้น สิ่งแรกที่เห็นในความสลัวมัวมรอบด้าน ก็คือใบหน้าขาวเผือด และตาสีผักตบ ที่จ้องมาอย่างเร่าร้อนกระวนกระวาย หน้านั้นห่างจากเขาเพียงสอกเดียวในลักษณะก้ม

“เฮ้! ยูไม่ใช่เมียไอ้ไมค์นี่หว่า...”

เขาร้อง เสียงตื๊อบอยู่ในลำคอ

“เซอร์เทนต์ นี้อท!!...”

หญิงผิวขาวผู้นั้นตอบน้ำเสียงผากพอกัน ประคองคั่นคอเขาขึ้นวักน้ำ ซึ่งดูเหมือนจะเอามาจากบริเวณใดบริเวณหนึ่งข้างเคียงรอบตัวนั่นเองให้ดื่ม ไชยยันต์กระเดือกกลืนแล้วอ้าปากหายใจจ้องอย่างมีนัยต้อหาปลายไม้พบ

“ไชยยันต์ คุณกำลังเพื่อ...ละเมอ...”

“ฮู อาร์ ยู?”

“มา-รี-อา ฮอฟ-ฟ-มานน์...”

สตรีผู้คุกเข่าอยู่ตรงหน้าลากเสียงแน่นหนัก แหม่มซ้ำเหมือนจะให้การออกเสียงนั้นเข้าไปปลุกประสาทที่ยังจับตื้นชนปลายไม้ถูกของเขา

บัดใจแห่งการเบิกตาจ้องนั่นเอง ไชยยันต์ อนันตรัย ก็เรียกร้องสติสัมปชัญญะ และความทรงจำทั้งมวลกลับมาได้อย่างพรวดพราด

เขาผงกกายขึ้นอย่างรวดเร็ว แต่แล้วก็แยกเขี้ยวร้องลั่นออกมาด้วยความขัดยอกปวดเสียวที่หลัง ตัวอู่คู้ลง มาเรียจับตัวไว้นั่น กดไหนดึงอยู่กับที่

“อย่าเพิ่งขยับตัว ไชยยันต์ ค่อยๆ ก่อน...คุณเจ็บมาก ไม่รู้หลังหักหรือเปล่า”

“เมย์!...”

ไชยยันต์พูดตลอดไฟน์ออกมาอย่างยากเย็น มือทั้งสองตะครุบกำยัดไว้ที่โคนขาของ แหม่มสาวเพื่อนร่วมทาง พยายามจะเงยตัวขึ้นอีก แต่แล้วก็ต้องหน้ามุดเปี้ยวด้วยความเจ็บปวดบอกล้มไม่ถูกว่าเจ็บที่ไหนบ้าง มันตลอดทั้งสรรพางค์กายทีเดียว ทันทีที่กระดูกกระเดี้ย

“ไปยังไงมายังไงกันนี้ เราอยู่ที่ไหน?”

“นรก! ธรรมเนียมสูบเราลงมา คุณพอจะรู้สึกตัวจำอะไรได้แล้วหรือยัง?”

เขาก็ดครวญแน่น พักหน้า ถามเร็วปรือแทบไม่หายใจ

“เชษฐา น้อย รพินทร์ แล้วพวกเราคนอื่นๆ...?”

แทนคำตอบ ภรรยาฆ่าของ ดร.ฮอฟมัน ผายมือกว้างออกไปพร้อมกับชักไหล่ แล้วทั้งแขนทั้งสองลงอย่างสิ้นหวัง ต่างคนต่างจ้องตากัน ไชยยันต์มีความรู้สึกเหมือนหัวใจจะหยุดเต้นแทบลิ้มความบอบช้ำสะบักสะบอมที่ทรมานอยู่ในขณะนี้หมดสิ้น ทรงตัว ตะเกียกตะกายจะลุกขึ้นให้ได้ แต่ล้มๆ ลุกๆ โผล่ลกระเผลกอยู่เช่นนั้น พร้อมกับความแปลบปวดที่แผ่ซ่านขึ้นมาอีก แหม่มสาวประคองปีกไว้

“อย่าพยายามลุกเลย ไชยยันต์ ถึงยังงั้นมันก็ไม่มีประโยชน์หรอก เราสองคนกำลังตกอยู่ในที่อับจน และยังไม่มีโอกาสจะรู้ถึงชะตากรรมของพวกพ้องคนอื่นๆ เลยสักนิดเดียว”

“คุณได้รับอันตรายอะไรบ้างหรือเปล่า และไปยังไงมายังไง ถึงได้มาปลุกผมขึ้นได้?”

ไชยยันต์ถามเสียงแตกพร่า

ก็ได้ยินเสียงหัวเราะขึ้นเบาๆ เรียบสนิทเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลย หรือมีจะนั้นมันก็เป็นอาการเย็นสงบของคนที่ปลงตก หมดความอินังขังขอบต่อชีวิตตนเอง

“ฉันตื่นขึ้นมา เหมือนคนที่เพิ่งตื่นจากความฝันอันปนเปื้อนอย่างเดียวกับคุณนี่แหละ แต่ก่อนหน้าคุณสักชั่วโมงมาแล้ว นอนกระดูกกระเดี้ยตัวไม่ได้อยู่พักใหญ่ พร้อมทั้งพยายามนึกทบทวนจนรู้แน่ชัดว่า สถานการณ์ที่ชีวิตได้เผชิญอยู่จริงมันเป็นเช่นไร ต่อจากนั้นฉันก็พยายามช่วยตัวเอง อยากคิดว่าไม่มีอะไรมากนัก เพราะมีจะนั้นคงไม่ลุกขึ้นมาได้ ถึงเดี๋ยวนี้ฉันก็ยังไม่มีเวลามาสำรวจตัวเองเลยว่ามันเป็นอย่างไรบ้าง โชคดีมากที่พบปิ่นตกอยู่ข้างๆ ตัวทันทีที่ตื่นขึ้นมา ภายหลังจากสังเกตดูทาง ฉันก็ออกเดินเดาสุ่มมาตามปล่องถ้ำ แล้วก็มาพบคุณนอนสลบอยู่นี่แหละ ที่แรกนึกว่าคุณตายแล้ว แต่เห็นยังหายใจอยู่ก็เลยพยายามแก้ไขขึ้นมา”

ไชยยันต์ยกมือขึ้นกุมศีรษะ แล้วเหลียวสำรวจไปรอบๆ ตัว อันพอจะเห็นได้รางๆ ในระยะไม่ห่างออกไปนัก มันแวดล้อมไปด้วยหลิบทินสูงๆ ต่ำๆ และชอกกุหาที่ชอกซอนเลี้ยวลวดอยู่ไปมาเหมือนทางเดินในเขาวงกต อากาศชื้นอับชื้นกรุ่นไปด้วยกลิ่นตะไคร่น้ำ

ก่อนที่จะเอ่ยอะไรออกมา ก็เห็นมาเรียเคาะวัตถุแห่งยาวด้ามะเมื่อมขึ้นมาไว้ในมือทั้งสอง บอกต่อมว่า

“ไรเฟิลของคุณ มันอยู่ในสภาพเรียบร้อยใช้การได้ดีเหมือนกัน ฉันพบมันก่อนที่จะพบคุณ ตกค้างอยู่ในระหว่างง่ามหินห่างออกไปซ้ายมือนี้ไม่มากนัก”

ไชยยันต์เบิกตากันอยู่เช่นนั้น

“คุณแก้ไขผมอยู่นานไหม เมย์?”

“สักห้าหกนาทีก็น่าจะได้ รู้สึกเป็นยังไงบ้าง?”

เขากระดิกกายอีกครั้ง ตำรวจตัวเอง แล้วแยกเขี้ยวกัดฟันกรอด ต่อสู้กับความปวดชอกแปลบเสียวไปตลอดทั้งกาย ราวกับว่ากระดูกกระเดี้ยวจะแยกเคลื่อนออกจากกันหมด แง้งใจเหนียวแ่งโหดหินทิ้งออกอยู่ข้างๆ พุงกายขึ้นมาทรงตัวคุกเข่าคู้

“เหมือนใครจะเอาตะลุมพุกมาตีตั้งแต่หัวถึงเท้าเลย แต่คงไม่เป็นไรนักหรอก รอให้ประสาทตื่นตัวว่านี่อีกนิด บางทีจะดีขึ้น”

ชายหนุ่มพูดอย่างทรหด ระคนไปกับคำรามสาปแช่งต่อเหตุการณ์ พลางปล่อยตัวลงไปนอนพึ่งพาคำว่าหน้ากับพื้น ร้องบอกมาอีกว่า

“ช่วยจับข้อเท้าผมกระชากี เมย์ กระชากีให้แรงที่สุดพร้อมกันทั้งสองข้างเลย”

“โอ! ไม่ได้หรอก กระดูกมันจะเคลื่อน ประเดี้ยวก็พิการไปเท่านั้น”

มาเรียร้องโดยเร็ว แต่ไชยยันต์สั่นหน้า มือทั้งสองเหนียวแ่งหินยึดไว้แน่น ออกคำสั่งมาเกือบจะเป็นตวาด

“ทำตามที่ผมสั่ง! เร็ว! มันเป็นวิธีเดียวเท่านั้นที่คุณอาจจะช่วยให้ผมพ้นจากการเป็นง่อยอยู่ในขณะนี้ หลังผมไม่หักหรือหักแค่เคล็ดเท่านั้น แต่กระดูกโคนขามันเคลื่อน ลูกขึ้นยืนไม่ได้”

ແหม่มสาวลึงเลอยู่อึดใจ พอไชยยันต์ร้องเร่งเตือนมาอีกครั้งหล่อนก็ตัดสินใจ เดินอ้อมไปทางด้านปลายเท้าเขา จับข้อเท้าทั้งสองแน่นกระชับไว้ในอุ้งมืออันแข็งแรง ค่อยๆ ออกแรงดึงที่ละน้อย เสียงไชยยันต์ร้องลั่นด้วยความปวด แล้วตะโกนสุดเสียง

“กระชากีเลย ให้แรงที่สุด!”

มาเรียกระชากีสุดแรงเกิดเท่าที่มีอยู่ เสียงกระดูกส่วนใดส่วนหนึ่งลั่นกรวบ ไชยยันต์อุทานก้องออกมาอีกครั้ง มือหลุดจากแ่งหินที่ยึดเหนียวไว้ นอนคว่ำหน้ายาวสันดึกไปตลอดทั้งร่าง แหม่มสาวถลันเข้าประคองเขาไว้ เขย่าถามละล้าละลักอย่างตกใจ

“ไชยยันต์ เป็นอย่างไรบ้าง”

นักผจญภัยชาวกรุงนอนหลับตากัดฟันแน่นอยู่ครู่ ก็ค่อยๆ พลิกหงายตัวขึ้น ลากขาอันเหยียดยาวแข็งทื่อทั้งสองงอพับเข้ามาอย่างยากเย็น เขงอและยึดขาสลับกันอยู่เช่นนั้นสองสามครั้ง ด้วยการเคลื่อนไหวที่คล่องขึ้น แล้วเหนียวเอาตัวมาเรียเป็นหลัก ดึงกายขึ้นนั่ง จากนั้นก็เกาะหินค่อยๆ พุงทรงตัวยืนต่อไป โดยมีเพื่อนสาวต่างผิวประคองปีกไว้ คอยร่ำถามสอเบาอาการอยู่ตลอดเวลา

“เอาละ ไม่ต้องกังวลไปหรอก ผมพอจะเดินได้แล้ว ถ้าได้พักอุ่นเครื่องสักครู่...”

เขาบอกพลางถอนใจเฮือก พยุงกายกะโผลกทะลุไปนั่งที่แ่งหิน เอาไรเฟิล .600 ใน
โตรๆ ที่มาเรียส่งมาให้ยื่นพื้นไว้แทนไม้เท้าชั่วคราว อีกมือหนึ่งยกขึ้นตบต้นคอแรงๆ เพื่อปลุก
ประสาท

“มันหมายความว่าอย่างไรนี้ เราพลัดปล่องเหลวลงมาใช่ไหม?”

“ก็คงทำนองนั้นแหละ...”

มาเรียตอบ แหงนหน้าพยายามสำรวจทางขึ้นไปยังด้านบน ซึ่งเป็นช่องทะลุรูโปรง
ราวกับรังผึ้ง มีแสงสาดเป็นลำเข้ามารางๆ

“เท่าที่จำได้ครั้งสุดท้าย ตอนที่เราแตกกระจายกันอย่างสับสน ขณะที่โหลงข้างมันเล่น
ตามเข้ามาถึงตัว ฉันวิ่งเหยียบลงไปบนอากาศว่างเปล่า หล่นลึกลงมา จากนั้นก็หมดความรู้สึกไป มา
ฟื้นอีกทีพบตัวเองติดอยู่กับรากไม้ มันมืดเหลือเกิน มีแต่แสงสว่างรางๆ ด้านบน ฉันก็พยายามเกาะ
แ่งหินไต่ขึ้นมา ระยะมันสูงจากระดับที่นอนหมดสติอยู่ประมาณ 10 เมตร แล้วก็ถึงระดับอันมี
ทางเดินคดเคี้ยว ซึ่งเป็นระดับเดียวกับที่ฉันเดินมมาพบคุณเข้านี่แหละ”

ไชยยันต์ก็ครिमฝึปาก พยายามคิดทบทวนความจำ

“ผมก็เหมือนกัน รู้สึกตัวครั้งสุดท้ายว่าพลัดร่วงลงปล่อง นี่เราตกจากระดับเดิมมาลึกลง
สักเท่าไร?”

“ฉันตั้งคำถามนี้ก่อนหน้าคุณแล้ว แต่หินใต้แผ่นดินเหล่านั้นมันไม่ยอมตอบคำถามฉัน”

ชายหนุ่มเอามือลูบคาง แหงนขึ้นไปมองช่องโหว่ด้านบนศีรษะ ซึ่งมีแสงสลัวลอดเข้า
มาให้เห็น

“ผมคิดว่าเราไม่ควรจะหล่นลงมาลึกลงนักหรอก เพราะเรายังรอดชีวิตอยู่ได้ บาดเจ็บเพียง
แค่เคล็ดขัดยอกเท่านั้น ถ้าปล่องเหลวลึกลงไปแบบนี้เราคงแหลกเหลวไม่มีชิ้นดีแล้ว”

เสียงเพื่อนสาวต่างผิวหัวเราะแปร่งๆ อยู่ในลำคอ

“ที่แรกฉันก็คิดอย่างคุณ แต่เดี๋ยวนี้ยังสงสัย”

“ทำไม?”

“ขณะที่ฉันกำลังเดินอยู่ ช่วงหนึ่งที่ผ่านมาแล้วก่อนหน้านี้จะพบคุณนี้ ฉันได้ยินเสียง
อะไรชนิดหนึ่งดังอยู่บนเพดานเหนือหัวขณะที่กลานลอยมา ถ้าบอกคุณอาจจะไม่เชื่อก็ได้”

“เสียงอะไร?”

“น้ำไหลผ่านแ่งหิน แต่มันดังอยู่ข้างบน มีลำธารใต้ดินซ่อนตัวอยู่เหนือเราขึ้นไป!”

ไชยยันต์อุทานลั่นออกมาอย่างตกใจ ลืมตาโพล่ง

“จริงหรือ?”

“ถ้าคุณมีแรงพอ จะให้ฉันพาย้อนกลับไปฟังเสียงลำธารนั้นก็ได้อะ บางตอนที่ฉันเดินมา
เป็นทางน้ำไหล บางแห่งก็ลึกลงถึงอก ฉันนึกไม่ออกเหมือนกันว่า ขณะนี้เราอยู่ที่ไหน ดำลงมา
จากระดับที่เกิดเหตุครั้งสุดท้ายสักเท่าไร แต่ความรู้สึกบอกตัวเองว่ามันใกล้ลิบ มีเหวอัน

กลับจับซ่อนอยู่ใต้พื้นถ้ำที่เราหนีโขลงช้างเข้ามา และเราพลัดตกปล่องเหวนนั้นลงมา อย่างน้อยที่สุดคนที่พลัดเหว ก็มีฉันกับคุณสองคน”

“โอว!”

“ฉันก็แปลกใจ ทำไมเราถึงไม่ตาย บางทีเราอาจหล่นลงมากระทบสายน้ำของลำธารใต้ดิน แล้วถูกพัดไหลห่างไกลมาเป็นระดับ จนกระทั่งมาติดค้างอยู่ตรงตำแหน่งที่เรานอนอยู่ก็ได้”

นักผจญภัยชาวกรุง ก็ลงมองไรเฟิลที่เท้ายันพื้นอยู่ ไข่ความคิดด้วยอาการคลางแคลงพิศวงอยู่อึดใจ ก็ส่ายหน้าอย่างไม่เห็นด้วย

“มันค้านกันอยู่นะ เมย์ สมมติว่าถ้าเราตกลงมาบนสายน้ำ และถูกพัดไหลมาติดอยู่ที่นี้ ไรเฟิลของเราจะไหลตามกระแสน้ำมาตกอยู่ข้างตัวเราได้อย่างไร มันจะต้องจมอยู่กับที่ในตำแหน่งสุดท้ายที่มันตกลงกระทบพื้น คงไม่ไหลลู่มากับตัวเราด้วยหรอก”

มาเรียชักไหล่

“ฉันตอบเหตุผลคุณข้อนี้ไม่ได้ และยอมรับว่ามันเป็นเรื่องมหัศจรรย์ที่สุด แต่กล้าทำพนันได้ว่า ถ้าคุณสามารถเจาะเพดานหินที่คลุมอยู่เหนือหัวเรานี้ขึ้นไปเป็นเส้นตรง คุณจะพบกับตำแหน่งแรกที่เราพลัดร่วงลงมาแน่นอน บางที...”

หล่อนวันระยะ ยิ้มแค้นๆ ตาเขียวเข้มเป็นประกายอยู่ในความมืดสลัว

“อาจเป็นพระเจ้ากระมัง ที่กรุณาส่งปืนมาให้เราด้วย ภายหลังจากที่ทรงช่วยครั้งแรกไม่ให้เราแหลกเหลวไป ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราเผชิญอยู่นี้ ฉันได้พยายามคิด พยายามหาเหตุผลมาก่อนแล้ว แต่พ่นปัญหาพันความคิด”

“แล้วคุณคิดหาคำตอบบ้างแล้วหรือยังว่า พวกเราคนอื่นๆ ตกอยู่ในสภาพไร ที่ไหน?”

“ฉันไม่กล้าคิดหรอก ได้แต่ภาวนาวิงวอนพระเจ้าเป็นเจ้า ขอให้ทรงคุ้มครองคนเหล่านั้นไว้ ให้เขาแต่ละคนได้มีลมหายใจอยู่ต่อไป เพื่อต่อสู้กับเหตุการณ์ปัญหาอย่างที่เรเผชิญอยู่ในขณะนี้”

มาเรียตอบพร้อมกับหัวเราะเนือๆ อยู่ในอาการเดิม สักเกตไม่ได้ว่า ความรู้สึกของແມ່ສາວໃນໝະນີເປັນຫຍັງ ຫຼືວ່າຈະຮູ້ຈັກປະການເຊົາໃນສາຍຕາຂອງໝູ່ໄທຍ໌ກໍຄື ນັກຜູ້ຊາວເຊີດເຊີດເຊີດຊຸມຊົນຝຣັ່ງເສດຊີ້ນີ້ ເຊື່ອເຢັນມັນກໍຍັງນັກ

เหตุการณ์คับขันที่สุดที่เผชิญอยู่ในขณะนี้ยังไม่รู้อนาคต ไม่ได้ทำให้หล่อนสะทกสะท้านเลย ผิดกับเขาซึ่งร้อนรุ่มกระวนกระวายราวกับถูกไฟเผา

ชีวิตหรือหนทางรอดสำหรับตนเองไม่เป็นที่ไขยยันต์คำนึงถึงนัก แต่ไปหนักอยู่ในความทุกข์กังวลห่วงถึงเพื่อนร่วมตายทั้งหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งราชสกุลสองพี่น้อง ซึ่งในขณะนี้เราไม่ถูกว่าตกอยู่ในสภาพเช่นไรบ้าง เป็นตายร้ายคืออยู่ที่ไหน แต่รูปการมันน่าจะส่อไปในทางร้ายมากกว่าอย่างอื่น แล้วก็จ้องมองมาเรียอย่างหงุดหงิดอยู่คราມครันที่เห็นไม่มีความอาทรอะไรเลยทั้งสิ้น

สตรีผู้นั้นร่ำร้อนแต่ในเรื่องเช็กส์ แต่เขาเย็นตายด้านเหลือเกินสำหรับเหตุการณ์แห่ง
ความเป็นความตาย!

แต่แล้วไชยยันต์ก็หมดความคิดที่จะเคืองหล่อน เข้าใจได้ดีว่ามาเรีย ฮอฟมัน ติราคาล่า
ชีวิตตนเองไว้อย่างปราศจากค่างวด ชะรอยจะเป็นเพราะชินชาใกล้ชิดกับความตายมาตลอดเวลา
นั่นเอง

ถ้าจะพูดไปแล้ว หล่อน ‘เดนตาย’ เสียยิ่งกว่าใครทุกคนในคณะเสียอีก

“คุณคิดยังไงต่อไป เมย์?”

ในที่สุด เขาถามเหมือนจะหยั่งความเห็นต่อมา

“สำหรับในขณะนี้ คิดอยู่แต่เพียงว่า คุณมีกำลังพอหรือไม่สำหรับการดิ้นรนต่อสู้กับ
การมีชีวิตอยู่รอดในอันดับต่อไปของเรา”

“ผมไม่ได้เป็นทหารกองอย่างที่คุณคิดนักหรอก! และพับฝ่าเถอะ คุณจะทำชีวิตกั้วลอยู่
กับผมมากเกินไปตัวเองอีก”

เขาโผล่ออกมาด้วยเสียงกระด้าง ทรงกายขึ้นยืนอีกครั้ง สะบัดแขนขาออกไปโดยแรง
แต่แล้วก็ต้องโน้มหน้า สะกดกลืนเสียงครางที่จะหลุดลอดออกมา จำต้องทรุดลงไปนั่งหายใจหนักๆ
ตามเดิม มาเรียยิ้ม คู่มือออกว่าจะเป็นอาการหมิ่นหรือว่าเพื่อที่จะเอาใจ เอื้อมมือมาวางบนไหล่เขา
แล้วบีบแน่น อุ้งมือนั้นหนักหน่วงมั่นคงราวกับมือของผู้ชาย

“ถูกแล้ว ฉันไม่ค่อยห่วงตัวเองนักหรอก ชีวิตฉันมันไม่มีค่าอะไรสักนิด คุณชื่อนาคด
ยังอีกไกล และที่สำคัญที่สุด คุณยังไม่ได้แต่งงานเลยไม่ใช่หรือ รู้สึกเสียตายแทนมาก...ที่จะต้องเอา
ชีวิตมาทิ้งเสียพร้อมกับผู้หญิงเดนตายคนหนึ่ง...”

แล้วหล่อนก็หัวเราะเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้น

“ฉันดีใจมากที่เดินมาพบคุณ และแก้ไขคุณขึ้นมาให้พบกับความทุกข์ทรมานร่วมกับ
ฉันอีก แทนที่จะปล่อยให้คุณค่อยๆ ตายไปเองโดยไม่รู้สึกรู้สอีกแล้ว”

“คุณเป็นคนเลือดเย็นเหลือเกินนะ”

“ไอ้! เย็นที่สุด เมื่อถึงคราวที่จะเย็น และก็ร้อนเป็นไฟบรรลัยกัลป์ทีเดียว เมื่อถึงคราว
ร้อน แต่เดี๋ยวนี้ ถึงร้อนสักขนาดไหน มันก็ไม่มีประโยชน์เสียแล้ว เย็นไว้ดีกว่า ค่อยๆ คิด ค่อยๆ หา
หนทาง จะตายทั้งที ก็ขอให้พระเจ้าเห็นเสียหน่อยว่าเราตายอย่างเลือดนักสู้ที่มีสติสัมปชัญญะ
พร้อม”

คำพูดของนักผจญภัยสาวต่างผิว ทำให้ไชยยันต์สำนึกและบังเกิดความละอายใจ ถูก
แล้ว เมื่ออดใจหยกๆ นี่เอง เขากำลังจะคลุ้มคลั่งทรนทรายอยู่กับสิ่งแวดล้อม สถานการณ์ที่แวดล้อม
อยู่เพราะความร้อนรุ่มพะวักพะวง

ไหนจะวิตกพรุ่นในชะตากรรมของตนเอง

ไหนจะเป็นทุกข์ห้วงกังวลถึงพวกพ้อง

บัดนี้ มาเรียทำให้เขาคิดขึ้นมาได้ มันจริงตามที่หล่อนพูดทุกประการ กระวนกระวายเดือดร้อนไป มันก็ไม่ช่วยอะไรขึ้นมาได้ทั้งสิ้น

อดีตนายทหารหนุ่มผืนห้าวเราะออกมา พยายามปรับจิตใจให้เป็นปกติ เขาเป็นชายชาติทหารอกสามศอกแท้ๆ นับประสาอะไรกับมาเรีย สอพล่ม

จับมือของหล่อนไว้ บีบหนักหน่วงตอบ

“ขอโทษ ผมยอมรับว่าตกใจมากเกินไป แล้วก็หึงอวดดีเสียด้วย บางทีจิตใจผมยังไม่เด็ดเดี่ยวมั่นคงเท่าคุณ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อคิดไปถึงพรรคพวก ผมอยากจะคิดปलอบใจตัวเองว่า พวกนั้นรอดปลอดภัยกันทุกคน มีเราเพียงสองคนเท่านั้นที่เคราะห์ร้ายหนักกว่าเพื่อน ความคิดเช่นนี้มันทำให้สบายใจขึ้น”

“ฉันรู้ว่าคุณเป็นคนรักเพื่อนมากกว่าตัวเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งสองพี่น้องคุณนั่น”

“ถามจริงๆ เอะ คุณไม่ได้ห่วงใครอื่นเลยหรือ?”

“การห่วงของฉันทันทีจะต้องแสดงออกมาโดยคำพูด หรืออาการตีโพยตีพายไหม?”

ไชยยันต์อิงไปอีกครั้ง ในถ้อยคำของเหม่มสาว ในความมืดสลัวที่แลเห็นอะไรเพียงตะคุ่มๆ นั้น ทั้งสองนั่งมองหน้ากันเงียบๆ เหมือนเงาปิศาจสองเงา ที่จับเจ้าอยู่ในนรกกักขัง

ต่อมา เขาก็หัวเราะขึ้นอีก โอบแขนไปรัดร่างอวบใหญ่นั้นให้แนบชิดเข้ามา สัมผัสของมือที่กระทบกับผิวอุ่นเปลือยเปล่า บอกให้ทราบว่เสื้อผ้าของหญิงสาวขาดวินไม่มีชิ้นดี

“เมย์...”

“อือหืมม?”

“เราสลบไปนานสักเท่าไร?” หล่อนสั่นศีรษะ

“ฉันเดาไม่ถูกจริงๆ นาฬิกาของฉันทันทีไม่มีจะดู จะสังเกตท้องฟ้าก็มองไม่เห็น ตอนที่มาพบคุณนอนสลบอยู่ จะอาศัยดูนาฬิกาของคุณปรากฏว่ามันแตกละเอียดคาข้อมือคุณอยู่นั่น คงจะพลาดกระทบหินในขณะที่ตกลงมานั่นเอง ตอนที่คลำทางมาก่อนพบคุณ บางแห่งมีแสงสลัวพอจะสังเกตเห็นอะไรได้รางๆ อย่างตรงนี้ บางแห่งก็มีคตสนิท ตรงไหนมืดฉันทันใช้ไฟฉายประจำตัวส่องแสงมันเหลือริบหรี่เต็มที แต่ยังไม่พอสังเกตเห็นอะไรได้ใกล้ๆ ดีกว่ามองไม่เห็นอะไรเสียเลย”

ไชยยันต์เอามืออีกข้างหนึ่งคลำที่นาฬิกาข้อมือแบบเดินป่าของเขา แล้วก็พบว่าหน้าปัดและตัวเรือนแตกละเอียดไม่มีชิ้นดี เหลือแต่โครงกรอบเหล็กเท่านั้น ชายหนุ่มสบถออกมาเบาๆ ถอดออกจากข้อมือโยนทิ้ง อดประหลาดใจไม่ได้ว่าขนาดนาฬิกาข้อมือทั้งเรือนยังแตกละเอียด เหตุใดแขนข้างนั้นของเขาจึงไม่ย่อยยับไปด้วย หรือมิฉะนั้นก็นาฬิกากรอบใหญ่เทอะเรื่อนั่นนั่นเอง ที่ช่วยรับน้ำหนักกระทบกระแทกทั้ง เป็นเกราะป้องกันไว้ให้เสียก่อน

ปัญหาแรกที่จะต้องขบคิดก็คือ มันเป็นเวลาอะไร ห่างจากเวลาเกิดเหตุครั้งสุดท้ายสักเท่าไร

อดีตนายทหารปืนใหญ่เงยขึ้นสังเกตลำแสงหรุบหรุที่เปลมลอดเข้ามาตามโพลงเหนือศีรษะขึ้นไปอย่างไคร่ครวญ แล้วสูดลมหายใจหนักลึกเหมือนจะทดสอบสภาพของอากาศที่หายใจ

“ยังพอมิแสงให้เห็น ยังพอมีอากาศให้หายใจ ก็น่าแปลว่า เราไม่ควรห่างจากโลกภายนอกนัก และเวลานี้ ก็ควรเป็นเวลากลางวันที่จะวันกำลังกล้าที่เดียว ไม่เช่นนั้นมันจะกระจายแสงเล็ดลอดเข้ามาให้เห็นได้อย่างไร”

“ถ้าคิดตามกฎหมายทั่วไปของธรรมชาติก็ควรเป็นเช่นนั้น”

ไชยยันต์จ้องหน้าอย่างเอะใจบางประการในคำพูดของหล่อน

“ก็ถ้าไม่ใช่กฎหมายทั่วไปของธรรมชาติ แล้วมันจะมีอะไรอีก?”

เสียงหล่อนหัวเราะปรา่แหงอย่างไม้อาจทำนายความหมายถูก

“ปรากฏการณ์พิเศษ...ที่นอกเหนือไปจากธรรมชาติ ซึ่งเราเคยเห็นกันโดยปกติธรรมดา นะซี แสงที่เราเห็นรางๆ อยู่ในขณะนี้ อาจสะท้อนมาจากไฟได้พิภพก็ได้”

“ไฟได้พิภพ!! หมายความว่ายังงี้?”

เขาร้องลั่นออกมา สะท้อนก้องไปอยู่ในระหว่างซอกโพงหินรอบด้าน

มาเรียลุกขึ้นยืน ยกแขนขึ้นปาดเหงื่ออันเกาะพร่าอยู่บนลำคอและใบหน้า เพราะความร้อนอบอ้าวผิดปกติของบรรยากาศ และบัดนั้นเอง ไชยยันต์ก็เพิ่งจะสำนึกรับรู้กับไอระอุอันราวกับอยู่ในเตาอบนั้น ตลอดทั้งกายของเขาชุ่มโชกไปด้วยเหงื่อ ซึ่งมันก็เป็นเช่นนั้นมาแต่แรกพินึกขึ้นแล้ว เว้นแต่ภาวะที่ตื่นตะลึงตกใจต่อเหตุการณ์ทำให้ไม่ทันจะเฉลียวคิดรู้สึกตัวเท่านั้น

“นั่นเชื่อว่า จะต้องมียอดลาวา กำลังระอุเดือดถูกเป็นไฟอยู่ไม่ห่างนัก เป็นปล่องหนึ่งของภูเขาไฟได้แผ่นดินที่กำลังก่อตัว รัศมีจากความร้อนแรงของมันแผ่กระจายมาตามโพงถ้ำ ทำให้มองเห็นและเข้าใจว่าเป็นแสงตะวัน...”

แล้วหล่อนก็หันขวับมาทางเขา ถามต่อมาโดยเร็วว่า

“คุณได้กลิ่นอะไรไหม?”

ไชยยันต์ขมวดคิ้ว พยุงกายลุกขึ้นยืนตาม ความตื่นเต้นต่อเหตุการณ์ชนิดใหม่ ทำให้แทบจะลืมความเคล็ดขอกเจ็บปวดเสียวหดลิ้น ทำมูกฟูคพิศสูดอากาศ

“คล้ายกลิ่นกำมะถัน”

“ถ้าฉันไม่ใช่อุปาทานของฉันเพียงคนเดียว ฉันก็ได้กลิ่นเผาไหม้ชนิดนี้อยู่ก่อนคุณแล้ว”

อดีตนายทหารหนุ่มลืมตาโพลง

“ก็ไหนคุณว่า มีลำธารได้ดิน ไหลผ่านอยู่เหนือหัวเราขึ้นไป”

“มันไม่เกี่ยวกับหรอก”

มาเรียตอบ เอื้อมมือไปลูบคลำตามก้อนหินริมผนังรอบด้าน แล้วใช้เปลวไฟจากชิปโป

ส่องดู

“ได้กลิ่นเหวของภูเขาสูงที่เราตกลงมานี้ มันมีรวมกันอยู่ได้ทั้งธารได้น้ำ และแหล่งก่อตัวของภูเขาไฟ สายน้ำก็ไหลตามเส้นทางของมันไป ส่วนบ่อลาวาก็ก่อกำเนิด และค่อยๆ ขยายตัวของมันไป ทรายใดที่มันยังไม่ถูกลามมากมายจนถึงกับทำให้ธารน้ำเปลี่ยนเส้นทางเดิน หรือเหือดแห้งหายไปหมดภูมิประเทศแถบนี้ ฉันสงสัยและได้บอกให้พวกเราทุกคนทราบมาก่อนแล้วว่า มันอุดมไปด้วยหินของภูเขาไฟ ทั้งๆ ที่ขณะเมื่ออยู่ข้างบน เราไม่พบวิเววของภูเขาไฟเลย บางทีเมื่อล้านปีก่อนนี้ มันอาจปะทุระเบิดมาก่อนแล้ว และสงบดับจมหายไปได้แผ่นดิน และต่อไปอีกแสนๆ ปีข้างหน้า มันก็อาจจะระเบิดขึ้นมาอีก ภายหลังจากการันได้กำหนดของมัน บ่อลาวาหรือไฟได้พิภพที่ฉันหมายถึงนี้ มันคงเป็นเพียงจุดเริ่มต้นกำลังก่อตัวขึ้นมาใหม่เท่านั้น สายน้ำบางตอนที่ฉันลุยผ่าน มาพบว่า มันเป็นสายน้ำอุ่นเกือบจะร้อน นั่นแปลว่ามันจะต้องไหลผ่านมาในบริเวณใกล้เคียงกับบ่อลาวากำลังเดือด และก็จะกลับเย็นลงอีก เมื่อมันไหลห่างบริเวณออกไปไกลๆ คุณไม่เคยทราบบ้างเลยหรือ แม้กลางมหาสมุทรแท้ๆ ก็ยังมีภูเขาไฟระเบิดได้น้ำขึ้นได้ มันประทุขึ้นมาจากก้นบาดาลทีเดียว ทั้งที่มีน้ำลึกเป็นพันๆ เมตรปกคลุมอยู่ข้างบน”

เขาตะลึงงันไปหมด สัมผัสที่กระทบกับประสาทในขณะนี้จากสิ่งแวดล้อม ทำให้ไม่มีทางจะขัดแย้งได้ถึงความเห็นของมาเรียได้เลย มันน่าจะเป็นความจริงตามที่หล่อนสันนิษฐานเสียแล้ว เอามือคลำอยู่กับหินรอบด้านในขณะนี้ก็รู้สึกว่ามันอุ่น ผิดไปจากสภาพของหินในถ้ำลึกที่เคยพบทั่วไป กลิ่นกำมะถันเล่า บางขณะก็โชยมาจูนกึกแทบสลักพร้อมกับระบัดไอร้อนที่ผ่านสัมผัส ผิวกายมาเป็นระยะ

“อย่างนี้ซิหว่า ถึงเรียกว่าคนรกแท้!”

เขาพึมพำออกมาเป็นภาษาไทยกับตนเอง มาเรียเหลียวมามองหน้าอย่างสงสัย

“คุณว่าอย่างไรนะ?”

“เปล่า ผมกำลังรำคาญใจในข้อที่ว่า เหตุไรเราจึงไม่พลัดหล่นลงไปในบ่อลาวาเสียให้รู้แล้วรึรอด...”

แล้วก็หัวเราะออกมาอย่างหมดอาลัยอารมณ์ต่อชีวิตหรืออนาคต

“ก็ดีไปอย่างเหมือนกัน ผมชอบตายร้อนไม่ชอบตายเย็น”

“ถ้างั้นเราก็คงไปด้วยกันไม่ได้ ฉันชอบตายเย็นมากกว่าตายร้อน”

เพื่อนสาวผู้ร่วมสถานการณ์ร้าย มีอารมณ์ขันตอบมา

“ก็แล้วทำไมเราถึงไม่เลือกที่ตาย ให้มันมีอุณหภูมิเฉลี่ยเท่าๆ กันล่ะ จะได้ไม่ต้องแยกทางกัน แล้วก็ยุติธรรมด้วย ไม่มีใครได้เปรียบเสียเปรียบ”

มาเรียยิ้ม ตาสีมรกตเป็นประกายวาววับอยู่ในเงาสลัวของบรรยากาศลุ่มเครือเหมือนตาแมว ไชยยันต์พินิจดูด้วยความฉงน เขาไม่เคยเห็นสาวผิวขาวคนใดมีจุดเร้งเร้าให้เกิดความสนใจได้ถึงเพียงนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในยามที่หล่อนเผชิญหน้ากับวิกฤติการณ์แห่งชีวิต

เสน่ห์อันน่าทึ่งที่น่านิยมนั้นก็คือ ความกล้าหาญเด็ดเดี่ยว กอปรไปด้วยสติกำลังใจอันมั่นคง บึกบึนและทรหดจนไม่น่าเชื่อว่าจะมีขึ้นได้ในมนุษย์เพศหญิง เขาอยากจะเชื่อว่าหล่อนกร้าวแกร่งอาจองเสียยิ่งกว่าด็อกเตอร์ซอฟมัน สามีผู้วายชนม์ของหล่อนเสียอีก

ผู้หญิงอย่างมาเรีย อาจไม่ใช่ภรรยาที่ประเสริฐพร้อมตามทัศนคติทางตะวันออกนัก แต่หล่อนมีคุณสมบัติพิเศษอันยากที่จะหาได้ในบรรดาสตรีเพศทั้งหลาย นั่นก็คือ ความเป็นเพื่อนแท้เพื่อนตาย จะไม่มีวันปลื้มหน้าเพื่อเอาตัวรอดตามลำพังเลย เมื่อภาวะคับขันมาถึง ซึ่งคุณลักษณะเช่นนี้ทรงค่าและเป็นที่ยอมรับยิ่งของเพื่อนมนุษย์

“ตกลง ไชยยันต์ ฉันก็ไม่อยากเสียเปรียบคุณเหมือนกัน แต่ยังไม่รู้ว่าจะเลือกที่ตายของเราได้หรือเปล่า ว่าแต่คุณพอจะมีกำลังแล้วหรือยัง?”

“สาบานว่ามีแรงพอที่จะข่มขืนคุณได้สำเร็จ ต่อให้คุณต่อต้านสักขนาดไหนก็ตาม”

หล่อนเบิกตาโต ห่อปาก

“สงวนเรี่ยวแรงที่มีพอจะข่มขืนฉันได้สำเร็จตามที่คุณว่านั้น ไว้ต่อสู้กับเหตุการณ์ดีกว่า ความจริงฉันก็ชอบการถูกข่มขืนเหมือนกัน มันตื่นเต้นเร้ามีรสชาติแปลกดีกว่าการสมยอม ถ้าเรายังไม่ตายจากกันเสียก่อน และถ้าบรรยาอากาศมันเหมาะสมกว่านี้ บางทีฉันจะทำคุณ...”

แล้วหม่อมสาวผมทองผู้เปลือยอารมณ์ และเปลือยวาจาอยู่เป็นปกติวิสัยที่สุดหายใจแรงพร้อมกับหมุนตัวสังเกตไปรอบๆ บอกต่อมาว่า

“ก็ดีไปอย่าง ที่มีแหล่งความร้อนอยู่ใต้กันเหวลึกแบบนี้ ความร้อนช่วยคุณให้มีอากาศหมุนเวียนถ่ายเทขึ้น มันส่งไอระอุให้ลอยสูงขึ้นไปทางหนึ่ง และคุณเอาอากาศที่เย็นกว่าให้เล็ดลอดเข้ามาตามช่องโพรงต่างๆ ซึ่งเชื่อว่าคงมีอยู่ทั่วไป ไม่เช่นนั้น เราอาจไม่มีอากาศหายใจและตายไปแล้ว”

“ผมคิดว่าเราควรจะมีทางรอดนะ สังเกตดูจากสภาพของอากาศที่เราหายใจอยู่นี้ อย่างน้อยที่สุดก็รอดออกไปพ้นไอน์รกแห่งนี้”

ไชยยันต์ว่า ตรวจสอบเป็นหลังที่ยังติดคาตัวอยู่ แล้วก็พบด้วยความอบอุ่นใจขึ้นว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่บรรจุไว้ยังอยู่ครบถ้วนตามเดิม ไม่มีอะไรแตกหักสูญหายไปเลย แม้กระทั่งกระดิกเล็กบรรจุนั่นดี ซึ่งเขาจะต้องมีประจำยามไว้เสมอ

“ฉันก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน แต่มีความหวังอยู่ครั้งต่อครั้งเท่านั้น มาเสี่ยงทางกันก่อนดีกว่า เราจะเริ่มต้นก้าวแรกของเราอย่างไร?”

“คุณรู้สติมาก่อนผม และได้เริ่มทดลองออกคำสั่งทางก่อนแล้ว กำหนดแผนไว้แล้วหรือยังว่าจะไปทางไหน?”

มาเรียยกแขนขึ้นปาดเหงื่อบนโหนหน้า เนื้อสีชมพูอันเรียวคอดที่ทรวงอกสว่างโพลนตัดกับเงาดำสลัวทุกชนิดของบริเวณกันดูหาแคบๆ แล้วมันก็กลืนหายวับไป ภายใต้อำพรางของเสื้อที่มีรอยขาดวินเป็นปากฉลาม เมื่อหล่อนเอาแขนลง

“ฉันบอกแล้วว่าฉันชอบ ‘ตายเย็น’ มากกว่า ‘ตายร้อน’ เพราะฉะนั้นแผนของฉันก็คือพยายามหลีกเลี่ยงช่องหรือปล่องที่รั่วซึมของลาวาจนเข้ามาให้ห่างมากที่สุด งามหาทางไปตามช่องที่มันมืดและเย็น”

“แล้วจุดหมายปลายทางหวังอะไรไว้ สำหรับหนทางที่มืดและเย็นนั้น หรือเพียงแค่ให้ไปตายในที่เย็นเท่านั้น”

“ถ้ามันดัน ก็ให้มันไปสิ้นสุดทุกสิ่งทุกอย่างเอาที่นั่น แต่ก็อยากหวังว่า...ควรจะไปพบสายไคสายหนึ่งของลำธารใต้ดิน และออกไปตามกระแสธารนั้น เพราะเส้นทางเดินของน้ำย่อมมีทางออกอยู่เสมอ ช้าหรือเร็ว ไกลหรือใกล้เท่านั้น”

“แต่ถ้าเลือกเอาช่องทางที่สว่างไว้ เราจะสังเกตเห็นอะไรได้ง่ายกว่า”

เขาแย้ง

“แปลว่าคุณต้องการจะไปตามช่องทางที่มีแสงสว่างแถมออกมานั้นนะหรือ?”

“ก็ทำไมเราไม่ลองเข้าไปดูให้เห็นว่า บ่อลาวามันอยู่ที่ไหน ทางออกอาจอยู่ในบริเวณใกล้เคียงนั้นก็ได้อ”

“คุณรู้หรือเปล่าว่า บ่อลาวาอันหมายถึงแหล่งหินที่หลอมละลายเดือดปุดๆ ราวกับน้ำนั้นนะ ความร้อนมันเท่าไร?”

“ผมเรียนฟิสิกส์ เคมีมาเท่าๆ กับคุณเหมือนกัน บางทีอาจมากกว่าเสียอีก โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับมิลิแตรี่ ไซแอนซ์”

“แล้วคุณคิดว่าเราสองคนจะทนความร้อนได้สักแค่ไหน ในการที่จะพยายามเดินเลียบชิดเข้าหาปล่องลาวาตามที่คุณว่า อย่าว่าแต่จะเข้าไปใกล้เลย ดีไม่ดีสาลักกลืนเผาไหม้ตายเสียก่อนด้วยซ้ำ”

“เราจะเข้าไปให้ใกล้เคียงที่สุด เท่าที่จะเข้าไปได้ แต่ไม่ได้หมายความว่าต้องเข้าไปฆ่าตัวตายที่นั่น เราเพียงต้องการสังเกตดูทางเท่านั้น”

“ถ้ามันตกลงตามวิธีของคุณนั้นก่อน ถ้ามันไม่สำเร็จหรือมองไม่เห็นผลอะไรขึ้นมาเลย ก็ลองวิธีของฉันบ้าง”

มาเรีย ฮอฟมัน เป็นคนตัดสินใจอะไรง่ายและรวดเร็วเสมอ สมแล้วกับการดำรงชีวิตอยู่ด้วยการเสี่ยงภัยอันตรายร้อยแปดของหล่อน

ไชยยันต์ขับตัวเตรียมพร้อมอย่างรัดกุม เรียกพลกำลังทุกชนิดกลับคืนมารวมกันก่อนอื่น เขาล้วงกระดิกปั้นดีขึ้นมาเขย่าฟังเสียงจากสัญญาณที่มันกระจกอยู่ พอจะกะประมาณได้ว่ามันเหลืออยู่ 1 ในสี่ของกระดิก แล้วปิดจุกส่งไปให้มาเรียก่อน

“ฉันยังไม่ต้องการน้ำในขณะนี้”

“โน! คอญญัก”

สาวผมทองลืมนตาได้อย่างยินดี ค่ำไปดมโดยเร็ว แล้วร้องแหลมออกมา

“โอ้ว! คืออะไรยังงี้ พ่อพุทธสวรรค์จำแลง ตกนรกหรือหลุดออกไปนอกโลกนะมันเรื่องเล็ก แต่ไม่มีอะไรจะมาทำให้เลือดลมเดินสะดวกนี่ซิ เรื่องใหญ่ คุณรอบคอบน่ารักที่สุด ก็ตรงที่มีไฉนนี้คิดตัวอยู่ตลอดเวลาแหละ...”

กล่าวยังไม่ทันจบประโยคดี หล่อนก็รอกกระดิกเทปรันดีดี่มอย่างเต็มกระหายนึกหลายอีก แล้วถอนใจยาว สีหน้าเข้มขึ้นแปลงปลั่งขึ้นทันตาเห็น

“อีกราวนี้แหละ ต่อให้เซอร์คิวลิส หรือยักษ์โกไลแอธ ก็มีกำลังสู้ฉันไม่ได้”

ไชยยันต์หัวเราะเบาๆ รับกระดิกมาดื่มหักคอบ้าง แล้วปิดจุกส่งไปให้หล่อนบอกว่า

“เก็บติดตัวคุณไว้ เมย์ จะได้ไม่ต้องเสียเวลาคอยขอกจากผม เวลาคุณต้องการหรือพลาดพลั้งเราต้องแยกจากกัน มันก็ยังติดตัวคุณไปด้วยสำหรับเป็นเชื้อเพลิงสำรองจนวินาทีสุดท้าย”

ตาคู่นั้น ฉายแสงจนยังไม่ยอมรับกระดิกรันดีจากเขา แต่ตัวใครเฟลขึ้นคล่องไหล

“ทำไมถึงคิดว่าเราจะต้องแยกจากกัน?”

“อนาคตมันเป็นเรื่องไม่แน่”

“ในภาวะเช่นนี้ ฉันจะแยกจากคุณก็ต่อเมื่อไม่หายใจแล้วเท่านั้น เราไปกันเถอะ”

จบคำพูดเพียงแค่นั้น หล่อนพยักหน้าเป็นความหมายง่าย ๆ เริ่มออกเดินนำลอดเข้าไปในช่องคูหาแคบๆ ที่มีลำแสงสว่างเข้ามาอย่างแคล่วคล่อง เหมือนกับว่าเดินอยู่ในถ้ำจำลองภายในสวนสนุก ตาก็สอดสายสังเกตุลู่ทางไปทุกระยะ ไชยยันต์ย่องตามหลังมากระชั้นชิด และปล่อยให้หมาเรียเป็นผู้นำโดยปริยาย เพราะถึงอย่างไรเสีย สายเลือดของนักเดินป่าอย่างหล่อน ย่อมจะมีประสบการณ์ความชำนาญเหนือกว่าเขาอยู่แล้ว

เขาทักท้วงหรือแสดงความเห็น ก็ต่อเมื่อเกิดเป็นปัญหาให้ต้องขบคิดตัดสินใจเท่านั้น

ทั้งคู่มกันไปใต้บาดาล บางขณะก็สามารถเดินได้เต็มส่วนสูง โดยมีเพดานเป็นหินย้อยเรียกระกะระกะอยู่เหนือศีรษะเล็กน้อย และบางขณะก็ต้องก้มหลบ หรือคลานมุดกันเข้าไป เป้าหมายก็คือสวนเข้าหาทิศทางที่มีแสงสว่างส่องลอดเข้ามามากที่สุด พื้นเบื้องล่างเต็มไปด้วยแ่งและโศดหินขรุขระตะปุ่มตะป่ำ แต่บางระยะก็ราบเรียบราวกับใครมาปูพื้นคอนกรีตไว้ให้ นานๆ ก็พบปล่องทะลุขึ้นไปสู่เบื้องบนสักครั้ง แต่บ่อยครั้งที่สุด ที่หนทางผ่านไประหว่างปล่องเหวอันดำมืดที่จะดูให้ร่วงลึกลงไปสู่นาครที่ทนายไม่ถูก หากก้าวพลาด

ไชยยันต์ไม่อยากจะคิดเปรียบเทียบว่า ภูมิประเทศที่เขาเผชิญอยู่นั้น มันเป็นเช่นไร บางทีเขาอาจเคยพานพบมันมาก่อนแล้วในความฝันกระเจิดกระเจิง ขณะที่หลับไปด้วยความเมามึนสุด และกลิ่นมันเสียอย่างสนิททันทีที่ตื่นขึ้นพร้อมกับอาการเมาสร้าง ไม่คิดมาก่อนว่า ในแผ่นดินพิภพโลกที่อาศัยอยู่นี้ จะมีภูมิประเทศพิสดารเช่นนี้อยู่จริง มันเป็นการจัดสรรอย่างพิลึกกล้าของธรรมชาติทีเดียว มีทั้งความงดงาม และน่าสยดสยองสะพรึงกลัวระคนกันสุดที่จะบรรยายได้

ความเป็นเอตทัคคะในการเดินป่าเขาลำเนาห้วยของหล่อน แสดงให้เห็นชัดอีกครั้ง มาเรียนากายผ่านหนทางทุรกันดารมหาวิบากนั้นไปได้ราวกับสัตว์ประเภทเลียงผา หรือมีจะนั้นก็ เสือภูเขา หล่อนสามารถพยุงเลี้ยงตัวไปตามพื้นอันสูงๆ ต่ำๆ ราวกับผิวมะกรูดนั้นโดยไม่พลาดเสีย หลักเลย ผิดกับเขาซึ่งถลาลึกและลึกลงบ่อยครั้ง และถ้าไม่ห่วงพะวงที่จะคอยรอ และคอยจู้จี้ รังช่วยเหลืออยู่ มาเรียนากายจะเดินล่วงหน้าทั้งเขาหายลับไปชนิดตามไม่ทันทีเดียว

ครั้งหนึ่ง ระหว่างที่นั่งคอยเขาอยู่แ่งหิน หล่อนรำคาญขาทางเก่งที่ขากระรุ่งกระริงเกะกะ เต็มที เพราะมันเหลืติดกับส่วนบนเพียงแค่อรอยตะเข็บ จึงเอามีดพับสปริงเนียนแหะขาออกไป ทั้งสองข้าง เหลือไว้แต่ท่อนบนซึ่งต่ำกว่าระดับเอวลงมาเพียงแค่คืบเดียว กลายเป็นทางเก่งขาสั้นไป เผยให้เห็นช่วงขาอ่อนสีชมพูอวบใหญ่แข็งแรง ซึ่งบัดนี้เกาะพราวไปด้วยหยาดเหงื่อและรอยขีดข่วน จากแ่งหิน มีรอยเลือดซึมเหมือนยางบอนเป็นทางอยู่ทั่วไป

ไชยยันต์คลานตามเข้ามาถึง เป็นเวลาที่หล่อนโยนเศษผ้าชิ้นของทางเก่งทิ้ง แล้วส่งมิดพับที่ถืออยู่ให้

“ช่วยเนียนแขนเสื้อของฉันทิ้งออกที ทั้งสองข้างเลย มันกระรุ่งกระริงเกะกะเต็มที เกี้ยวแ่ง หินกระชากฉันทิ้งเกือบจะพลัดตกเหวหลายครั้งแล้ว”

หล่อนบอกอย่างรำคาญ ยกหลังมือขึ้นปาดเหงื่อ ไชยยันต์รับมิดมาเหนี่ยวแขนเสื้ออัน ห้อยร่องร่งอยู่ตรงรอยต่อของหัวไหล่ ขยับจะเนียนออก แต่แล้วก็ชะงักนิดหนึ่ง

“ผมว่าปล่อยมันไว้ดีกว่า อย่างน้อยที่สุดมันก็ยังช่วยกันไม่ให้ถูกหินบาด”

“ไม่หรอก ถ้าคุณไม่ช่วยตัดให้ ฉันทิ้งกระชากมันออกเองเดี๋ยวนี้ มันเกะกะมาก ประเดี๋ยวเราจะต้องปีนขึ้นสูง มัวแต่มาเสียดายไอ้เศษผ้าจี้รื้อนี่อยู่ ฉันทิ้งอาจพลัดลงไปคอหักตายก็ได้ คุณโชคดีมากที่เสื้อผ้าไม่ชำรุดมากนัก ของฉันทันเป็นรื้อไปหมดราวกับถูกฉีก บางทีจะเป็นเพราะ เสื้อผ้าของฉันทันกรากกรามานาน เปื้อนเต็มทีแล้ว ถูกอะไรขีดข่วนเข้าก็เลยขาดง่าย”

“คุณเกือบจะไม่มีอะไรห่อหุ้มตัวอยู่แล้วนะ ตอนนี้อากำลังผจญกับอากาศร้อนอบอ้าวก็ ไม่กระไรนักหรอก แต่ถ้าพบกับอากาศที่เย็นลงจะลำบาก ถึงจะขาดเปื้อนเมื่อมันคลุมตัวอยู่ก็ดีกว่า เนื้อเปล่าๆ”

“ฉันทิ้งร้อนจะคลั่งตายอยู่แล้ว...”

มาเรียนากายเปิดออกมาด้วยเสียงหอบ

“บอกแล้วว่าถ้าร้อน ฉันทิ้งไม่ได้ไหว แต่ต่อให้ศูนย์องศาเซนเซียสฉันทิ้งอยู่ได้โดยไม่ จำเป็นต้องมีเสื้อผ้าสักชิ้นเดียวติดตัว และเดี๋ยวนี้ถ้าไม่เกรงคุณจะเข้าใจว่าฉันทิ้งเสียสติไปแล้วละก็ ฉันทิ้งจะถอดมันออกทั้งหมดเสียด้วยซ้ำ”

ไชยยันต์ตัดแขนเสื้อทั้งสองด้านให้หล่อน จนเหลือแค่ไหล่ กลายเป็นเสื้อไม่มีแขน และต่อให้ตัวเสื้อเดินป่าเองในขณะนี้ มันก็แทบไม่มีความหมายอะไรมากไปกว่าเศษผ้าที่พอจะคง

รูปได้เฉพาะตะเข็บเท่านั้น มองทะลุเห็นผิวเนื้อส่วนบนทั้งหน้าและหลังแทบทุกตารางนิ้วจากรอย
วินปากกลาม ราวกับใครจงใจเอากรรไกรทำไว้อย่างไม่เป็นระเบียบ พอกำจัดส่วนที่รุงรังเกะ
ออกไปได้ ดูมาเรียจะรู้สึกคล่องแคล่วเบาตัวขึ้นอีกมาก

สภาพของหล่อนในขณะนี้ แลไม่ผิดอะไรกับมนุษย์สมัยหิน คงมีแต่ที่อุปเดินป่า และ
ไรเฟิลเท่านั้นที่ล้ำอยู่ อย่างไรก็ตาม มันงามที่สุดในแง่ของศิลปะแบบแอ็บสแตรกต์ จิตรกรหลายคน
อาจเคยคิดฝัน และถ่ายทอดภาพชนิดนี้ในแผ่นผ้าใบของเขา ช่างภาพบางคนก็เคยสรรหานางแบบมา
เพื่อจะให้ถ่ายแบบออกมาเช่นนี้ แต่นั่นเป็นเพียงเหตุการณ์สมมติเท่านั้น ทว่ามาเรีย ฮอฟมันน์ในภาวะ
เช่นนี้ เป็นสภาพของชีวิตจริง ชีวิตของมนุษย์ที่กำลังดิ้นรนต่อสู้กับชะตากรรมอันโหดร้ายทารุณ
ที่สุดของธรรมชาติแวดล้อม และเหตุการณ์ความสอคลล่องกลมกลืนที่ช่วยให้เป็นภาพงามอย่างน่า
พิศวง มันมาพอดิบพอดีกับที่นางแบบของธรรมชาติผู้นี้ เป็นหญิงสาวใบหน้าและทรวดทรงดีเยี่ยม
เข้าด้วย

“คุณไม่มีเสื้อผ้าอีกแล้วใช่ไหม?”

“สำรongsอยู่ในเป้หลังฉันอีกชุดหนึ่ง แล้วก็สำรongsอยู่ในห่อสัมภาระส่วนกลางของเราอีก
สามชุด แต่ฉันคงไม่มีโอกาสได้ใช้มันอีกแล้ว...”

แล้วหล่อนก็หัวเราะอย่างปราศจากมายา แลเห็นฟันเรียบเป็นระเบียบสีมุกงามผิดไป
กว่าฟันของพวกยุโรป โดยปกติทั่วไปทั้งหลาย

“ฉันเคยคิดอยู่กับตัวเองเสมอว่า เวลาเราเกิด เราไม่มีอะไรติดมาด้วย นอกจากตัวเปล่า
เมื่อยามเราจะจากโลกนี้ไป เราก็ควรจะไปด้วยตัวเปล่าเหมือนกัน เคยสงสัยเตเกลไว้เสมอว่า ในชีวิต
อยู่ร่วมกันของเรานั้น เมื่อใดก็ตาม ที่ฉันตายก่อนเขา ขออย่าให้เขาสวมใส่อะไรให้ฉันให้หนักตัว
รุงรังเลย ฉันต้องการลงหลุมในสภาพเดียวกับที่เกิด”

“สเตเกลว่ายังไง?”

เขาใช้เวลาพักหนึ่งสำหรับเตรียมลู่วางในอันดับต่อไปนั้น พุดคุยกับหล่อน อย่างน้อย
มันก็ทำให้ลืมข้อทุกข์กังวลที่สะสมอยู่ในขณะนี้ลงไปได้

“เขารับหลักการของฉัน แต่มีข้อแม้ที่บอกให้ทราบล่วงหน้าว่า เขาจะต้องจัดการกับศพ
ของฉันด้วยมือเองโดยตลอดจนกระทั่งเอาลงหลุม โดยไม่ให้สัปเหร่อคนใดเข้ามาเกี่ยวข้อง อีกทั้งยัง
ต้องมาคอยอยู่ยามเฝ้าที่ปากหลุมศพของฉันตลอดทั้งคืนทั้งวันอีก อย่างน้อยไม่ต่ำกว่า 3 – 4 วัน”

“ทำไม?”

“เขากลัวว่าสัปเหร่อจะแอบขุดศพของฉันขึ้นมาแน่ะซิ”

มาเรียตอบหน้าตาเฉย แล้วเป่าไอร้อนออกมาจากปาก

ไม่กี่อึดใจต่อมา สาวเลือดยุโรปและหนุ่มไทย ก็พากันไต่ปล่องตามลำแสงที่เห็นอยู่
เบื้องบนขึ้นมอย่างระมัดระวัง โดยอาศัยเกาะกับผนังหินที่ออกเป็นแ่งแ่งอยู่ระเกะระกะ หนทาง

จากพื้นเบื้องล่างที่ป็นขึ้นมานั้น สูงประมาณ 20 เมตร มีคันสำหรับพัก เพื่อให้คนหาทางปีนป่ายในลำดับต่อไปอยู่เป็นระยะ เมื่อใกล้ปากปล่องขึ้นมา อากาศยิ่งทวีความร้อนอบอ้าวขึ้นทุกขณะ เหมือนคืบใกล้เข้าหาเตาอังโล่ยักษ์ที่กำลังส่งไอร้อนอยู่ แสงสว่างที่เคยเห็นเพียงรางๆ แต่ครั้งแรก บัดนี้ก็เปล่งรัศมีสว่างจ้าขึ้นเป็นลำดับ มีแสงแดงกำรากับแสงที่ทะลุแผ่นแก้วทับทิมออกมา พร้อมกับหมอกควันที่ระเหยกุ่นเป็นระยะ หอบเอากลิ่นกำมะถันฉุนตลบเข้ามาสัมผัสจมูกจนแทบทนไม่ไหว

ระหว่างที่มาเรียนอนหมอบเกาะแ่งหิน ไอลำลักอยู่ ไชยยันต์ปีนป่ายลำหน้าขึ้นไปก่อน แล้วส่งมือลงมาอุคเพื่อนสาวผู้ร่วมสถานการณ์ลากดึงกันขึ้นไปทีละช่วง หูดหวิดจะพลาดหลุดจากปล่องอันสูงชันนั้นร่วงลงไปกระทบพื้นหินเบื้องล่างอยู่หลายครั้ง

มิชามินาน ทั้งคู่ก็ขึ้นมานั่งอยู่ยังส่วนบนอันเป็นบริเวณที่เห็นแสงพวยพุ่งออกมานั้น ทักษณารอบตัวบัดนี้สามารถจะมองเห็นทุกสิ่งได้เหมือนอยู่บนเวทีที่ฉาบไว้ด้วยไฟสี ซึ่งกระจายออกมาจากหลืบทั่วไป ตลอดทั้งกายคนทั้งสองถูกย้อมแดงปลั่งไปหมด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มาเรียฮอฟมัน ผู้ซึ่งอยู่ในสภาพเกือบจะเปลือยตลอดทั้งตัว แสงที่ฉาบฉานอยู่ทั่วไปอาบผิวเนื้อ แลดูราวกับตุ๊กตาที่เปลือยที่สลักด้วยแก้วโกเมนงามตระการนำพิศวง

ระหว่างที่ขึ้นมาหมอบลง ใช้สายตากวาดสำรวจดูโลกใหม่ที่สรรพสิ่งกลายเป็นสีแดงแดงไปหมดนี้ ต่างได้ยินเสียงอะไรชนิดหนึ่งแว่วมากระทบโสตอย่างถนัด มันเป็นเสียงคล้ายๆ โคลนปลักใหญ่ที่กำลังเดือดระอุอยู่เป็นจังหวะ แต่แน่นละ แทนที่มันจะเป็นโคลน มันจะต้องเป็นหินที่ถูกจุดความร้อนกลางพิภพหลอมตัวเสีย จนกลายเป็นของเหลวไม่คิดอะไรกับอาการละลายของโลหะในเบ้าหลอมส่งรัศมีอันร้อนแรงสาครกระจายไปทั่วซอกมุมของคูหาถ้า เท่าที่ลำแสงของมันจะสาดทะลุออกไปได้ ไม่คิดกับโคมไฟดวงใหญ่ที่จุดไว้ มาเรียคาดคะเนไว้ไม่ผิดพลาดไปเลย

ทั้งสองมองหน้ากัน ท่ามกลางหยาดเหงื่อที่อาบโชกกายจนเปียกชุ่ม

“ชอบกิน บาร์บิกิว สเต็ก ไหม?”

ท่ามกลางความร้อนระอุ และเสียงที่คำรณคำรามมาอย่างแผ่วเบา แต่น่าสยของขนยั้งนั้น เพื่อนสาวต่างผิวดามมาอย่างไม่มีปี่มิขลุ่ย

“ก็บางเวลา...ทำไม?”

“เครื่องทำบาร์บิกิวสมัยใหม่นี้ เขาใช้อบในตู้กระจกด้วยแสงอินฟราเรด คนกินจะนั่งรอคอยดูมันค่อยๆ หมุนอย่างอยู่ในตู้กระจกนั้นอย่างโอชะ แสงในตู้กระจกสุกแดงปลั่งอาบก้อนเนื้อ สม่่าสมอน่ากินที่สุด...”

“ถ้าจะถามว่าเราจุดไฟก่อนเสิร์ฟด้วยบรันดิอะไรดี ก็ขอเลือกคอร์วัวชีเยร์”

“เปล่า ฉันไม่ได้ถามอย่างนั้นหรอก แต่อยากถามว่าเราสองคนจะสุขสม่่าสมอเหมือนบาร์บิกิวในตู้อบไหม”

“เราจะไม่รอให้ตัวเราเองถูกย่างสุก”

เขาตอบ ตาคงทำหน้าที่กราดหาผู้ทางอยู่เช่นนั้น มือหนึ่งจับแขนมาเรียไว้ และมันก็จริงดังเช่นที่ไชยยันต์คาดไว้เช่นกัน เมื่อมาถึงบริเวณอันอบอุ่นสว่างไปด้วยแสงของรัศมีหลอมละลายของลาวา มองเห็นอะไรได้นักเช่นนี้ ก็พบผู้ทางอันกว้างขวางประหลาดตา ผิดไปจากกันเหวตอนล่างที่คล้ำกันมาก่อนแล้ว

ลักษณะเป็นทางเดินลาวาที่แข็งตัวแล้วจากการละลายในอดีตพัดสลับอยู่ไปมา เหมือนสะพานลอยที่เชื่อมระหว่างผนังต่อผนัง มีหินย้อยจากเพดานด้านบนซึ่งมีระดับเว้าแหว่งสูงต่ำไม่เสมอกัน ทอดลงมาเชื่อมผนังกับพื้นทางเดินเบื้องล่างราวกับเสาเข็ม หรือมีฉะนั้น ก็สายเชือกโยงรั้งสะพานธรรมชาติเหล่านี้ไว้ มันซ้อนกันอยู่หลายชั้น ทั้งต่ำกว่า และทั้งที่สูงขึ้นไป ดูไม่ผิดอะไรกับถนนกลางเหวของเมืองมหัศจรรย์ในเทพนิยายละนั้น ถ้าอากาศมันไม่ร้อนระอุเป็นนรกหมกไหม้อยู่เช่นที่เผชิญนี้ ไชยยันต์ก็บอกกับตนเองว่า เขาได้มาพบเข้ากับเมืองเนรมิตทีเดียว จากความสวยงามวิจิตรบรรจงของธรรมชาติที่เสกสรรไว้

ช่องคูหาด้านขวามือ ซึ่งเป็นทางเดินของแนวสะพานลอยอันกว้างที่สุด แสงส่วนใหญ่สาดออกมาทางด้านนั้น พร้อมทั้งเสียงคำรณที่ฟังคล้ายพายุตั้งเค้ามาแต่ไกล สังเกตดูความสว่างของแสงที่สาดออกมานั้น จะเห็นได้ว่ามันไม่สม่ำเสมอคงที่นัก บางขณะก็เปล่งจ้าแดงกำเป็นสีจืดจาง และบางขณะก็หรี่โรยมืดสลัวสลับไปสลับมาอยู่เช่นนั้น

“บ่อลาวาคงจะอยู่ด้านนั้น เราจะพยายามเลียบเข้าไปใกล้มันให้มากที่สุด อย่างน้อยก็ดูไว้ให้เป็นขวัญตา มันคงไม่ปะทุระเบิดขึ้นมาในขณะนี้ไม่ใช่หรือ?”

ไชยยันต์กล่าวต่อมาระหว่างที่มาเรียหยาใจหอบ นิ่งเฉยไม่แสดงความเห็นออกมาเช่นไร

“ก็รู้อยู่แล้วว่ามันไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าตามหานรก ที่จะเผาผลาญทุกสิ่งในละแวกใกล้เคียงให้กลายเป็นจุนมหาจุนไป มีอะไรที่คุณพิสมัยจะเข้าไปใกล้มันนักหรือ?”

เสียงของมาเรียแห้งผากยิ่งกว่าทะเลทราย

อดีตนายทหารปืนใหญ่ยักษ์ใหญ่

“ว่าได้หรือ พอใกล้เข้าไป เราอาจพบว่ามันเป็นไฟทิพย์ที่เย็นเหมือนแสงจันทร์ แล้วก็มีสาวสองพันปีของแอ็กการ์ดกำลังเปลือยร่างอาบรัศมีของมันอยู่ก็ได้”

หม่อมสาวยิ้มออกมาได้ ท่ามกลางอารมณ์เครียดแทบระเบิด ตบหลังเขาโดยแรง

“ฉันขอบคุณอดีตอนที่มีอารมณ์ขันแม้แต่จะอยู่ในวินาทีแห่งความเป็นความตายอย่างนี้แหละ... ไป! ฉันตามใจคุณ ไปไหนก็ไปกัน ถ้า ‘จี’ ของแอ็กการ์ดไม่มีที่บ่อลาวานั้น ฉันจะเป็นแทนให้ก็ได้ เพราะขณะนี้ฉันก็อยากจะแก้ผ้าเต็มทีแล้ว!”

เขาขยับตัว ออกไต่สะพานลอยธรรมชาตินั้นไป โดยมีมาเรียฝืนใจติดตามหลังมา แต่แล้วก็อดเป็นห่วงไม่ได้ หันกลับมาถามว่า

“พอจะทนไหวไหม?”

“เอาละ ไม่ต้องห่วงหรอก ถ้าทนไม่ไหวฉันก็จะขอมอดไหม้ไปคาตากุณทีเดียว เมื่อคุณทนมันได้ ฉันก็ทนได้ แม้จะทรมาณกว่าก็ตาม”

ต่างก๊อบหน้ากันต่อไป และในครั้งนี่ ไชยยันต์เป็นผู้นำนายทหารหนุ่มใช้มือคลำไปตามหินข้างทางที่ผ่านไป เพื่อทดสอบหาอุณหภูมิอยู่ตลอดเวลา เขารู้สึกว่ามันร้อนระอุคล้ายๆ ก้อนหินที่ถูกแดดกลางเที่ยงแผดเผา แต่ก็ไม่เกินกว่าที่จะจับต้องได้ ยิ่งใกล้แหล่งอันเป็นที่มาของแสงเข้าไปเท่าไร ระดับความร้อนของผนังหินก็เพิ่มขึ้นเท่านั้น และเสียงเดือดของหินละลายก็ได้ยินถนัดขึ้นทุกที

ไชยยันต์คลำทางมุ่งเข้าหาอย่างทรหด เขาตัดสินใจเด็ดขาดแล้วว่าที่จะเคลื่อนเข้าไปใกล้มันให้มากที่สุด จนกว่าภาวะของร่างกายจะทนไหว และบัดนี้ เบื้องหลังของเขา ไม่มีอะไรต้องห่วงเลย มาเรีย ฮอฟมัน ตามติดมาด้วยวิญญานของนักท้าวจู่ราช โดยไม่ประกาศอุทธรณ์ใดๆ แม้แต่คำเดียว นอกจากเสียงหายใจที่หนักแรง!

ในที่สุด เพียงไม่นานต่อมานั่นเอง ทั้งสองชีวิตก็มาหยุดที่ปากโพรงอันสิ้นสุดตอนหนึ่ง เหมือนกับว่า...หนทางของสะพานลอยซึ่งมีส่วนเรียบซิดไปกับขอบผนังนั้น จะมาชะงักขาดตอนลงเพียงแค่นั้น ถัดออกไปเป็นช่องว่างอันกว้างใหญ่ที่สว่างโจัดช่วงเหมือนมีลูกไฟลุกอยู่ภายใต้รัศมีเป็นรูปวงกลม มีเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 20 เมตร ลึกลับลึกลงไปเบื้องล่างประจวบหรือเหวนั้น ระยะต่ำจากที่มาทรุดหมอบจ้องตะลึงกันอยู่สักเท่าใดที่สุดที่จะประมาณได้ ท่ามกลางรัศมีอันเจิดจ้าและม่านควันขาวมัวที่ระเหยขึ้นมาเป็นระยะราวกลุ่มหมอก โคลนสีแสดที่เดือดพลั่งอยู่ในบ่อนั้น คือหินที่กำลังละลายเป็นน้ำข้นคลั่ก

อะไรก็ตามที่พลัดหล่นลงไป มันจะละลายไปในพริบตาที่สัมผัสกับของเหลวสีแสดส้มสุกปลั่ง ราวกับทองคำในเบ้าหลอมนั้น

มนุษย์หญิงชายต่างผิวทั้งคู่ ผู้เหยียบยืนอยู่บนปลายจมูกของมฤตยู บัดนี้จ้องตะลึงบริเวณสะพานลอยหรือกึ่งหินที่หมอบอยู่ในขณะนี้ มันลอยอยู่เหนือส่วนหนึ่งของบ่อนั้น กว่าจะรู้สึกตัว และเหลือบลงไปเห็น ก็พบตนเองโผล่ออกมาเหนือบ่อของมันเสียแล้ว

ชะง่อนหินบอบบางกึ่งหนึ่ง ที่ไชยยันต์ใช้เท้ายันพุงตัวอยู่ รับน้ำหนักไม่ไหว หักสะบัดลง แล้วหลุดลอยละลือลงไปยังบ่อลาวาเบื้องล่าง ร่างของเขาลำวูบเสียวหลัก แต่มีอันเหนียวแน่นทั้งสองยึดแ่งด้านบนได้อย่างว่องไว ทรงตัวค้างอยู่อย่างหมั่นเหม่ โดยมีขาข้างหนึ่งลอยอยู่กลางอากาศอันร้อนกล้า มาเรียคว้าเข็มขัดด้านหลังไว้ด้วยความรวดเร็วทันกัน ออกแรงเหนี่ยวพุง รั้งตัวให้กลับคืนขึ้นมาหมอบอยู่บนชันหินปากบ่อนั้นได้อย่างยากเย็น ครั้นแล้วพริบตาต่อมานั่นเอง ทั้งสองก็จ้องตากันตะลึงพริ้งเพริด หัวใจแทบหยุดเต้น

ซานหिनที่ยื่นล้าออกไปเหนือบ่าบ่อลาวา ซึ่งเป็นกิ่งบอบบางไม่สู้จะแข็งแรงมั่นคงนัก นั้น ปรากฏเสียงลั่นคึก ไหวสะท้านน้อยๆ ทำให้อาการเหมือนจะขาดสะบั้นลงไปที่กระบิ เพราะ น้ำหนักตัวของคนที่ขึ้นไปถ่วงอยู่

“อย่าเพิ่งกระดิกตัว เมย์!”

ไชยยันต์ร้องบอกเร็วปรือ กลั่นหายใจ

มาเรีย ฮอฟมัน บัดนี้รู้สึกเหมือนหัวใจจะหยุดเต้น จ้องประสานตาเขานิ่ง ม่านตาทั้งคู่ ขยายเบิกกว้าง ริมฝีปากขมขมเหมือนจะสวดอ้อนวอนพระเจ้า แต่ก็ไม่ปรากฏเสียงใดๆ ผ่านฟัน ล้าค่อออกมาได้

ไชยยันต์กัดกรามแน่น เขาเองก็กำลังนึกถึงพระอรหันต์!

เวลามันผ่านพ้นไปนานสักเท่าใดไม่ทราบได้ ในลักษณะที่ต่างฝ่ายต่างยังอยู่ในท่านอน พังพาบแนบพื้นหันหน้าชนกันนั้น ร่างของหล่อนอยู่ทางด้านในของปากบ่อลาวา ส่วนเขาหมิ่น เหม้อยู่ด้านนอก ไม่มีสิ่งใดมาบอกได้ว่า หากคนใดคนหนึ่งไหวตัวแม้แต่หายใจแรงไปนิดเดียว ชะง่อนหินส่วนนั้นจะถึงกาลกิริยาขาดหลุดจากส่วนใหญ่ที่มันยื่นล้าออก หลุดร่วงลงไปยังบ่อหิน ละลายที่กำลังเดือดพลั่งอยู่ในขณะนี้หรือไม่

“เอาละ ตั้งสติให้ดี... ได้ยินผมพูดไหม เมย์?”

เขากระซิบแผ่วเบาที่สุด หายใจแหม่ว มาเรียพยักหน้าช้าๆ แทนคำตอบ นั้นหมายถึง สติสัมปชัญญะของหล่อนยังอยู่ครบถ้วนพร้อมมูล

“ค่อยๆ คืบถอยหลังกลับไป...ช้าๆ และให้เบาที่สุด!”

“มันอาจหักในทันทีที่ฉันทกระดิกตัว”

มาเรียกระซิบตอบมา แทบไม่มีเสียง

“ไม่มีทางเสียอย่างอื่น”

เสียงหินส่วนนั้นลั่นขึ้นอีกครั้งเบาๆ สะเก็ดด้านล่างบางส่วนเริ่มร่วงพรุ มาเรียหลับตา แน่น วางหน้าชนลงกับแผ่นหินที่นอนอยู่ กลั่นหายใจ

มันลั่นในช่วงที่ดึกยาวกว่าครั้งแรก แล้วก็หยุดนิ่งไปอีกเมื่อหล่อนค่อยๆ เงยหน้าขึ้นอีกครั้ง ก็เห็นไชยยันต์ยิ้มให้อย่างกล้าหาญและใจเย็นที่สุด ยิ้มนั้นดูเหมือนจะช่วยปลุกปลอบใจ และ กระตุ้นเตือนย้ำในคำสั่งของเขา ภาวะนี้เองหล่อนเพิ่งตระหนักถึงแก่นแท้ของบุรุษเจ้าสำราญ นัก ผจญภัยหนุ่มชาวไทยว่ายิ่งใหญ่เพียงไร สำหรับหล่อนเองนั้น กำลังจะซ็อกด้วยความอกสั่นขวัญเต้น

“ถ้าไม่ตัดสินใจเสียวินาทีนี้ เราจะไม่มีโอกาสอีกแล้ว”

เสียงเรียบๆ เหมือนไม่เกิดอะไรขึ้นของไชยยันต์ เตือนมาเป็นประโยคสุดท้าย

มาเรียดัดสินใจเด็ดขาด ปฏิบัติตามคำสั่งของเขา ใช้ข้อศอกทั้งสองยันตัวค่อยๆ เขียง
กายอย่างเข้มข้นและแผ่วเบาที่สุด...ปล่อยถอยหลัง หล่อนกระดืบถอยคืบเข้าไปยังบริเวณขานหินริม
ปากบ่ออันแข็งแรงกว่าที่ละอองคูลี พร้อมกับภาวนาอ้อนวอนพระผู้เป็นเจ้าไปพลาง

แต่ละคืบ ที่หล่อนถอยหลังไปในลักษณะเลื้อย มันนานเหมือนถูกกดจนรกลักร้อยปี
ไชยยันต์นอนนิ่ง มองดูอย่างกุมศติมัน

ครั้นแล้วก็มองเห็นชัดว่า สวรรค์ประทานชีพคืนให้แก่เพื่อนสาวผู้ร่วมสถานการณ์แล้ว
จากวินาทีแห่งความเป็นความตายที่แขวนอยู่อย่างหมิ่นเหม่ที่สุดนั้น หล่อนถอยออกไปจนพ้น
บริเวณอันตราย แล้วลุกขึ้นยืนโดยเร็ว บัดนั้นเอง เสียงลั่นจึงหลุดลอดลำคอออกมาได้ แทบไม่เป็น
ภาษา

“ฉันทำได้สำเร็จแล้ว ไชยยันต์ และกำลังภาวนาให้คุณอยู่”

“สบายใจได้ เมย์ นำหนักตัวคุณพ้นไปได้เสียคนหนึ่ง เปอร์เซ็นตรอดของผมนั้นมากขึ้น”

เขาพร้อมตอบมาเต็มเสียง อย่างไม่สะดุ้งสะเทือน แล้วก็ค่อยๆ คืบคลานตัวเองในอาการ
เดียวกับหล่อน กลับคืบเข้าหาริมปากบ่อด้วยความระมัดระวังเต็มที่

สองสามนาทีก่อนหน้านั้น ไชยยันต์ก็รอดพ้นจากวินาทีคับขันขึ้นมาได้ ช่วงสุดท้าย
ก่อนที่จะถึงขอบบ่อ มาเรียดึงมือมาคอยรอรับ เขายื่นมือไปจับ พอคืบได้ถนัด หล่อนก็ออก
แรงกระชากเต็มเหนี่ยว ปล่อยให้หลุดพ้นขึ้นไปได้ก่อนที่ความแรงอันเกิดจากน้ำหนักถ่วงเพิ่มเติมขึ้น
อย่างกะทันหัน อันเนื่องมาจากแรงกดดันนั้น จะทำให้กึ่งหินขาดออกจากส่วนใหญ่ หลุดร่วงลงไปยัง
บ่อลาวาเบื้องล่างอย่างน่าหวาดเสียว

“โอ...แพังค์ ก็อด!”

แห่มสาวกราง หลับตาพร้อมกับถอนหายใจเฮือก ร่างทั้งสองขณะนี้ล้มลุกคลุกคลาน
อยู่ริมผนังหิน โดยหล่อนเสียหลักนั่งพับเพียบ และไชยยันต์ศีรษะถล่มเข้ามาซุกอยู่ที่ตัก แขนทั้งสอง
กอดรัดรอบเอวหล่อนไว้นั่น

ต่อมานายทหารหนุ่มทรงกายขึ้น คุกเพื่อนสาวต่างผิวออกมาจนพ้นระยะอันตรายอัน
หมิ่นเหม่ของขอบบ่อนั้น

“เกิดมา...ผมก็เพิ่งเคยเห็นบ่อลาวาครั้งนี้เป็นครั้งแรก ไม่น่าเชื่อเลยว่ามันจะปลอดภัยเท่า
ลูกนี้...”

พลางเขาก็เงยขึ้นไปยังเพดานที่ครอบเป็นรูปกระโถนคว่ำอยู่เหนือบริเวณทั้งหมด เป็น
ผนังเพดานหินที่ถูกฉาบไว้ด้วยสีแดงคล้ำ จากประกายของรัศมีลาวาเบื้องล่างซึ่งส่งสะท้อนขึ้นมา

“มันควรจะต้อมีช่องทางระบายควันและไอความร้อนออกไปเบื้องนอกแน่ๆ และเรา
จะอาศัยช่องทางระบายนั้นเป็นทางออก”

“ฉันเชื่อว่าจะต้องเป็นเช่นนั้น บอลาวาที่เราเห็นอยู่นี้ อาจเป็นเพียงจุดหนึ่งที่ก่อตัวได้ ภูเขาไฟ และจะมีอีกสักทีลูกก็ยังไม่ทราบ แต่มันยังไม่มีปล่องสำหรับระบายไอร้อนเป็นช่องตรง ขึ้นไปสู่อากาศเบื้องนอกอย่างเช่นที่เราเห็นภูเขาไฟธรรมดาทั่วไป หนทางระบายความร้อนก็อาจจะแผ่กระจายออกไปตามช่องภูเขาต่างๆ ที่เราผ่านกัน และออกไปสู่เบื้องนอกได้หลายทาง สังเกตจากอากาศที่ถ่ายเทหมุนเวียนก็บอกให้เราทราบชัดอยู่แล้ว”

ไชยยันต์เม้มริมฝีปากแน่น มองลงไปยังบ่อนรูก้นอีกครั้งอย่างหวาดเสียว

“มันเป็นไปได้อย่างไรนี้ ภูมิประเทศที่เราเห็น ตลอดจนการสำรวจทางภูมิศาสตร์ ไม่ได้สื่อว่าแวตักคิดว่าภาคพื้นนี้จะมีแหล่งภูเขาไฟ”

มาเรียยิ้มฝืดๆ เช็ดเหงื่อออกจากขนตา

“ภูมิประเทศที่เราเห็นก็ดี หรือบันทึกการสำรวจของภูมิศาสตร์ก็ดี เป็นไปเฉพาะเหนือผิวดินเท่านั้น นักสำรวจไม่เคยมีโอกาสดำเนินงมอยู่ใต้แผ่นดินอย่างเรา หรืออาจเคยมีสำรวจพบเห็นมาก่อนบ้างแล้ว แต่ก็หมดโอกาสที่จะนำไปบอกกับชาวโลกได้ ได้ผิวดินของทุ้งอันแห้งแล้ง และภูเขาหินที่ปราศจากพืชพันธุ์เท่าที่เราเดินทางกรำผ่านมาแถบนี้ทั้งหมด มันอาจเต็มไปด้วยบอลาวาหรือภูเขาไฟใต้ดินก็ได้ ไอร้อนของมันที่คุกรุ่นอยู่ตลอดเวลา ทำให้พืชไม่สามารถเจริญงอกงามขึ้นได้ เกิดความแห้งแล้งชั่วนาตาปี และถ้าถึงรอบระยะเวลาเหล่านี้ก็ระเบิดขึ้น ก็จะทำให้เกิดแผ่นดินไหว ในระยะทางที่ผ่านมาช่วงหลังนี้ ฉันเห็นร่องรอยของแผ่นดินไหวอยู่บ้างเหมือนกัน และแปลกใจมากก่อนแล้ว อีกอย่างหนึ่งไฟป่าที่เราผจญกันมาแล้ว จนถึงกับต้องเติลหินแตกแยกกันออกทั้งคณะก็อาจมีผลมาจากความร้อนของภูเขาไฟใต้ดินเหล่านี้เอง”

ไชยยันต์เพิ่งจะมองเห็นความจริงตามเหตุผลของเพื่อนสาวต่างผิว หลักฐานของการค้นพบร่องรอยอื่นๆ มาล่วงหน้าก่อนแล้ว ก็ยังยืนยันให้เห็นชัดว่าข้อสันนิษฐานของมาเรีย ฮอฟมันไม่น่าจะคลาดเคลื่อนไป กาลเวลาหมุนเวียนเปลี่ยนแปลงภูมิศาสตร์ของโลกได้เสมอ สุดท้ายมันจะใช้ระยะเวลานานสักเท่าใดเท่านั้น สำหรับการเปลี่ยนแปลงนั้นๆ

“ถ้ายังงั้นเราก็มีทางออกแน่นอน”

เขากล่าวอย่างเต็มไปด้วยความหวังที่สดใสขึ้น

“ถ้าเราไม่วนเวียนหลงทาง และหมดแรงตายไปเสียก่อนเพราะขาดอาหาร”

มาเรียตอบโยคมา

ต่างถอยผลจากบริเวณปากบอลาวา ไต่ย้อนกลับมาทางเดิมพร้อมกับช่วยกันสำรวจเส้นทางอย่างถี่ถ้วนรอบคอบไปพลาง ไหวพริบปฏิภาณและประสบการณ์ความชำนาญทุกชนิด นำออกมาใช้เพื่อแสวงหาทางรอด ซึ่งเริ่มจะเห็นแสงแห่งความหวังทวีมากขึ้น จากความมืดมิดสิ้นหวังทุกอย่างในครั้งแรก ที่สุดก็มาตั้งจุดเริ่มต้นกันยังตำแหน่งที่ปืนปล่องเบื้องล่างขึ้นมาเมื่อครู่ใหญ่ขึ้นอีกครั้ง

“สังเกตที่กลุ่มควันนั้น...”

ภายหลังจากนั่งพิเคราะห์ มาเรียสะกิดแขนเขา บัญปากไปยังชอกโพลงของสะพานลอย
ธรรมชาติอีกด้านหนึ่ง ซึ่งเป็นช่องมิดสลับแคบๆ

“รู้สึกว่ามันจะถูกอากาศดูดให้ลอยออกไปทางด้านนั้นมากที่สุด”

“ก็ควรจะเป็นทางออกของเราด้วย จันไม่ใช่รี?”

ไชยยันต์จึงตาม ตามเป็นประกายครุ่นคิดเสี่ยงทาย

“พระเจ้ากำหนดเส้นทางของเราไว้แล้ว เพียงแต่เรายังไม่รู้เท่านั้นว่าท่านจะส่งเราไปสู่
ทางรอดหรือทางตาย เราไม่มีทางจะต่อรองกับเส้นกำหนดของพระเจ้าได้หรอก ไชยยันต์...”

“ถ้าเช่นนั้นก็ลองมาดูกันว่า พระเจ้ากำหนดเส้นชะตาของเราไว้เช่นไร”

กล่าวจบ เขากว้าแขนหล่อน ชวนเดินไต่ไปตามสะพานลอยด้านที่แยกไปเชื่อมติดกับ
ผนัง อันเป็นโพรงแคบที่กลุ่มควันพากันระเหยหายเข้าไปทางนั้น ระหว่างที่ค่อยๆ คลานลอดกันเข้าไป
ไป มาเรียสะกิดหลังเขา แล้วบอกว่า

“ให้ฉันนำคุณดีกว่า”

ไชยยันต์เบี่ยงตัวหลบทางโดยดี เพราะนั่นย่อมเป็นวิธีที่ถูกต้องที่สุด ระหว่างเขากับ
หล่อน ผู้จะทำหน้าที่เป็นมัลลเทศก์ที่ได้ผลกว่าก็คือมาเรียนั่นเอง

หล่อนคลานลอดช่องที่กดด้าลักษณะเหมือนโครงประตูนั้นเข้าไปล่วงหน้า แสงสี
โกเมนจากรัศมีลาวาที่สาดเรืองกระจายแผ่ไปทั่ว ยังสาดตามหลังช่วยส่องทางเข้ามาพอให้สังเกต
อะไรได้พอสมควร ภายในเป็นเพดานสูงเหนือศีรษะขึ้นไปเล็กน้อย มีทางแยกซ้ายและขวาแทบทั่วๆ
ไป ภายหลังจากสำรวจใคร่ครวญอยู่ครู่ หล่อนก็เริ่มออกเดิน แล้วในความเงียบสงัดจนได้ยินแต่เสียง
ของหัวใจของตนเองแต่นั้น เสียงอันแจ่มใสและมีกังวานของมาเรียก็ดังทำลายความเงียบขึ้น

หล่อนร้องเพลงเป็นภาษาอังกฤษ กระแสเสียงนั้นฟังไม่ได้ว่าจะเป็นความสุขสันต์ร่าเริง
หรือว่ามันกลั่นออกมาจากความว้าวุ่นเหงาของหัวใจ ที่ปราศจากจุดหมายยึดเหนี่ยวในขณะนี้
อย่างไรก็ตาม มันไพเราะเย็นเยือกอย่างน่าพิศวง เมื่อสดับในความหมายและสิ่งแวดล้อมเข้ามา
ประกอบ เสียงเพลงนั้นก็ก้องอยู่ในชอกโพรงของหินผาศิลารายรอบตัว และสะท้อนมากังวานลืออยู่
ไปมาในลักษณะเสียงเอ็กโค ราวกับผู้ร้องจะร้องอยู่ในห้องบันทึกเสียงชั้นวิเศษสุดเพื่ออัดผลงาน
เสียง เขาไม่เคยได้ยินมาเรีย ฮอฟมัน ร้องเพลงมาก่อน เพิ่งจะครั้งนี้เป็นครั้งแรกและในภาวะและ
สถานการณ์เช่นนี้ จะไม่มีนักร้องคนไหนร้องได้น่าฟัง น่าคิดมากกว่าหล่อนอีกแล้ว

“When I was just a little girl...I asked my mother what will I be...”

หล่อนร้องแซมซ้า ขาดเป็นห้วง ปล่อยให้เสียงสะท้อนลือกังวานก้องไปทุกอณูของ
บรรยากาศ...ความหมายของเพลงที่ควรจะน่าฟังร่าเริง แต่ขณะนั้นก็กลับฟังเศร้าสร้อยนั้น มีว่า ‘เมื่อ
ฉันยังเป็นเด็กหญิงเล็กๆ อยู่ในสมัยหนึ่งนั้น ฉันเคยถามแม่ว่า ต่อไป ฉันจะได้เป็นอะไร...’

“Will I be pretty? Will I be rich? This was she answered me...”

‘ฉันจะสดสวยงดงามไหม? แล้วก็จะร่ำรวยมีความสุขกะเขาบ้างไหม? แม่ก็ตอบฉันว่า’

“เทิด เซรา...เซรา...”

ไชยยันต์ร้องต่อข้อความให้หล่น ด้วยเสียงหัวของเขา มันประสานกลมกลืนกันขึ้น ได้อย่างสนิท มาเรียหันมาชำเลื่องยืมคิดหนึ่ง และร้องประสานเสียงร่วมกับเขา ท่ามกลางความเงิบนั้น เสียงเพลงของคนทั้งสองกังวานก้องไปทั่ว

“What ever will be will be...etc”

‘แม่ก็ตอบฉันว่า สุดแต่โชคชะตาวาสนาชีวิตเถอะ มันจะเป็นอย่างไร มันก็ต้องเป็นอย่างนั้นแหละ ไม่มีอะไรจะไปกำหนดกฎเกณฑ์อนาคตได้...’

ท่อนต่อไปไชยยันต์ยังร้องเป็นภาษาอังกฤษ แต่มาเรีย สอฟมัน เปลี่ยนมาเป็นภาษาเยอรมัน แต่อยู่ในลีลาของทำนองเดียวกัน เดินคล้าทางอย่างไม่รู้อนาคตกันไป แล้วก็ร้องเพลงเป็นเพื่อนกันไป มอบทุกสิ่งทุกอย่างไว้ให้แก่พรหมลิขิต (ตามที่ไชยยันต์คิดปลง) และพระผู้เป็นเจ้า (ตามความคิดของมาเรีย)

หนทางนั้น รู้สึกว่าจะเบนขึ้นสูงเป็นลำดับ มันจะหมดไปนานสักเท่าใดที่สุดที่จะทราบได้ แต่เสียงเพลงที่ร้องวนเวียนกลับไปกลับมาซ้ำซากนั้นยังไม่จบ ครั้นแล้วมันก็นำออกมาสู่ห้องอันกว้างใหญ่เหมือนจะเป็นห้องโถง บัดนั้นเอง มาเรียผู้เดินนำอยู่เบื้องหน้าก็หยุดชะงักกึก เสียงเพลงของหล่อนแหบหายไปอย่างกะทันหัน ไชยยันต์ยังไม่ทัน เดินมาประกบชนด้านหลัง

แล้วเขาก็แลไปเห็นสิ่งที่ไม่คาดฝัน ด้วยหัวใจที่ดูเหมือนจะหยุดเต้นลงชั่วขณะ กดไหล่หญิงสาวทรุดหมอบวบบังหิ้นลงอย่างรวดเร็ว...

86

ใจกลางของอุหากว้าง ที่มีทางเดินจากด้านต่างๆ โผล่ออกมาบรรจบโดยรอบนั้น สิ่งหนึ่ง ที่มองเห็นเด่นชัดไปกว่าก้อนหินทุกก้อน อันเป็นส่วนประกอบของภูมิประเทศยามนี้ ปรากฏอยู่ที่นั่น! มันหมอบนิ่งอยู่ตรงพื้นหินราบเรียบเป็นเงามันปลาบ เยื้องไปทางฝั่งตรงข้ามที่ไชยยันต์ และมาเรียโผล่ออกมาพบอย่างกะทันหัน และหลบซ่อนอยู่ในขณะนี้

ตำแหน่งนั้น มีก้อนหินเดี่ยวๆ งอกขึ้นมาอยู่สองด้าน เหมือนกับว่าจะเป็นซุ้มประตูนำเข้าไปสู่แหล่งพำนักนอนของพญาพยัคฆ์ราช ผู้มีอำนาจเหนือกว่าสัตว์สามัญธรรมดาทั่วไปทั้งหลาย ขาอันใหญ่โตทั้งสองข้าง เขยียดยาวคู่ขนานราบไปกับพื้นเบื้องหน้าในท่าทรุดหมอบ วางคาบชบอยู่กับขาทั้งคู่ตะแคงหันหน้ามาทางด้านที่มนุษย์ทั้งสองตะลึงจ้องอยู่ ทางอันยาวเหยียด ทาบไปกับพื้น มีส่วนปลายตัวคงจะเข้ามาหาตัวเล็กน้อย

ไอ้กาพพยัคฆ์...เสือโคร่งมหาพยัคฆ์ตัวนั้น!!

แสงในขณะนี้มันจะมาจากที่ใดก็ตาม แต่ก็มิปรากฏอยู่พอที่จะมองเห็นภาพอันดำสนิท ราวกับก้อนนิลสลักมึมนั้น ได้อย่างถนัดชัดเจนพอสมควร

ไชยยันต์ยกมือขึ้นขี้ตา ไม่แน่ใจว่าภาพที่เห็นอยู่เบื้องหน้าระยะห่างไม่เกิน 20 เมตร ในขณะนี้ เกิดขึ้นจากอำนาจอุปาทานหรือเปล่า พริบตาเดียวกันนั่นเอง มาเรีย สอฟมันต์วัด .375 แม็กนัมขึ้นไหล่อย่างรวดเร็วตามสัญชาตญาณ จีศูนย์จับหมายไปแสกหน้า ระหว่างดวงตาทั้งสอง ซึ่งขณะนั้นมันสลัวคลุมเครือ ยังไม่อาจทราบได้ว่ามันหลับตาหรือลืมตา

ก่อนที่นิ้วของแฮมมัสสาวจะกระดิก ไชยยันต์ก็ขม้มมือไว้นั่น...แท่นคำปรัม หล่อนยังไว้ทันด้วยประสาทที่ไวสุดยอด ต่างคนต่างยังจ้องจับไปยังเป้าหมายเบื้องหน้าตาไม่กะพริบอยู่เช่นนั้น ประสาทสัมผัสส่งสัญญาณให้รู้ตรงกันในความผิดปกติบางประการ

มันนั่งสงบเงียบจนเป็นคุณ

มาเรียยังประทับไรเฟิลพร้อมอยู่กับไหล่เช่นเดิม ศูนย์ไม่เปลี่ยนที่หมาย มันสั้นไปมาน้อยๆ ด้วยมือของเจ้าของ ซึ่งบัดนี้ใช้พลังใจทั้งหมดเข้าควบคุมบังคับไว้

“หิน!”

อดีตนายทหารปืนใหญ่จอร์มิฟปากกระซิบข้างหูเพื่อนสาวเบาที่สุด

“เราจะรู้ได้อย่างไร?”

หล่อนกระซิบตอบ มีแต่เสียงลมเท่านั้นผ่านพื้นริมฝีปากขมุกขมิบออกมา ตายังจ้องเขม็ง นิ้วแต่ละเกร็งอยู่ที่ไก

“จ้องปืนไว้ให้ดี ผมจะลองมันเอง”

ไชยยันต์บอก ค่อยๆ ความมือไปหยิบก้อนกรวดเล็กๆ ขนาดหัวแม่มือที่อยู่ใกล้ๆ ขึ้นมา
กักริมฝีปากแน่น แล้วขว้างเบาๆ ไปยังร่างทะมึนที่นอนหมอบเป็นปริศนาอยู่นั้น

ท่ามกลางความเงียบขนาดเข็มตักได้ยินนั้น เสียงก้อนกรวดกระทบพื้นหินดังแซ็ก แล้ว
กระดอนเข้าไปยังร่างที่นอนหมอบอยู่ทางด้านตะโพกหลัง

มันนิ่งไม่ดังกายอยู่ในอาการเดิม

ทั้งสองเหลือบมองตากันโดยไม่มีคำพูดใดๆ ที่จะผ่านลำคอออกมาได้ในภาวะของ
ความรู้สึกอันไม่อาจบรรยายได้ถูกนี้ ไชยยันต์ทดลองอีกครั้ง ว่าหินขึ้นมาอีกก้อน คราวนี้เขื่อง
ขนาดเท่ากับกำปั้น เผยตัวขึ้นขว้างสุดแรงเกิดไปยังร่างที่เห็นเบื้องหน้า ก้อนหินไม่ได้กระทบอะไร
เป็นอุปสรรค แต่ลอยตรงเข้าไปยังมันแล้วกระทบอย่างจังที่ศูนย์กลางลำตัว

เสียงของการกระทบ เป็นเสียงของหินเล็กที่กระแทกกับหินใหญ่ และในความเงียบ
เช่นนั้น มันดังกังวานก้องไปทั่วทุกหา

จะอย่างไรก็ตาม ราวกับนัดกันไว้ ทั้งสองไม่ได้ขยับเขยื้อนจากที่เดิม ประสาททุกส่วน
ยังเหม็งเกลียวเครียดแทบระเบิดอยู่เช่นนั้น ความร้ายแรงของบ่อลาวาที่เผชิญกันมาเมื่อครู่ ยังไม่เป็น
วิกฤตการณ์ของชีวิต ตัดสินใจอย่างไร ไม่ถูกเท่าที่เผชิญอยู่บัดนี้

มาเรียลดป็นลงจากบ่าอย่างแผ่วช้า แต่นี่ยังตะแคงพร้อมอยู่ที่ไกลอย่างปราศจากความ
ไว้วางใจใดๆ ทั้งสิ้น แม้จะเห็นชัดจากการพิสูจน์ของไชยยันต์แล้วว่า สิ่ง que เห็นอยู่นั้นเป็นแต่เพียงหิน
ก้อนหนึ่งเท่านั้น เหตุการณ์ที่ได้ผจญผ่านกันมาแล้ว มันทำให้หล่อนหวาดสยองจนขนหัวลุกไม่อาจ
ประมาทมองข้ามเสียได้

“ก้อนหิน!”

เสียงไชยยันต์กระซิบล่อยๆ ขึ้นอีก โดยยังไม่ยอมออกจากที่มัน

“พระเจ้าเป็นพยานเถิด ขนาดและลักษณะของมันเท่ากับเสือหินที่เราพบมาก่อนแล้ว
เหมือนตัวนั้นทุกอย่าง ผิดกันแต่สถานที่ และอาการลักษณะท่าทีของมันเท่านั้น ตัวนั้นเราพบในท่า
ยืน แต่ตัวนี้หมอบนอน”

เพื่อนสาวต่างผิวพุดตลอดไรฟันออกมา

“ก็คงจะลักษณะเดียวกันกับซากของไอ้คนบวชโล้น ศพตายซากพันปีตัวนั้นกระมัง เรา
พบกันคนละเวลา คนละสถานที่และคนละลักษณะ แต่พิสูจน์ออกไปแล้วว่ามันเป็นซากเดียวกัน
นั่นเอง แต่...ทำไมเราถึงพบมันที่นี่?”

มาเรียหันมาจ้องหน้าเขา ด้วยความรู้สึกไม่อาจกล่าวถูก คอแห้งเป็นผงกระซิบต่อมา

“คุณว่ามันเป็นเสือหินตัวเดียวกับที่เราพบมาก่อนนั้นไหม?”

ไชยยันต์กักรามแน่น ดวงตาทั้งคู่หรี่ลง เขาเองก็ตกอยู่ในอาการเดียวกับมาเรีย

“ผมภาวนา ขอให้มันเป็นเหตุการณ์บังเอิญประจวบเหมาะ อย่าให้มันเป็นตัวเดียวกันเลย
เข้าไปดูกันใกล้ๆ ดีกว่า”

กล่าวจบ อติศนายทหารหนุ่มขยับตัวลุกขึ้น แต่มาเรียจุดแขนเขาไว้อย่างหวาดระแวง
“โน!”

หล่อนร้องพร้อมกับสั่นหน้าด้วยความหวาดผวาล้มตัว

ไชยยันต์ฝืนหัวเราะเบาๆ ตบต้นแขนเพื่อนสาวผู้ร่วมชะตาร้ายอย่างปลอบใจ อึดใจ
ต่อมานั่นเอง มาเรียก็ดูเหมือนจะรู้สึกตัว พยายามสะกดกลืนความกลัว ข่มสติไว้ ยึดอย่างยากเย็น
ที่สุด

“สมมติว่า ขณะที่เราเข้าไปใกล้มัน และมันก็เกิดกระดิกตัวขึ้นมาได้”

“ก็ແหลกกันไปข้างหนึ่ง ไม่เราก็มัน อย่างน้อยที่สุดถึงจะตายทั้งทีเราก็น่าจะภูมิใจที่มี
โอกาสได้เห็นสิ่งอันแปลกประหลาดมหัศจรรย์ที่สุด ผมอยากจะเห็นชัดๆ คาดออกไปว่า ทั้งๆ ที่
สภาพของมันเห็นอยู่เช่นนี้แล้วจู่ๆ ก็เกิดเคลื่อนไหวมีชีวิตขึ้นมาได้ต่อหน้าต่อตาเรา ถ้าคุณไม่กล้าก็
หลบคุมเชิงอยู่ตรงนี้แหละ ผมจะเข้าไปดูมันใกล้ๆ เอง เตรียมระวังให้ดีก็แล้วกัน เห็นท่าผิดปกติก็ยิง
ทันที ไม่ต้องห่วงผม”

ขาดคำ ชายหนุ่มขยับตัวอีกครั้ง กระชับไรเฟิล .600 ในโตรฯ มัน มาเรียก็ถลันขึ้นตาม
ในพริบตา

“ฉันบอกแล้วว่า ฉันจะไม่แยกทางกับคุณในภาวะเช่นนี้ นอกจากจะหมดลมหายใจแล้ว
เราเข้าไปด้วยกัน ไชยยันต์”

ทั้งสองกุมปืนในท่าพร้อมที่จะระเบิดกระสุนออกไปได้ในทุกพริบตา แล้วจรวดไฟ...
เดินตรงเข้าไปยังร่างที่นอนนิ่งเป็นคุยฉนั้นด้วยใจอันเต็มระทึก

จนกระทั่งในที่สุดต่างก็มาหยุดยืนห่างจากร่างนั้น ทางด้านหลังประมาณเมตรเศษ เมื่อ
เข้ามาพิจารณาจนใกล้ ความเคลือบแคลงทั้งหลายก็สิ้นไป มันเป็นหินจริงๆ ไชยยันต์เอาปลายลำ
กล้องไรเฟิลเฉียดไปที่ตะโพกบริเวณโคนหาง เสียงโลหะของปากกระบอก .600 ในโตรฯ กระแทกกับ
หินแกร่ง ปรากฏเสียงดังกึกวานกราก

ทั้งสองได้แต่มองหน้ากันอยู่เช่นนั้น ความรู้สึกอันหวาดเสียวอย่างลึกลับ วิ่งเข้าเกาะกุม
หัวใจไม่ได้คลี่คลายลงแม้แต่นิดเดียว บังเกิดอาการร้อนๆ หนาวๆ เหมือนจะจับไข้

มาเรียใช้ปลายเท้าเฉียดที่ปลายหางอีกครั้ง เหมือนจะยังไม่แน่ใจสนิทนักแล้วอ้อมอย่าง
แช่มช้า ค่อยๆ สืบราวถัดผ่านไปทางด้านหน้า ไชยยันต์ก็เดินวนรอบกายของมันไปยังอีกด้านหนึ่ง
ต่างไปพบกันตรงบริเวณด้านศีรษะของเสือหิน ซึ่งมีลักษณะเหมือนเทวรูปอันลึกลับดำมืดนั้น เมื่อเข้า
มาประชิดตัวใกล้เพียงแค่นี้ จึ่งฟังจะสังเกตเห็นว่า บริเวณที่มันหมอบอยู่เป็นแท่นหินเรียบสูง
จากระดับพื้นขึ้นมาประมาณ 3 ฟุต ตำแหน่งนั้น ไม่มีก้อนหินอื่นใดบังเกาะอยู่เลย เว้นจากผนัง
รอบด้านที่ห่างไปประมาณ 5 – 6 เมตร ในรัศมีของคูหาวงกลม ซึ่งเต็มไปด้วยซอกหลืบหิน เหมือน
จะเป็นหนทางนำออกไปสู่ทางเดินอันไม่รู้ปลายทาง

“สาบานได้ว่า รูปร่างและขนาดของมัน ก็คือไอ้เสือหินตัวแรกที่เรพบนั่นเอง”

ไชยยันต์ตรงออกมา ขณะที่แขนหน้าขึ้นจ้องศีรษะอันใหญ่โตซึ่งอยู่ในท่าวางชบกับลำผ้านซ้าย สบหนึ่งแจ้งกระด้างไปหมดทั้งลำตัวนั้น ดวงตาทั้งคู่ของมันอยู่ในลักษณะเปิด แต่ก็เป็นดวงตาของหินที่มีเพียงสัณฐานจากการแกะสลักเท่านั้น

“แล้วก็เท่ากันเสียด้วย...กับตัวที่มีชีวิตจริง จับเกี่ยวเล่นงานพวกเรตลอดระยะทาง”

มาเรียพิมพ์่า ลากลื้ออะไรเฟิลของหล่อนไม่ยอมเบนปากกระบอกห่างไปจากจุดสำคัญของเสือหินตัวนั้น แม้จะเข้ามาอยู่ในระยะประชิดตัวแล้วก็ตาม และทันใดนั้นเหม่มสาวก็มีอาการเหมือนจะเพ็งคิดอะไรขึ้นมาได้ ตาสว่างขึ้นในความคิดนั้น กัศริมฝีปากเบาๆ ค่อยๆ เดินเลี้ยวอ้อมไปทางด้านตะโพกขวาของเสือหินอีกครั้ง เอามือลูบคลำอยู่กับเนื้อหินบริเวณนั้น ต่อมาไชยยันต์ก็เห็นหล่อนล้วงเอาชิปไปออกมาจุดเป็นเปลวไฟขึ้น ต้องตรวจดูที่โคนขาด้านหลัง

พริบตาต่อมานั่นเอง ก่อนที่เขาจะเดินอ้อมเข้ามาถึง หล่อนก็ดับไฟวูบ ลูกขึ้น ถลันเข้าคว้าข้อมือเขา กระชากถอยกรูดเข้าหาหลังหินซอกหนึ่ง เอียงไปทางด้านหลังของรูปหินนั้นด้วยอาการถูกลน

“ทำไม เกิดอะไรขึ้น!”

ไชยยันต์ถามอย่างตื่นๆ

มาเรีย ฮอฟมันเงียบกริบ เหมือนกับว่ามีอะไรมาขีดปากไว้ เขารู้สึกได้ชัดถึงอาการสั่นเทาทั่วกับจับไข่ของเหม่มสาว ขณะที่ร่างกายแบบประชิดเบียดกันอยู่ในขณะนี้ ดวงตาทั้งคู่จ้องเขม็งไปยังรูปเสือหินแทบจะถลนออกมานอกเบ้า

อดีตนายทหารปืนใหญ่ ยิ่งประหลาดใจเหลือที่จะกล่าว เข่ากายหล่อนถามซ้ำอยู่อีกหลายประโยค มาเรียจึงหลุดปากออกมาด้วยเสียงที่ฟังแทบจะไม่รู้เรื่อง

“ร้อยเปอร์เซ็นต์เต็ม ไชยยันต์ มันคือไอ้เสือหินตัวแรกที่เรพบ! โอ...พระเจ้า โปรดช่วยลูกให้พ้นจากสถานการณ์อันวิปริตของเกล้านี้ด้วยเถิด”

“คุณแน่ใจได้อย่างไร เมย์”

มืออันสั้นเทาของหล่อน ชีไปที่ตะโพกหลังของมัน กระเดือกน้ำลายลงคอดอย่างยากเย็น หน้าซีดราวกับศพ

“ที่นั่น ขาหลังด้านขวาของมัน...”

“ทำไม?”

ไชยยันต์ร้องเร็วปรือ

“เครื่องหมาย กากบาทเล็กๆ ยาว 3 เซนติเมตร นั้นเป็นคนแอบทำดำหนิไว้เอง ขณะที่พบเสือหินครั้งแรกในถ้ำ ขณะนี้มันก็ยังปรากฏเห็นชัดอยู่ที่นั่น ตำแหน่งและลักษณะเดียวกันทุกอย่าง มันจํารอยดำหนิที่ทำไว้กับมือเองได้...”

มาเรียพูดด้วยอาการสำคัญ

“เครื่องหมายกากบาท?...”

“ใช่!”

“คุณทำไว้อย่างไร บนเนื้อหินแกร่งอย่างนั้น?”

“ฉันป้ายไว้ด้วยยาทาเล็บของน้อย! น้อยเขามีติดตัวมาด้วยขวดหนึ่ง สีชมพูสวยมาก ฉันไม่ได้พกเครื่องสำอางมาเป็นเวลาแรมปีแล้ว พอเห็นเขามีพกติดตัวอยู่ก็เลยออกปากขอ น้อยก็ให้ฉัน เขาบอกว่าเขาไม่ได้เอาติดตัวมาเพื่อจะทาเล็บหรอก แต่มีไว้สำหรับเคลือบท้ายลูกปืน ให้ลูกปืนมีสมรรถภาพใช้ได้นานๆ โดยไม่ดำัน เย็นของวันที่พวกเราขึ้นไปพบเสือหินในถ้ำ บังเอิญฉันมีติดตัวอยู่ด้วย ฉันเลยแอบทำเครื่องหมายกากบาทด้วยยาทาเล็บขวดนั้น ไว้ที่ขาหลังด้านขวาของมัน”

“แล้วรอยกากบาทนั้น ก็ปรากฏอยู่ที่ขาหลังด้านขวาเสือหินตัวที่เราพบใหม่นี้?”

ไชยยันต์ถามอย่างไม่แน่ใจ

มาเรียไม่ตอบ เพียงแต่พยักหน้าลง แวดตาของหล่อนยามนี้สื่อความตื่นเต้นตระหนกตกใจสุดขีด ทั้งๆ ที่อากาศระอุอ้าวจนเหงื่อโชกไปหมดทั้งกาย

ไชยยันต์บัดนี้รู้สึกเย็นวาบไปตลอดไขสันหลังราวกับใครเอาน้ำแข็งมาราดรด ภายหลังจากสะกดข่มสติได้อีกครั้ง เขาก็พยักหน้าชวนหม่อมสาวให้เข้าไปซื้อรอยคำหน้าที่หล่อนบอกให้ดูอีกครั้ง มาเรียอดเอื้อนรีรออยู่ครู่ ก็จำใจต้องพาเขาจรดฝีเท้าเข้าไปทางด้านหลังของรูปเสือหินอย่างหวาดๆ

มันเป็นความจริงตามที่หล่อนบอกไว้ทุกประการ ที่ช่วงขาหลังด้านขวาของมัน ปรากฏทางเล็กๆ สีชมพูของยาทาเล็บสตรี ป้ายติดกันเป็นรูปกากบาท สังเกตเห็นได้ชัดจากแสงไฟที่จุดบูชาซึ่งเขาเป็นคนจุดจุดขึ้นส่อง และเอานิ้วแตะดูก็ยังรู้สึกสัมผัสได้

ต่างเคลื่อนถอยอย่างลมหายใจไม่ทั่วท้อง กลับเข้ามายังกำบังตามเดิม โดยไม่ต้องบอกกล่าวเตือนกัน

“ไม่มีอะไรจะต้องสงสัยอีกต่อไปแล้ว เมย์! มันเป็นเสือตัวเดียวกันแน่นอน บางขณะมันกลายเป็นหิน และบางขณะมันก็กลับมีชีวิตขึ้นโดยถอดวิญญาณสลับสับเปลี่ยนกับไอ้ผีดิบตายซากพันปีนั้น เราได้หลักฐานชัดเจนที่สุดจากรอยยาทาเล็บที่คุณแอบป้ายไว้”

ไชยยันต์กั๊กกรามแน่น พึมพำอยู่ในลำคอ ขณะที่ขนลุกขึ้นทั้งกาย

มาเรีย ตะแคงใบหน้าอันโชกเหงื่อของหล่อนด้านหนึ่งเช็ดกับหัวไหล่

“ถ้ามันก็ต้องแปลว่า ขณะนี้ไอ้ศพตายซากของนักบวชนั้น กำลังมีชีวิตเดินอยู่ที่ใดที่หนึ่ง อย่างที่เราเคยตั้งสมมติฐานกันไว้แล้ว?”

“แน่นอน! มันถอดวิญญาณกลับเข้าร่างคน ภายหลังจากร่างเสือเข้ามาหลบซ่อนพักเป็นหินอยู่ที่นี้ เราโผล่มาพบอย่างบังเอิญที่สุด และวิญญาณที่กำลังสิงอยู่ในร่างคนก็จะต้องยังไม่รู้ตัวหรือมิฉะนั้น มันก็คงจะกลับเข้าสิงร่างเสือ เผ่นเข้าขย้ำเราแล้วขณะที่เราเข้าไปใกล้เมื่อตะกี้”

เขาตอบโดยเร็ว เหลียวซ้ายแลขวาเหมือนจะหาทางตัดสินใจอะไรสักอย่างหนึ่ง
“ขณะนี้ไอ้ผีดิบโศกนั้นมันอยู่ที่ไหน?”

มาเรียหลุดปากออกมา

“ใครจะบอกได้ อาจอยู่ใกล้ หรือไกลจากที่นี่ และทำอะไรอยู่สักอย่างหนึ่ง นรกเท่านั้น
จะรู้ หรือบางทีมันอาจหลบซ่อนมองเห็นเราอยู่ในขณะนี้ รอคอยจังหวะเหมาะที่สุด เพื่อจะถอด
วิญญาณเข้าครองร่างเสีย และเล่นงานทันทีที่มันเห็นว่าเป็นโอกาสของมัน ไม่มีสิ่งใดมาเป็น
หลักประกันได้ว่า เมื่อไหร่ไอ้เสื้อหินที่เราเห็นนอนหมอบแข็งที่อยู่นั้น จะเคลื่อนไหวลุกขึ้นมา
พร้อมกับอำนาจเหนือสัตว์ร้ายธรรมดาทั้งหลายอย่างที่เรพบกันมาแล้ว”

“มันก็น่าจะเป็นโอกาสเหมาะที่สุดของเราเหมือนกัน ที่มาพบซากเสื้อกลายเป็นหินอยู่
เช่นนี้ รีบจัดการทำลายมันเสียเถอะ!”

“ผมกำลังมองหาทางอยู่...”

ไชยยันต์ตอบเร็วปรือ กระดกขึ้นออกมาเลียริมฝีปากหมุนตัวไปรอบๆ อย่างพะว้าพะวัง
เหลือที่จะกล่าว

“นั่นมันก้อนหินทั้งก้อน น้ำหนักไม่ต่ำกว่า 5 – 6 ตัน ถ้าเรามีเครื่องมือพร้อมเหมือนเช่น
ที่เราเคยร่วมขบวนกันอยู่ทั้งคณะของพวกเรา ก็ไม่ยากเลย เอาเทียนที่ขุดใส่เข้าไปเท่านั้น แต่เราไม่
มีอะไรเลย นอกจากลูกปืนไรเฟิล และลูกไรเฟิลไม่ว่าจะมีแรงปะทะสักขนาดไหน ก็คงไม่มีทาง
ระคายผิวไอ้หินมหึมาทั้งก้อนนี้ได้แน่นอน”

“แล้วเราจะทำยังไงกันดี?”

มาเรียเอ่ยอย่างกระวนกระวายร้อนรุ่ม ถ้าไรเฟิลในมือแน่น หลายต่อหลายครั้งที่หล่อน
ทำท่าเหมือนจะประทับป็นขึ้นพ่นกระสุนเข้าใส่รูปหินนั้น แต่แล้วก็ชะงักงัน เพราะเห็นชัดว่ามัน
เปล่าประโยชน์ใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากเปลืองลูกปืนและทำเสียงอึกทึกโครมโครมโดยปราศจากความ
จำเป็นเสียเปล่าๆ

ไชยยันต์เองก็จนปัญญา ตะลึงงงไปพักใหญ่ มติข้อตกลงใจของทั้งคณะ ได้เคยกำหนด
กันไว้ก่อนแล้ว เกี่ยวกับซากของเจ้ามัมมีพันปีและเสื้อหิน ในข้อที่ว่า ถ้าพบอีกเมื่อไรจะต้องหาทาง
ทำลายซากมันเสียทันที โดยไม่ปล่อยทิ้งไว้อย่างเช่นครั้งแรกที่พบและมองข้ามไปเสีย

ความคิดชนิดนั้น มันทำได้ไม่ยากเย็นอะไรเลยในเมื่ออุปกรณ์เครื่องมือมีอยู่ครบถ้วน
พร้อมมูล แล้วโอกาสที่หวังกันไว้ก็มาถึงเข้าจริงๆ ซากของเสื้อหินประหลาดถูกค้นพบอีกครั้ง ทว่า
มันเป็นการพบโดยบุคคลเพียงสองคน ซึ่งร่วมชะตากรรมเดียวกัน หลงพลัดพรากจากเพื่อนฝูงหมู่
คณะส่วนใหญ่ ไม่มีอุปกรณ์เครื่องมือใดๆ จะช่วยทำให้สำเร็จได้ตามเจตนา นอกจากกระสุนปืนที่มี
ติดตัวกันอยู่เท่านั้น ซึ่งไม่ช่วยอะไรขึ้นมาได้เลย มันเป็นหินแกร่งใหญ่โตมหึมาเกินอำนาจลูกปืนที่
จะทำลายให้ย่อยยับลงได้

มาตรว่าพบซากของไอ้มัมมีพันปีตัวนั้น ดูเหมือนทำลายได้ง่ายกว่า เพราะถึงอย่างไร ซากคนก็เป็นเพียงวัตถุเล็กน้อย ไม่เกินกำลังที่จะช่วยกันเผาจี หรือแยกชิ้นส่วนให้ขาดวินออกมาจากกันได้

“เดี๋ยวก่อน! ใจเย็นๆ ไว้ ค่อยๆ คิด ถึงอย่างไรเราก็คงไม่มีโอกาสจะไปยุ่งอะไรกับหินทั้งก้อนลูกนั้นได้แน่นอน นอกจากจะรอเวลาให้มันเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างอื่น”

ในที่สุดไชยยันต์ก็เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงอันหนักแน่นมั่นคง

“เปลี่ยนแปลงอย่างไร?”

“ก็ยังไม่ถูกเหมือนกัน...แต่ผมเชื่อว่า ถ้าเราเฝ้าอยู่ที่นี้ รอจนกระทั่งเห็นมันกระดิกตัวเปลี่ยนสภาพจากหินมาเป็นอินทรีที่มีชีวิตเมื่อใดนั้น ลูกปิ่นของเราคงเป็นผล”

มาเรียสั่นศีรษะอย่างไม่เห็นด้วย

“มันเกินความคิด และเกินที่จะหวังได้ในข้อนี้ เราจะต้องอาศัยเวลานานสักเท่าใด เพื่อเฝ้าเห็นสิ่งมหัศจรรย์ที่สุดนี้คาตา ขณะนี้เราเองกำลังดิ้นรนต่อสู้กับการเอาชีวิตรอด หลงทาง ขาดอาหาร กำลังแสวงหาทางออกไปสู่โลกภายนอก คุณคิดว่าเราได้เปรียบมันนักหรือ ฉันคิดว่าระหว่างการรอที่จะให้มันเคลื่อนไหวมีชีวิตขึ้นมา เพื่อเราจะได้อำมันนั้น น่าจะเป็นมันตะหาก ที่รอให้เราคอยอาหารหลงทางติดอยู่ในนี้ตายไปเอง”

คำแย้งของແມ່สาวเต็มไปด้วยเหตุผล ซึ่งเขาก็ไม่กล้าค้าน ถูกแล้ว ขณะนี้ทั้งเขาและหล่อนตกอยู่ในฐานะไร้จุดหมายปลายทางและอับจน ดิ้นรนต่อสู้ทุกฝีก้าวย่าง ก็ด้วยวัตถุประสงค์ในข้อแรกอย่างเดียว คือแสวงหาทางออกจากใต้บาดาล เป็นการต่อสู้เพื่อเอาชีวิตรอดของตนเองก่อน ความหวังอื่นใดทั้งสิ้น การกระทำทุกสิ่งทุกอย่างย่อมอยู่ในความหมายเพื่อป้องกันและปลิดตัวให้รอดมากกว่าที่จะไปคิดการณ์ใดนอกเหนือไปจากนั้นได้

บัดนี้ ไชยยันต์ซึ่งใจอย่างหนักหน่วงเคร่งเครียดที่สุด ระหว่างการคิดค้นหาทางจะทำลายเสื้อหินตัวนี้ กับการแสวงหาทางรอดของตนเอง อย่างไหนควรจะทำก่อนกัน

“พับฝ่าเถอะ อยากจะได้จรวดยิงรดถึงสักกระบอกหนึ่ง!”

เขาคำรามออกมาอย่างเจ็บใจต่อสถานการณ์

“ฉันไม่หวังมากถึงเพียงนั้น หวังเพียงแค่ระเบิดในโตรๆ ที่ติดอยู่ในหีบวัตถุระเบิดของเราเท่านั้น แต่เดี๋ยวก่อน! ไร้มันไปอยู่เสียที่ไหนแล้ว รวมทั้งพวกเรากันอื่นๆ ด้วย”

มาเรียกระซิบตอบมาแหบแห้ง

“แทนที่จะพบไอ้โครงดำกลายร่างเป็นหินอยู่เช่นนี้ ทำไมเราถึงไม่พบไอ้ศพตายซากนั้น มันจะทำให้เรามีหนทางมากกว่านี้”

“มันก็เหมือนกับความคิดของฉันที่ว่า แทนที่เราทั้งสองคนจะพบกันบนหาดริเวร่า ทำไมเราถึงมาท่องนรกอยู่ด้วยกันอย่างนี้”

ไชยยันต์ลงมือคันขำมหลังเขาอย่างรวดเร็ว เพื่อสำรวจหาจำนวนลูกปืนที่มีติดตัวอยู่ ปากก็ถามมาอย่างรีบด่วนว่า

“คุณเหลือลูกปืนอีกกี่นัด?”

“จะทำไม?”

“บางทีลูกปืนของผมกับของคุณภายหลังจากแคะดินขับออกมารวมกันแล้ว เราอาจได้ระเบิดสักลูกหนึ่ง อำนาจของมันจะมีอยู่แค่ไหนที่สุดแล้วแต่ปริมาณดินขับที่เราจะแคะออกมาได้”

อึ้งมีมือร้อนผ่าของสาวผมทองกดลงมาที่ข้อมือเขา

“ไม่มีประโยชน์หรอก สงวนลูกปืนเราไว้สำหรับต่อสู้กับศัตรูที่มีชีวิตดีกว่า ไม่ควรจะให้มันสูญเสียไปกับศัตรูที่เป็นแต่เพียงก้อนหิน ฉันเชื่อว่าคุณสามารถที่จะทำระเบิดได้จากดินขับของลูกปืนของเรา แต่คิดหรือว่า ต่อให้แคะดินออกมาทุกนัดที่เรามีอยู่...มันจะมีอำนาจพอที่จะทำลายหินใหญ่แท่งนี้ให้พินาศได้”

ชายหนุ่มทิ้งแขนลงอย่างสิ้นหวัง

“ถ้าฉัน จะเอาอย่างไร?”

“อะไรที่เราต้องการเป็นสิ่งแรกสุด?”

หล่อนย้อนถาม

“เอาชีวิตรอดออกไปจากที่นี่!”

“เพราะฉะนั้น เราก็ควรหาทางให้สัมฤทธิ์ผลในข้อนั้น หลีกมันเสียก่อนเถอะ ไชยยันต์นั้นเป็นวิธีเดียวที่เราจะเลือกได้อย่างถูกต้องที่สุดในภาวะเช่นนี้”

“ผมเสียค่ายโอกาสนี้ของเราเหลือเกิน โอกาสที่เราเข้าถึงตัวมันได้แล้ว แต่ก็จนปัญญาไม่สามารถจะทำอะไรมันได้”

“ช่วยไม่ได้เลย โชคเป็นของมัน ขณะนี้เราเปรียบเหมือนคนเรือแตกอยู่กลางทะเล สิ่งแรกก็คือว่ายเข้าหาฝั่ง ไม่ใช่ไปมัวพะวงอยู่ถึงเรื่องอื่น”

คำพูดของมาเรีย ทำให้เขาอมเห็นด้วย และระงับความพยายามที่จะเสียเวลาคิดค้นหาทางทำลายซากเสือหินนั้นลงชั่วคราว

ปริศนาหารือกันอยู่อีกครั้งเดียว ต่างก็ตัดสินใจที่จะละซากเสือหินตัวนั้น ปลีกหนีหลบเอาตัวรอดไปก่อน

“ฉันแน่ใจว่าเรามีทางรอดออกจากใต้บาดาลนรกนี้แล้ว และรู้สึกว่าจะต้องอยู่ที่ใดที่หนึ่ง ใกล้กับทางออกมากที่สุด”

มาเรียว่า ขณะที่สอคล้ายสายตาไปรอบๆ หลับหิน ที่แวดล้อมคูหาอันมีลักษณะเหมือนห้องโถงนั้น

ไชยยันต์ตั้งในครั้งแรก แต่แล้วก็ตามทันความคิดของเพื่อนสาวผู้ร่วมสถานการณ์

“คุณหมายถึงจากการที่เราเห็นได้เสื้อหินตัวนี้กระมัง”

หล่อนก้มศีรษะลง

“ถูกแล้ว มีทางเดินสำหรับมัน เพื่อหลบเข้ามาพักผ่อนและกลายร่างเป็นหินอยู่ที่นี่ เพราะฉะนั้นก็ต้องแปลว่า มีทางเดินสำหรับเราเพื่อออกไปสู่โลกภายนอกด้วย”

จากความมืดมิดอับจน ที่คลำกันมาอย่างปราศจากจุดหมาย บัดนี้แสงสว่างแห่งความหวังเริ่มฉายชัดขึ้นแล้ว

อดีตนายทหารปืนใหญ่ตาเป็นประกาย

“จริงของคุณ เมย์ ถ้าฉันเรารีบค้นหากันเถอะ”

มาเรียสะกิดหลังเขา ออกเดินนำลัดเลาะไปตามหลืบหินเหล่านั้น ตายังจับจ้องอยู่ที่เสื้อหินที่นอนหมอบตลอดเวลา มาหยุดยืนสังเกตดูทางอยู่ด้านขวาของมัน แล้วเลื้อยเอาหนทางเดินแคบๆ ขนาดกรือตัวเป็นหนทางไป โดยให้เหตุผลกับไซยงค์ว่า ถ้ามาตรแม้ว่าลึกลับ เจ้าเสื้อโคร่งดำมหากาฬมันจะกลับคืนชีพขึ้นมาอย่างกะทันหัน มันก็ไม่อาจจะแทรกตัวตามหลังมาได้ เพราะหนทางเป็นชอกอันแคบจำกัดนั้นปลอดภัยกว่าที่จะเลือกเดินไปตามทางสายใหญ่ ที่เห็นล่อตาอยู่อีกด้านหนึ่ง

หนทางอันลุ่มๆ คอนๆ บางครั้งก็ต้องปีนไต่ บางครั้งก็ต้องแทรกกายเบียดตัวลึบไปในระหว่างผนังขนานแคบทั้งสองด้านนั้น น่าจะเป็นทางเดินของสัตว์ร้ายตัวยาวประเภทเลื้อยคลานเสียมากกว่าสัตว์สองเท้าหรือสี่เท้า อย่างไรก็ตาม ทั้งสองก็ดันดันชอกซอนกันไปด้วยความมานะพยายาม และด้วยพลังช่วงสุดท้ายของชีวิต ยิ่งลึกเข้าไป อุณหภูมิอันร้ายแรงจากบ่อลาวาก็เริ่มลดน้อยลงเป็นลำดับ จนกระทั่งอยู่ในระดับอบอุ่นกำลังสบาย แต่แสงที่จะให้นำทางกลับน้อยลงทุกทีแล้วมันก็มีดสนิทลงทีละน้อยจนต้องอาศัยไฟฉายส่องสำรวจทาง กำลังจะอ่อนเปลี้ยลดถอยลงไปทุกขณะ

“เราอาจคลำมาผิดทางเสียแล้ว”

เสียงมาเรียรำพึงอย่างทอดอาลัย ขณะที่หยุดหายใจหอบเอาไฟฉายส่องไปตามผนังหินที่เวดล้อมอยู่รอบด้าน

มืออันอบอุ่นมั่นคงของไซยงค์ ตามมาที่หลังของหล่อนอย่างปลอบใจ ทั้งที่ตัวของเขาเองก็อยากจะล้มตัวลงนอน และหลับไปอย่างชนิดไม่ตื่นอีกแล้ว

“เคยค่าน้ำลอคได้แพเล่นบ้างไหม?”

“ได้แพ?”

หล่อนทวนคำเสียงสูงอย่างไม่เข้าใจ

“อ้อ! ขอโทษ ภูมิประเทศในถิ่นกำเนิดของคุณคงไม่เคยเล่นวิธีนี้มาก่อนหรอก ในแม่น้ำทั่วไปของประเทศไทย มักจะมีแพไม้ไผ่ หรือมีจะนั้นก็แพซุงล่องมาตามลำน้ำเสมอ เด็กที่ว่ายน้ำ

น้ำเล่นอยู่ในแม่น้ำ มักจะหาทางสนุกโลดโผนโดยการดำน้ำลอดใต้แพอันกว้างใหญ่นั้น ถือเป็นเกมเสี่ยงที่น่าตื่นเต้น บางคนต้องเสียชีวิตเพราะการเล่นวิตถารชนิดนี้ คือดำน้ำจากปากหนึ่งของแพหมายจะโผล่ให้พ้นยังอีกปากหนึ่ง แต่บริเวณแพที่บังอยู่ลมหายใจที่กลั้นไว้หมด จึงทำให้จมน้ำตาย นั่นเป็นเพราะเด็กที่ชนแล้วพบอุปัทวเหตุต้องตายชนิดนี้ ไม่รู้วิธี ตัดสินใจไม่ถูก ผมเองเคยเล่นอุดริอย่างนี้ และก็เกือบตายเพราะโผล่ไม่พ้นบ่อยครั้ง แต่ก็รอดอย่างหวุดหวิดมาได้ทุกที”

“คุณรอดได้อย่างไร?”

“เมื่อโผล่ครั้งแรก หัวกระแทกพื้นแพ ถ้าหมดสติดำย้อนหลังหมายจะกลับออกทางเดิมหรือเปลี่ยนทิศทางไปด้านอื่นก็ต้องตายทุกราย เพราะโผล่ไม่พ้นอยู่วันยังค่ำ วิธีที่ถูกต้องก็คือกลั้นใจช่วงสุดท้าย ดำพุ่งไปเบื้องหน้าอีกครั้ง มันจะผ่านพ้นออกไปได้ ทฤษฎีของการดำน้ำลอดแพก็คือเมื่อดำลงไปแล้วต้องเดินหน้าอย่างเดียว อย่าไปหลงกว้างหมุนวนอยู่ และไม่มีการถอยหลัง”

“แปลว่าเราไม่ควรจะเปลี่ยนเส้นทางหันกลับหรือไชยยันต์?”

“ถ้าจะเอาตามทฤษฎีของผม ก็ตายคาบหน้า”

“ตกลง เราจะไม่ย้อนกลับ!”

หล่อนตัดสินใจ

ชั่วโมงเศษหลังจากนั้น แสงรำไรก็ปรากฏอยู่ยังปลายทางเบื้องหน้า ลำแสงนี้ สว่างเรืองรองแจ่มใสขึ้นทุกขณะ และมันก็เป็นแสงแห่งชีวิต เพราะมันคือแสงของชีวกาลของโลกเบื้องนอก โอแดดและอากาศบริสุทธิ์โชยสวนเข้ามาสัมผัสผิวกาย ชุบชีวิตที่ตายไปแล้วกว่าครึ่ง ให้เหมือนกับว่าได้เกิดใหม่อีกครั้ง

ทั้งสองรวบรวมกำลังเท่าที่จะมียู่ทั้งหมด ผนวกกับเรี่ยวแรงพิเศษที่เกิดจากความปีติยินดี เพราะเห็นทางรอดรออยู่เบื้องหน้า เดินสวนทางออกไปอย่างไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อยจนแทบขยับกายต่อไปไม่ได้ ปากทางนั้น เริ่มจะกว้างขวางออกไปทุกขณะที่เดินออกมา

และแล้ว ในที่สุดต่างก็พบตนเองโผล่เต็มตัวออกมาจากปากถ้ำเล็กๆ ตอนหนึ่งของชะง่อนผาในระหว่างก้อนหินใหญ่สองลูก ที่ขนาบเป็นปากประตูอยู่ บริเวณนั้นคือป่าหินของชอกดินเขาใหญ่ลูกหนึ่ง ซึ่งมีรัศมีสีทองของตะวันบ่าย อาบระยิบอยู่บนยอดชะง่อนอันสูงลิบลัวขึ้นไปบนสิริระชนิดแห่งนาคอด้ง

มาเรียทิ้งกายชวบทรดคุกเข่าลง ยกมือขึ้นทำอาเมนส่งจูบให้กับท้องฟ้า แล้วหงายลงไปนอนแผ่อยู่กลางพื้นหินราบเรียบกลางแสงแดดอ่อน ที่สะท้อนกระทบเงาหินฉาบลงมา ดวงตาทั้งสองปิดสนิทลง ส่วนไชยยันต์ก็ลงไปนอนกลิ้งอย่างหมดเรี่ยวแรงอยู่ข้างๆ ทั้งสองไม่ได้พูดอะไรกันเป็นเวลานาน สำหรับลมหายใจแห่งชีวิตใหม่นี้

“ไชยยันต์?”

เสียงพิมพ์ดังมาจากเพื่อนสาวต่างผิว ผู้หลับตานิ่งอยู่ ไชยยันต์ตรงตอบอยู่ในลำคอ โดยไม่เปิดเปลือกตาขึ้นเช่นกัน

“ฮือม”

“คงไม่ได้ฝันหรือเพ้อไปนะ ที่เราออกมาพบท้องฟ้าอีกครั้ง”

“มันเป็นเวลาบ่ายที่อากาศโปร่งใสที่สุด เมย์ ผมได้กลิ่นดอกไม้ป่าบางชนิดด้วย!”

“ฉันอยากลุกขึ้นร้องตะโกน ‘บราโว่’ ต่อชีวิตใหม่ของเรา อยากจะคุกเข่าสวคระลึกคุณ พระผู้เป็นเจ้า แต่...ฉันหมดแรงเสียแล้ว”

เสียงของมาเรีย เหมือนแว่วมาจากไกลแสนไกล ผ่านโสตอันลั่นอื้อของเขา

“ผมก็เหมือนกัน”

ไชยยันต์ตอบด้วยริมฝีปากเผยอขมขมิบ

ความรู้สึกครั้งสุดท้ายอันเลื่อนรางเหมือนฝันนั้น ฝ่ามือของเขากับหล่อ่นความปะปะ มาพบกัน แล้วบีบประสานกันแนบแน่น

ครั้นแล้ว ทั้งสองต่างก็ผล็อยหลับไป โดยไม่กระดิกกระเดี้ยหรือพูดคำใดกันอีกเลย เป็นการเปลือยหลังของร่างกายที่สุดจะทนทานต่ออำนาจความอ่อนเพลีย สะบักสะบอมจี๊ดสุดได้... หลับอย่างวิถัญญภาพ

ชายหนุ่มสะดุ้งตื่นพรวดพราดขึ้นมาอีกครั้ง ด้วยเสียงระเบิดกึกก้องของไรเฟิล มันดับ สะเทือนเลื่อนลั่นอยู่ไม่ห่างจากตัวเขาเท่าใดนัก

ขณะนั้น ป่าหินที่แวดล้อมปกคลุมอยู่ด้วยแสงสลัวโพล้เพล้ ระหว่างที่จวนไรเฟิลทะลึ่ง โลดขึ้นยืนก็เห็นมาเรีย ฮอฟมัน ยืนห่างไปเบื้องหน้าประมาณ 10 ก้าว กระชากลูกเลื่อนสลัดปลดออก กระสุนกระเด็นตกลงมากลึงอยู่กับพื้น พร้อมกับส่งนลใหม่ขึ้นล้า แต่ถือนำชูปากกระบอกขึ้นสูง ตาจับจ้องไปเบื้องหน้า

เขากระโจนพรวดเดียวถึงตัวหล่อ่น

“อะไร?”

ร้องถามออกมาด้วยเสียงเกือบจะเป็นตะโกน ก็เห็นดวงตาสีฝักตบถุ่นนั้นเป็นประกาย แจ่มใส ยิ้มให้นิดหนึ่ง ไม่ตอบว่าอะไรทั้งสิ้น แต่สาวเท่าใดตามโหดหินสูงๆ ต่ำๆ เหล่านั้นตรงไปที่ เจริงระง่อนผาอันเห็นอยู่เบื้องหน้าโดยเร็ว ไชยยันต์เต็มไปด้วยความสงสัย เร่งฝีเท้าตามมาติดๆ

พอถึงเนินหินได้ชะง่อน ห่างจากที่นอนอยู่ครั้งแรกประมาณ 50 เมตร และมาเรียนำมา หยุดยื่นก้มดูอะไรอยู่ตรงนั้น เขาก็ร้องอุทานลั่นออกมา

“เลียงผา!”

แพะภูเขาหนุ่มลครรจ์ตัวหนึ่ง นอนคอพับเลื้อยไหลรินอยู่บนซอกหินก้อนนั้น ขาทั้งสี่ ยังกระตุกอยู่เป็นจังหวะ กระสุนไรเฟิลของมาเรียดัดเข้ากระดุกก้านคออย่างเฉียบขาด แม่นยำที่สุด

หล่อนทรุดตัวลงเอามือลูบคลำซากเลียงผาอย่างยินดี แล้วเหลือบตาขึ้นดูเขาสู้ยังจ้องตะลึงอยู่

“พระเจ้าส่งอาหารมาให้เราแล้ว ไชยยันต์ ระหว่างที่ฉันจัดการกับมัน คุณหาฟืนก่อไฟขึ้นเถอะ!”

ไชยยันต์รวดเร็วทันการดีเหมือนกัน เขาไม่ปริปากคำใดให้เสียเวลา ในขณะนั้น หมุนตัวไปรอบๆ ในแสงสว่างของสนธยาเวลาที่เหลืออยู่เพียงเล็กน้อย แล้วผละไปหาฟืนโดยเร็ว โชคเข้าข้างเป็นอย่างยิ่ง บริเวณนั้นเป็นป่าโปร่งสลับไปกับก้อนหิน มีต้นไม้เล็กขึ้นอยู่ประปรายทั่วไป พอจะอาศัยทำฟืนได้ และใกล้กับโขดหินลูกที่เลียงผาถูกยิงตกลงมาตาย ก็เป็นตำราดินๆ ไหลคดเกี่ยวชอกซอนไปในระหว่างภูเขา

ไม่เกินครึ่งชั่วโมงต่อมา ไฟกองใหญ่ก็ถูกก่อขึ้น ขาเลียงผาทั้งขาถูกนำขึ้นหมุ่นอย่างบนงามไม้ ที่ปักเป็นหลักไว้ทั้งสองด้านกองไฟ ทั้งสองคนช่วยกันอย่างคล่องแคล่วรวดเร็ว ไม่มีอุปสรรคอะไรเลย ในเมื่อมาเรีย ฮอฟมันชำนาญเยี่ยงมอยู่แล้วในการใช้ชีวิตบนเรือนมอยู่ในป่า หล่อนเปรียบเสมือนพรานอาชีพรคนหนึ่ง และเขาก็เป็นลูกมือที่ผ่านงาน เคยชินมาพอสมควร ไม่ทันชั่วเหยี่ยวของการร่วมมือกันอย่างประสานสัมพันธ์ เนื้อเลียงผาก็เริ่มสุกหอมกรุ่น น้ำตกลีงหาถ่านอย่างอันลุกแดง รอเวลาที่จะระอุอย่างทั่วถึงเพื่อเป็นอาหารประทังชีพ

ขณะนั้นก็มีดสนิทพอดี ทั้งสองนั่งอยู่บนก้อนหินหน้ากองไฟ มองดูเนื้ออย่างอย่างหิวโหย แต่ก็เต็มไปด้วยความหวังอันแจ่มใสเข้มข้น ไชยยันต์จัดเอาबरันดิอันเหลืออยู่เพียงเล็กน้อย มาแบ่งดื่มกับหล่อนคนละอีก

“คุณตื่นตั้งแต่เมื่อไหร่?”

“ก่อนหน้าคุณสัก 10 นาทีเห็นจะได้ ตอนนั้นไม่รู้มันหลับไปได้อย่างไร ไม่รู้สึกตัวเลยพลี้อยไปเฉยๆ เหมือนถูกวางยาสลบนั้นแหละ”

“ผมก็เหมือนกัน นี่เราผลอหลับกันมานานเท่าไร?”

“ประมาณ 2 ชั่วโมงเศษๆ”

“เป็นการ ‘พักเครื่อง’ อย่างสนิทจึงดีเหลือเกินนะ และก็โชคดีที่เรายังตื่นกันขึ้นมาอีกว่าแต่คุณเห็นเข้านี้ได้อย่างไร?”

เขาบ่นปากไปยังขาเลียงผาบนกองไฟที่กำลังเริ่มเหลือง

“ฉันรู้สึกตัว ลุกขึ้นมา เห็นคุณยังนอนหลับนิ่งอยู่ก็เลยไม่ได้ปลุก ออกเดินสำรวจไปรอบๆ บริเวณใกล้ๆ พอได้เห็นมันโผล่ออกมาจากชะง่อนหินนั่น ความจริงมีอยู่หลายตัว แต่ไอ้ตัวนี้ช้ากว่าไอ้ตัวอื่นๆ...”

แล้วหล่อนก็ยกไหล่

“บางทีมันอาจมีเจตนามาช่วยชีวิตเราก็ได้”

ไชยยันต์พยายามกวาดตามองสำรวจไปยังภูมิประเทศ ซึ่งบัดนี้ปกคลุมอยู่ด้วยม่านอัน
ดำสนิทของราตรี

“เหมือนตายแล้วเกิดใหม่...”

เขาพึมพำ ยกมือขึ้นลูบคางอันเต็มไปด้วยเครา

“รู้สึกว้าป้าที่เราไหลออกมาพบใหม่นี้ จะอุดมสมบูรณ์ดีมาก ผิดไปกว่าทุ่งนรกที่ผ่าน
กันมาแล้ว อย่างน้อยที่สุด เจ้าเสียงผานี้ก็เป็นเครื่องพิสูจน์ให้รู้ได้ เรารอดตายแน่แล้ว เมย์ เพียงแต่ไม่
รู้อนาคตเท่านั้น”

“ปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ของสวรรค์เบื้องบนเถอะ!”

หล่อนพูดสั้นๆ อย่างหมดอาลัยตายอยาก

เนื้อสุกได้ที่ ทั้งสองลากออกมาจากกองไฟ ใช้มีดเขี่ยออกมาแตะกินตามธรรมชาติ
ดั้งเดิมของมนุษย์ เป็นการกินเพื่อประทังชีวิตแท้จริง โดยไม่ได้คำนึงถึงรสชาติใดๆ ทั้งสิ้น

เมื่อกระเพาะได้รับอาหาร พลังงาน และพลังความคิดก็เริ่มกลับคืนมา ภายหลังจาก
ขว้างกระดูกขาขึ้นหนึ่งเข้าไปในกองไฟ มาเรียเอามือทั้งสองลูบเช็ดกับท่อนขาของตนเอง แล้วเอน
หลังครั้งนั้งครั้งนอนพียงอยู่กับโขดหิน ตาเหม่อจับอยู่ที่เปลวไฟในกองอย่างครุ่นคิด

“ฉันไม่หวังใครเท่ากับน้อย ป่านนี้จะอยู่ที่ไหน...เป็นอย่างไรบ้างก็ไม่รู้”

เสียงนั้นเอ่ยออกมาแผ่วเบาลักษณะรำพึง

ความวิตกกังวลของไชยยันต์ที่มีอยู่ก่อนแล้ว ก็ถูกกระตุ้นให้ทวีหนักขึ้น แววดาของเขา
คร่ำครึลดลงด้วยความทุกข์

“จนปัญญาเหลือเกิน มันมืดมืดไปหมด ไม่รู้จะหาเหตุการณ์ได้อย่างไร”

เสียงของเขาแหบเครือเศร้าหมอง ควักนุหรือออกมาคาบไว้ตัวหนึ่ง โยนของไปให้
ແມ່มสาว ต่างจุดสูบอัดควันหนักหน่วง โอกาสที่สำนึกตนเองว่า ชีวิตรอดปลอดภัยแล้ว ยิ่งทำให้
ต้องหวนคิดถึงเพื่อนฝูงผู้ร่วมคณะยิ่งขึ้น

“คุณคิดอย่างไรต่อไป ไชยยันต์?”

นั่งจั่นกันไปครู่ หล่อนก็ขอความเห็นขึ้น

“พຽງนี้ เราจะพยายามค้นหา เพื่อว่าจะพบใครที่รอดชีวิตอยู่บ้าง ผมอยากจะเชื่อว่า
นอกจากเราสองคน คงมีใครรอดอยู่บ้างเป็นแน่”

“ถ้าคนที่สุดท้ายก็คือ ไพรวัลย์ ถ้าคนคนนั้นยังไม่ตาย เขาจะต้องติดตามค้นหาพวกเราคน
อื่นๆ ที่รอดอยู่จนครบ แต่ถ้าเขาตายเสียคนเดียวเท่านั้น ใครบ้างก็ตามที่โชคดีมีชีวิตรอดปะปะอยู่ได้
เช่นเดียวกับเราสองคนในขณะนี้ ก็จะหลงเตลิดเปิดเปิงไปคนละทิศละทางหมด”

“น่าแปลกที่พวกเราแตกกระจัดกระจายกันออกไปหมด ชนิดที่ไม่มีวี่แววกันเลย”

“ในถ้าที่เราหนีโซลงข้างเข้ามา เต็มไปด้วยปล่องเหวลักษณะของมันก็คงจะเป็นรูปทรงแบบเหมือนรังปลวกนั่นแหละ ต่างคนต่างหนีข้างพลัดตกลงไป หรือบางคนหลบไม่ทันก็คงจะถูกเหยียบแหลกเหลวไปแล้ว ส่วนที่ตกเหวลงมา ใครโชคดีก็คงกระทบแก่งหินตาย หรือมีฉะนั้นก็พลัดตกลงมาในธารได้ดิน ถูกกระแสน้ำพัดพาไปที่อื่นๆ แต่ฉันเชื่อว่าพวกเราทั้งหมดที่กระจายกันออกไปนั้น คงจะห่างไม่เกินรัศมี 20 กิโลเมตร จากจุดเริ่มต้น พรุ่งนี้ภายหลังจากการสำรวจภูมิประเทศ เราอาจได้ร่องรอยอะไรเพิ่มขึ้น”

“ลักษณะของป่า มันผิดไปจากที่เราผ่านกันมาแล้วมาก ราวกับคนละภาคพื้นทีเดียว”

“ฉันก็อยู่เหมือนกัน อยากคิดว่าเราไหลออกมายังอีกโลกหนึ่ง ถ้าไม่ใช่เพราะพบเสื้อหินตัวนั้น ซึ่งเป็นเครื่องยืนยันว่าเราไม่ได้อยู่ไกลจากที่เดิมสักเท่าใดเลย ทว่าภูมิประเทศมันสลับซับซ้อน บังตาเราอยู่เท่านั้น”

มาเรียกล่าวอย่างไตร่ตรอง แล้วมองดูกลุ่มควันทวมัวที่ลอยปกคลุมพื้นที่อยู่ทั่วไป ราวกับไอหมอก ผิดกันแต่ว่าแทนที่มันจะหอบเอาความหนาวเย็นมาสัมผัสกาย กลับกลายเป็นไอร้อนอุ่นของบ่อลาวาที่ระเหยออกมาจากปากปล่อง ซึ่งคงจะมีอยู่ทั่วไป ทำให้อากาศบริเวณหุบทั้งหมดเหมือนอบด้วยเครื่องทำไอร้อน แม้ตะวันจะลับโลกไปแล้ว และในหุบเขาเช่นนี้ก็ทำให้ไม่รู้สึกรู้หาว่าเย็นอย่างเช่นที่ควรเลย ช่วยให้เรารู้สึกสบายใจไปกับป่าทั่วไปยามราตรีกาลที่ผ่านพบกันมาแล้ว

“บริเวณที่เราไหลออกมาที่นี่ ถึงแม้จะพ้นจากกันเหวนรกขึ้นมาได้ก็ตาม มันก็ยังเป็นส่วนที่ลึกที่สุดของหุบตอนหนึ่ง มีปากถ้ำหรือปล่องระเหยของไอลาวาอยู่เต็มไปหมด”

“ผมชอบอุณหภูมิที่นี่เสียจริง ราวกับอยู่ในห้องทำไอร้อน ถึงแม้จะหมิ่นกลิ่นกำมะถันบ้างก็ตาม มันเป็นครั้งแรกที่อากาศสบายที่สุดนับตั้งแต่เดินป่ามา คืบนี้ เราจะไม่หนาวกันจนปวดกระดูกอย่างที่พบอยู่เป็นประจำ” ไชยยันต์ว่า

และมันก็จริงเช่นนั้น อากาศที่แวดล้อมอยู่ในขณะนี้ มีอุณหภูมิใกล้เคียงกับคืนฤดูร้อนกรุงเทพฯ ไม่จำเป็นจะต้องใช้กองไฟเลย นอกจากก่อไฟเป็นเพื่อนเท่านั้น ชัยภูมิสิ่งแวดล้อมก็ดูเหมือนจะให้ความมั่นใจได้มากที่สุด ปลอดภัยจากภัยอันตรายทั้งมวล

“แต่มันไม่ถูกกับฉันเลย มันร้อนพอๆ กับเตาอบ”

มาเรียบ่น พร้อมกับเป่าลมลงไปในคอเสื้ออันขาดกระรุ่งกระริ่งของหล่อน

ระหว่างที่เขาเอนตัวลงนอนหงายเหยียดยาว เอาศีรษะพาดขามหลังอย่างผ่อนคลาย ก็สังเกตเห็นเพื่อนสาวผู้ร่วมสถานการณ์ลุกขึ้น เอาไฟฉายส่องสำรวจไปรอบๆ ครั้นแล้วต่อมา กำลังครุ่นคิดอะไรอยู่คนเดียว ก็รู้สึกว่าจะเห็นร่างขาวทางด้านหางตาแวบๆ เดินผละไปทางธารน้ำเบื้องหลังใกล้ๆ

พอหันกลับมา ก็เห็นเสื้อผ้าของมาเรียกองทิ้งอยู่กับพื้น เจ้าของอันตรายหายไปเสียแล้ว

ชายหนุ่มรีบผุดลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว คว่ำปิ่นกับไฟฉายส่องกราดลงไปใธารน้ำ แต่ก็ไม่พบอะไร นอกจากผิวน้ำ แก่งโขดหิน และไอขาวมัวบางๆ ลอยกรุ่นปกคลุมอยู่เหนือธารทั่วไป

“เมย์!” เขาร้องเรียกเสียงหนักๆ

ไม่มีเสียงตอบ นอกจากเสียงน้ำที่ไหลกระฉอกอยู่เบาๆ

ไชยยันต์เดินเข้ามาจนชิดขอบฝั่งอันอุดมไปด้วยว่าน และพันธุ์ไม้น้ำบางชนิด ฉายไฟกราดไปตามโขดหินกลางน้ำที่งอกอยู่ทั่วไป แล้วจ้องตะลึงงันหยุดหายใจลงชั่วขณะ...

กลางธารน้ำใสเหมือนกระจก ระดับลึกเพียงอก ริมโขดหินก้อนใหญ่ที่งอกอยู่ในระหว่างกอดะไกรน้ำ มาเรีย ฮอฟมัน นอนทอดกายแช่น้ำฟิงหินอยู่ที่นี่ หันปลายเท้าเหยียด ลำตัวอันเปลือยเปล่าครึ่งจมครึ่งลอยมาทางด้านเขา สีขาวโพลนของผิวอันประดับไปด้วยขนอ่อนนุชสีทอง ซึ่งปกคลุมอยู่ทั่วไปตัดกับสีเทาของก้อนหิน และความเขียวสะก้านของพันธุ์ไม้น้ำ แลประจูนางไม้ในเทพนิยายของแอนเดอร์สัน บัวซึ่งมีปลายยอดสีทับทิมเหนือทรงทั้งคู่ อวบอวลเต็มเต้าลอยฟ่องกระเพื่อมปรี่ๆ อยู่เรียผิว น้ำ ไรเฟิลกับไฟฉายคู่มือวางอยู่บนก้อนหินเหนือศีรษะ ในระดับที่พอเอื้อมถึง

แวบเดียวเท่านั้น ที่ส่องไฟไปพบ ไชยยันต์ดับไฟฉายวูบ ทุกสิ่งทุกอย่างกลางธารน้ำกลายเป็นเงาตะกุ่ม

“เสียงอันตรายมาก ในการที่ผละแยมมาอาบน้ำอยู่คนเดียว”

“ร้อนจนทนไม่ไหว” เสียงตอบมาลอยๆ จากเงามืด

“ถ้างั้นก็รีบอาบน้ำ แล้วรีบขึ้น ผมจะนั่งเป็นเพื่อนอยู่ตรงนี้แหละ”

ไชยยันต์บอก ฉายไฟสำรวจไปรอบๆ บริเวณ โดยระวังลำแสงไม่ให้สาดไปกระทบร่างที่นอนละเลียดนุ่งสายวารินอยู่นั้น

“ฉันไม่ต้องการเพื่อนสำหรับการนั่งเฝ้า แต่ต้องการเพื่อนที่จะลงอาบน้ำกับฉันด้วย โคดลงมาเถิด ไชยยันต์ น้ำในธารนี้เป็นน้ำที่อุดมไปด้วยแร่ และอุ่นสบายมาก พนันว่าจะไม่มีแหล่งเตอร์กิช บาธ ที่ไหนในโลกวิเศษเท่ากับธารน้ำแร่ธรรมชาติที่นี่ มันจะช่วยให้เรามีกำลัง และหัวคิดดีขึ้น ถ้างั้นมาแช่สักพัก...”

เขาอีกอึก เสียงลอยมาอีกว่า

“พักสมองเรื่องอื่นใดเสียชั่วขณะ ถึงจะคิดก็ไม่มีประโยชน์อะไร come on boy, don't take life seriously!!”

ไชยยันต์ทดลองแช่มือลงไปในสายธาร มันเป็นน้ำอุ่นน่าสบายและแช่ขึ้นสำหรับการลงไปนอนแช่อย่างยิ่ง จริงตามที่มาเรียบอก และบางทีมันน่าจะช่วยให้สภาพอันหมักหมมเหนียวเหนอะ อันเป็นต้นเหตุของจิตใจเศร้าหมอง เครียดคล้ำและอ่อนละเหยเสียแรง กลืนกลายไปในทางที่ดีขึ้น

แต่ถึงอย่างไรความรู้สึกอันตะขิดตะขวง สองจิตสองใจก็ยังครอบงำอยู่ ไชยยันต์เรียบร้อย สุภาพ และมักจะเกรงใจคนเสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสุภาพสตรีในยามที่เขาไม่เมาเหล้า

“ผมจะอาบเหมือนกัน แต่ให้คุณขึ้นเสียก่อน เราอาบคนละที่เหมาะกว่า”

“ถ้าขึ้นก็กลับไปนอนเสียเถอะ stupid!”

ไชยยันต์หน้าชา เพราะถูกคำเย้ยเอาซึ่งๆ หน้า เลือดแล่นขึ้นหน้าเป็นริ้ว ทั้งเจ็บ ทั้งคันที่
หัวใจ

“มันเรื่องอะไร ที่มาว่าผมเป็นไอ้จ๋ม หะ!...”

“ไม่มีน้ำยาหรือ คุณนะ!!”

ถ้าจะแปลคำพูดของมาเรียออกมาเป็นไทยๆ จากสำนวนนั้น ก็คงจะได้ความหมาย
ทำนองนี้

“ประเดี๋ยวพัดปล้ำเสียเลย พับผ้า”

นายทหารหนุ่มร้องออกมาเป็นภาษาไทย

อีกฝ่ายคงฟังไม่รู้เรื่อง แต่ก็อาจเข้าใจความหมายตามประสาทสัมผัส มีเสียงหัวเราะ
แหบพร่า เย้ยขำมาอีก กระแสเสียงนั้นมันขย้ำไปหมดทุกอย่าง ไม่ว่าโทสะหรือราคะ พร้อมถ้อยคำ
เปรยว่า

“จิ้งชนิดไหนนะ ที่ขึ้นไม่ได้สติดอยู่บนฝั่งนั้น?!!”

เท่านั้นเอง หนุ่มไทยก็ไ้ลยอาชาชาติ

ไชยยันต์ถอดเสื้อผ้าออกหมด แบกปิ่นกับไฟฉาย เดินท่องน้ำโครมๆ ตรงเข้าไปหา
รู้สึกว่่าหล่อนจะปิดปากหัวเราะ แล้วก็ฉายไฟสว่างจ้าจับมาที่เขาเต็มตัว ครั้งแรกถึงกับสะดุ้งโหยง
ขยับจะงอตัวหลบลง แต่แล้วก็แข็งใจ วางหน้าตาเฉย เดินลุยน้ำเข้าไปถึงหล่อน วางไฟฉายกับปิ่น
ของตนเองลงบนโศดหินก้อนเดียวกัน แล้วกระซกไฟฉายของมาเรีย ที่ถือขึ้นจี๊ต้องเขาเผาขนมา
ต้องกลับไปยังร่างของหล่อนที่ครึ่งนั่งครึ่งนอนในท่าหงายอยู่

มาเรียหรีดาให้นิดหนึ่ง อดน้ำเป่าเล่น แล้วชูขางามข้างหนึ่งขึ้นมาพ่นน้ำ ถิบข้อมือเขาเฉ
ไป อีกขาหนึ่งได้น้ำ เลื้อยมาเกี่ยวข้อมเท้าเขาไว้ พร้อมกัน...ขาที่ลอยพ่นน้ำก็ยื่นมาที่เขา พริบตา
นั่นเอง ไชยยันต์ก็เสียหลักล้มโครมลงไปในน้ำ หน้าคว่ำคะมำลงไปกลางลำตัวของเหม่มสาวเลือด
เยอรมันปนฝรั่งเศส พร้อมกับเสียงหัวเราะแหลมที่กังวานลั่นไปทั้งสายธาร

หล่อนร้ายกาจอย่างมหากาฬพอๆ กับความร้ายกาจของ ‘นรกดำ’ ที่เวดล้อมอยู่ใน
ขณะนี้ เกินความคาดฝันที่จะเชื่อได้มาก่อนของเขา เพราะทันทีที่หน้าถลำจมน้ำลงไปปักอยู่กลาง
ลำตัวขาวอ่องน่อง มาเรียข่มจิกศีรษะเขาไว้ กระซกแกว่งไปมาอย่างรุนแรง พร้อมกับกดขยี้
ใบหน้าของเขาลงกับบริเวณที่ไชยยันต์เกิดมาไม่เคยจะไปขอชนกับผู้หญิงใด

“kiss it!”

หล่อนตะโกนลั่นอย่างดุเดือด กลั่น ไปด้วยเสียงหัวเราะป่าเถื่อน

ไชยยันต์รำลึกตาเหลือกอยู่ได้น้ำ ปากจุมพุน้ำตาของเขา เหลือกเข็ดอยู่กลางตัวของ หล่อน เกินจะขัดขึ้นหรือป้องกันทัน เพราะคิดไม่ถึง วุบนั่นเอง เขาก็ทะเล้งโลดขึ้นมาพันได้ด้วย ความคิดที่ต้องการฆ่าหล่อนด้วยความเคียดแค้นอับอายเหลือที่จะกล่าว แต่แล้วก็นึกขึ้นมาได้ว่า มาเรีย ฮอฟมัน เป็นคนต่างชาติ หล่อนไม่เข้าใจธรรมเนียมประเพณีของไทย และคงไม่เข้าใจด้วยว่า ลูกผู้ชายไทยถือศักดิ์ศรีเช่นไรบ้าง จึงพยายามสะกดกลิ่นโทสะไว้ คิดพลงเสียว่า...สถานการณ์เท่าที่เผชิญอยู่นี้ มันที่สุดที่จะมหาชวยอยู่แล้ว บางทีการกระทำวิถิตถารของมาเรียอาจแก้เคล็ด ช่วยให้โชค ดีขึ้นมาได้บ้างกระมัง

“บ๊ิทช!”

เขาพรูสวาทออกมาอย่างเหลืออด

“บั๊สตาร์ด!...”

หล่อนสวนตอบมาอย่างหลายโลนพอๆ กัน ยังหัวเราะอย่างเผ็ดร้อนอยู่เช่นนั้น แห่ ปลายเท้ามาถีบกระดู้นอารมณ์เข้าให้ที่สัสข้าง

“...come on! F..uck me if you can!!”

พริบตานั่นเอง ไชยยันต์คว้าขาของมาเรียไว้ ยกสูงขึ้นสูงในกลยุทธการจับตะของมวย ไทย แต่แทนที่จะใช้สอกหรืออาวุธอื่นใดสวนตอบ มืออีกข้างหนึ่งเขาขยุ้มเต็มกำลังไปตรงตำแหน่ง ที่หน้าถุกบังคับให้เกลือกจูบเมื่อตะกี้

มาเรียร้องเสียงแหลมลั่นสะบัดคิ้นสุดแรงเกิด แต่แก้ไขสถานการณ์ไม่ได้ ร่างกายท่อน บนจมทิ่มลงไปใต้น้ำ สำลักคลั่งๆ อาการเดียวกับเขาเมื่อครูนี้นี้บ้าง ไชยยันต์หัวเราะออกมาด้วยเสียง คำราม จับขาของหล่อนชูสูงไว้เช่นนั้น อีกมือหนึ่งก็แก้แค้น พลิกหมุนร่างอันขาวโพลนนั้น ให้หัว ค่ำกลงไปในน้ำเกือบจะเก้ายิบองศา และคราวนี้ก็เป็นโอกาส หรือเป็นที่ของเขาบ้าง ที่จะขยำยี ทิ่มตำซ่อนไซเข้าไปยังที่ใด ะเวลาคดน้ำเอาให้ตาเหลือกเช่นกัน

“เสร็จพอละวะ นังเลื้อขนทอง หน้อยเนาะ! ไม่รู้จักนายไชยยันต์ซะแล้ว จับห้อยหัว บูชาัญญเสียเลย”

เขาคำรามอยู่คนเดียวอย่างทะยานใจ

มาเรีย ฮอฟมันเป็น ‘นังเลื้อ’ จริงๆ! เลื้อตัวเมียในฤดูผสมพันธุ์เสียด้วย ทั้งๆ ที่ศีรษะปัก จมอยู่ในน้ำ หล่อนแกว่งตัวเข้ามาคว่ำขาเขาที่ยืนอยู่ไว้กักจับเข้าให้ที่หน้าแข้ง

หนุ่มไทยพลาดทำอีกครั้ง ร้องไห้อีกปล่อยมือที่จับออกด้วยความตกใจระคนเจ็บปวด มาเรียหมุนตัวน้ำแตกกระจายแล้วกลับขึ้นมาขึ้นตรงตัว สำลักจามเพราะกินน้ำเข้าไปหลายอึก ไชยยันต์ นั้นพอดังตัวติดก็ปรี๊ดตรงเข้าไป ระดับน้ำที่ยืนอยู่เทียมเอว เขายังไม่ทันจะเข้าถึงตัว แหม่มสาวก็ป็น หมดสุขควาโครมเข้ามาที่กระโคงคางอย่างถนัดถนี่ อติตนายทหารปืนใหญ่คาดกลยุทธไม่ถึง ผลอ ตัวร้องอุทานลั่นออกมาอีกครั้ง ถลาหมุนคว้างเสียหลักไป คราวนี้หล่อนสบถกรูกรือวออกมาเป็น ภาษาข้างพ่อฟังไม่ได้ศัพท์ วังไถ่ตามเข้ามาจิกศีรษะเขากระซากฟัดเหวี่ยงไปมา ลักขณะไม่ผิดอะไร

กับหญิงยิปซีในการต่อสู้อย่างเมวป่า พยายามจะเตะ กัด ชก ต่อย ตบ และข่วน สุดแต่ว่าจะมีโอกาส
อย่างไรน แม้กระทั่งเอาหัวชน พร้อมกับแผดเสียงอย่างบ้าคลั่ง เป็นไปในอาการของเซโดแมโซ
คิสติก อันเป็นการวิกลจริตทางเพศ ชนิดดุเดือดกระหายเลือดแบบหนึ่ง

ไชยยันต์เองก็เริ่มระห่ำพลุ่งพล่านขึ้นมาพอๆ กัน เขาจิก ทั้ง ตบ และกระชากพืดเหวี่ยง
กับหล่อนอยู่กลางธารน้ำ ท่ามกลางฉากอันเป็นความมืดของราตรีกลางหุบถ้ำนั้น เสียงสบถพรูสวาท
คำทอและคำหยาบโตน แห่ระดมเอ็ดอึงไปหมด ชนิดที่เจ้าป่าเจ้าเขา ถ้าหากมีจริง ก็คงจะต้องอดหู
หรือมิฉะนั้นก็เผ่นกระเจิงไปหมด

มันสิ้นสุดลงด้วยการจับล็อกแบบยิวยิดสุขของไชยยันต์ ขณะนั้นร่างของหล่อนถูกชิงพืด
หงายแผ่ติดอยู่กับโขดหินกลางน้ำ โดยมีร่างใหญ่โตแข็งแกร่งกรรจ์ของไชยยันต์ประกบอยู่ข้างบน
เหนือ หอบ หมดริ้วแรงไปด้วยกัน แต่มาเรี่ยยังไม่หมดอารมณ์คลั่ง ร่างของหล่อนบิดอยู่ร่าๆ
ร้องตะ โจนแหลมกรีดด้วยคำหยาบที่สุด

“ฉีกฉันออกเป็นชิ้นๆ ฆ่าฉันเสีย!!”

“เมย์!”

เขากระซิบเรียกให้สติ

เมื่อนั้นเอง หล่อนดูเหมือนจะกลับคืน รู้สึกตัวขึ้นมาสบนึ่งราบคาบลง ลืมตาขึ้นจ้อง
หน้า ไชยยันต์หัวเราะเบาๆ เขาเข้าใจอาการอันแสดงออกให้เห็นชัดในด้านจิตพารของหล่อนเป็น
อย่างดี ค่อยๆ ปลดปล่อยมือที่ขึงข้อมือของหล่อน และถอยห่างออกมา มาเรี่ยรูดตัวเองลงไปนั่งแช่ใน
หุบถ้ำตาลอีกครั้ง ศิริระพิงแง่น

“เมย์!...”

เขากระซิบเรียกอีกครั้ง ทอดวงแขนมาประคองโอบเอาไว้ แต่ครั้งนี้เป็นการสัมผัส
อย่างแผ่วเบาอ่อนโยนที่สุด

“เยส?... ”

เสียงหล่อนครางอย่างแผ่วระโหย อารมณ์ถอนจางสลายสุดสิ้นลง

“ผมรุนแรงกับคุณไปหน่อย...เป็นอย่างไรบ้าง?”

“โอ! เทอริฟิ!”

หล่อนพึมพำ เบนศิริระพิงกับไหล่เขา

“เจ็บมากไหม?”

“เจ็บ แต่ก็มีความสุขที่สุด คุณล่ะ เจ็บบ้างไหม?”

“เจ็บ...แต่ไม่ได้มีความสุขเลย เหนื่อย แล้วก็เปลืองแรงไปเปล่าๆ ผมไม่ถนัดที่จะเมก
เลิฟโดยวิธีนี้หรอก และจะว่าอันที่จริง ผมก็ไม่ได้ชำนาญอะไรเลยสักนิดเดียว มันหมดสิ้น
ไปกับการออกแรงต่อสู้อย่างเดียว”

“ประเดี๋ยว ฉันจะทำให้คุณมีความสุขที่สุด ให้คุ้มกับค่าที่ออกแรงเปล่าเมื่อครู่นี้ทีเดียว”

มาเรียกระซิบหอบๆ เอียงหน้าจูบเบาๆ ที่ริมฝีปากเขา แล้วเอามือจับแขนทั้งสองของ ไชยยันต์ให้ถอดไว้รอบตัว หล่อนไม่เคียดฉุนที่ไม่ว่าเขาจะวางฝ่ามือตรงตำแหน่งไหน ภายใต้อาณัติกระแสน้ำอันอบอุ่นประหนึ่งอยู่ในอ่างอาบน้ำแบบเตอร์กิชนั่น

เนื้อแนบเนื้อ ในธารน้ำนั้น เป็นการพักเหนื่อยอยู่ครู่ ความรู้สึกอันมอดดับไปด้วยการออกแรงต่อสู้ของ ไชยยันต์ ก็เริ่มก่อจุดและลุกโชนขึ้นเป็นลำดับ สัมผัสครั้งนี้ มันเป็นการสัมผัสอย่างอ่อนละมุนตามรสนิยมของเขา ระหว่างผิวต่อผิวมีกระแสน้ำอุ่นเกือบจะร้อนเป็นสื่อช่วยความรู้สึกมันผุดผกพิสดารไปกว่าปกติ ชวนให้ฉงน

หล่อนเริ่มต้นจูบเขาอย่างหนักหน่วง มือทั้งสองเริ่มควานไล่ แล้วก็ไม่รังเกียจที่จะให้เขาตรวจสอบทางสรีระ

ในที่สุด เขาเองกลับเป็นฝ่ายต้องจับข้อมือหล่อนไว้

“โน! เป็นตายผมก็ไม่ยอมเสียทีคุณอย่างนั้นอีกแล้ว”

มาเรียหัวเราะเสียงใส ทอดลำขาอันเกรียวกรวดให้ลอยตามสายน้ำเสียดสีเบาๆ กับตัวเขา แล้วหลุดออกไปที่ระดับน้ำกลางธารส่วนหนึ่งที่ลึกที่สุด ยืนเต็มส่วนสัดแค่ระดับอก หันหลังบอก

“ช่วยดูหลังให้ฉันที”

หล่อนบอก

ชายหนุ่มเอามือขัดหลังให้ แต่แล้วก็ประชิดแผ่นหลังมาเรีย สวมกอดไว้ ตะโพงออนเจด กลมหนาเป็นส่วนใหญ่ที่สัมผัสได้มากที่สุด เพราะมันโค้งล้ำช่วงเอวออกมามาก มือของเขาถูบลู้อยู่ที่หน้าท้องอันเกรียวกรวดไปด้วยกล้ามเนื้อปราศจากไขมันนั้น อุดมไปด้วยขนอ่อนละเอียดย่นมั่วกับคลุมด้วยกำมะหยี่ ใจที่เคยก้าวและมันคงที่สุด บัดนี้กลับเดินไม่เป็นท่า ดึงเกรียวแทบระเบิด

“ไม่น่าเชื่อเลยว่า คุณแต่งงานมาแล้วตั้ง 3 ปี อย่างที่บอก”

เขากระซิบ

“ทำไม?”

“เหมือน...พรหมจารีย์”

หล่อนหัวเราะ หงายหน้าจ่อริมฝีปากที่หุบเขา

“ยังไม่ทันลอง จะรู้ได้อย่างไร?”

“เนื้อหนังมังสาข้างนอกนี่ก็บอกอยู่แล้ว”

“อย่าเพิ่งไวใจนะ ทะเลที่เห็นฝังอยู่ใกล้ๆ อาจจะเว้งว่างลึกกลับ วายเท่าไรก็ไม่ถึงฝั่ง เมื่อลองลงไปว่ายเข้าจริง”

“ขึ้นไปข้างบนเถอะ เมย์”

มาเรียสั่นศีรษะ อมยิ้ม

“ไม่หรอก ฉันอยากดูปัญญาคุณ...ทีนี่!”

“ถ้างั้น...ย้ายไปที่น้ำตื้น...”

“โน!”

“ถ้างั้น...”

เขาพยายามจะพลิกหล่อนให้หันหน้ากลับมา มาเรียสั่นศีรษะอมยิ้มอยู่เช่นนั้น

“โน!...”

“นี่กว่าไม่มีปัญญงั้นรี”

“เกิดเป็นชาย ต่อให้ฉลาดในสรรพวิทยาการทั้งโลก แต่ก็กลายเป็นนายจิ่งที่สุด ถ้าเขาไม่เรียนรู้ในเรื่องชนิดหนึ่ง...”

มาเรียเปรย แกล้งสลัดผมให้ปลายปิดหน้าเขาเหมือนจะคบเขี่ยจะนั้น ยืนกอดอก หันหลังให้เฉย

ไชยยันต์แยกเงี้ยว ในชีวิตชายชาตรีของเขาที่ผ่านผู้หญิงมานับร้อย ไม่เคยพบใครทำท่าย เยาะหยันและสบประมาทเท่านี้มาก่อนเลย

และมันถึงคราวแล้วที่มาเรีย ฮอฟมัน ควรจะต้องรู้จักเขา

ง่ายนิดเดียว กระแซะเข้าแทรกกลางเข้าไปเท่านั้น ปลายขาของมาเรียที่ยืนเหยียบพื้นจิดกันอยู่ก็เสียจังหวะ แยกห่างออก ลำตัวเสียหลักเบนล้าลอยฟ่องน้ำไปเบื้องหน้า 30 องศา หล่อนอุทานแหลมเมื่อรู้ว่าเสียที แต่ก็ช้าเกินกว่าที่จะเบี่ยงเบนพลิกพลั้วเสียแล้ว

“โอ้วววว อีชี! ไชยยันต์ อ้าววว...”

ไชยยันต์ อนันตรัย เพิ่งจะตระหนักซึมซาบแก่ใจเดี๋ยวนี้เองว่า ความประทับใจอันดื่มด่ำอย่างที่เป็นจุดบันดาลให้ท่านมหากวีสุนทรภู่ รจนาเหตุการณ์ระหว่างพระอภัยกับนางเงือก ยามเมื่อพบกันกลางสายธาร ในชีวิตจริงของท่านคงจะเคยภริมย์สมสวาทกับสตรีในน้ำมาก่อนแล้ว สมัยที่ร้อนรุ่มเนจรใช้ชีวิตอยู่ในเรือนแพ เที่ยวล่องไปตามแม่น้ำลำคลอง...

ไฮโดรเจน 2 ส่วน บวกออกซิเจน 1 ส่วน อันเป็นสูตรของน้ำ มันก่อให้เกิดความแน่นพีด ใครสักคนหนึ่ง เอาเนื้อเนื้อในน้ำก็ยังล้นปัด ไม่คล่องเหมือนขลุ่ยด้วยน้ำมันป็น

มาเรียหันตาดำแน่น สบัดหน้าเราๆ อยู่ไปมา แต่ก็ดั้นไม่พ้น ได้แต่ร้องคำว่า “อีชี! อีชี!...” แล้วก็อุทานไม่เป็นภาษาเยอรมันหรือฝรั่งเศส

นายปิ่นโด (ตามที่กะหยิ่นเคยเรียกไชยยันต์) ไม่ฟังเสียงเสียแล้ว เพราะว่าเขาเองก็เพิ่งจะมาพบกับสังขรณ์อันล่ำสของท่านสุนทรภู่เข้าอย่างปราโมทย์โอชเอนที่สุด คาริน เซษฐารพินทร์ หรือใครต่อใครจะเป็นตายร้ายคืออยู่ที่ไหน ไชยยันต์ลืมหืมเสียแล้วอย่างสนิท ในภาวะเช่นนี้ประสาททุกส่วนเขม็งเกลียวเครียดแทบระเบิด เขาเองก็พร่าอะไรออกมาไม่เป็นภาษาเหมือนกัน ดึงไปหมดทุกส่วน ต่อให้เอาปืนใหญ่มายิงกรอกหูในขณะนี้ก็ไม่รู้สึก ตะโปกอั่นอนฮ้อยอวบหนาเต็มไปด้วยสปริงแห่งชีวิต ลำขาที่ใหญ่งามแข็งแรง ออกซิ่งลั่นราวกับอัดด้วยพาราฟิน แต่แท้ที่จริงเป็น

ต่อมาไต้เนื้อแท้ อันเกิดจากเผ่าพันธุ์ผนวกกับการบริหารออกแรงอยู่กลางแจ้งตลอดเวลา และอะไรต่อมิอะไรที่มันยิ่งใหญ่ไพศาลลานตาแลนใจ

ได้แต่เหลือบๆ มานาน เพิ่งจะได้ค้นคว้าทดสอบกันออกไปเดี๋ยวนี้เอง!

ถ้าคือกเตอร์ซอฟมันพื้นคิ่นชีพขึ้นมา และมาให้เห็นหน้ากันอยู่ในขณะนี้ ไชยยันต์มีหวังเอา .600 โนโตรฯ ผ่าทะโหลกละเขว้าน

เท้าของนางเงือกผมทอง หลุดลอยจากพื้น ลอยฟ่องอยู่ในน้ำเหมือนอาการว้ายของกบหน้าคว่ำจมผลุบจมโผล่อยู่ในน้ำ

“ไม่เห็นหรือ ฉันกำลังจะจมน้ำ!”

หล่อนละล้าละลัก ไชยยันต์หัวเราะกระซก

“ถ้าไม่ยอมจม เกะหินข้างหน้าไว้ มือคุณถึง เมย์!”

“ไม่! ไม่เอา ปล่อยฉัน”

“ไม่ปล่อย เกะที่หินข้างหน้า ถ้าไม่เกาะล้าลักน้ำตายเอง!”

มาเรียคิ่นล้าลักอยู่ครู่ ในที่สุดก็ต้องยอมจำนน เพยอตัวขึ้นเกาะโขดหินไว้ และนั่นหมายถึงหล่อนได้หลวมตัวเข้าไปครึ่งก่อนแล้ว

มิลลิเมตรต่อมิลลิเมตรของการคืบหน้า มันเป็นความทรमानจนปวดร้าวไปทุกระบบประสาท ผสมผสานไปกับความสูงศักดิ์หรรษาสุดขอดแทบระเบิด เสียงคำรามปนหัวเราะของเขา เสียงกรางเครื่องสั่นสลับไปกับอาการกริรร้องอย่างสะดุ้งผวา ซึ่งปรากฏแทรกอยู่เป็นระยะ กลางจากอันเป็นความมืดมิดที่แวดล้อมไปด้วยม่านหมอกไอนุ่นของธารน้ำร้อนนั้น กลิ่นว่านเสน่ห์จันทร์ตลบอบอวลไปตลอดทั้งสองฟากฝั่ง

“ร้ายกาจจริง ไชยยันต์!”

“จำไว้ คราวหลังอย่าเรียก ไอ้จิ้ง”

“ปล่อยก่อนเถอะ แล้วขึ้นไปข้างบน...”

“นรกหรือสวรรค์ก็มาหยุดไว้ไม่ได้!”

ไชยยันต์ขบฟัน รัศเอาจล่อนไว้แน่น ตลอดกายสั่นเต็มพยายามต่อสู้อดกลั้นกับอำนาจชนิดหนึ่ง ที่หมุนคว้างแรงกล้าอยู่ภายใน ซึ่งกำลังจะหาทางทะลักทลายออกมา ประจุมหานทีที่หาทางระเบิดเขื่อนทำนบ ถูกแล้ว! นรกหรือสวรรค์ก็ไม่มีทางจะมาหยุดเขาไว้ได้ในภาวะเช่นนี้ แต่เขาเองนั่นแหละจำต้องหยุดกลั้นใจข่มสติอยู่กับที่โดยไม่กล้าที่จะขยับเขยื้อนแม้แต่นิดเดียว เพราะตระหนกอยู่กับตัวเอง ถ้ามันล้นอีกกริบเดียวเท่านั้น ไม่ว่าจะเดินหน้าหรือถอยหลัง เมื่อนั้นสวรรค์ล่ม ทั้งๆ ที่ยังเดินเข้าไปไม่ถึงจุดหมายปลายทางอันล้าลิก

“อิท’ส เวิร์โทด...อะโฮ! เฮาว์ วันเดอร์ฟูล ยูอาร์!!...”

เขากัดกราม หลุดพื้มพ้อออกมาอย่างลื้มตัว

“โอเค โก ออน ไชยยันต์! ควิก!!...”

ไชยยันต์ไม่ตอบ ยืนตัวแข็งหลับตาแน่นอยู่เช่นนั้น ดูเหมือนมาเรียจะไหวทัน หล่อนเอี้ยวตัวตะแคงหน้ากลับมามอง ร้องถามมาอย่างโลดเรว

“...ฮวาย สดือป?”

หนุ่มไทยไม่ยอมกระดิกกระเดี้ย

ถ้าหากสามารถจะมองเห็นกันในความมืดได้ เขาก็คงเห็นมาเรีย สอฝมันยิ้มอย่างเท่าทัน และเต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมเลศนัย

หล่อนไหวตัว! กรีบเดียวเท่านั้น!!

ไชยยันต์ อนันตรัย ก็หมดสิ้นทุกอย่าง เหมือนเกาะแขวนอยู่บนปากเหวด้วยสายเชือกอันตึงเปรี๊ยะ เปื่อยใกล้จะขาด ซึ่งในทันทีนั้น ก็ถูกอะไรมากระตุกกระชาก ร่างของเขาขาดลอยหล่นลงไปไหนหวนั้น ลึกลงไป...ลึกลงไปอย่างกว้างขวางไม่มีที่สิ้นสุด ปราศจากอาการยึดเหนี่ยวใดๆ ทั้งมวล พร้อมกับเสียงร้องอุทานแหลมยาวออกมาไม่เป็นภาษา กระแด้งดิ้นไขว่คว้าหาที่ยึดเหนี่ยวจนสุดพลังฤทธิ์ หน้ามืดหมดสติวบ...

หนุ่มไทยใจกรรจ์มาารู้สึกตัวอีกครั้ง เมื่อตนเองจมลงไปดำลึกลงน้ำเหมือนคนเพิ่งฟื้นจากสลบ และผู้ที่จิกหัวเขาประคองขึ้นมาคือมาเรีย ลำเนียงเสียงหัวเราะแผ่วเบาของหล่อนในเงามืด และเขาก็โผล่ดำเข้าไปชนนิ่งอยู่กับบ่อนหยุ่นเป็นสปริงน้ำเกลือกหมุนยิ่งกว่าหมอนยางกุนั้น

หล่อนจิกผมเขา กระชากเบาๆ ไปมา

“พัรรบอย! ฉันไม่อยากจะจุ่มคุณขึ้นมาจากใต้น้ำเลย ปล่อยให้จมน้ำตายเสียรู้แล้วรู้รอด”

“ตายก็ไม่ว่า ขอเพียงให้เกิดใหม่...อิน ยัวร์ วูมปี!...”

“ซีท! ไม่มีทางหรอก ว่าแต่จะอย่างไรดี นี่ฉันกำลังมีความคิดที่อยากจะฆ่าคุณเสียสักเดือนแล้วก็ไม่เชื่อ บอกให้ขึ้นไปข้างบน”

กล่าวจบ ด้วยเสียงกระซิบอย่างแค้นๆ นั้น มาเรียผลักหน้า เอาเข่ายันหน้าท้องเขา ดันให้ผละหลังอู๋ไปใต้น้ำ ไชยยันต์แข็งใจรวบรวมกำลังที่หมดสิ้นอ่อนเปลี้ยไปให้กลับคืนมา แล้วทรงกายยืนขึ้นเต็มส่วนสัด ตรงเข้าไปกอดรัดเคล้าเคลียหล่อนเป็นพัลวันอีกครั้ง มาเรียสบตออุบิย สะบัดปิดป้องก้อนควักอยู่ครู่ แล้วก็ยอมให้เขาเคล้าเคลียพะเนอไคล่กลางธารอีกครั้ง

“ไม่มีน้ำอดน้ำทนเลย...”

หล่อนต่อว่า ขณะที่พาดลำตัวอยู่บนตักเขา ต่างครั้งนั่งครั้งนอนอยู่บนหินใต้น้ำ ซึ่งไหลลงก้นมาเป็นแท่นอันราบเรียบ มือเริ่มชนอีกครั้งตามฝ่าพันธุ์ฝรั่งเศสข้างแม่ ไชยยันต์ไม่หวงห้าม ในขณะที่เดียวกันก็ไม่ยอมเสียเปรียบ

“ช่วยไม่ได้เลย คุณเจตนาแกล้งผม”

มาเรียเปลี่ยนมือทั้งสองมาทอคล้องคอเขาไว้ ยืนริมฝีปากไปจ่อปาก แล้วดูดลิ้นพลิกพลั่วเข้าไปพันอยู่กับลิ้นและบริเวณภายในปากของเขา จนขนลุกเกรียวไปหมดทั้งตัว นั่นคือละออง

ไอของอ็อกเทนที่โยยกระตุ่นกองเพลิงที่ชาดบ ให้ติดเชื้อลุกฮือขึ้นอีก หล่อนเก่งเหลือเกิน...เก่งอย่าง
มหาประลัยโลก ซึ่งเขาไม่เคยพบในผู้หญิงคนใดมาก่อน แม้แต่สาวแก่แม่หม้ายชาวปารีสเชิงแท้จริง
ถึงแม้สาวประเภทงุ่มง่ามสำหรับเสพยาเครื่องเทศอันเป็นเมืองต้นตำรับเองก็เถอะ

“ฉันจะทำให้ ‘เจ้าชายนิทรา’ ตื่นขึ้นมาอีกครั้ง”

หล่อนกระซิบ เน้นฟันขบย้ำเบาๆ ที่แผ่นอกเขา ไล่แนวไปจนถึงสีข้างและหัวไหล่ มือก็
ขึงอยู่ได้น้ำ

“ก็คงไม่ยากนักหรอก”

มาเรียห่อไหล่สยิวกายนิคหนึ่ง พร้อมกับหัวเราะลิก ลืมตาโต

“ที่แดร์ อิท’ทิส...”

“พุท อิท อิน!...”

นางเงือกผมทองบนตักของเขาสิ้นศีรษะ

“โน! นี้อท เย่ท”

“เมย์?”

“อะหะ?”

“ยู อาร์ เกรท!”

“แอนด์ ยู อาร์ สตรอง...ไอ ลีฟ อิท!”

“ได้นั’ท ยู เสียร์ มี? ไอ เซค...พุท อิท อิน!”

มาเรียหุบเข่า ปิดแน่น หนีบเอาข้อมือข้างหนึ่งของไซยยันต์เข้าไว้ด้วยเหมือนจะบีบให้
แหลกกลายไป แต่เนื้อนุ่มของปลีขาไม่สามารถทำอันตรายกระดูกข้อมือของเขาได้ ทว่าก็ไม่สามารถ
จะดึงกลับออกมาได้เหมือนกัน เพราะมันมั่นคงเหนียวแน่นราวกับคัทหมี

“จะหักมือผมหรือ?”

“ไม่ว่ามือหรืออะไรทั้งสิ้น ถ้ามันลุดล้ำในขณะที่ฉันบอก ‘โน’ มันจะถูกบดให้ย่อยยับ
ไปทีเดียว ฉันไม่ต้องการให้คุณรีบร้อน แล้วก็ตกหล่นเสียหายนอย่างเมื่อครั้งนี้อีก”

“สาบานว่าจะไม่เป็นอย่างนั้นอีก ถ้าเป็น...จะนอนลงให้เหยียบขยาดอก”

“จริงรึ?”

“จริง”

“ถ้าฉัน เรากลับขึ้นฝั่ง ฉันไม่อยากจะป็นนางเงือกอีกต่อไป”

ແມ່ມສາວເປີດປີເຂົ້າ ປ່ອຍມືໄຮຍຍັນຕໍ່ເປັນອີສະ ຕນເອງຄືບືນ ດີຄຣຣເຊີງໄປຍັງຫົນ
ກ່ອນຕຽງຂ້າມ ດຳສຸດດຳວ່າຍ່ືນນ້ຳຢູ່ທີ່ນັ້ນ ພອດດີຕນາຍທຫາກປີນໂຫຼ່ເດີນລຸຍນ້ຳເຫຼືມອກໂຄລ້ເຂົ້າມາ
ຫຼ່ອນກໍ່ທຽກກາຍຢືນຢັນ ຄວ້າປີນກັບໄຟລາຍ ວິງກັບຢືນຢັນຕຽງໄປຍັງກອງໄຟທີ່ກ່ອໄວ້ ທຽດຕັ້ງລຽງກຸກເຂົ້າ
ຊຸນຟືນເຂົ້າໄປຈົນລຸກໂຊຕີ ແລ້ວເອົາມືສະບັດພອນເປີຍກຸ່ມໂຊກນ້ຳ ຟື່ງໄອໄຟໂດຍໄປສະໄໝໄຊຍະດີກັບ

เสื้อผ้าอีกต่อไป รัศมีไฟจากกองสาดจรัสเปลี่ยผุดผ่อง แดงเรื่อ แลเห็นได้ถนัดกว่าอยู่ในความมืดของธารน้ำ

ไชยยันต์จ้องภาพนั้นอย่างลานใจอีกครั้ง ถูกแล้วเขาเคยเห็นมาเรีย ฮอฟมันในเรือนกายแรกเกิดปราศจากอารมณ์ใดๆ ห่อหุ้มมาก่อนแล้ว แต่มันเป็นคนละสถานะกับในขณะนี้

ยามนั้น มันเป็นเวลาแห่งความเป็นความตาย ซึ่งสภาพของหล่อนทำให้เกิดความสังเวชมากกว่าจะเกิดความรู้สึกอื่นใดขึ้นได้ แต่ยามนี้มันเร้าอารมณ์นัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อหวนคิดไปถึงกายสัมผัสระหว่างเขากับหล่อนเมื่อหยกๆ ที่ผ่านมา มันช่างเหมือนกับนักฝันเปียกกลางฤดูร้อนสมัยที่ยังเริ่มแตกพานจะนั้น ฝันที่ตื่นขึ้นมาอย่างกึ่งอ่อนเพลียถึงสุขกระสันตื่นเต้น แล้วก็อยากจะหลับเพื่อฝันต่อให้สะใจ

เขาเดินใกล้เข้าไปทางเบื้องหลังหล่อน ไม่อาทรต่อเครื่องนุ่งห่มดุกกัน จะพะวงสนใจอยู่กับมันไปทำไมมิ ในเมื่ออากาศทั้งภายนอกและภายใน มันระอุอ้าวเผากายอยู่เช่นนี้

หล่อนกำลังเป็น ‘อีฟ’ ผู้หญิงคนแรกของโลก

ก็ทำไมเขาถึงจะเป็น ‘อาดัม’ ไม่ได้ ภายในสวน ‘อีเดน’ ที่เต็มไปด้วยระบัดโอเลวาเช่นนี้

ปามันอาถรรพณ์แรงร้ายนัก ก็จะลองแก้อาถรรพณ์ประชิดมันดูสักที เป็นตายเป็นดี ต้องแปลงสัญชาติเป็นสัตว์ป่าเหมือนมนุษย์ยุคต้นประวัติศาสตร์ให้มันรู้ไป

มาเรีย ทอดกายนอนชันเข้าข้างหนึ่งขึ้น ไขว้มือทั้งสองประสานรองศีรษะ ขณะที่เขาหย่อนตัวลงใกล้ๆ ดวงตาคู่นั้นลึมใส กระทบแสงไฟส่องประกายเขียวเข้มวาววาม หยดน้ำเกาะพราวเหมือนเกล็ดเพชรตลอดทุกมุมขน ในแสงสว่างรางๆ จากกองไฟเช่นนี้ เขาจึงเพิ่งสังเกตเห็นริ้วรอยของการโรมรันกันอย่างป่าเถื่อนในธารน้ำ ร่างอันงามสะพรั่งอวบอัดเขียวช้ำเป็นจ้ำตลอดทั้งตัว ที่ทรวงอกทั้งสองข้าง หน้าท้องและน่อง เท้าๆ กับที่เขาเองก็เพิ่งรู้ว่าปากแตกห่อเลือด โหนกแก้มช้ำและเจ็บชอก แผลบเลี้ยวที่ชายโครง ตลอดจนบริเวณเชิงกราน

“อย่าให้เราต้องต่อสู้กันอย่างเมื่อตะกี้นี้อีกนะ”

เขาพูดอ้อมแอ้มอย่างไม่สู้จะไว้ใจนัก มีลูกบอยที่ต้นขาอวบข้างที่วางราบกับพื้นนั้น มาเรียหัวเราะ ภูเขาเนื้อทั้งสองลูกกระพือมเป็นระลอก

“กลัวเธอ”

“ยอมรับว่ากลัว รู้สึกว่าตนเองรังแกผู้หญิงอย่างป่าเถื่อนที่สุด...”

ไชยยันต์ถอนใจยาว เอื้อมมือไปลูบไล่ตรงบริเวณเขียวช้ำของหล่อน

“ดูซิ เขียวไปหมด หมดนี้มันเลวร้ายจริงๆ ไม่น่าทำคุณให้เจ็บเลย”

“ฉันต้องการให้คุณทำเช่นนั้น ถ้าคุณไม่สู้ ไม่ทำฉันอย่างที่ตกลงไปแล้ว ฉันอาจฆ่าคุณเสียก็ได้”

“น่ากลัวเหลือเกิน”

“ใช่! สเตเกิลเขาก็กลัวฉันในตอนนี้แหละ แต่อย่ากลัวไปเลย มันไม่เกิดขึ้นบ่อยนักหรอก”

พร้อมพูด หล่อนหัวเราะเบาๆ เผยตัวขึ้น จุติไชยันต์ให้บนลงเคียงข้าง พลิกตะแคงหันหน้าเข้ามา พาดท่อนขาเกยตะโพกเขาไว้ อีกมือหนึ่งลูบไล้เล่นอยู่ตามใบหน้า

“คุณเคยบังคับให้เขาทำวิธีนี้กับคุณหรือ?”

หล่อนพยักหน้า คืบนิ้วที่ปลายจมูกเขาเล่น

“สองครั้งเท่านั้น ตั้งแต่เราแต่งงานกันมา และทั้งสองครั้ง เขาเกือบจะหย่ากับฉัน”

“ทำไม และอย่างไร?”

ไชยันต์ก่ายตอบ กอดรัดลูกคลำไปตามผิวที่ประดับไปด้วยขนอุยอันอ่อนนุ่มของร่างที่อยู่ในอ้อมตะกอง มันให้ความรู้สึกที่ละลานในแฉกไปกว่าผิวละเอียดเกลี้ยงเกลาของหญิงเอเชีย เต็มมือ เต็มกำไปทุกส่วน

“ครั้งหนึ่ง ฉันบอกให้เขาให้ใช้กำลังเต็มที่เพื่อข่มฉันให้ได้ และฉันบอกเขาไว้ก่อนแล้วว่า ฉันจะสู้อย่างไ้สุดแต่ที่เดียว เขาเหวอะเหวอะเกินไป และทะเล่อทะล่าเข้ามาโดยไม่ทันระวังตัว ฉันเตะ แล้วเขาก็ลงไปดินหน้าเขียว พอฟื้นขึ้นมา คำแรกที่เขาพูดกับฉันก็คือ ‘เราหย่ากันดีกว่า’ ฉันก็บอก ‘โอเค’ แต่พอรุ่งเช้า เขาก็ทำเป็นลืมเสีย พอฉันเตือนเรื่องที่เขาค้าหย่า เขาก็พูดไปอีกอย่างหนึ่ง”

“คุณนะเหรอะเตคือกเตอร์ซอฟมันลงไปดินหน้าเขียว”

“ใช่!”

“เตะอีท่าไหนกัน น้ำหนักตัวคุณแค่นี้ และน้ำหนักของสามีคุณแค่นี้”

“คุณไม่เชื่อหรือ”

“มันเชื่อยากเหลือเกิน”

“ถ้าฉันลุกขึ้นยืนซิ แล้วฉันจะเตะคุณให้ดู ดูซิว่าคุณจะลงไปชักดินเหมือนสามีของฉันไหม?”

ไชยันต์ขมวดคิ้วจ้องหน้า ชักเอะใจ

“หมายความว่า คุณเตะ...”

มาเรียทำมุกย่นนิดหนึ่ง พยักหน้าอีกครั้ง

“ความจริงฉันก็ไม่ได้ตั้งใจจะทำอันตรายเขาถึงเพียงนั้นหรอก มันกำลังซูลมุน ฉันเหวี่ยงเท้าออกไปสุดแรงเกิด แล้วมัน...”

“มันก็หลุดเข้าไปในระหว่างขาของเขา?”

ไชยันต์ร้องลั่น ต่อประโยคของหล่อนมา

มาเรียหัวเราะอาซๆ ไม่ตอบแต่พยักหน้า อดีตนายทหารหนุ่มปล่อยเท้าออกมาสุดเสียด

“เด็ดแท้! ให้มันได้ยังงี้ซิ ก็น่าให้เขาทำหยาอยู่หрок แม่คุณเอ๊ย โชคของนายไชยยันต์ดี
มาก ที่ไม่หลวมตัวถูกตะออย่างค็อกเตอร์ซอฟมันบ้าง... อ้อ! แล้วอีกครั้งหนึ่งละ มันเกิดขึ้นอย่างไร?”

“เขากำลังนอนหลับอยู่...”

“แล้ว?... ”

“ฉันย่องเข้ามา เอาถุงมือที่เตรียมไว้ สับข้อมือสองข้างเขามัดไขว้หลังแล้วมัดขาติด
กับเตียง เอาเส้นไหมเย็บเขาอย่างไม่นับ เขาร้องอะอะไววายลั่นบ้าน แต่มันไม่มีประโยชน์อะไร คน
ใช้พิศคำสองคนในบ้าน ฉันปล่อยให้ไปเที่ยวในเมืองเสียก่อนแล้วเมื่อตอนบ่าย ขณะนั้นเราอยู่
ด้วยกันที่บ้านพักเมืองโนโรปี ฉันเย็บเขาจนเลือดอาบไปทั้งตัว แล้วบังคับเขา...”

ไชยยันต์ลืมหูลิง ตะลึงพรึงเพริดไปหมด

“บังคับ...อะไร?”

มารียิ่งหน้าเขาเข้ามาแนบ แล้วกระซิบเป็นภาษาฝรั่งเศสที่หู อีกฝ่ายตาเหลือก หลุด
ปากออกมาเป็นภาษาไทย

“ตายหะ!...”

“คุณค่าฉันหรือ?”

“เปล่า ผมเพียงแค่แปลกใจเท่านั้น ทำไมคุณต้องการให้เขาทำเช่นนั้น ต้องใช้วิธีเขียน
บังคับเขาด้วยหรือ ขอร้องดีๆ เขาไม่ยอมทำให้หรือยังง?”

“เขาทำให้ฉันเสมอแหละ แต่มันไม่มีรสชาติอะไรเลย ถ้าฉันไม่รู้สึกรู้ว่าได้บังคับให้เขา
ทำเหมือนกับทาส ได้เห็นเลือด เห็นความเจ็บปวดของเขา ขณะนั้นฉันรู้สึกว่ามีอำนาจ มีความสุข
ราวกับราชินีทีเดียว”

ไชยยันต์กระเด็นน้ำลายลงคอ ท้องอักษรรจาก ก.ไก่ ไปจนถึง ฮ.นกยูง นรกดามีสิ่งที่
เขาจะต้องศึกษาเรียนรู้ด้วยความน่าสะพรึงกลัวมากเหลือเกิน แต่มันก็ไม่มากไปกว่าอารมณ์วิปริต
ผิดสามัญของแม่สาวเลือดเยอรมันผสมฝรั่งเศสผู้นี้

“แล้วเขาก็ขอหย่าคุณอีก?”

“ก็ชั่วคือนั้นเท่านั้น เขาพูดด้วยพิษโทสะเดือดแค้นที่ฉันทำรุนแรงกับเขาไปเช่นนั้นเอง
สเตเกลไม่มีวันยอมหย่าขาดจากฉันหрок แม้ว่าฉันจะร้ายกาจจนถึงขนาดฆ่าเขาเสียก็ตาม เขารักฉัน
มาก... โอ! พัวร์ สเตเกล...”

ประโยคหลังหล่อนพิมพ์อยู่ในลาคอ แวดตาเศร้ารันทดลง เมื่อหวนระลึกไปถึงสามีผู้
วายชนม์

ไชยยันต์ไม่เปิดโอกาสให้หล่อนรำพึงถึงอดีตสามีในด้านเศร้าสลด

“ไม่เห็นเล่าให้ละเอียด มันลงเอยอย่างไร สำหรับเหตุการณ์วันนั้น”

“ฉันเล่าให้ฟังแล้วไม่ใช่หรือ?”

“ยังไม่ตลอด คุณบอกแต่เพียงภายหลังจากที่จับเขามัดเชียนตีเขาด้วยเส้มาแล้ว คุณก็บังคับเขา...แล้วยังไง เขายอมทำให้ไหม?”

“ครั้งแรกเขาไม่ยอม เขากำลังโกรธแค้น มีแต่สบดสาปแช่งคำทอนฉัน แล้วสาบานว่า ถ้าเขาคืนหลุด เขาจะฆ่าฉันเสีย แต่ไม่มีวันหรอก...ถึงอย่างไรขณะนั้นเขาก็คืนไม่หลุด ฉันมัดเขาไว้แน่นหนาที่สุด...มดอย่างเชลยโทษประหารทีเดียว”

แล้วหล่อนก็ห่อไหล่ หัวเราะคิกๆ มีอารมณ์เรงโรจน์ขึ้นมาอีก เมื่อระลึกถึงพฤติกรรมของตนเองในอดีต อันเต็มไปด้วยความเผด็จร้อน

“แล้วยังไงต่อไป?”

“ในที่สุดเขาก็ยอมจำนน ขอมทำตามทีฉันออกคำสั่ง”

“คุณทรมานเขาจนเขาต้องยอมงั้นรี?”

“เปล่า ฉันขู่เขาอีกอย่างหนึ่ง”

“ขู่ยังไง?”

“ขู่ว่า ถ้าเขาไม่ยอมทำให้ฉัน ฉันจะเล่นออกไปที่หมู่บ้านของคนงานผิวดำที่อยู่ไม่ห่างออกไปนัก ทอดกายลงนอนกลางลาน แล้วประกาศหาชายฉกรรจ์สักคนหนึ่ง หรือสักทีคนก็ได้ให้เรียงแถวกันเข้ามาคลี่คลายอารมณ์ให้แก่ฉัน ขณะนั้นฉันไม่มีเสื้อผ้าติดตัวเลยสักชิ้นเดียว เขากลัวฉัน จะทำอย่างนั้นก็เลยต้องยอมแพ้”

ไชยยันต์กลืนน้ำลายอีกครั้ง

“แล้วคุณก็แก้มัดเขา”

“เปล่า”

“อ้าว! แล้วเขาจะทำให้คุณได้อย่างไร”

“ฉันให้เขาทำ ในขณะที่ยังถูกมัดเป็นเชลยอยู่นั้นแหละ ถ้าปล่อยเขาเป็นอิสระในตอนนั้น ฉันจะผูกมัดเชียนตีเขาทำไม บอกแล้วว่าเขาต้องปฏิบัติให้ฉัน ในลักษณะของทาสที่ถูกบังคับ ความตื่นเต้นเกษมสุขของฉันอยู่ในลักษณะการชนิดนี้”

“เคยไปให้หมอโรคจิตตรวจอาการดูบ้างหรือเปล่า?”

“เคย แต่ไม่ได้ไปเองหรอก สดเกล้าเขาส่งฉันไป หลังจากนั้นประมาณ 2 อาทิตย์ เรามาทำธุระกันที่ลอนดอน เขาพาฉันไปหาจิตแพทย์ ผู้ชำนาญทางเช็กโซโลยีคนหนึ่ง เป็นคนอังกฤษแท้ หนุ่มรูปหล่อเสียด้วย”

“แล้วหมอบอกหรือเปล่าว่า คุณเป็น ‘คนป่วย’ ประเภทไหน มีการเยียวยารักษากันอย่างไรบ้างไหม?” มาเรียหัวเราะ

“หมอยังไม่ทันจะบอกว่า ฉันเป็นคนป่วยประเภทไหน หรือรักษาเยียวยาอย่างไรหรอก สดเกล้ารีบพาฉันบินกลับในโรบิเสียก่อน แล้วก็ไม่ได้คิดที่จะพาฉันไปหาหมอโรคจิตคนไหนอีกเลย”

“ทำไม?”

“เขาจับได้ว่าฉันนัดหมอให้มาสอบอาการสัมผัสภายในห้องนอน ระหว่างที่เขาไม่อยู่”

“คุณนัดหมอเล่นซู้รี?”

“ฉันประชดเขาตะหาก แล้วก็กระทำโดยเจตนาที่จะให้เขารู้ด้วย”

“เพื่ออะไร?”

“ไม่ต้องการให้เขาทำแสบ หรือเดือดร้อนเกินกว่าเหตุ เทียวได้พาฉันไปตรวจให้เสียเวลา ซึ่งมันก็ได้ผล เขาไม่กล้าพาฉันไปหาหมอกันไหนเกี่ยวกับเรื่องนี้”

“ทำไมไม่เล่าให้ตลอดว่า เกิดอะไรขึ้นบ้าง ขณะที่หมอเข้ามาสอบอาการในห้องนอน”

ไชยยันต์ล้วงอย่างถึงแก่น ตื่นเต้นเร่ร่ำอยู่ในอาการรุกในคำถาม และการตอบอย่างเปิดอกของหล่อน แหม่มสาวหยิกกลางลำตัวเขา

“เครซี่! จะชักกันไปถึงไหน”

“อยากรู้ ผมก็จัดอยู่ในข่ายโรคจิตประเภทหนึ่งเหมือนกัน ก็จะมีอาการสุขทุกข์ขอดก็ต่อเมื่อได้ยินคำสารภาพเล่าบอกของผู้หญิงสักคนหนึ่ง เกี่ยวกับเรื่องชนิดนี้”

“ไม่รู้ ไม่บอก!”

หล่อนกระซอกเสียง แล้วพลิกตัวขึ้น เอาอกทาบทับแผ่นอกเขาไว้ มือทั้งสองจับศีรษะเขากดลงกับแผ่นหินที่นอนหงายอยู่ สันไปมาอย่างมันเจี้ยว คำรามออกมาว่า

“ฉันอยากจะฉีกคุณฟัดคุณออกเป็นริ้วๆ เหมือนสิงโตฉีกเหยื่อ แล้วดูดซับกินเข้าไปใน ส่วนที่ลึกที่สุด!”

ไชยยันต์ก่อร่างอันอวบใหญ่แน่น กระซิบ ลูบตั้งแต่แผ่นหลังลงไปจนถึงตอนตะโพกกว้างใหญ่ไพศาล มาเรีย ฮอฟมันแข็งแรงเปรี้ยวไปหมดทุกส่วน เหมือนตุ๊กตาวงศ์ที่อัดลมไว้ อย่างเต็มที่ เขาเองในขณะนี้ก็มีความรู้สึกอยากจะจิกขย้ำเนื้อหนังมังสาของหล่อน ให้ขาดคิดมือออกมาทีเดียว พยายามจะพลิกหล่อนลง แต่มาเรียฝืนตัวไว้ไม่ยอม หล่อนแข็งแรงราวกับผู้ชาย ลักษณะยามนี้ประกาศชัดถึงความเป็นผู้พิชิตบารบอยู่เหนือเขา ประหนึ่งนางแมงมุม ที่กักเหยื่อไว้ ภายใต

“ก็แล้วรอช้าอยู่ทำไม? แม่สิงโตร้าย” เขากะซิบ

ดาเจียวคู่ นั้น ปรีปรีอพราวไปด้วยประกายปรารถนา กองไฟที่ก่อไว้ขาดเชื้อเริ่มหรี่โรยลง ในที่สุดก็เหลือแต่ถ่านแดง รอบด้านเป็นความมืดมิด มองเห็นกันและกันในระหว่างแนบชิดเป็นเพียงเงาสลัว แม้จะตั้งใจ เตรียมใจไว้อย่างเข้มแข็งที่สุด ไชยยันต์ก็แทบจะควบคุมตนเองไว้ไม่ได้ ปาดงพงไพรทำให้ธรรมชาติในทางสรีระประเภทหนึ่งของเขาขาดแคลนอดกลั่นมานาน และเพื่อนในยามก้นคารของเขาในขณะนี้ก็เป็นผู้หญิงแท้ อย่างน้อยที่สุดก็แท้ในสภาพของทางร่างกาย มีหน้าซัดตลอดทั้งองคาพยพยังเปล่งปลั่งนั้นแน่น ชวนให้วาบหวามปั่นป่วนใจนัก

รู้สึกว่าริมฝีปากอันชะเผวไฉ่หามาตามใบหน้า แล้วก็พบกับริมฝีปากของเขาคบพันแนบแน่น ซาดิกไปตลอดทุกระบบประสาท หล่อนทำตามทีพูดไว้...ดูดซับกินเข้าไปในส่วนที่ลึก

ที่สุด อย่างเข้มข้นแต่ร้อนแรงยิ่ง เพียงแต่ไม่ได้ฉีกเขาออกเป็นริ้วๆ อย่างเช่นที่ซูเท่านั้น อัจฉริยะในคืนหนึ่ง ภายได้ไปง้างผ้าเบสึงเกิดที่นอนร่วมกันอยู่ทั้งขณะ มันเป็นแต่เพียงเงาจำลองแห่งความเกษมสันต์ ที่เปรียบไม่ได้หนึ่งในร้อยของความจริงในขณะนี้ และมันก็เป็นจริงตามที่หล่อนได้บอกไว้ หล่อนทำเสียงดังอย่างขาดสติ เมื่อเกิดความลืมหุนึกแว้งกว้างอยู่ในกระแสน้ำแห่งความปีติทะยานใจจิตสุด...

ทั้งคู่ตกอยู่ในสภาพเหมือนคนที่กระหายน้ำจัด เดินกรำกลางทะเลทราย ครั้นแล้วก็พบเข้ากับบ่อน้ำ...ไม่มีสิ่งใดจะมาขัดยั้งสกัดกั้นไว้ได้...

แม้ว่าการดื่มให้เต็มกระหายอยากนั้น จะมีความตายเป็นผลติดตามมาเบื้องหลังก็ตาม

บัดนี้ไฟได้มอดสนิทลงแล้ว ทั้งไฟในกอง และไฟแห่งอารมณ์ ทุกหนทุกแห่งปกคลุมอยู่ในความมืด ที่นั่นไม่มีน้ำค้าง ไม่มีลม ไม่มีป้าอันแสนหนาวเหน็บทรมาณ มีแต่ระดับไอของไอลาวาที่พัดผ่านปล่องดินหุบเขาออกมา รวากับห้องที่อบด้วยไออุ่นบรมสุขกลางฤดูหนาว มนุษย์ต่างเพศต่างภาษา แต่ก็สามารถเกี่ยวพันกันได้ ในวงจรของชีวิตอันเป็นงานประณีตละเอียดอ่อนของธรรมชาติ ทั้งคู่บนอนตะแคงหันหน้าเข้าหากัน สุขสมอารมณ์หมายและปรีดีเปรมเอมอิ่ม ครั้นแล้วขณะจิตแห่งสวรรค์วายนั่นเอง ไชยยันต์ อนันตรัย ก็หวนคิดถึงอนาคตและชะตากรรมของพวกพ้องวูบขึ้นมาอีกครั้ง

“ฉันรู้ว่าคุณยังไม่หลับ แต่ทำไมถึงซึ่มนิ่งไป”

หล่อนถาม

“เมย์...”

ชายหนุ่มเอ่ยขึ้นแผ่วเบา เครื่องขมิ

“เราสองคนไม่ได้มาปิกนิก แล้วก็จับคู่แยกผลจากพรรคพวกมาอยู่ด้วยกันตามลำพังสองต่อสอง ฉันมิใช่?”

เพื่อนสาวต่างผิว นักผจญภัยในทุกด้าน เข้าใจความหมายในคำพูดของเขา ปิดแขนที่โอบรอบเอวออกพลิกผละห่างออกไปนอนหงาย มองจับขึ้นไปยังดวงดาวบริวารหรือดวงหนึ่งกลางฟากฟ้าสูงระหว่างช่องเขาเบื้องบน เปรยมาล่อยๆ ว่า

“กิน เพื่อมีชีวิตอยู่ และอยู่เพื่อคลี่คลายปัญหา ไม่ใช่ปล่อยให้ความทุกข์เศร้าหวนวนติดมาเป็นอุปสรรคสกัดกั้น จนไม่กล้าที่จะกินให้ตนเองดำรงชีพอยู่ได้...ไชยยันต์ ถ้าคุณคิดว่าเพื่อนของคุณตายกันหมดแล้ว และคุณต้องการจะกระโดดเขา หรือโจนบ่อลาวาตายตามไปด้วย ฉันจะไม่ห้ามคุณได้เลย”

ไชยยันต์แทบสะดุ้ง นั่นเป็นการสบประมาทกันอย่างแรง เขาอาจแสดงความอ่อนแออะไรออกไป จนมาเรียกมันเอา เลือดเย็นขึ้นหน้าด้วยความโกรธ แต่แล้วก็โกรธไม่ลง...ถูกแล้ว เขา

ยอมรับว่า...เพื่อนสาวต่างผิวผู้ร่วมสถานการณ์ร้ายกับเขาผู้นี้ มีจิตใจที่ก้าวร้าวแข็งที่สุด หล่อนไม่หวั่น
ระยื่อวิตกกังวลกับอะไรสักอย่างเดียว ยิ่งกว่าหน่วยกล้าตายในสมรภูมินรก

กำลังใจอันก้าวร้าวแข็งบึกบึนเช่นนี้แหละ เป็นสิ่งที่ต้องการที่สุด ในภาวะการณ์เช่นที่เผชิญ
อยู่นี้

ความหมายในคำพูดของหล่อน มันกินลึกอยู่หลายแง่ให้คิด ฟังแล้วทั้งสับสนทั้งกังวลใจ
จนบอกไม่ถูก

“เลิก เฟลย์ ของเราเมื่อครู่นี้ ก็เป็นการ ‘กิน’ เพื่อให้มีชีวิตอยู่เหมือนกันรึ?”

แม่นักผจญภัยสาวผู้ก้าวร้าวสาวทักไพล่

“อย่าเรียกว่า ‘เลิก เฟลย์’ นั้นมันมีความหมายมากเกินไป ที่ถูกควรเรียกมันว่า ‘พิชิตล
ริเลชั่น’ เสียมากกว่า มันเป็นการสัมพันธ์ทางกาย ขึ้นอยู่กับกฎของธรรมชาติเท่านั้น คุณกับฉันเป็น
สัตว์โลกชนิดเดียวกัน แล้วก็คนละเพศ เมื่อความต้องการเกิดขึ้นตรงกัน เราก็ร่วมมือกันหาทาง
คลี่คลาย เป็นการแก้ไขวิกฤตการณ์ความจำเป็นชนิดหนึ่งเหมือนกัน ก็จำเป็นพอๆ กับการเสพยา
อาหารนั้นแหละ ทำไมจะต้องคิดอะไรมาก อย่างนี้คิดว่า..ถึงแม้ฉันจะพอใจในหน่วยก้านชั้นเชิง
คุณสักขนาดไหน ฉันจะกลายเป็นตังเม คอยเกาะติดคุณแจ หรืออ่อนวอนขอร้องให้คุณอยู่ร่วมชีวิต
กับฉันตลอดไป อย่างผู้หญิงส่วนมากเขาปฏิบัติกัน ภายหลังเมื่อมีสัมพันธ์กับผู้ชายคนใด พระเจ้าให้
คุณมาอย่างหนึ่ง และให้ฉันมาอีกอย่างหนึ่ง ลำพังตัวของมันเองแต่ละอย่าง ก็ให้ผลประโยชน์อะไรแก่
เจ้าของไม่ได้เต็มเม็ดเต็มหน่วยนัก ยกเว้นแต่นำมาสัมพันธ์กัน ไม่มีใครเสียเปรียบได้เปรียบ”

“เป็นปรัชญาที่ทันสมัยมาก ถ้าผู้หญิงทั้งโลกยึดถือหลักนี้อย่างเดียวกับคุณ ผู้ชายจะ
ปรีดีเปรมอย่างที่สุด”

“ก็อย่าคิดว่าผู้หญิงทั้งโลกนี้ จะมีฉันยึดหลักนี้อยู่คนเดียว มนุษย์เราแต่ละคนมีอายุอยู่
ไม่นานวันนักหรอกไซยยันต์ และมนุษยชาติก็เป็นสัตว์โลกชนิดหนึ่ง ภายใต้อิทธิพลของธรรมชาติ
จารีต ประเพณี หรือกฎเกณฑ์ใดๆ ต่อให้มากำหนดตั้งกันไว้ภายหลังให้ดูวิเศษเลิศลอยอย่างไร มันก็
หนีกฎเกณฑ์เดิมไปไม่ได้ ฉันเกลียดลัทธิปากว่าตาขยิบ ปากกับใจไม่ตรงกัน คนอย่างฉันใจคิด
อย่างไร ปากก็พูดออกมาอย่างนั้น...เอาละ ฉันง่วง แล้วก็เพลียเหลือเกิน ขอหลับก่อนละ หวังว่าเรา
จะพบกันอีก เมื่อลืมตาตื่นขึ้น กู๊ดไนท์!”

มาเรียบอกมาเป็นประโยคสุดท้าย แล้วก็เงยเสียงไป ได้ยินแต่ลมหายใจแผ่วได้ระดับ
หล่อนหลับไปอย่างง่ายดายที่สุด ไซยยันต์อนึ่งสงบปล่อยความคิดให้ล่องลอยไปสารพัดอย่าง
ตามลำพังโดยไม่สนใจกับหล่อนอีก มิช้ามินาน อดีตนายทหารปืนใหญ่ก็เผลอหลับไปอีกคนโดยไม่
รู้สึกตัว

สะดุ้งตื่นขึ้นอีกครั้ง มันเป็นเวลาสักเท่าใดไม่ทราบได้ รอบตัวมืดมิดเป็นเหวนรกอยู่
เช่นนั้น ผู้ที่เข่าแขนขา คือเพื่อนสาวผู้นอนเคียงข้าง พร้อมกับเสียงกระซิบเรียกอย่างร่อนรน

“ตื่นเร็ว! ไชยยันต์!”

“เกิดอะไรขึ้น?”

“ฟังเสียงอะไรนั่น!!”

ไชยยันต์ลืมหูละวังโพล่งในความมืด เงี้ยว แล้วโศตประสาทก็สัมผัสกับเสียงหนึ่ง มัน
แว่วมาในความเงียบสงัด เป็นเสียงปีกขนาดใหญ่ ที่กระพือตัดอากาศดังโกล้งเข้ามาอย่างรวดเร็ว...